

Đào Hoa Mãn Lâu

Contents

Đào Hoa Mãn Lâu	2
1. Chương 1-1: Tự Chương	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	19
11. Chương 10	21
12. Chương 11	23
13. Chương 12	25
14. Chương 13	27
15. Chương 14	29
16. Chương 15	31
17. Chương 16	33
18. Chương 17	36
19. Chương 18	38
20. Chương 19	40
21. Chương 20-1	42
22. Chương 20-2: Phiên Ngoại – Một Ngày Của Khúc Linh Phong	43
23. Chương 20-3: Phiên Ngoại – Phùng Hành	45
24. Chương 21	47
25. Chương 22	49
26. Chương 23	50
27. Chương 24	52
28. Chương 25	54
29. Chương 26	56
30. Chương 27	59
31. Chương 28	61
32. Chương 29-1	63
33. Chương 29-2: Tiểu Phiên Ngoại	65
34. Chương 30-1	65
35. Chương 30-2: Phiên Ngoại – Nguyệt Ảnh	67
36. Chương 31	69
37. Chương 32	71
38. Chương 33	74
39. Chương 34	77
40. Chương 35	81
41. Chương 36	83

42. Chương 37	86
43. Chương 38	89
44. Chương 39	93
45. Chương 40	96
46. Chương 41	100
47. Chương 42	103
48. Chương 43-1	106
49. Chương 43-2: Phiên Ngoại – Về Nhà	109
50. Chương 43-3: Phiên Ngoại – Tây Độc Bắc Cái	113
51. Chương 43-4: Phiên Ngoại – Chuyện Về Hoàng Dung	118
52. Chương 44	120
53. Chương 45	125
54. Chương 46	128
55. Chương 47	132
56. Chương 48	135
57. Chương 49	138
58. Chương 50	141
59. Chương 51	145
60. Chương 52	147
61. Chương 53	151
62. Chương 54	153
63. Chương 55	155
64. Chương 56	158
65. Chương 57	161
66. Chương 58	163
67. Chương 59	165
68. Chương 60-1	168
69. Chương 60-2: Phiên Ngoại – Kiếm Thần Tây Môn	171
70. Chương 61	174
71. Chương 62	177
72. Chương 63	179

Đào Hoa Mãn Lâu

Giới thiệu

Editor : ChocoThể loại : Võ hiệp, linh hồn chuyển hoá, ân oán giang hồ, đồng nhânKhi mở mắt ra một lần nữa ở thế g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-man-lau>

1. Chương 1-1: Tự Chương

Vào thời điểm Hoa Mãn Lâu cảm thấy có gì không đúng, tất cả đều đã muộn. Lực hút cường đại trời buộc y gắt gao, nội lực, võ công trước lực hút cường đại này hoàn toàn không thể chống cự. Hoa Mãn Lâu trong lòng thâm quyết tâm, cắn răng, dùng hết sức ném Lục Tiểu Phụng ra khỏi thứ lực hút khủng bố kia, sau đó, nội lực khô kiệt, dầu hết đèn tắt...

Lực hút mạnh mẽ kia dần dần như đang xé rách y, Hoa Mãn Lâu cảm giác bản thân mình như đang cùng mặt đất tách càng ngày càng xa, âm thanh Lục Tiểu Phụng la lên bên tai cũng càng ngày càng nhỏ, cảm thấy bản thân như con diều giấy bị đứt dây, theo dòng khí cường đại bay càng xa.

Ý thức giống như trong nháy mắt bị hút ra, đau đớn cực độ làm cho y không thể hôn mê, không biết qua

bao lâu, cường độ xé rách [?] giảm nhẹ xuống, sau đó thân thể trở nên thật nhẹ như đang rơi, có cảm giác bụng dưới đau quặn lên.

Gió thổi qua, có như không hương vị ẩm ướt, là mùi hương của cây. Y nhớ rõ, nơi y vừa tới kia là một bình nguyên, ngay cả một cây đại thụ cũng không có, nhưng nơi này lại nồng đậm mùi hương của cây cối, mình rốt cuộc đang ở đâu? Hoa Mãn Lâu mơ hồ nghĩ, thời gian dài bị tra tấn khiến cho y mất cảm giác ở tay chân, không thể nhúc nhích.

Thân thể không theo không chế, cứ tiếp tục rơi xuống....

2. Chương 1-2

Cửu Âm chân kinh bỗng nhiên xuất hiện trên thế gian, người học võ trong thiên hạ tự nhiên đều muốn có được nó, người thường ta đoạt, bên trong đây một lũ hồ đồ. Vì tranh đoạt bộ kinh văn này mà đã chết mất bao anh hùng hảo hán, trước sau đã có hơn trăm người. Hễ tới tay ai, đều muốn học võ công trong đó nhưng luyện không đến một năm rưỡi, luôn có người tìm ra, lần theo dấu vết mà tới cướp. Thường đến cướp đi, cũng không biết đã chết bao nhiêu người. Thứ sách nguy hiểm như vậy cần trăm phương nghìn kế tránh né, vậy mà người tới cướp đoạt lại quá nhiều, luôn đuổi theo nhằm có nó bằng được. Thủ đoạn lừa gạt ngành thường nhuyển lừa cũng không biết bị bộ kinh thư ít nhiều làm thay đổi. Sự tình càng lúc càng vượt quá, ngay cả Toàn Chân giáo giáo chủ, Đào Hoa đảo đảo chủ Hoàng Lão Tà, Cái Bang Hồng bang chủ cùng các đại cao thủ võ lâm cũng tham gia vào. Năm người họ ước định ở Hoa Sơn luận kiếm, ai võ công đứng nhất thiên hạ, kinh thư liền về tay người ấy. (Đoạn này trong nguyên tác trích của Kim Dung, nguyên nhân diễn ra Hoa Sơn luận kiếm)

Chạng vạng hôm nay, một thanh niên bộ dáng phong trần mệt mỏi tiến vào một quán trà nhỏ dưới chân núi Hoa Sơn. Thanh niên mặc trường bào màu xanh, đai lưng nguyệt sắc thắt trên phần eo mềm dẻo, mái tóc dài được dây buộc cố định lại, bộ mặt tuấn mỹ, mày kiếm mắt phượng, khóe miệng mỉm cười phóng đảng có vẻ dữ tợn không đáng hoàng [? Đã phóng đảng sao lại dữ tợn? ==] thoát nhìn như con báo đang đi săn. [?....]

“Tiểu nhị, mang Nữ nhi hồng và vài đĩa nhắm ra đây.” Người thanh niên lười biếng gọi, mang theo chút từ tính làm lòng người ngứa ngáy, lại mang theo cả một loại khí thế khó hiểu.

“Vâng.” Tiểu nhị trả lời một tiếng, lại nhìn sang người bên cạnh miệng đang mở lớn. Người thanh niên không chút để ý nhìn chăm chú, giữa không trung lại xuất hiện một người, đang rơi xuống. Người nọ xiêm y tuyết trắng dính chút vết máu, tóc dài xõa tung, như tiên giáng trần. Sắc mặt người thanh niên không khỏi đại biến, phi thân một cái, tại nơi trước khi người kia rơi xuống tiếp được y, nghe người nọ trong ngực cúi đầu khẽ rên rỉ, cầm lấy cổ tay tuyết trắng kia bắt mạch, thoáng suy tư, liền phi thân rời đi, để lại dân chúng đằng sau hô to gọi nhỏ.

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy thân thể mình như một cái hóa lò, giữa lúc mơ mơ màng màng, rất nhiều hình ảnh đan vào cùng một chỗ.

“Tình Tình ngoan, ma ma rất nhanh sẽ trở lại.” Đứa bé trai nhu thuận gật đầu, nó biết hoàn cảnh trong nhà không tốt, thân thể nó lại suy yếu, thường xuyên liên lụy đến mọi người, mỗi ngày nhìn thấy ba ma ma thở dài, còn có mấy ngày nay ba ma ma tránh né ánh mắt nó, nó thường thấy trên TV nên biết, ba ba ma ma muốn đem nó đến một nơi gọi là cô nhi viện.

“Ma ma, Tiểu Tình sẽ ngoan, sẽ không chạy loạn.” Con sẽ ngoan ngoãn ở trong này, sẽ không thành gánh nặng cho mọi người. Con biết mọi người rất muốn cho em trai em gái ăn uống, thật sự, con không oán, là con liên lụy mọi người.....

“Lão gia, chúc mừng, Hoa gia ta lại thêm một đứa nhỏ, đây đã là đứa thứ bảy, mong lão gia cho đứa nhỏ một cái tên thật hay.”

“Ha hã, đứa nhỏ này bộ dạng thật là thanh mi mục tú, cùng phu nhân năm đó là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, tướng mạo thật giống. Ừm, phu nhân, nó sẽ được Hoa gia ta thực sủng ái.”

“Nhược Tinh, thì ra em ở trong này.” Anh nuôi đang cười sáng lạn xuất hiện, “Về sau có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, hơn nữa thân thể em cũng không tốt.” Nó nhu thuận gật đầu, cha mẹ nuôi đều coi nó như con chính mình đẻ ra, cũng không ghét nó thân thể suy yếu, nó thực hạnh phúc.

“Lâu nhi, Lâu nhi, đừng sợ, phụ thân sẽ tìm danh y cho con, nhất định phải chữa khỏi mắt cho con.” Phụ thân, phụ thân, thực xin lỗi, không nhìn thấy cũng không sao, con còn có thể nghe, có thể cảm giác.....

“Nhược Tinh, anh về rồi đây.” Anh nuôi kêu to chạy về phía y, sau đó y thấy một chiếc xe tải chạy đến, y đẩy mạnh, sắc hồng loang đầy đất, ý thức dần mơ hồ, anh nuôi bị thương la lên, nước mắt trong suốt, nở nụ cười, y không hồi hận!

“Kỳ thật, làm người mù cũng không có gì không tốt, ta tuy rằng không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể nghe được, cảm giác được, có khi so với người khác còn có thể cảm nhận càng nhiều lạc thú.”

Trên mặt y mang theo loại hạnh phúc thỏa mãn chói lọi, chậm rãi nói tiếp “Nàng có nghe được không thanh âm bông tuyết rơi xuống nóc nhà? Nàng có thể hay không cảm nhận được nụ hoa trong gió xuân đang chậm rãi nở ra với sinh mệnh tuyệt vời này? Nàng biết hay không gió thu thường mang theo mùi hương nơi núi xa, mang theo hương cây lá?....”

Thượng Quan Phi Yến lắng lắng mà nghe lời y nói, giống như nghe một khúc nhạc nhẹ nhàng, mềm mại tuyệt diệu.

Anh, thực xin lỗi, đến cuối cùng vẫn làm cho anh đau lòng, nhưng là, nếu anh chết, cha và mẹ sẽ càng đau lòng hơn.

Phụ thân, con bất hiếu, con có thể không còn cơ hội hầu hạ dưới gối...

Phi Yến, cho dù nàng lợi dụng ta, ta vẫn hy vọng nàng được hạnh phúc, ta thực sự rất thích nàng...

Trí nhớ hai của hai kiếp người như muốn nổ tung trong đầu, đồ tươi, tắm tối, rực rỡ sắc màu, hương hoa hòa lẫn mùi rượu trong không gian hoa tiền nguyệt hạ, tiếng xa phu đánh xe rầm rập, tiếng cười sảng khoái của Lục Tiểu Phụng, tiếng cười phóng khoáng của anh nuôi, trộn lẫn khiến đầu óc y hỗn loạn đến không chịu nổi.

Giật mình mở to mắt, trước mắt như cũ là một mảnh hắc ám, cả người ngơ ngác, cúi đầu ho, y vẫn chưa chết sao? Là Lục Tiểu Phụng cứu y sao?

Y hỗn loạn, y là ai? Trầm Nhược Tinh hay là Hoa Mãn Lâu? Cũng có lẽ, không là ai cả?

Y lắc lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ hỗn độn ra sau, cho dù y là ai, hiện tại y chính là Hoa Mãn Lâu. Y chỉ nhớ rõ, sau khi Thiết hài đạo tặc quy án, y cùng Lục Tiểu Phụng cùng nhau về nhà, trên đường đi, Lục Tiểu Phụng giống như bị thứ gì đó phát sáng hấp dẫn mà đi tới đó, y cũng đi theo, rồi đột nhiên phát hiện một dòng khí hỗn loạn, nghĩ muốn rời khỏi thì đã muộn. Y dùng hết sức lực đem Lục Tiểu Phụng ném khỏi nơi đó, sau đó chính là đau đớn mà nhớ lại, lại sau nữa, đây là đâu?

Trong tay là loại vải dệt mềm mại, mùi huân hương nhẹ trong không khí, còn có cả vị thuốc đông y, này..... là sao?

Thoáng vận khí, khí huyết có chút tắc nghẽn, chỉ cần cẩn thận điều trị một thời gian liền có thể khôi phục lại như cũ. Hoa Mãn Lâu thoáng thở ra, may mắn võ công cùng nội lực vẫn còn.

“Hoàng đại ca, người huynh cứu tỉnh lại rồi.” Một giọng nói thanh thúy kéo lực chú ý của y về.

Là giọng nữ, thanh thúy dễ nghe, y chưa từng nghe qua, tiếng bước chân rời đi nhẹ nhàng thận trọng, xem ra người vừa đi là một cô nương. Cùng với cô gái vừa rời đi, một người khác đi tới. Người tới bước chân nhẹ nhàng, hô hấp dài mềm mại, bước chân so với Lục Tiểu Phụng không giống nhau, còn nhẹ nhàng không tiếng động, xem ra là người trong võ lâm, hơn nữa võ công còn cao hơn mình. Như vậy là người cứu mình không phải Lục Tiểu Phụng, cũng không phải người mình biết.

“Tại hạ Hoa Mãn Lâu, đa tạ vị tiên sinh này cứu mạng.” Hoa Mãn Lâu cúi người hướng người kia hành lễ. “Không biết tiên sinh có thể cho biết danh tính?”

“Tại hạ Đào Hoa đảo Hoàng Dược Sư.” Vị thanh niên này rõ ràng cũng là sinh ra trong gia đình danh giá, hào phóng biết lẽ.

Đừng! Hoa Mãn Lâu có cảm giác bị thiên lôi đánh trúng. Nhược Tinh y rốt cuộc là có cái thứ vận khí gì vậy?

Lúc đầu, xuyên qua thì xuyên qua, một lần nữa đầu thai lại một đời, cho dù có khôi phục trí nhớ thì cũng coi kiếp trước là mộng, y kiếp trước mê Hoa Mãn Lâu, hiện giờ trở thành y an an ổn ổn sống một đời cũng tốt. Cho dù kiếp trước y mê Kim Dung, nhưng là không cần khôi phục trí nhớ liền xuyên vào truyện Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, Đông Tà vẫn còn trẻ chưa nói, lại còn là trong thân thể của Hoa Mãn Lâu mà xuyên qua.....

Lần đầu tiên trong đời, Hoa Mãn Lâu

Cổ nén khoe miệng run rẩy, Hoa Mãn Lâu nói lời cảm tạ. “Không biết tiên sinh có thể cho biết, nơi này là đâu?”

Hoàng Dược Sư chọn mi, kỳ quái, người này từ Hoa Sơn ngã xuống, cũng không biết chính mình đang ở nơi nào, thực kỳ quái. Cũng may Hoàng Dược Sư không phải người có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, tự nhiên cũng không hỏi nhiều. “Nơi này là khách *** dưới chân Hoa Sơn, công tử từ trên Hoa Sơn ngã xuống, chính mình cũng không biết?”

“Từ trên Hoa Sơn ngã xuống?” Cái hang động kia đem y ném xuống Hoa Sơn? Như vậy còn có chuyện, có thể cos thần tiên, nếu thân thể có nội lực thâm hậu hay cái năng lượng thần kỳ gì đó, y có thể hoài nghi bản thân là xuyên thủng tới điểm Chung Mã văn hoặc là tiên hiệp gì gì đó ——

Đáng tiếc, trừ bỏ võ công vốn có, y cái gì cũng không có, đây chính là cái loại truyện xuyên không bình thường. Bất quá Hoa Mãn Lâu trong Cổ Long sẽ có kết cục như thế nào? Chẳng lẽ lại có thêm một Hoa Mãn Lâu khác xuyên vào? một cái. (Nguyệt mỗ: con nha, chẳng lẽ người không hoài nghi đây là JJ xuyên qua đam mỹ? Hoa: Ta là nam nhân, nương, thời điểm xem JJ chính là không thấy đam mỹ, nam nhân bình thường sẽ đi đọc đam mỹ sao?)

Hoa Mãn Lâu lại phát hiện, y bất luận thấy biến cố nào cũng không sợ hãi, áp lực cũng không làm y co giật khoe miệng. “Đúng là như thế? Tại hạ ngất đi, khi tỉnh lại đã ở nơi này, thật không biết đã phát sinh chuyện gì, mạo muội.”

“Đâu có, Hoa huynh hãy hảo hảo tĩnh dưỡng, chỉ là, Hoa huynh muốn tới Hoa Sơn luận kiếm?”

Lời nói của Hoàng Dược Sư khiến cho Hoa Mãn Lâu cả kinh, theo tiếng hô hấp của hắc cảm nhận được, Hoàng Dược Sư vẫn chưa phải là một cao thủ tuổi trung niên, lúc này hắc mặc dù cũng rất mạnh, nhưng rất cực so với Lục Tiểu Phụng cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi, nhưng y trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, thế nhưng ngay cả Hoa Sơn luận kiếm cũng chưa từng bắt đầu

3. Chương 2

Khoảng thời gian Hoa Mãn Lâu xuyên không tới thế giới của Anh hùng xạ điêu cũng đã qua mấy ngày, Hoàng Dược Sư ở dưới chân Hoa Sơn thuê một tiểu viện, Hoa Mãn Lâu đang phải tĩnh dưỡng cũng cùng tới đó.

Trong sách nói Hoàng Dược Sư cực kì thông minh, cầm kì thi họa, y thuật, xem tử vi, cùng nông nghiệp thủy lợi, kinh tế binh pháp, không gì không biết, không gì không giỏi, đã nhiều ngày khiến Hoa Mãn Lâu thật mở mang, y tưởng rằng kiến thức của mình đã có chút cao, nhưng cùng Hoàng Dược Sư nói chuyện với nhau, thật làm cho Hoa Mãn Lâu học tập thêm không ít, hai người xưng hô cũng chuyển từ Hoàng tiên sinh, Hoa huynh, thành Dược Sư huynh, Hoa hiền đệ. Mà cô gái kia, chính là ái tề tương lai của Hoàng Dược Sư, Phùng Hành.

Mà Hoàng Dược Sư ngoại trừ võ công, cũng rất thích nghiên cứu các loại tạp học khác, trên giang hồ phần lớn là những kẻ lỗ mãng, trừ số ít là vài võ lâm cao thủ, Hoàng Dược Sư đa số coi bọn họ không tồn tại, chính là vẫn còn một vài người, so về học thức với hắc còn kém xa, lần này vô tình cứu được một người, tuy

là hai mắt không nhìn được, nhưng sống cùng vài ngày, cũng không phát hiện ra là y bị mù, không chỉ thế, người này học thức phong phú có thể địch nổi hần, võ công cũng không tồi. Hoàng Dược Sư luôn biết bản thân hần rất thông minh, nhưng đối với người này, hần tự đáy lòng thấy bội phục, đem y trở thành tri kỷ.

“Dược Sư huynh, hôm nay là luận võ?”

“Đúng vậy, hiền đệ có muốn đến góp vui?” Hoàng Dược Sư nở một tia cười tà, dùng tiêu ngọc nâng cầm Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng xoay cây quạt trong tay, hóa giải thế công của hần, mấy ngày nay hai người thường chơi đùa như vậy, thân thể Hoa Mãn Lâu chưa khỏe hẳn, không tốt để đấu võ, Hoàng Dược Sư mấy lần muốn tìm y luận võ nhưng đều bị từ chối.

Vì vậy Hoàng Dược Sư nghĩ ra một biện pháp, Hoa Mãn Lâu tuy mù hai mắt nhưng đối với dòng khí công kích lại đặc biệt mẫn cảm, thân thể có thể tự động phòng ngự, chỉ cần xuất ra công kích với y, hai người liền đấu vài chiêu. Vốn Hoàng Dược Sư khinh thường loại phương pháp đó, nhưng chiêu thức của Hoa Mãn Lâu lại gọn gàng và tinh diệu vô cùng, sau Hoa Mãn Lâu thấy biện pháp này cũng thú vị, cũng biến thành thói quen.

“Dược Sư huynh, tất nhiên là sẽ đến xem náo nhiệt, ta đi theo Dược Sư huynh tham gia Hoa Sơn, chẳng qua lần luận võ này ta sẽ không tham gia, không lẽ, các người còn muốn khi dễ một người mù như ta sao?” Tuy rằng khôi phục ký ức của hai kiếp làm Hoa Mãn Lâu có chút rối loạn nhưng cũng may y là người đơn giản, qua mấy ngày cũng dần sắp xếp mọi thứ rõ ràng. Nhiều thêm ký ức của một kiếp, cũng không ảnh hưởng lớn đối với y, chính là hành vi cử chỉ càng thêm tiêu sái.

“Dược Sư huynh, người nói, vì sao ta không đi tìm phiền toái mà phiền toái lại tới tìm ta?” Nhất là Lục Tiểu Kê 〓 kia, chuyên làm y gặp phiền toái! Mà Hoa Sơn luận kiếm lần này, lại là phiền toái của phiền toái, dính vào chẳng có gì hay ho.

〓 thật ra là “lục tiểu điều” ta không biết nó có ý gì, chẳng lẽ lại là Lục Tiểu Kê bốn lông mày kia? Nhưng hỏi thử GG thúc thúc mà không thấy kết quả, con Tiểu Kê kia không có cái biệt hiệu nào như vậy cả

“Tất nhiên là bởi vì, hiền đệ rất có duyên với phiền toái.” Hoàng Dược Sư cười đến xấu xa, bắt đắc dĩ Hoa Mãn Lâu cái gì cũng không thấy, dù hần làm biểu cảm gì cũng vô dụng. Nhưng là trong lời nói của hần có ý cười, cũng không có ý dẫu điểm. Hoa Mãn Lâu chỉ có thể bắt đắc dĩ cười khổ.

“Dược Sư huynh còn chưa xuất phát sao? Nếu còn không đi là sẽ bị muộn đó.” Hoa Mãn Lâu “xoạt” một tiếng mở quạt, bước tới đằng trước. Xoay người, áo trắng phiêu phiêu, tay áo rộng bay trong gió, sợi tóc đen nhánh lướt qua khuôn mặt như ngọc, thần thái phấn khởi, đôi mắt đục vốn như u buồn mà khi ngoảnh đầu lại tựa như chứa một tia sáng lấp lánh. Khí chất sạch sẽ của hoa lan khiến cho hình ảnh người trước mắt như không thuộc về thế gian này, tựa hồ chỉ cần một cơn gió thổi qua, thân ảnh ấy sẽ theo gió mà biến mất. Hoàng Dược Sư ngậy người trong nháy mắt, cả người như bị thứ gì chế trụ, rõ ràng nghĩ muốn đi nhưng lại chỉ có thể đứng ngốc một chỗ.

“Không mang Phùng cô nương theo không sao chứ?” Người ta là trốn nhà đi theo người đó. Đương nhiên lời sau Hoa Mãn Lâu chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt không nói ra.

“Nàng đi cũng không hiểu, lại chưa từng ném qua khổ, bây giờ luận võ, sợ mấy ngày mấy đêm phải ở bên ngoài, thân thể nàng sợ sẽ không chịu nổi, sao lại phải đi cho tội chứ.” Hoàng Dược Sư lấy lại tinh thần, lắc đầu cười, đối với vị tiểu thư được đính hôn ước từ nhỏ này, hần cảm thấy thập phần phức tạp. Nàng đợi hần như tình nhân, lại không phải là yêu. Mà hần cũng không yêu nàng, nhưng đối với vị tiểu thư có đúng khí dám trốn ra khỏi nhà theo hần sau lưng các vị trưởng bối, hần thực cảm động. Cha mẹ mất rồi, nàng là người đầu tiên không cần hần báo đáp lại. Hần thề cả đời sẽ luôn bảo hộ nàng, yêu, tự hần biết là không phải.

“Không còn sớm nữa, chúng ta vẫn là nên mau đi thôi, nơi này cách đỉnh Hoa Sơn còn rất xa.” Hoa Sơn luận kiếm, anh hùng trong thiên hạ có thể hay không tới đỉnh Hoa Sơn, người đầu tiên sẽ được thử thách.

“Không dám không nghe.” Hoa Mãn Lâu hiểu ý cười, hai người sớm đã tình cảm sâu đậm, hiện giờ thấy Hoàng Dược Sư đối Phùng Hành chăm sóc chu đáo, quả nhiên là thời đại mới không tìm được người đàn ông nào tốt được như thời cổ đại, lần sau giúp bọn họ, miễn cho họ âm dương xa cách, Hoàng Dược Sư tuổi già phải cô đơn cả đời.

Thi triển kinh công, hai người một đường hướng tới đỉnh Hoa Sơn mà chạy, công phu của cả hai đều là nhẹ nhàng linh hoạt bậc nhất, tuy là chạy nhanh, lại chỉ thấy thật phóng khoáng, hành động tiêu sái tự nhiên, cực có khí khái. Nhất là Hoa Mãn Lâu, vốn là khí chất ôn hòa, lại càng trở nên giống thần tiên.

“Hiền đệ, mấy ngày nay nhiều lần so chiêu thức, không bằng hôm nay đến kinh công? Lấy đỉnh Hoa Sơn làm đích, người tới trước thắng, thế nào?”

“Được Sư huynh có vẻ rất hứng trí, vậy ta tất nhiên sẽ phụng bồi, chỉ là ta thân thể chưa khỏi hẳn, Được Sư huynh phải so cùng sao?”

“Người nếu không muốn so, chỉ cần nói thẳng, cần gì tìm lý do như vậy làm ta phải phiền lòng?” Hoàng Được Sư thực là có ý hứng khởi, nhưng Hoa Mãn Lâu có ý từ chối, có chút làm hấn buồn bực. Thân thể Hoa Mãn Lâu là của y, hiện giờ chưa khỏi hẳn, nhưng so về kinh công chắc chắn là không có vấn đề gì. Tính tình Hoàng Được Sư vốn cao ngạo, muốn giữ thể diện cho hấn, không bằng thẳng thắn cự tuyệt.

Hoa Mãn Lâu cũng ý thức bản thân có chút không đúng, y ở cùng Lục Tiểu Phụng lâu đã thành thói quen, mà người này lại cực phiền phức, nếu nói không tiện giúp, chẳng bằng cứ trực tiếp từ chối, hay dùng cách thức đùn đẩy, là Lục Tiểu Phụng tự nhiên sẽ hiểu được ý, nhưng đối với Hoàng Được Sư, quả thật có chút không ổn. Người cao ngạo như thế thật sự không thể dùng cách nói đó, mà hiện tại bên cạnh y là Hoàng Được Sư, nếu thân thể không thể so đấu, dựa theo tính cách của hấn sẽ trở thành yêu cầu vô lý. Hai người đã nhiều không thật sự luận bàn cũng là vì thế.

Hoa Mãn Lâu loại người hay ngượng ngùng, ý thức được mình sai sẽ lập tức giải thích.

“Được Sư huynh xin thứ lỗi, vừa rồi là do thói quen chứ không phải cố ý. Nếu Được Sư huynh muốn so, vậy một lần cũng không có trở ngại gì.”

Hoàng Được Sư cũng phát giác bản thân phản ứng có chút hơi quá, xem cử chỉ của Hoa Mãn Lâu, biết y bình thường có thói quen cự tuyệt một cách uyển chuyển nhưng hấn vẫn cứ hỏi lại, ít nhiều có chút ý vui đùa bên trong. Chỉ là hấn có phản ứng hơi quá, Hoa Mãn Lâu cũng không có gì sai. Nhưng rốt cục cũng mất hứng trí so đấu, hấn liếc nhìn vị tri kỷ Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu đối với hấn khiêm tốn làm hấn có chút không tự nhiên, bởi vậy cũng không nói nhiều, lắc đầu, đề khí chạy về phía trước vài bước.

Hoa Mãn Lâu tự biết đuối lý, cũng không nói nhiều, yên lặng đuổi kịp.

4. Chương 3

Một đường không nói gì, Hoa Mãn Lâu đi theo sát phía sau Hoàng Được Sư. Hoàng Được Sư bực mình, nhưng chính hấn cũng biết bản thân vì sao bực mình. Hoa Mãn Lâu chột dạ, y kiếp trước mê Kim Dung, trong lòng là thật sự thích Hoàng Được Sư, mấy ngày nay còn cùng hấn ở chung, đã sớm bị học thức của hấn cảm phục, trở thành tri kỷ. Rõ ràng đã sớm biết, nam nhân này kiệt ngạo bất tuân [cương quyết, bướng bỉnh], không thích nghi thức xã giao, chỉ trọng đại tiết, hiện giờ lại đối đãi y bằng ý không hài lòng, chỉ sợ trong lòng hấn thật sự ghen ghét.

“Cái kia, Được huynh.....” Hoa Mãn Lâu bỗng nhiên dừng lại, lời nói ra có chút sợ hãi. Y vốn không nhìn thấy, địa hình Hoa Sơn phức tạp, lại vừa phân tâm, trong lúc nhất thời không nhớ rõ đường đi, võ công Hoàng Được Sư còn cao hơn y một chút, lại thêm buồn bực không lên tiếng vẫn chạy tiếp, Hoa Mãn Lâu lại không thể hiện ra là người mù, âm thanh bước chân dần biến mất, vô tình bỏ Hoa Mãn Lâu lại đằng sau.

Hoa Mãn Lâu không nghe thấy hồi âm, nhất thời cảm thấy không ổn, Hoa Sơn địa hình phức tạp, lại thêm y là lần đầu tới đây, đường đi căn bản không quen, hơn nữa hiện tại Hoa Sơn luận kiếm, vô luận là chính hay tà đều hướng Hoa Sơn mà đi. Nếu gặp được kẻ thiện lương thì may mắn, nếu gặp phải kẻ có dã tâm bất chính để tranh đoạt bí tịch, nhất định sẽ hạ độc thủ với y. Hoa Mãn Lâu thở dài, hiện tại chỉ có thể tìm một chỗ ẩn nấp, chờ Hoàng Được Sư quay lại tìm.

Hoa Mãn Lâu khẽ thở dài, chậm rãi sờ soạn tiến về phía trước. Phía trước là âm thanh gió thổi qua lá cây, bên cạnh là tiếng vang của nước chảy, xa xa còn có tiếng người, nhưng, không phải Hoàng Được Sư.

Trong nháy mắt Hoa Mãn Lâu giật mình. Lần đầu tiên đến thế giới này y ở một mình. Y không thích cảm giác này, luôn khiến y có cảm giác bị gạt bỏ. Nơi này cùng thế giới trước kia hoàn toàn khác nhau, như là y rời khỏi nhà, có thể vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa. Tuy nói trước kia cũng là tha hương, cho dù xuôi dọc khắp nơi bên ngoài cũng là chuyện thường, nhưng ít nhất là còn có bạn bè bên người, còn có người thân thuộc, lại nói về đề tài quen thuộc, còn có gia đình mà y luôn yêu thương. Hoa Mãn Lâu cười khổ, thì ra giờ y mới nhận ra, bản thân lại lưu luyến gia đình đến vậy.....

Khi vừa đến đây, Hoàng Dược Sư luôn quan tâm tới y, tuy là một nhân vật trong tiểu thuyết, nhưng mỗi ngày ở chung, khiến y cảm giác thế giới này là thật, Nam Đế Bắc Cái đều tồn tại, làm y đều có cảm giác như một tấm màng mỏng dần dần bị kéo xuống, dần dần tiếp nhận sự thật.

Y bất an, lòng phiêu đảng không kiên định, tâm tình áp lực không có người bên cạnh dần bùng nổ.

Nhà của y đã không còn, y biết ở nơi nào, cha mẹ khỏe mạnh, y còn nhớ địa chỉ nhà, nhưng vẫn không thể tìm được, y không thể tới, chỉ có thể lấy tay miêu tả trong không khí, muốn nhưng không cách nào chạm tay được đến, có cố gắng thế nào thì đó vẫn chỉ là mộng, kia, là nhà y.....

Thời điểm Hoàng Dược Sư tìm được Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu trước mắt lệ quang, bi thương bao phủ y, y tựa như muốn chạm vào thứ gì đó, lại luôn chỉ chạm tới khoảng không, bi thương, tuyệt vọng, không sót gì. Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy trái tim chợt đập mạnh, thứ cảm giác không biết tên tràn ngập trong lòng.

“A Lâu...” Giọng Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí, lời nói ra khiến hai người chợt ngẩn ngơ.

Hoàng Dược Sư vô thức thốt ra loại xưng hô vô cùng thân thiết này cảm thấy khiếp sợ, mà Hoa Mãn Lâu, căn bản còn không có phản ứng Hoàng Dược Sư gọi y như thế nào, chính là cách gọi dịu dàng ấy, giọng nói quen thuộc, khiến bi thương trong nháy mắt tiêu tán, khiến tim y đập mạnh loạn nhịp.

“Dược Sư? Người trở lại rồi...” như tiếng thở dài bình thường, lại như tiếng an tâm, ngữ khí mờ ảo, còn mang theo chút ngen ngào vừa khóc, làm cho câu nói vốn mang chút nén tức giận lại thành như thê tử vì trượng phu về muộn mà hờn dỗi, làm người ta có cảm giác như vừa trở về, làm Hoàng Dược Sư không tự chủ được đem không gian tràn đầy bi thương của Hoa Mãn Lâu bao bọc lại trong lòng ngực hần.

Cảm nhận được cái ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc, thần kinh căng thẳng của Hoa Mãn Lâu dần thả lỏng, y vốn không phải người yếu đuối, nhưng lần này là do hoàn cảnh, được Hoàng Dược Sư ôm trong ngực, lý trí chậm rãi khôi phục, đối với hành vi của bản thân thật sự ngượng ngùng không thôi, liền lập tức đẩy Hoàng Dược Sư ra. Hoàng Dược Sư cũng khôi phục tinh thần, đối với hành vi của mình cũng thật mặc danh kỳ diệu khiến chân tay luống cuống, chỉ có cảm giác ôm Hoa Mãn Lâu trong ngực thật phiêu a phiêu, đáng a đáng (Hoa Mãn Lâu là người Tô Châu, thế nên giọng phải thật mềm nhẹ a, đó đã thành thói quen, tiếng gọi mang theo tiếng khóc nhỏ, lại còn là giọng mũi, chứ không phải Hoa Mãn Lâu có giọng nữ).

“A Lâu, nếu người không ngại, ta về sau sẽ gọi người như vậy đi, người vừa rồi cũng gọi ta Dược Sư, tuổi hai ta vốn không khác nhau mấy, còn hơn kém không đến một tuổi, không cần quá mức để ý tới phong tục lễ nghi.” Hoàng Dược Sư vốn rất vừa ý, hần cảm thấy nếu được như vậy sẽ càng thoải mái, liền như vậy tiến tới. Hoa Mãn Lâu không phải người hay chú trọng tiểu tiết, hai người họ là tri kỷ, lại thêm kiếp trước của y sống ở thời hiện đại, tôn ti lễ tiết cũng không chú trọng đến, nên xưng hô thân thiết như vậy cũng không có vấn đề.

“A Lâu? Nghe có chút quái dị, cứ gọi ta là Thất Đồng, bạn tốt của ta đều gọi ta như vậy.” Hoa Mãn Lâu cũng không phản ứng lại, đây là theo bản năng mà trả lời. Hoàng Dược Sư có chút bất mãn, hần vì sao mà phải gọi y giống những kẻ khác? Chính là phản ứng này có chút không đúng, Hoa Mãn Lâu để Hoàng Dược Sư gọi y Thất Nhi, vốn là đối Hoàng Dược Sư là một loại thừa nhận, là Hoàng Dược Sư là tri kỷ của y, kỳ quái Hoàng Dược Sư lại bất mãn.

Hần không phải người hay câu nệ, nên việc này vút đấy không nghĩ nữa. Kéo Hoa Mãn Lâu tiếp tục hướng đỉnh Hoa Sơn chạy đi. (đây không có JQ, là Hoàng Dược Sư lo lắng Hoa Mãn Lâu lại đi lạc thôi)

Hoa Mãn Lâu hơi sưng sốt, tuy là người tàn tật, nhưng y luôn tự lập, dù điều đó hay gây cho y phiền phức nhưng Lục Tiểu Điều vì lo lắng đến lòng tự trọng của y vẫn để y làm gì mình muốn, không đối đãi y quá

mức cẩn thận. Hoa Mãn Lâu trong lòng âm áp mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nắm lại tay Hoàng Dực Sư, bước chân theo sau nhanh hơn.

5. Chương 4

Hai người một đường chạy vội, khi tới đỉnh Hoa Sơn cũng đã chậm, mọi người đã bắt đầu luận võ, chính là đại hỗn chiến, có chút từng trải, cũng không tham dự, một bên tự tại đứng chờ, Hoàng Dực Sư tới bên bọn họ hội hợp.

“Dực Sư huynh tới chậm.” Hồng Thất Công cầm đả cầu bóng lắc lắc, “Vị công tử này xem ra thân thủ không kém, là cao nhân môn hạ nào? Người không giới thiệu chút?”

“Vị này là Hoa Mãn Lâu. Thất Đồng, vị thứ nhất bên trái là Chuồng môn Toàn Chân giáo Vương Trùng Dương, tiếp theo là Tây Vực Bạch Đà sơn trang Trang chủ Âu Dương Phong, bên cạnh chính là Đại Lý Đoàn hoàng gia, còn có người vừa cùng ta chào hỏi, là Cái Bang Bang chủ Hồng Thất Công.” Hoàng Dực Sư từ trái sang phải giới thiệu từng vị một cho Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu cũng cúi người hành lễ. “Đã nghe danh các vị đã lâu, tại hạ Giang Nam Hoa Mãn Lâu, gia sư không muốn Mãn Lâu nói ra, thỉnh các vị thứ lỗi.”

Mọi người lần lượt đáp lễ, ánh mắt đều hứng trí đánh giá Hoa Mãn Lâu, cảm nhận được ánh mắt mọi người, Hoa Mãn Lâu mỉm cười, lại khẽ nhủ mảy, mấy người này ánh mắt như đuốc, không kiêng dè, hơn nữa hơi thở kéo dài mềm mại, thật không hổ là đại BOSS dưới ngòi bút của Kim Dung.

Chỉ là lần này tản ra từng trận ánh mắt ác ý, làm y ít nhiều có chút không thoải mái. Hoa Mãn Lâu tất nhiên yêu quý sinh mạng của bản thân, cho dù hiện tại có thêm ký ức của một kiếp, y cũng không muốn mất mạng vì những chuyện vớ vẩn.

Lúc trước y cùng Lục Tiểu Phụng tìm Tây Môn Xuy Tuyết, đều bởi vì sát khí nồng đậm kia mà chỉ đứng ngoài Vạn Mai sơn trang, buông tha cơ hội cùng Tây Môn Xuy Tuyết thăm Vạn Mai sơn trang. Giờ phút này trên đỉnh Hoa Sơn ngập tràn sát ý, vốn đã làm y không thoải mái, mà cỗ sát ý nồng đậm kia lại hướng về y, cái loại cảm thụ trực tiếp này làm y toàn thân cao thấp không thấy dễ chịu, giờ phút này lại không tiện nổi giận, nhưng y tự đáy lòng có chút hối hận vì tới đây.

“Hoa huynh đệ, tại hạ Âu Dương Phong xin được chỉ giáo.” Lời còn chưa dứt, Âu Dương Phong đã đánh tới, Hoa Mãn Lâu cảm thấy ánh mắt cùng lời nói kia không có ý tốt, quả nhiên, lúc này một trận gió thổi qua, lòng bàn chân dịch chuyển, phiêu phiêu bay lên, tay áo lộng gió chứa nội lực nhẹ nhàng phá giải một quyền kế tiếp của Âu Dương Phong, nhưng cũng làm Hoa Mãn Lâu phải lui một bước.

Tay áo tung bay, Hoa Mãn Lâu phân rõ vị trí âm thanh giúp y ra nhanh hơn một bước. Nội kinh Âu Dương phong sắc bén, chiêu thức bức người, Hoa Mãn Lâu không thể không dùng toàn bộ tinh thần để ứng đối.

Nhưng là y vốn không nhìn thấy, địa hình Hoa Sơn lại phức tạp, mà nội lực chưa lành, chiêu thức sử dụng có chút ngập ngừng, dần sẽ có chút không chịu đựng nổi.

Hoàng Dực Sư lúc đầu không ngăn cản, một là bởi vì hắn chưa từng thấy thân thủ của Hoa Mãn Lâu, cũng muốn thử y, hai là không nghĩ tới, võ công Hoa Mãn Lâu cư nhiên còn hơn hắn nghĩ, không chút nào kém cỏi.

Điều này làm hắn có chút cảm giác phức tạp. Hắn vốn là người tự phụ, Hoa Mãn Lâu từ nhỏ, hiện giờ võ công so với bản thân hắn cũng không kém hơn là bao, như thế quả thật là một nam nhân hoàn mỹ, mắt không nhìn thấy, nhưng lại làm cho hắn bội phục không thôi, thật đáng tiếc.

Ngay tại thời điểm Hoàng Dực Sư không nhận được định ra tay, Âu Dương Phong bỗng nhiên ngừng tay, nhắm mắt nói: “Hoa huynh, mắt của ngươi.....”

Hoa Mãn Lâu rộng rãi cười: “Âu Dương tiên sinh võ công quả nhiên rất cao, Mãn Lâu cam bái hạ phong. Mắt tại hạ không nhìn thấy đã là chuyện từ rất lâu trước. Tiên sinh không cần chú ý.”

Những người còn lại kinh hãi, họ nhìn hành động nói chuyện của Hoa Mãn Lâu, ngôn hành cử chỉ, đều không có cảm giác của một người mù. Chỉ thấy người thanh niên này bằng phong mà đứng, mặt mày mỉm

cười, ôn nhuận như ngọc. Đôi con người đen nhánh yên lặng nhìn người, không gợn sóng sợ hãi, giống như thế giới trong mắt hẳn chỉ là thoáng qua, không lưu lại một tia dấu vết.

Thấy Hoa Mãn Lâu như vậy, trong lòng Hoàng Dược Sư đột nhiên không vui. Nam Đế bỗng nhiên ha ha cười: “Quả nhiên là quân tử như lan, các hạ thật sự là anh hùng xuất thiếu niên.”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười chấp tay thở dài: “Đoàn hoàng gia quá khen.”

“Sắc trời đã tối, chúng ta trước tìm một nơi nghỉ tạm đi.” Lời còn chưa dứt, Hoàng Dược Sư liền lôi kéo Hoa Mãn Lâu đi tới rừng cây.

Vương Trùng Dương sờ sờ mũi, thiếu niên anh hùng kia, nhân tài mỹ ngọc, khí chất ôn hòa, làm người ta ở bên y có cảm giác thật bình thản, khiến người sinh hảo cảm, ngay cả Âu Dương Phong cũng không tự giác thu liễm nóng nảy, hẳn cũng muốn nói chuyện nha, nhanh như vậy bỏ chạy..... Lập tức, Vương Trùng Dương đuổi theo sau. Mặt khác, trong mắt mấy người kia hiện lên một mặt lấp lánh, cũng cùng đi tới.

Ban đêm, một nhóm lửa nhỏ cháy sáng trên đỉnh Hoa Sơn, bên cạnh còn nướng mấy con gà rừng thả hoang. Lúc này Hoa Sơn đã không còn như ban ngày ồn ào, người không đủ thực lực bị đào thải, còn lại một ít còn chưa chết tâm, nhảy nhót trong vở hài kịch này, không cam lòng mà vây quanh dưới chân Hoa Sơn.

“Mấy con ruồi bọ một mực đổi tới đổi lui, thật đáng ghét.” Uống rượu ban ngày mang theo, ngữ khí Hoàng Dược Sư nhưng thật ra lại không có chút không kiên nhẫn. (đừng hỏi tôi rượu chuẩn bị khi nào, bởi vì tôi cũng không biết. Nguyệt mỗ thét chói tai.)

Hoa Mãn Lâu chỉ cười cười không phản ứng, là Vương Trùng Dương cười tiếp lời: “Lời ấy sai rồi, Hoàng huynh võ công tất nhiên là cao cường, nhưng thiên hạ rộng lớn, tất nhiên có người mạnh hơn, nơi chốn lánh đời, như sư môn của Hoa huynh.”

Âu Dương Phong hừ một tiếng, ánh mắt qua lại đánh giá Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ, trong lòng biết Âu Dương Phong để ý chuyện ban ngày đánh nhau, chỉ phải cười khổ nói: “Âu Dương tiên sinh, ban ngày tranh luận, thỉnh chú ý.” Dứt lời, đem bình rượu bên người đưa qua: “Hiện tại hạ kính người một ly, xem như nhận lỗi.”

Âu Dương Phong ha ha cười, trút rượu vào miệng, ánh mắt như lợi kiếm: “Các hạ thiếu niên anh hùng, thân thủ bất phạm, vì sao đến nay còn không nói ra danh hào?”

Ở đây mọi người đối với đối phương đều xem như hiểu rõ, hơn nữa cũng dừng cảm hơn người, sẽ không che dấu thân phận, đối với xuất thân thần bí của Hoa Mãn Lâu tất nhiên là tò mò.

“Tại hạ đến đây cũng chỉ là ngẫu nhiên, gia đình thương nhân, phụ mẫu không bao lâu thì qua đời, để ta lại chịu tang.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười, phong thanh nguyệt lãng, lòng trong sáng vô tư. Thấy Hoa Mãn Lâu không có ý định nói tiếp, mọi người tất nhiên thức thời, một lát nói sang chuyện khác.

“Nơi này đỉnh Hoa Sơn, cạnh có cảnh tuyết, lửa cao, mỹ thực rượu ngon.” Đoàn Trí Hưng một tay nhắc bình rượu, “Duy chỉ thiếu nhạc, đáng tiếc đáng tiếc.”

Hoàng Dược Sư bật cười: “Đoàn Vương gia chứ không phải thấy tiêu ngọc của ta bên cạnh, nghĩ muốn đùa ta.”

“Hoàng huynh là người cao nhã, bản đạo cũng muốn nghe.” Vương Trùng Dương mỉm cười vuốt cằm.

Hoàng Dược Sư cũng không từ chối, một khúc hào phóng, tầng tầng thay nhau nổi lên, kích động lòng người. Hết khúc, mọi người đều khen ngợi. Hoa Mãn Lâu vẫn biết Hoàng Dược Sư kỳ tài ngút trời, phương diện âm nhạc cũng cực kỳ xuất sắc, hiện giờ xem ra, quả thực không giả. Y cũng cầm lấy sáo ngọc bên người, vuốt ve cây sáo, trong lòng cảm khái. Cây sáo này là huynh trưởng làm riêng vì y, vẫn luôn mang bên người, hiện giờ có nhìn vật nhớ người. Một khúc hồng đậu , uốn lượn khúc chiết, đầu khúc lưu chuyển thần nhiên mà gợi nỗi buồn nhớ nhà, cuối khúc khí phách hào hùng, dần dần hòa nhã, giống như trải qua đợt biến động hồng trần, duyên hoa lạc tần. [lạc tần: rơi rụng, sót thiếu]

Mọi người nói nói cười cười thật hợp ý. Đề tài chuyển thể nào, chưa từng nói đến Cửu Âm chân kinh.

Đêm dài, mỗi người tùy ý tìm một chỗ nghỉ. Hoa Mãn Lâu đi theo Hoàng Dược Sư đến một chỗ đất bằng phẳng, dựa vào đại thụ sau lưng, hơi lửa sưởi ấm. Hoàng Dược Sư nhìn y chăm chăm có điểm xuất thần. Ôn nhuận trên mặt, chỉ có ý cười thản nhiên, ôn hòa không dối trá, chiếu sáng cảnh vật xung quanh, lại có một loại bộ dáng xuất trần, như Phật tổ cười đón lấy hoa, phiêu nhiên thoát tục.

Hoàng Dược Sư nhú mày, hẳn không thích loại cảm giác ấy. Hắn muốn hiểu người này càng nhiều, càng nhiều.....

Loại tâm tình này thật kỳ quái, nhưng hắn không bài xích. Bên người quân tử ôn nhuận này, cao thượng như sen, không tia dối trá, hết thấy thành say mê. Y, rốt cuộc trước kia như thế nào?

6. Chương 5

“A Lâu, cuộc sống trước kia của ngươi như thế nào?” Một lời nói ra, cả Hoàng Dược Sư lẫn Hoa Mãn Lâu đều sững sốt. Hoàng Dược Sư không nghĩ chính mình lại nói trắng ra như vậy.

Hoa Mãn Lâu cũng không nghĩ đến hắn lại hỏi vậy, lúc Hoàng Dược Sư cứu y, y mà nói sự thật sẽ thành kẻ điên, nếu không sẽ thành thần linh.

Hoàng Dược Sư lúc rảnh rỗi có từng đề cập tới, y chỉ có thể lần lửa giấu diếm, quá khứ mơ hồ. Hơn nữa Hoàng Dược Sư không phải người tục tằng, lúc sau cũng không tiếp tục truy hỏi, làm y thở ra, lại không biết vì sao có cảm giác mất mát. (Nguyệt nữ vương thuật lại: Con nha, chính là bởi vì cảm động, ngoan ngoãn nha, đừng trì độn phản kháng, bằng không nương rất khó viết ra, ngươi có nương thật xinh đẹp. Hoa Hoa: Ta chính là trì độn như vậy, ngươi nghĩ là lỗi do ai? Phóng tay, chụp lấy Nguyệt nữ. Hoa Hoa sửa lại quần áo: đạo diễn, rác rưởi dọn xong rồi, có thể tiếp tục.)

Hiện giờ Hoàng Dược Sư nhắc tới vấn đề này, Hoa Mãn Lâu hơi hơi nghiêng đầu, ngẫm lại, đoán không ra dụng ý của hắn, cũng không có gì khó nói, vì thế trả lời: “Ta ở nhà có một tòa Bách Hoa Lâu. Ta trồng rất nhiều hoa, cũng tự mình làm trà lài, bình thường nhàn rỗi, liền pha một ly trà, có đôi khi bằng hữu đến, cùng nhau nói chuyện phiếm, nói chuyện giang hồ, cũng có khi bị họ mang đi khắp giang hồ một vòng rồi trở về...” Trong giọng nói có thản nhiên ôn nhu, cũng có gì đó mất mát.

Hoa Mãn Lâu có chút xuất thần, Lục Tiểu Phụng cùng Tư Không Trích Tinh, bọn họ có đôi khi sẽ tới tiểu lâu của y, nói về việc giang hồ, nghe ý kiến của y, nhờ y giải quyết phiền muộn. Tuy rằng Lục Tiểu Phụng thường mang theo một ít phiền toái để y phải giải quyết, nhưng hắn là có ý tốt.

Mỗi khi đến thời điểm đó, y sẽ pha một ly trà xanh, để biểu thị cảm tạ, không cần dùng quá nhiều ngôn ngữ. Bọn họ thật rất hiểu y.

Hoàng Dược Sư trong lòng có chút hờn dỗi, hắn không muốn trong đầu Hoa Mãn Lâu không có mình, sau đó lập tức bị ý nghĩ của chính mình dọa, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa liền lập tức bị giọng nói mang đầy mất mát bi thương kéo lực chú ý.

“Chỉ là, hiện tại, cái gì cũng không có.” Tiếng khóc thản nhiên, cùng lời nói nhẹ nhàng, theo gió thổi vào tai Hoàng Dược Sư. Hắn kinh ngạc quay đầu, nam tử ôn nhu kia, vành mắt mang theo lệ quang trong suốt, vẻ mặt đầy chua xót.

Có lẽ Hoàng Dược Sư là ôn nhu, có lẽ đêm đã khuya, có lẽ y mệt mỏi, Hoa Mãn Lâu lòng đầy chua xót, cứ như vậy cũng tốt, ngày mai, y vẫn là một Hoa Mãn Lâu như vậy, y chỉ là, có chút mệt mỏi.....

Bỗng nhiên y rơi vào cái ôm ấm áp, Hoàng Dược Sư ngốc nghếch ôm lấy y, nhẹ nhàng vỗ về, nói: “Ngươi mệt rồi, mau nghỉ đi.”

“Ừ.....” Hoa Mãn Lâu sụp xuống, tựa vào vai hắn, cảm giác hơi thở hắn thổi qua bên tai, phóng túng bản thân trong cái ôm ấm áp của nam nhân. Hoàng Dược Sư ôm y, trong lòng là một cảm giác đầy thỏa mãn, hương lan ngập tràn trong mũi, thân thể cứng rắn nhưng không mất đi sự mềm dẻo nằm yên trong lòng hắn.

Thật lâu sau, Hoàng Dược Sư nói: “Ngày mai luận võ, những người này đều không dễ đối phó. Nhất là Âu Dương Phong, hắn am hiểu dụng độc. Thất Đồng, ngươi phải cẩn thận.”

“Ừm, ta không có hứng thú với Cửu Âm chân kinh, chỉ là đến giúp vui.....”

“A Lâu, ta có thể gọi ngươi A Lâu không?” Hần trong lòng thủy chung vẫn muốn gọi y như vậy, không biết vì sao, thâm nghĩ, thân thể tự động theo trực giác mà làm.

“Có thể, tùy ngươi.” Người nhà trước kia, Lục Tiểu Điều đều gọi mình Thất Đồng, hiện giờ không thể quay về, đối xứng hô, cũng sớm một chút chặt đứt ý niệm trong đầu.

“A Lâu, về sau nếu có cơ hội, có muốn đi cùng ta tới các tiểu lâu phẩm trà?”

Thật lâu sau, khi Hoàng Dược Sư tưởng y đã ngủ, mới nghe một câu nhẹ nhàng đáp lại: “Nhất định quét dọn giường chiếu đón chào.”

Ngày kế, sau một đêm hỗn chiến, còn lại trên đỉnh Hoa Sơn chỉ có vài người ít ỏi, Hoa Mãn Lâu đứng trên một chỗ đất bằng phẳng, nghe, thanh âm mọi người hỗn chiến, trong lòng một trận bội phục.

Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong, đường lối di chuyển dũng mãnh, Hồng Thất Công dùng đả cầu bóng đùa giỡn tới nhập thần, chống lại trượng Âu Dương Phong, hai người đối chiến đến bất diệc nhạc hồ, ai cũng cố hơn, ừm, giống như, hai người có JQ, Hoa Mãn Lâu nghĩ.

Đoàn hoàng gia chỉ pháp sắc bén, mà Vương Trùng Dương cùng Hoàng Dược Sư, bước đi một trăm ổn, một nhẹ nhàng, nhưng là, Hoa Mãn Lâu hơi thở dài, hơi thở Vương Trùng Dương kéo dài mềm mại, ra tay có chừng mực, hơn nữa, nghe thấy mấy người đều đã xuất ra công phu thực, Vương Trùng Dương người này lại như lững thững dạo chơi trong sân vắng, một mực khiêm nhượng. Đúng, là khiêm nhượng, ngẫu nhiên động tác còn mang theo áp lực. Hơn nữa động tác mờ ảo, chỉ về đơn đả độc đấu, bọn họ không phải là đối thủ. Trong lòng vị chất, tất cả cảm giác, cũng khó có thể hình dung. Thở dài, chung quy, Hoàng Dược Sư vẫn tuổi vẫn còn trẻ.

Mấy người đại hỗn chiến, khí kinh nội lực làm người khác phía xa phải tránh đi, Hoa Mãn Lâu tính thời gian, tóm một người qua đường xui xẻo, mỉm cười hỏi rõ tình huống, xoay người bước đi. Hai ba giây sau biến mất.

Lần Hoa Sơn luận kiếm này, dọc đường người chết vô số, Hoa Mãn Lâu từ trước tới nay không thích giết chóc, nhưng nơi này là tiểu thuyết Kim Dung, không có Sở Lưu Hương có quy tắc không giết người, bởi vậy y vẫn cực kỳ không khỏe, giờ dời đi, chính là vì mấy người đã mất mạng này mà an táng, để họ không đến mức trở thành cô hồn dã quỷ. Hoa Mãn Lâu dùng tiền mượn một đám lâu la nhỏ, theo mùi máu, một đường liệm thi thể.

Đảo mắt, sắc trời đã tối muộn, mấy người đánh nhau ban ngày đã phi thường mệt mỏi, Hoàng Dược Sư trái phải tìm Hoa Mãn Lâu mà không thấy, không khỏi sinh lo lắng. Tuy Hoa Mãn Lâu ở phương diện nào đó có thể nói là dũng mãnh, nhưng thủy chung vẫn không thể yên tâm, một khắc không bên người, hẳn cảm thấy tâm như đang bị treo lên.

Lúc này Hoa Mãn Lâu trong tay một cái thực hạp, bước đi thông thả chậm rãi trở về, xa xa lắng nghe một chút. “A? Đã xong rồi sao? Đoàn hoàng gia, Hồng bang chủ, Âu Dương tiên sinh, Vương trưởng lão, Dược huynh đều đã mệt mỏi, chuẩn bị bữa tối thôi.”

Hoàng Dược Sư về mặt âm trầm, trong lòng một cỗ khí muốn bùng phát lại không thể phát, nghẹn lại trong lòng. Hần vốn người rộng rãi, cuối cùng chỉ hừ một tiếng, cũng không để ý cảm giác giống nhau trong lòng.

Hoa Mãn Lâu không sát sinh, điểm ấy mấy ngày sống cùng nhau Hoàng Dược Sư đều biết. Cho nên thấy thực hạp trên tay y, chỉ biết y mù lại không quen biết nơi này, cho nên không hái quả đại linh tinh, lại không muốn sát sinh, vì thế đi mua thức ăn, nhưng thực hạp lớn nhỏ hữu hạn, vốn khó khăn lắm chỉ đủ cho một đại nam nhân ăn no, giờ phút này mấy người đều là cả một ngày đấu võ, mấy thứ này hiển nhiên không đủ. Vì thế liền đứng dậy rời đi, chuẩn bị chút món ăn dân dã.

Nghe cước bộ rời đi của Hoàng Dược Sư, Hoa Mãn Lâu mỉm cười, y tính toán tốt lắm. Thời điểm đang đọc sách còn có thể nghe người khác nói, Hoàng Dược Sư kỹ năng nấu nướng cũng rất tinh thông, mấy ngày ở chung cũng có nhắc tới, chính là Hoàng Dược Sư không câu nệ tiểu tiết, rốt cục quân tử xa nhà bếp, cũng không có nghĩa phải làm. Bởi vậy Hoa Mãn Lâu không được nể thử, lần này y tính sức ăn tốt lắm, chính là muốn hần xuống bếp, người giang hồ, nướng chút món ăn thôn quê cũng coi như bình thường đi?

Hoàng Dược Sư rất nhanh trở về, dù sao với trình độ võ công của hắn, mấy con gà rừng thỏ hoang ngay cả ăn sáng cũng không tính, đều làm tốt mấy món dân dã, Hoàng Dược Sư nhanh chóng bỏ ra mấy món gia vị tốt mang theo người, đặt trên giá chậm rãi nướng.

Hoa Mãn Lâu đã bày đồ ăn, chờ Hoàng Dược Sư ngồi xuống, mấy người kia cũng đứng lên. Hoàng Dược Sư không biết sao lại có loại cảm giác, vợ chồng nhà nghèo đang chiêu đãi khách, loại cảm giác này tràn đầy trong lòng hắn, rất là thoải mái.

Món ngon đã xong, thứ Hoàng Dược Sư nướng tốt lắm, Hoa Mãn Lâu lúc đầu để dành bụng ăn, mặt khác mấy người còn lại vốn là ăn không no, vì thế lại mở ra ăn.

Hoàng Dược Sư đưa chân thỏ vào tay Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu yên lặng tiếp nhận, gật nhẹ đầu tỏ vẻ cảm tạ, ngồi một bên nhả nhận xé từng miếng thịt xuống ăn, Hoàng Dược Sư cùng Đoàn hoàng gia cũng như thế, Âu Dương Phong mặc dù không thô lỗ, cũng là người trong giang hồ, ăn có chút phóng khoáng, Vương Trùng Dương là người xuất gia cho nên chưa gia nhập, chỉ ngồi một bên ăn lương khô mang theo, chỉ có Hồng Thất Công, hoàn toàn không chút hình tượng cần xé chân gà, vừa ăn vừa phát ra cảm khái, rất có ý muốn từ nay cùng Hoàng Dược Sư đòi đồ ăn ngon.

Suy nghĩ của tác giả: ngay sau đó, bình luận phê bình ném tới, Hoa Hoa ném tới, ta có đứa con mới sẽ mang ra.....

^ Hoàn toàn không hiểu tác giả viết gì.....

7. Chương 6

Sau khi Hoa Sơn luận kiếm kết thúc, Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư song song xuống núi, vì Hoa Sơn luận kiếm, trong chốn vô lâm sau đó liền truyền ra ngoại hiệu Đông tà Tây độc Nam đế Bắc cái Trung thần thông.

Hoa Mãn Lâu trong lòng cảm khái, mình xem như được chứng kiến Hoa Sơn luận kiếm từ đầu đến cuối, cũng chứng kiến nam nhân này dần trưởng thành, trải qua lần luận võ này, y cũng được lợi nhiều.

“A Lâu, người kế tiếp định làm gì?” Hoàng Dược Sư lẳng lặng cười ngửa, thấp giọng hỏi.

“Hoa Mãn Lâu bây giờ lẻ loi một mình, thiên hạ to lớn, chẳng nơi nào có nhà.” Hoa Mãn Lâu thoải mái, cười cười hỏi ngược lại: “Dược Sư huynh, việc vui của người cùng A Hành cô nương định khi nào tổ chức?”

Hoàng Dược Sư trong lòng đột nhiên có loại chua xót không nên lời, vốn Hoa Mãn Lâu là tri kỷ của hắn, chính mình cũng thừa nhận là bạn tốt, hiện giờ hắn thành thân đại sự hắn phải rất vui, nhưng là nhìn Hoa Mãn Lâu như vậy, ánh mắt hắn trầm xuống, rầu rĩ hỏi: “Này về sau nói, nhà người ở đâu? Ta trước mang người về, đỡ bản thân lo lắng.”

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu trong lòng cảm động, y vốn người lai lịch không rõ ràng, bản thân còn bị trọng thương. Dược Sư tương trợ, kết làm tri kỷ đã là vô cùng may mắn. Hiện giờ còn.....

Nội tâm kích động làm cho y không thể nói gì, y cũng không có gì để nói. Hoàng Dược Sư nội tâm vô cùng cao ngạo, hết thấy sự tình đều là tùy tâm mà làm, nếu y còn chú ý chút lễ nghĩa kia, tuyệt đối sẽ làm tổn thương Hoàng Dược Sư. Vì thế, qua nửa ngày, Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng nói: “Dược Sư. Hết thấy phiền toái người.”

Hoàng Dược Sư trong lòng nhất thời sáng sủa, cuối cùng cũng không còn khách sáo đối hắn. Sau đó, lại nghe Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng nói: “Hiện giờ trên đời này, Hoa Mãn Lâu đã không còn nhà, không, phải nói, Hoa Mãn Lâu chỉ có bốn biển là nhà. Dược Sư, ơn cứu mạng vô phương đền báo. Hôm nay từ biệt, về sau có cơ hội sẽ gặp lại.”

“Người muốn cứ như vậy rời đi.” Hoàng Dược Sư sắc mặt trầm xuống, mang theo nồng đậm tức giận: “Không nói đến người nội thương chưa lành, tính dưỡng không tốt sẽ để lại bệnh. Hơn nữa người thân không một xu, ta cứu người chẳng lẽ lại không biết?” Hoàng Dược Sư quả thật tức giận, suy nghĩ hỗn loạn khi nghe y muốn rời đi, lập tức không thể khống chế.

Lo lắng, mất mát, nghĩ mà sợ, giống như nếu y rời đi, sẽ mang theo một bộ phận nào đó, rõ ràng là bằng hữu mới kết giao, vì sao lại khiến hần có biết bao xúc cảm? Hoàng Dược Sư cúi đầu, đem loại cảm tình này thành tình cảm tri kỷ chỉ duy nhất có trong kiếp này.

Hoa Mãn Lâu cong khóe miệng, ngạo nghễ cười nói: “Dược Sư, ngươi lo cho ta, ta rất vui, tuy nói ta mù, không nhìn được, nhưng ta Hoa Mãn Lâu phải đứng trên giang hồ vẫn là có thể. Cho nên Dược Sư,” Hoa Mãn Lâu ngừng khí chậm lại, mang theo tia khẩn cầu: “Tin tưởng ta.”

Người thanh niên mặt mỉm cười, tư thế oai hùng trên lưng ngựa, dương quang sáng lạn tỏa ra trên khuôn mặt bạch ngọc, tỏa một tầng sáng mỏng vàng óng ánh. Hoàng Dược Sư bỗng cảm thấy ánh mặt trời thực chói mắt, hần quay đầu, cúi đầu thích ứng: “Được, bất quá ngươi tìm một nơi ổn định đã, ta sẽ đi theo ngươi.”

“Dược Sư, vật ngoài thân, ta đều có biện pháp giải quyết, cho nên ngươi.....” Không cần lo lắng.

“Ta mặc kệ, cho tới khi ngươi yên ổn, ta vẫn sẽ đi theo.” Như trẻ con tranh luận không được tự nhiên.

Hoa Mãn Lâu sưng sốt, muôn vàn cảm giác lướt qua trong lòng, đến cuối cùng hội tụ thành một câu: “Dược Sư, cảm ơn ngươi.”

Lúc này Hoàng Dược Sư hận không thể cắn lưỡi mình, câu nói kia nghe thế nào cũng có chút không ổn. Hần thấy may mắn là Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy, không thấy mặt mình đỏ như lửa đốt. Cháy sạch ngay cả lỗ tai cũng đỏ. Hần ho khan một tiếng, nói: “Đi thôi, ngươi định đi đâu?”

“Đi Tô Châu.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Tô Châu, là nhà kiếp trước kiếp này của y, lá rụng về cội, tuy rằng về tuổi không thể nói rõ, hoàn toàn không thể nói rõ, nhưng trải qua hai kiếp người, rời xa quê hương, y đã rất mệt mỏi, rất muốn sống một cuộc sống yên ổn.

Thành Tô Châu.

Bên trong thành là một mảng nhộn nháo, tiếng rao hàng, tiếng nói chuyện, nơi nơi đều vậy. Hai thanh niên đi vào một khách ***, toát ra dáng vẻ phong trần một mối. Người áo xanh anh tuấn chứa vài phần tà khí, cử chỉ lời nói không câu nệ tiểu tiết, người áo trắng ôn nhuận như ngọc, khóe miệng mang theo tia mỉm cười, cả người khiêm tốn, cử chỉ cao quý không giả dối, hơn nữa khí chất xuất trần như tiên nhân, chỉ cần đứng cạnh y sẽ có loại cảm giác bình thản yên ổn. Làm cho đám tiểu nhị đều sưng sốt. Thanh niên áo trắng mỉm cười không ngừng gọi tiểu nhị, ngay cả mấy khách nhân trong *** cũng nhìn đến ngáy người, trong *** một mảnh im lặng, chỉ có thanh âm bình thản nhẹ nhàng của người thanh niên kia vang lên: “Tiểu nhị ca, cho ngựa ăn tốt giúp ta, hai người chúng ta dùng cơm, dọn cho hai gian phòng hảo hạng.”

Lúc này mọi người như vừa chợt tỉnh mộng, tiểu nhị vội dẫn bọn họ lên lầu hai tới một phòng trang nhã, mời Hoa Mãn Lâu thức ăn mới quay đi mà ngã xuống cầu thang.

Người áo xanh nở nụ cười đầy tà khí, dùng tiêu ngọc nâng cầm Hoa Mãn Lâu, trêu: “Tiểu mỹ nhân, quả nhiên đến đâu cũng trở nên nổi tiếng.”

Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ dùng quạt gạt xuống, y chỉ biết, trước kia ở nhà, ra ngoài từ lâu để tuần tra cũng thường xuyên xảy ra loại tình huống này, thường làm Lục Tiểu Phụng trêu chọc y.

Hoàng Dược Sư thấy đám đông cũng không vui lắm, lại thêm đi đường xóc nảy, dù hần võ công cao cường, không chịu được mệt nhọc.

Đột nhiên, Hoa Mãn Lâu nhìn về một hướng, nghiêng tai lắng nghe một chút, hỏi: “Dược Sư, phía dưới có chuyện gì vậy?”

Hoàng Dược Sư quay ra nhìn, chỉ thấy một thiếu niên mười một, mười hai tuổi quần áo rách rưới, thân hình gầy yếu, quỳ gối trên đường cái, người qua lại ngẫu nhiên cũng có ánh nhìn đồng tình, chỉ là không một ai dừng lại.

Hoàng Dược Sư đem tình huống kể lại, thú vị hỏi lại y: “A Lâu, ngươi muốn xen vào mấy chuyện vớ vẩn sao?”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười: “Thiên hạ rộn ràng, vì lợi mà đến Thiên hạ nhốn nháo, vì lợi mà hướng. Đây là đứa nhỏ kia vừa nói, nó không phải vật trong ao. Được Sư, người cảm thấy đứa nhỏ kia thế nào?”

“Gân cốt không tồi, có thể thành tài.” Hoàng Dược Sư hứng thú nhìn y: “A Lâu, người nói đi, người muốn làm gì?”

“Được Sư, ta muốn ở lại Tô Châu.” Hoa Mãn Lâu ba một tiếng thu hồi quạt, nghiêm mặt nói: “Giúp ta gọi tiểu nhị.”

8. Chương 7

Thưởng cho hai lượng bạc, tiểu nhị lải nhải giới thiệu cho Hoa Mãn Lâu và Hoàng Dược Sư: “Hai vị, quỳ dưới kia là tiểu hài tử Lý gia, năm nay mới mười hai. Nói đến, đứa bé này thực bì thắm. Mẫu thân mất sớm, cha nó lại mê cờ bạc, hai chị gái của nó đều bị bán đi trả nợ, cuối cùng chỉ còn mình nó, đứa nhỏ này từ nhỏ đã liều mình kiếm tiền, hai cha con mới không chết đói. Nhưng hiện giờ cha nó lại nợ nần, nếu hôm nay không trả đủ năm mươi lượng bạc, sẽ bị mang đi bán làm tiểu quan. Đứa nhỏ đáng thương, chạy đông chạy tây, cuối cùng ngay cả năm mươi lượng bạc cũng không có. Hơn nữa nha,” Tiểu nhị hạ giọng: “Đứa nhỏ Lý gia bộ dạng không tồi, lão bản nam kỹ nhìn chòng chọc thẳng nhóc đã thật lâu, nhưng tên kia nuôi một đám hung ác, không ai dám động vào hắn, đành xin lỗi đứa nhỏ kia.....” Tiểu nhị nói xong, thấy hai vị trước mắt không nói chuyện, tự biết điều lui xuống.

Hoa Mãn Lâu trong lòng khê động, gợn vài tia chua xót, thống khổ bị người nhà vứt bỏ, chính y hiểu được, giống như lòng bị xé nát, máu thịt như bị tróc xuống.

Hoảng hốt nhớ về kiếp trước, khi mẹ vứt bỏ mình, trời đông giá rét, sắc trời dần tối, một mình đơn độc đứng giữa gió lạnh, xiêm y đơn bạc căn bản không thể giữ ấm, nhưng không có cảm giác gì cả, hết thấy đều tập trung nhìn bóng dáng mẹ không quay đầu dần biến mất.....

“A Lâu, A Lâu, người sao vậy?” Hoàng Dược Sư nhìn nam nhân hoàn mỹ trước mắt, đột nhiên cảm thấy mình cùng y chưa từng xa cách như vậy. Cho dù không nhìn thấy nhưng vẫn luôn có thần thái khác nhau lưu chuyển trong đôi mắt ấy, nhưng hiện tại đôi mắt ấy ngập tràn ảm đạm, như một người mù bình thường, tâm hắc kinh hoàng nhảy dựng.

Hoa Mãn Lâu lấy lại tinh thần, nghe được lo lắng trong giọng nói của Hoàng Dược Sư, hơi hơi nghiêng đầu, như cười nói: “Được Sư, không có gì. Chỉ là đang suy nghĩ một chuyện.”

Không có gì, không có gì, Hoàng Dược Sư nổi giận, người này, người này, sao vẫn gặt hái, thực, thực làm cho Hoàng Dược Sư khê run run bờ vai xúc động. Hắn hơi nắm tay lại, nói với chính mình, bình tĩnh bình tĩnh, nam nhân này luôn dịu dàng như vậy, khách khí.....

TNND, y khách khí cái gì, không để ý huynh đệ như mình sao? [Phì khụ, khụ. Xin lỗi, tiếp tục, tiếp tục...]

[chú thích phát: TNND nghĩa giống TMD, có lẽ là viết tắt của “thao nhĩ nãi đích” < đoán=”” bừa=”” nha=”” a=”” lâu,”=”” trong=”” giọng=”” nói=”” nồng=”” đậm=”” tức=”” giận=”” làm=”” hoa=”” mẫn=”” lâu=”” sững=”” người,=”” “người=”” khách=”” khí=”” cái=”” gì?”=”” người=”” trốn=”” tránh=”” cái=”” gì?”=”” hiện=”” giờ=”” còn=”” chuyện=”” gì=”” không=”” thể=”” nói=”” cho=”” ta=”” biết?”=”” hoàng=”” được=”” sư=”” trầm=”” giọng=”” nói.”=”” hoa=”” mẫn=”” lâu=”” nhất=”” thời=”” không=”” nói=”” gì,”=”” suy=”” nghĩ=”” cùng=”” vân=”” vân=”” xoay=”” chuyển=”” trong=”” đầu,”=”” trong=”” nhất=”” thời,”=”” khuôn=”” mặt=”” trở=”” nên=”” thanh=”” lãnh.”=”” lúc=”” này=”” giọng=”” nói=”” một=”” thiếu=”” niên=”” vang=”” lên=”” phía=”” sau:=”” “sư=”” phụ?”=”” sư=”” phụ,”=”” quả=”” nhiên=”” là=”” ngài,=”” ngài=”” rớt=”” cục=”” đến=”” tô=”” châu.”=”” hoàng=”” được=”” sư=”” còn=”” chưa=”” hết=”” giận,”=”” nặng=”” nề=”” hừ=”” một=”” tiếng,”=”” đem=”” thiếu=”” niên=”” kia=”” dọa=”” rồi.”=”” hoa=”” mẫn=”” lâu=”” cười=”” cười=”” xin=”” lỗi,”=”” đối=”” thiếu=”” niên=”” kia=”” có=”” chút=”” tò=”” mò,”=”” đây=”” là=”” đệ=”” tử=”” của=”” hoàng=”” được=”” sư,”=”” nhưng,”=”” là=”” người=”” nào?”=”” “vị=”” tiểu=”” huynh=”” đệ=”” này,”=”” có=”” chuyện=”” gì=”” trước=”” ngồi=”” xuống=”” rồi=”” nói,”=”” không=”” cần=”” phải=”” đứng=”” đó.”=”” hoa=”” mẫn=”” lâu=”” nhẹ=”” động=”” quạt,”=”” cười=”” nói.”=”” thiếu=”” niên=”” vừa=”” rồi=”” ánh=”” mắt=”” dán=”” chặt=”” trên=”” người=”” hoàng=”” được=”” sư,”=”” bị=”” tức=””

giận=" của=" hấn=" làm=" sợ=" tới=" mức=" không=" dám=" lên=" tiếng,=" lúc=" này=" hoa=" mẫn=" lâu=" lên=" tiếng=" mới=" chú=" ý=" đến,=" chỉ=" thấy=" người=" này=" áo=" trắng=" hơn=" tuyết,=" khuôn=" mặt=" tuấn=" tú,=" là=" mỹ=" nam=" tử=" khó=" gặp,=" người=" từng=" trải,=" khí=" chất=" cao=" nhã,=" ôn=" nhuận=" bình=" thản,=" làm=" thiếu=" niên=" ngây=" ngốc=" đứng=" nhìn.==" hoàng=" được=" sư=" thấy=" thản=" sắc=" đồ=" đệ=" như=" vậy,=" trong=" lúc=" tức=" giận,=" lửa=" giận=" vô=" ý=" càng=" tăng=" thêm,=" hừ=" một=" tiếng,=" mang=" theo=" cả=" nội=" lực.==" hoa=" mẫn=" lâu=" nhũ=" mảy,=" lác=" mình=" đến=" bên=" thiếu=" niên=" trước=" mặt=" chống=" đỡ,=" óng=" tay=" áo=" nhẹ=" vung=" lên,=" hóa=" giải=" nội=" lực,=" khuyên=" giải=" an=" ủi=" "được=" sư,=" người,=" người=" giận=" ta=" thì=" trực=" tiếp=" hướng=" vào=" ta,=" không=" cần=" giận=" chó=" đánh=" mèo=" trên=" người=" đồ=" nhĩ.==" hoàng=" được=" sư=" sau=" khi=" phát=" ra=" tiếng=" kia=" liền=" hối=" hận,=" hiện=" giờ=" nghe=" hoa=" mẫn=" lâu=" khuyên,=" hối=" hận=" kia=" liền=" bị=" áp=" chế,=" lại=" tiếp=" tục=" tức=" giận,=" lại=" hừ=" một=" tiếng=" thật=" mạnh.==" hoa=" mẫn=" lâu=" cảm=" thấy=" thiếu=" niên=" trong=" lòng=" nhẹ=" run=" rẩy=" đứng=" lên,=" biết=" sự=" tình=" không=" ổn.==" nhẹ=" nhàng=" thờ=" dài,=" buông=" thiếu=" niên=" ra,=" tay=" sờ=" soạng=" đi=" đến=" chỗ=" hoàng=" được=" sư,=" nói:=" "được=" sư,=" đều=" là=" ta=" không=" phải,=" người=" dừng=" tức=" giận.....=" hoàng=" được=" sư=" thấy=" thế,=" không=" khỏi=" lấy=" tay=" kéo=" y=" qua=" bên=" cạnh=" ngồi=" xuống.==" thờ=" dài,=" trong=" lòng=" bắt=" đắc=" dĩ,=" người=" này,=" chung=" quy=" chính=" là=" khác=" tính=" của=" mình,=" trong=" nháy=" mắt=" đem=" lửa=" giận=" của=" mình=" áp=" chế,=" bản=" thân=" cũng=" không=" đành=" lòng=" giận=" y,=" nam=" tử=" này,=" ở=" bên=" hấn=" rất=" nhanh=" có=" thể=" làm=" hấn=" nguôi=" giận.....=" hoàng=" được=" sư=" lại=" hướng=" thiếu=" niên=" nháy=" mắt,=" để=" hấn=" ngồi=" xuống=" bên=" cạnh,=" hỏi:=" "linh=" phong,=" đại=" sư=" huỳnh=" cùng=" sư=" tỷ=" đâu?"=" "đại=" sư=" huỳnh=" cùng=" đại=" sư=" tỷ=" không=" có=" đây.....=" khúc=" linh=" phong=" vụng=" vụng,=" hiển=" nhiên=" còn=" chưa=" hoàn=" hồn.==" "a=" lâu,=" đây=" là=" đồ=" đệ=" thứ=" ba=" của=" ta,=" khúc=" linh=" phong,=" năm=" nay=" mười=" lăm.==" tiểu=" tam,=" đây=" là=" hoa=" mẫn=" lâu=" tiên=" sinh,=" là=" tri=" kỷ=" của=" vi=" sư.==" hoàng=" được=" sư=" giới=" thiệu=" hai=" người,=" nhớ=" tới=" hoa=" mẫn=" lâu=" bên=" cạnh.==" [tiểu=" tam...=" tiểu=" tam...=" ách,=" lại=" suy=" nghĩ=" vớ=" vẩn...]==" hoa=" mẫn=" lâu=" sờ=" sờ=" cái=" mũi,=" quay=" đầu=" phía=" thiếu=" niên=" dưới=" lầu,=" nhẹ=" giọng=" nói:=" "được=" sư,=" ta=" muốn=" mua=" nó.==" "tùy=" người.==" hoàng=" được=" sư=" gắt=" gao=" nắm=" chặt=" tay=" y,=" sau=" đó=" nhặt=" giọng=" phân=" phó:=" "tiểu=" tam=" nhĩ,=" đi=" đem=" thiếu=" niên=" kia=" lên=" đây,=" cần=" thận=" trọng=" để=" chó=" cắn.==" khúc=" linh=" phong=" như=" trước,=" hồn=" phiêu=" phiêu=" đi=" xuống.==" "được=" sư,=" dừng=" tức=" giận.==" hoa=" mẫn=" lâu=" mềm=" giọng=" nói,=" rút=" tay=" mình=" ra,=" sờ=" soạng=" mặt=" bàn,=" hoàng=" được=" sư=" bắt=" giắc=" thờ=" dài,=" đem=" chén=" trà=" đặt=" vào=" tay=" y,=" nói:=" "vì=" sao?"=" một=" câu=" không=" đầu=" không=" đuôi,=" hoa=" mẫn=" lâu=" vẫn=" hiểu=" được:=" "ta=" phải=" ở=" lại=" tô=" châu,=" không=" quen=" thuộc=" nơi=" này,=" cần=" người=" luôn=" ở=" bên=" cạnh.==" được=" sư,=" người=" lo=" lắng=" cho=" ta,=" ta=" rất=" vui,=" nhưng=" là,=" a=" hành=" cô=" nương=" vẫn=" đang=" ở=" nhà=" đợi=" người,=" chờ=" người=" xong=" việc=" sẽ=" thành=" thân.==" hơn=" nữa=" người=" cũng=" có=" việc=" muốn=" làm,=" không=" thể=" luôn=" bên=" cạnh.==" tay=" nhanh=" chóng=" giờ=" lên=" ngất=" lời=" hấn=" định=" nói,=" "dừng=" phủ=" nhận.==" đồ=" đệ=" người=" cũng=" đã=" tới=" tìm=" người.==" hạ=" tay,=" lại=" nhẹ=" giọng=" nói:=" "đứa=" nhỏ=" kia,=" không=" đành=" lòng=" nhìn=" nó=" phải=" chịu=" long=" đong=" vắt=" vả.==" thiên=" hạ=" rộn=" rang,=" vì=" lợi=" mà=" đến=" thiên=" hạ=" nhón=" nháo,=" vì=" lợi=" mà=" hướng,=" giọng=" nói=" dịu=" dàng=" lại=" bi=" thương=" như=" vậy,=" giọng=" nói=" còn=" non=" nớt=" như=" vậy,=" đứa=" bé=" còn=" nhỏ=" như=" vậy,=" phải=" là=" loại=" tâm=" trạng=" gì=" mới=" có=" thể=" nói=" ra=" những=" lời=" như=" thế?"="

vì=" " thể,=" " trong=" " nháy=" " mắt,=" " y=" " quyết=" " định=" " muốn=" " đem=" " giọng=" " nói=" " đó=" " giữ=" " bên=" " người.= " " hoàng=" " được=" " sư=" " bị=" " bàn=" " tay=" " bạch=" " ngọc=" " kia=" " cầm=" " lại,=" " ngón=" " tay=" " mềm=" " mại,=" " cảm=" " giác=" " ngứa=" " ngứa,=" " hương=" " lan=" " nhẹ=" " nhàng=" " tới=" " bên=" " chớp=" " mũi,=" " trong=" " nháy=" " mắt,=" " hần=" " mở=" " to=" " mắt=" " nhìn=" " chăm=" " chăm=" " hoa=" " mẫn=" " lâu,=" " hô=" " hấp=" " dồn=" " dập,=" " đầu=" " oanh=" " một=" " tiếng,=" " rồi=" " loạn,=" " tim=" " đập=" " thành=" " thạch.= " " hoàng=" " được=" " sư=" " tâm=" " xuân=" " nhộn=" " nhạo,=" " không=" " thể=" " bình=" ">

9. Chương 8

Hai người một trận trầm mặc, chỉ chốc lát, Khúc Linh Phong mang theo thiếu niên kia lên tửu lầu. Thiếu niên xiêm y cũ nát nhưng sạch sẽ, ngũ quan ngầy ngỗ xinh đẹp, đôi mắt chứa đầy đau khổ trần gian, thần nhiên, lạnh lùng, nếu không phải Hoa Mãn Lâu mở lời trước, nói không chừng Hoàng Dược Sư sẽ đem đứa nhỏ này nhận làm đồ đệ.

Thiếu niên cúi đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Không biết mấy vị là?”

Hoa Mãn Lâu thần nhiên hướng phía nó, mỉm cười: “Con, tên là gì?”

Thiếu niên giật mình, rất ít khi nghe thấy âm thanh dịu dàng như vậy đối với kẻ ở dưới đáy xã hội như nó, thể nhưng lại hỏi tên của nó.

Ngẩng đầu, nhìn về phía bạch y nam tử vừa lên tiếng, ngũ quan tuấn tú, đôi mắt đen yên lặng nhìn nó, tuy có thần thái, nhưng không xác định được điểm nhìn, nó không khỏi thốt ra: “Ngài không nhìn được?”

Lời vừa nói ra, Khúc Linh Phong mặt biểu tình như nhìn thấy quỷ, Hoàng Dược Sư chọn mi, tay đặt trên bả vai Hoa Mãn Lâu, ánh mắt thoáng nhìn, tà khí nói: “Không tồi, đứa nhỏ này thị lực rất tốt, mắt rất sáng, so với Tiểu Tam ngu ngốc của ta tốt hơn nhiều.”

Vì thế, kẻ vừa biết Hoa Mãn Lâu bị mù thật sự gặp đả kích lớn, lại bị sư phụ mình dùng dao mắt khinh bỉ nhìn đến, đáng thương ngu ngốc hóa đá, trốn sang một góc mọc nấm, sau lại bị sư phụ bắt lương sai đi làm việc, có loại đồ đệ phải khổ cực như vậy sao? Sư phụ bắt lương không thềm để ý.

Đương nhiên, hết thấy Hoa Mãn Lâu đều không biết. Y như trước mỉm cười, để Hoàng Dược Sư tùy ý đặt tay trên vai, hỏi: “Tên của con?”

“Ta gọi Lý Nguyệt Ảnh.” Thật lâu sau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia lại vang lên.

“Tốt lắm, Nguyệt Ảnh, con nguyện ý làm đệ tử của ta, sống cùng ta không?” Hoa Mãn Lâu khẽ mỉm cười, không để ý thiếu niên đang khiếp sợ, lại nói tiếp: “Nguyệt Ảnh, cho dù con không muốn, ta cũng đã trả nợ giúp con, nhưng là, con có thể ở cùng ta để trả nợ.” Hoa Mãn Lâu hít một hơi, hướng nó vươn tay, nói: “Chỉ là, Nguyệt Ảnh, con nên hiểu.”

“Ta.....” Lý Nguyệt Ảnh cắn răng, là phụ thân nó, cho dù là người như vậy, nhưng người đó vẫn là phụ thân nó. Nhưng là, vết thương trên người còn ần ần đau, tiếng khóc chị bị bán đi, ánh mắt lão bản nhìn nó như muốn đem nó ăn tươi nuốt sống, nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, lúm đồng tiền yên lặng, không chứa loại đồng tình dối trá của người thường.

Nam nhân này, có thể tin cậy.....

Tay, chậm rãi đặt trên tay Hoa Mãn Lâu, cúi đầu nói một tiếng: “Được, con sẽ ở cùng ngài.....” Nước mắt không thể không chế chảy xuống. Tủi thân, chịu đủ tra tấn của nhân sinh, làm cho thiếu niên này không khỏi kêu khóc.

Hoa Mãn Lâu than nhẹ một tiếng, ôm thiếu niên vào lòng ngực trấn an, quay đầu nhìn Hoàng Dược Sư nói: “Được Sư, thuốc trị thương.”

Hoàng Dược Sư thấy Hoa Mãn Lâu ôm lấy thiếu niên, sắc mặt liền khó coi. Thấy Hoa Mãn Lâu đưa tay về phía hắn, chỉ hừ một tiếng nói: “Người biết ta có?” Không chỉ có, còn là loại thuốc mỡ tốt nhất. Hoa Mãn

Lâu tràn đầy tự tin, trong Kim Dung có nói XXXX hoàn [“hoàn” là viên thuốc tròn a tròn] rất nổi danh, chỉ là hiện tại không tìm được, nhưng y nghĩ được trên người hẳn có mùi hương thơm ngát.

“Trên người người có mùi thuốc đông y nồng đậm, hơn nữa.....” Hoa Mãn Lâu dừng một chút, Hoàng Dược Sư kỳ quái hỏi: “Hơn nữa?”

“Hơn nữa, người gọi là dược sư không phải sao?” Ngữ khí tuyệt đối đứng đắn. [ở đây Hoa Hoa chơi chữ, lão Tà tên gọi là Hoàng Dược Sư, Dược Sư đồng âm cũng có nghĩa là thầy thuốc:D]

“Người đùa giỡn ta?” Hoàng Dược Sư bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không có nha, trên người người thực sự có mùi thuốc đông y rất nặng.” Thanh âm tuyệt đối vô tội. Hơn nữa còn là loại tốt nhất, nếu là loại thấp kém, tuyệt đối sẽ không phát ra loại hương thơm ngát như vậy.

Hoàng Dược Sư ngẩn ra, bỗng nhiên cười ha hả, nói: “A Lâu, người thật sự là tri kỷ của ta.” Tích tụ trong lòng lúc trước nhất thời biến mất.

Lúc này, Lý Nguyệt Ảnh nội tâm ủy khuất phát tiết, thật ra vô sự, nhưng là trong lòng người lạ khóc có chút lúng túng, cúi đầu, khuôn mặt thiếu chút nữa bốc hơi. Hình tượng thành thực trước kia cũng biến mất tăm.

Lúc này Khúc Linh Phong chạy thùng thùng lên lầu, nói: “Sư phụ, hết thầy đã làm tốt rồi. Lão bản nam lầu kia cũng xử lý xong, nhóc họ Lý, người hiện tại có thể đi cùng Hoa tiên bối rồi.” Lý Nguyệt Ảnh còn đang ngăn người, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Hoa Mãn Lâu nghe thấy xưng hô của Khúc Linh Phong, nhất thời , tiền bối..... Y năm nay mới hai mươi hai được không.....

Bên cạnh, Hoàng Dược Sư thấy thế không nhịn được cười một tràng.....

Trong khách ***

“Sư phụ.....” Thiếu niên lẳng lặng đứng thẳng phía sau, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Hoàng Dược Sư không chút để ý, hỏi.

“Sư nương tương lai.....”

Hoàng Dược Sư xoay người, híp mắt, ý bảo hẳn tiếp tục.

Thật đáng sợ nha! Thật đáng sợ nha! Thật đáng sợ nha! Thật đáng sợ nha!

Sư huynh sư tỷ, các người không phải người tốt, bỏ ta một mình đối mặt sư phụ, trở về nếu bị phạt chép sách, ta tuyệt đối bắt các người chịu cùng..... [thật ra bạn nhỏ Khúc Linh Phong kêu là “ta tuyệt đối cùng các người ngao.....” Nghe thật dễ thương =v=, đáng tiếc tại hạ bất tài không biết dịch ra thế nào đành phải để thế kia, thâm tâm rất muốn giữ nguyên cái từ “ngao” kia lại..... QQ]

Khúc Linh Phong nuốt nuốt nước miếng, khẩn trương nói: “Chuyện trong nhà đều đã làm tốt, chờ ngài trở về sẽ lập tức thành thân, Phùng lão gia nói, vài ngày nữa là ngày lành, không nên bỏ lỡ cơ hội.” Nói xong, vội trốn vào một góc, không dám nhìn sư phụ, về mặt đau khổ nghĩ: Nguyệt Ảnh, chúng ta đối sư phụ được không?

“Đã biết, người lui đi” Thật lâu sau, Hoàng Dược Sư thần nhiên nói.

Chỉ như vậy? Khúc Linh Phong trừng lớn mắt nhìn chăm chăm bóng dáng nam nhân màu xanh kia. Không có nổi giận? Không có giận chó đánh mèo? Phải biết rằng, sư phụ nhà hẳn rất ghét loại phương thức trước xử sau báo này.

“Bằng không người còn muốn thế nào?” Hoàng Dược Sư bị trêu tức liếc nhìn đồ đệ nhà mình một cái, nói ra. Không khỏi cảm khái, A Lâu, chúng ta đối đồ đệ được không?

Không thể không nói, Hoàng GG [GG có thể là “Ca ca” lắm lắm], không phải người một nhà không vào cùng một cửa, các người quả nhiên là thầy trò.

Lại còn nói ra? Khúc Linh Phong hoảng sợ hút khí. Lần này sẽ bị phạt cái gì đây?

Quả nhiên, Hoàng Dược Sư quay đầu tiếp tục đọc sách, thản nhiên phân phó: “Tiểu viện của A Lâu cần sửa sang lại, hồ nước cũng phải khơi thông, trồng một ít hoa sen cùng mẫu đơn, đồ dùng cũng không tốt lắm. Ngày mai người đi giúp, đừng để Nguyệt Ảnh mệt. Nó là đồ đệ bảo bối của A Lâu.”

Nguyệt Ảnh là bảo bối, vậy con là cái gì? Khúc Linh Phong chịu đả kích mà hóa đá.

Trong nháy mắt, phòng mới đã có thể vào ở, mấy người liền toàn bộ đi vào, Hoàng Dược Sư nhất thời hứng khởi, xuống bếp làm chút rượu cùng đồ ăn, đương nhiên là Hoa Mãn Lâu và hắc ăn, Lý Nguyệt Ảnh thức thời, bản thân tự xuống bếp làm thức ăn. Về phần Khúc Linh Phong, đôi mắt trông mong nhìn mỹ vị trước mắt, Hoàng Dược Sư có một ít tài liệu về nấu nướng, muốn ăn phải tự mình làm, nhưng trù nghệ [trù nghệ: kỹ năng nấu nướng] của hắc sư chút nữa đốt cháy gian bếp, xoay người tội nghiệp, quán lấy Nguyệt Ảnh đang làm đồ ăn. Nhìn không ra Nguyệt Ảnh còn nhỏ vậy mà làm món gì cũng thật ngon miệng, tuy rằng kém Hoàng Dược Sư, đã triệt để bị Hoa Mãn Lâu thay đổi cách nhìn, hắc từ trước đến giờ, không vào bếp.....

10. Chương 9

Đêm dài, Hoa Mãn Lâu ngồi trên nóc nhà, cầm trong tay một bầu rượu.

Nơi này y đặt làm mặt tiền cửa hàng, đằng sau là nhà ở, cũng không nhỏ, nơi ở là một tòa lâu nhỏ, bên cạnh có một hồ nước nhỏ, tương tự như nơi ở trong kiếp trước.

Rất cuộc, ngày đó Hoàng Dược Sư giúp Nguyệt Ảnh giải quyết vấn đề về sau, Khúc Linh Phong rất thông minh, không quá vài ngày, tìm được một nơi không heo lạnh, cũng không quá ồn ào, còn có mặt tiền là cửa hàng, cũng không quá đắt.

Hoa Mãn Lâu thư thái cười, Khúc Linh Phong là một đứa nhỏ thông minh, thông minh còn không mất đi sự hồn nhiên, biến cố vài năm sau, ta tuyệt đối muốn ngăn cản, y xiết chặt rượu trong tay, thâm hạ quyết tâm.

“A Lâu, người ở đây làm gì?” Phía sau chợt nổi một làn gió nhẹ, khi y phản ứng được thì Hoàng Dược Sư đã cướp rượu trong tay.

“Chúc mừng Dược Sư, võ công của người lại tăng tiến.”

Hoàng Dược Sư tà tà liếc mắt một cái, ở bên người y nằm xuống, không nói lời nào.

Hoa Mãn Lâu cảm thấy không đúng, lo lắng hỏi: “Dược Sư, người sao vậy?”

“A Lâu, ta phải thành hôn, ngày mai sẽ đi.”

Đùng! Một lời nói ra, Hoa Mãn Lâu cảm thấy như sét đánh bên tai, hết thấy đều hỗn loạn.

Y bình tĩnh quay đầu lại, thật lâu sau, mới nói: “Chúc mừng, Dược Sư.” Trong nháy mắt khi nghe tin ấy, chỉ cảm thấy trái tim nháy mắt yên lặng, bên tai ong ong, cái gì cũng không nghe thấy. Y kéo khóe miệng, muốn cười, nhưng cười không nổi.

Y chưa xót nghĩ, y luôn rất ỷ lại vào Hoàng Dược Sư, tựa như chim non khi nở, mở mắt ra liền ỷ lại vào người nó thấy đầu tiên, y biết mình đang trốn tránh, thế giới y chọn trở thành người đứng xem bên ngoài, chưa bao giờ tham dự. Nhưng tình hình hiện tại, thế giới nhỏ mà y tạo ra, theo Hoàng Dược Sư dời đi mà dần sụp đổ, biến mất, sau đó, nhập vào thế giới này..... Hoa Mãn Lâu hít sâu một hơi, xem nhẹ ả ả đau trong lòng, mỉm cười chúc phúc Hoàng Dược Sư.

Đa tạ người, Hoàng Dược Sư, vẫn luôn bên cạnh ta..... (Nguyệt mỗ: Ta nói, con nha, đây chính là động tâm, không phải mất đi tri kỷ mà đau lòng nha..... Sao lại ngu ngốc như vậy..... dứt tóc phát điên)

“Dược Sư, A Hành là cô nương tốt, người phải quý trọng người ta.” Hoa Mãn Lâu thản nhiên nói.

“..... Ừm, ta sẽ.” Hoàng Dược Sư cúi đầu, trong mắt lưu chuyển quang mang mịt mờ.

Hắn không muốn cho y biết mình thành thân, không biết vì sao, chỉ là không muốn cho biết. Cảm thấy nếu mình thành thân, liền cách y càng xa, có loại cảm giác hoảng hốt.

“Tôi, Dược Sư, ta kính người, chúc người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.” Ách, hẳn phải là một tiểu nữ đáng yêu..... Hoa Mãn Lâu lời vừa khỏi miệng, nghĩ đến , bất quá, Hoàng Dược Sư, người là bạn tốt của ta, người yêu A Hành cô nương như vậy, ta nhất định ngăn cản bi kịch kia xảy ra.

“A Lâu, mười một tháng tám, ta ở Phùng gia thành thân, đến lúc đó, nhất định đến.” Không muốn người tới, không biết vì sao. Không muốn thành thân, nhưng ta không thể phụ A Hành, nàng là thể tử tốt, nàng thực yêu ta. Phùng lão gia rốt cục cũng đồng ý hôn sự của hai người, làm cho Hoàng Dược Sư càng không có cơ cựa tuyệt.

“Ta sẽ.” Hoàng Dược Sư, người là bạn tốt của ta, hạnh phúc của người, ta nhất định sẽ bảo vệ.

Bình rượu va chạm, Hoàng Dược Sư nhớ đến rượu ngon những năm xưa. Hai người uống phóng khoáng. Thậm chí Hoa Mãn Lâu sửa lại phong độ quân tử bình thường, từng ngụm từng ngụm uống, rồi sau đó lấy sáo ngọc nhẹ nhàng thổi lên.

Tiếng sáo trong suốt, một khúc kỳ ảo, uyển chuyển triền miên, dẫn nhân nhập thắng [cuốn người vào cảnh?]. Hoàng Dược Sư càng uống càng hứng khởi, giống như trước kia cùng ở chung, tiếp theo lớn tiếng xướng: “Chiêm bĩ kì áo, lục trúc y y. Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma. Sắt hề giản hề, hách hề tuyên hề, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề! Chiêm bĩ kì áo, lục trúc thanh thanh. Hữu phỉ quân tử, sung nhĩ tú oán, hội biện như tinh. Sắt hề, giản hề, hách hề, tuyên hề, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề! Chiêm bĩ kì áo, lục trúc như trách. Hữu phỉ quân tử, như kim như tích, như khuê như bích. Khoan hề xước hề, y trọng giác hề, thiện hí hước hề, bất vi ngược hề.”

Chú thích: Nguyệt mỗ mắt loang loáng: kì áo ca ngợi đạo đức, lòng khoan dung của người quân tử,

Nam nhân thực thụ cần có đủ khí chất phẩm cách, tài hoa, thái độ đúng mực, biểu đạt tình cảm khó quên, trở thành đại thần bách độ. Hơn nữa, khúc này đại biểu cho tấm lòng người nam tử, bởi vậy, Nguyệt mỗ cái gì cũng chưa nói, con ta trì hoãn chậm hiểu như vậy đây, buông tay. Vì thế, hiện tại Hoa Mãn Lâu không hiểu cảm giác đó là gì. Giải thích xong, Nguyệt mỗ té.

Đêm dài, hai người đã uống khá nhiều, Hoàng Dược Sư tửu lượng tốt vẫn còn tỉnh táo, nhưng Hoa Mãn Lâu đã say túy lúy ngã về một bên. Rượu thượng phẩm rất mạnh, y ngoan ngoãn ngủ một bên. Hoàng Dược Sư nhìn thời gian, lay gọi Hoa Mãn Lâu: “A Lâu, A Lâu, tỉnh tỉnh, chúng ta về phòng rồi ngủ.” Người ngủ say như chết thì tỉnh thế nào?

Vì thế, Hoàng Dược Sư bất đắc dĩ thở dài: “Xem cái dạng này, không biết là người thành thân hay ta thành thân.” [ý lão Tà có thể là chỉ việc chú rể thường bị chuốc rượu mừng say đến không biết trời trăng gì trong lễ kết hôn] Liền nhẹ nhàng ôm lấy y, lại thấy người trong tay thật nhẹ, khẽ nhún mảy phỉ thân lên lầu.

Rất gầy. Hoàng Dược Sư đem người thả trên giường, gọi Lý Nguyệt Ảnh chuẩn bị bồn nước ấm, ngồi bên cạnh giúp y thay áo.

Ánh nến chiếu lên da thịt bạch ngọc, ánh sáng phản lại rực rỡ, khuôn mặt hắn chấn động, hít thở sâu, tiếp tục giúp y thay áo.

Hoa Mãn Lâu nằm thẳng trên giường, chau mày, Hoàng Dược Sư cởi đai lưng y cũng chỉ hừ vài cái, không giãy dụa. Hoàng Dược Sư không biết vì sao, cổ họng có chút khô, đành phải nuốt nước miếng, chậm rãi đem đai lưng cởi xuống, cởi áo khoác, bỏ ra áo trong đơn bạc, trong đầu một mảnh hỗn loạn, máy móc lấy khăn lau trên khuôn mặt đầy, tầm mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng nhuận của Hoa Mãn Lâu, chậm rãi tiến sát người, tầm mắt hạ xuống, cổ họng càng thêm khô nóng. Áo trong rơi ra, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, hai điểm hồng anh, như đóa hoa nhỏ thẹn thùng, run rẩy trong không khí, chậm rãi trở nên cứng rắn, dụ dỗ người cúi xuống cắn.

Hoàng Dược Sư hút khí, cảm thấy mũi ngứa ngứa, trong lúc ấy, người quần áo không chỉnh tề trên giường mê mê mang mang hồi phục chút ý thức trong giấc ngủ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Dược Sư.....” (Nguyệt mỗ: Cho nên, Hoa Hoa, chính là dụ thụ! Giám định hoàn tất)

“Ta, ta ra ngoài trước.” Hoàng Dược Sư như lửa cháy đến mông, lấy tốc độ không tin nổi mà phi ra ngoài. Ra ngoài, hung hăng cho chính mình cái bạt tai, thầm mắng: “A Lâu là huynh đệ của người, người động cái tâm tư lệch lạc gì chứ.”

Một lần nữa ổn định lại tâm tình, nhớ tới Hoa Mãn Lâu, lại vội trở về.

Hoa Mãn Lâu mơ mơ màng màng, cảm giác có ai đó cởi áo hộ mình, cảm thấy người đó lấy khăn lau mặt mình, nhận ra hơi thở quen thuộc, y lập tức an tâm, mê mê mang mang nói: “Dược Sư.....” Ta muốn uống nước. Người nào đó không chờ y nói hết lời, đã chạy biến ra ngoài. Sau đó, chất lỏng mát mẻ làm dịu vết hầu, y thoải mái buông một tiếng thở dài, lại mơ mơ màng màng nói một câu: “Dược Sư.....” Cảm ơn. Lại nặng nề chìm vào mộng đẹp.

Hoàng Dược Sư nâng Hoa Mãn Lâu dậy uống nước xong, vừa muốn để y nằm xuống, cũng vừa muốn ôm vào lòng. Hoa Mãn Lâu nằm sát người hắn, áp chế lại cảm xúc, mỹ nhân còn không tự giác thấp giọng gọi tên hắn, đầu giống con mèo nhỏ cọ cọ người mình. Đây ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chỉ cần là nam nhân sẽ tâm viên ý mãn, hơn nữa này ngọc này hương có thể ngay lập tức làm người mê đắm. Hoàng Dược Sư kéo kéo chặn, than nhẹ nhìn Hoa Mãn Lâu, âm thầm bắt đầu đi.

A Lâu, là ta kiếp trước thiếu người, kiếp này tới trả nợ.

11. Chương 10

Ngày hôm sau, Hoàng Dược Sư chỉ để lại tấm thiệp mời, một con bồ câu đưa tin rồi yên lặng rời đi. Hoa Mãn Lâu tất nhiên biết Hoàng Dược Sư có việc, vượt đệm chặn còn ầm, nhẹ nhàng thở dài, lấy thư đáp lại, nhìn ra tâm tư lo lắng của tiểu đồ nhi mới nhận Lý Nguyệt Ảnh, y mỉm cười nói: “Ảnh nhi, cách hôn lễ còn một đoạn thời gian, trong thời gian này con trước hết đừng luyện võ, luyện khinh công trước.”

Lúc này một tiếng nói vang lên: “Sư phụ, ngài không thể làm thế với con.....”

Hoa Mãn Lâu kỳ quái hỏi: “Thằng bé sao lại.....?”

Nguyệt Ảnh khuôn mặt non nớt nói: “Khúc sư huynh ở lại. Tối qua trước khi Hoàng tiền bối đi, thấy Khúc sư huynh đang ngủ, nói với con, phái Khúc sư huynh đi theo chúng ta, đợi đến ngày sẽ đuổi theo...”

Lúc này Khúc Linh Phong không biết từ đâu nhảy ra, ôm Lý Nguyệt Ảnh bắt đầu khóc: “Tiểu Nguyệt Ảnh, sư phụ nhà ta vứt bỏ ta, hu hu, ta là kẻ đáng thương không ai cần đến, hu hu.....”

Hoa Mãn Lâu cùng Lý Nguyệt Ảnh đồng thời hắc tuyến.

Này này, người một thiếu niên mười lăm tuổi đi ôm một đứa nhỏ mười hai tuổi so với người thấp hơn mấy chục cm khóc, người tính gì vậy a?

Đành như vậy, Hoa Mãn Lâu một bên mở cửa hàng buôn bán, một bên dạy Lý Nguyệt Ảnh học võ, thuận tiện cũng chỉ điểm một chút cho Khúc Linh Phong.

Ngày lại qua ngày, Phùng phủ giảng đèn kết hoa đầy náo nhiệt, khách tới liên không dứt.

Khúc Linh Phong mang Hoa Mãn Lâu cùng Lý Nguyệt Ảnh tới chúc mừng.

Hoa Mãn Lâu tướng mạo, khí chất hơn người, khiến khách khứa hai bên nhất thời yên lặng.

“Dược Sư, chúc người cùng đại tẩu trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” Hoa Mãn Lâu cầm chén rượu, mỉm cười chúc.

“..... Đa tạ.” Thật lâu sau, Hoàng Dược Sư âm tình bất định, thấp giọng đáp lại. Phùng Hành đi bên cạnh, nàng là một nữ nhân thông minh, cảm nhận được không khí không thích hợp, nhưng là không nói được có chỗ nào không đúng.

Lúc này Hoa Mãn Lâu hướng nàng: “A Hành cô nương, không, hắn là Hoàng phu nhân, mấy tháng được chiếu cố, đại ân đại đức không dám quên, nay tặng một đôi Nam Hải giao châu, chúc hai vị đầu bạc răng long.”

Phùng Hành vui sướng tiếp nhận: “Cám ơn Hoa công tử.”

Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu chưa kịp nói vài câu đã bị khách khứa tới kính rượu chen vào. Hoa Mãn Lâu lắc đầu cười, nghiêng tai lắng nghe, xoay người về một hướng đi tới.

“..... Ta không cho phép người nói sư phụ ta như vậy.” Xa xa chợt nghe thấy thanh âm tức giận của Lý Nguyệt Ảnh.

“Sư phụ nhà ngươi là một người mù, y dựa vào cái gì mà làm chậm trễ việc của sư phụ ta, trở về đã mệt mỏi không thôi, còn bị ăn mắng, hừ, đều là tại sư phụ ngươi hại.” Thanh âm một thiếu niên vang lên, trong giọng nói còn có vài phần phẫn hận nén giận, cùng loại khinh thường rõ ràng.

Hoa Mãn Lâu tức cười, này, là làm sao vậy?

“Đại Sư huynh, huynh đừng như vậy. Đại sư tỷ tỷ cũng không cần ngăn đệ, Lý Nguyệt Ảnh đang bị thương.....” Khúc Linh Phong vội vội vàng vàng, đau khổ cầu xin.

“Nguyệt Ảnh đệ ấy mới học võ không lâu, đệ ấy không đấu lại đâu, đại sư huynh huynh mau dừng tay, đại sư tỷ, mau thả đệ ra..... Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, mau đi, đi tìm Hoa tiên sinh.....”

Hoa Mãn Lâu cả kinh, tốc độ nhanh hơn đi về phía đó. Khi đến cũng đã chậm, không khí truyền đến mùi máu tươi, cùng tiếng rên rỉ quật cường của Lý Nguyệt Ảnh, cùng tiếng thét kinh hãi của đại sư huynh.

Hoa Mãn Lâu ánh mắt tối sầm lại, đề khí phóng đi, tiếp theo đỡ Lý Nguyệt Ảnh ngã trên mặt đất, truyền chân khí, ổn định lại nội kinh đang cuộn cuộn của nó, đang muốn nói, phía sau truyền đến giọng nam trầm thấp: “Được lắm, được lắm, Trần Huyền Phong, lá gan ngươi lớn thật, ngay cả khách quý của sư phụ cũng dám ra tay.” Lời sau tràn đầy tức giận.

Hoa Mãn Lâu sửng sốt, không phải hắn đang ở phía trước chiêu đãi tân khách sao?

Đám người Trần Huyền Phong mặt mũi trắng bệch. Vốn nhìn thấy Tam sư đệ mang theo tiểu hài tử ra về người lớn kia, làm người ta nhìn thấy khó chịu, lại nghe nói sư phụ là do nó làm chậm trễ hành trình, đổ kị, phần hận chiếm hết suy nghĩ của hắn, hơn nữa nghe Hoa Mãn Lâu sư phụ nó năm nay mới hai mươi hai, so với hắn mười bảy chẳng hơn bao tuổi, lại còn là người mù, liền một lòng khinh miệt. Hai người cứ như vậy xảy ra tranh chấp. Cổ tình, Mai Siêu Phong ái mộ Trần Huyền Phong, có thể ngăn Khúc Linh Phong lại, Phùng Mặc Phong, Lục Thừa Phong, Võ Miên Phong đều còn quá nhỏ, đứng một bên sợ tới phát run.

Trần Huyền Phong có ý muốn giáo huấn Nguyệt Ảnh, vì chính sư phụ mình xả giận, nhưng không nghĩ tới nhất thời vô ý đã thương người. Lúc này nghe Hoàng Dược Sư dùng dằng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời sợ đến không dám nhúc nhích.

“Được lắm, Trần Huyền Phong, ngươi theo ta đã lâu, hiện tại lại dám làm ra loại chuyện hồ đồ này, được lắm, được lắm.....” Tiếng “được lắm” cuối cùng còn chưa phát ra hết, liền phóng một chưởng, nội kinh sắc bén, mọi người bên cạnh hít thở không thông. Mai Siêu Phong thấy thế kêu khóc: “Sư phụ, đừng.”

Hoa Mãn Lâu giật mình, một chưởng này phóng ra, hoàn toàn có thể phế hết võ công của Trần Huyền Phong, y xoay người đem Nguyệt Ảnh cho Khúc Linh Phong, ổng tay áo nhẹ nhàng phát qua, hóa giải một chưởng kia, cùng Hoàng Dược Sư khuyên: “Dược Sư, dù nói thế nào nó vẫn còn là một đứa nhỏ, hôm nay là ngày mừng của ngươi, không nên vì việc này mà làm mất cảm tình.”

“A Lâu, ngươi.....” Hoàng Dược Sư thu tay lại đứng một bên, ánh mắt âm trầm nhìn Trần Huyền Phong.

“Hơn nữa người nó làm bị thương là Nguyệt Ảnh nhà ta, nên phạt thế nào phải để ta cảm thấy thoải mái mới được.” Hoa Mãn Lâu lấy tay nhẹ nhàng vỗ về Hoàng Dược Sư, thật lâu sau, hắn mới khẽ thở dài, lắc đầu đi ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu lắc đầu, mấy tiểu hài tử kinh ngạc đến ngây người mới lấy lại tinh thần. Bọn họ lần đầu tiên thấy sư phụ nhà mình tức giận như vậy mà còn không tổn hao lông tóc gì, hơn nữa vừa nãy so chiêu, ánh mắt nhìn về phía Hoa Mãn Lâu của chúng đã khác.

Thấy nam tử ôn hòa trẻ tuổi này, khí chất cao nhã, làm cho người ta khó sinh ác cảm, chưa để mấy người kịp mở miệng, Hoa Mãn Lâu ôm lấy Lý Nguyệt Ảnh từ Khúc Linh Phong mang vào phòng khách nghỉ ngơi.

Còn lại mấy người, nhất là Trần Huyền Phong, nhìn theo bóng dáng phiêu dật như tiên kia, mặt mờ khó hiểu.

Ngày hôm sau, sau khi Trần Huyền Phong quỳ gối trước cửa một đêm, tự nguyện đi theo sau Hoa Mãn Lâu, đưa sư đồ hai người về nhà, Mai Siêu Phong vốn định đi theo nhưng lại bị cự tuyệt. Dọc đường đi, Trần Huyền Phong vẫn dùng loại ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu hào phóng, mặc kệ hắn, dù sao cũng không có ác ý. Lý Nguyệt Ảnh không chịu nổi hỏi hắn: “Người rốt cuộc là nhìn cái gì?”

Trần Huyền Phong đỏ mặt quay đầu không nói.

Hoa Mãn Lâu thật ra đã biết, thiếu niên choai choai này vốn bởi vì làm bị thương Nguyệt Ảnh còn chưa xin lỗi, hơn nữa đối y còn có chút tò mò, cũng mang theo cảm kích, cho nên nhận lệnh đưa mình trở về. Trần Huyền Phong không phải người xấu, hắn cùng sư phụ hắn giống nhau, không được tự nhiên. Vì thế không cần so đo với Nguyệt Ảnh. Mấy người một đường trở về bình an vô sự.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cái kia, hiện tại tác giả cam đoan, đây là BL, tuyệt đối không phải BG, rất nhanh sẽ trở lại.....

Các vị đại nhân, rất nhanh sẽ tới kịch tình.....

Choco: tạm thời 10 chương đã hén 10 chương tiếp theo sẽ up sau

12. Chương 11

Thời gian dần trôi, Hoa Mãn Lâu vội vàng sửa sang lại sinh ý của mình, dựa vào năng lực chính bản thân mình vẫn tốt hơn dựa vào người khác, kết hợp cùng mấy quan niệm kinh tế ở thế kỷ 21, y mở được ***, tầu lâu, bố trang [hàng vải] hữu thanh hữu sắc [sinh động, đa dạng], mỗi ngày vội vàng việc buôn bán, dạy Lý Nguyệt Ảnh võ công. Lý Nguyệt Ảnh ban đầu còn chậm, nhưng là người có thể chịu khổ, võ công học chậm nhưng lại làm Hoa Mãn Lâu rất vừa lòng.

Bình thần như vậy, ngày Hoa Mãn Lâu luôn nóng lòng trông ngóng cuối cùng cũng xảy đến, khi nào Âu Dương Phong đánh lên Vương Trùng Dương, khi nào lão Ngoan đồng mang Cửu Âm chân kinh xuống núi nhưng lại không hề biết. Chính là, nên hay không trước tiên đi Chung Nam sơn lấy Cửu Âm chân kinh? Hoa Mãn Lâu rối rắm.

Trong khoảng thời gian này, hai người viết thư qua lại mật thiết. Việc trong tiểu lâu cũng đã thu xếp không sai biệt lắm, Hoa Mãn Lâu cũng đã dọn tới nơi ở, một ít hoa thảo đã bắt đầu mọc lên rồi. Mỗi ngày xem sổ sách, chăm sóc hoa, chỉ điểm một chút võ công cho Lý Nguyệt Ảnh, dạy nó cầm kỳ thi họa, chỉ cần nó muốn học.

Mỗi ngày từ sáng sớm, y ở trên lầu thượng Bách hoa lâu pha một ấm trà, tĩnh tọa ở nơi này, khi thì đánh đàn, khi thì luyện chữ, Lý Nguyệt Ảnh ở bên cạnh hầu hạ.

Trong khoảng thời gian này, Khúc Linh Phong thường xuyên tới tìm Lý Nguyệt Ảnh, khi thì vì đưa một ít tin tức từ sư phụ hắn, nhưng thật ra là muốn điều tra về võ công của Hoa Mãn Lâu.

Hôm nay Hoa Mãn Lâu vừa mới pha xong trà, một bóng người liền đi vào, y lắp bắp kinh hãi, người tới đang ngồi trên thượng vị, được hương quen thuộc bán đã đứng thân phận của người ngồi đó.

“Dược Sư, người tới sao?”

“Ừ. A Lâu, gần đây khỏe không?” Hoàng Dược Sư lên tiếng. Tâm tình vốn phiền muộn vì an tĩnh trong tiểu lâu mà bình xuống, chạy trắng đêm làm hắn cảm thấy mệt mỏi.

Thanh âm cố gắng giữ tĩnh tảo làm Hoa Mãn Lâu cảm thấy ngạc nhiên. Là cái gì đã khiến cho nam nhân này mệt mỏi đến như vậy? Đặt một ly trà phía trước hắn, Hoa Mãn Lâu xoay người nghĩ ra ngoài. Vừa mới chuyển người, đã bị tay Hoàng Dược Sư kéo trở về: “Người muốn đi đâu?” Chất vấn nồng đậm trong lời nói vang lên trong trúc lâu nhỏ nhỏ.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn về phía hấn: “Được Sư, người?” nói tiếp: “Được Sư, người đường dài tới đây, hấn rất mệt mỏi, ta bảo Nguyệt Ảnh chuẩn bị.....”

“Không cần, ta ở đây cùng người là được.” Hoàng Được Sư có chút vội vàng nói. Lần này Hoa Mãn Lâu thật sự kinh ngạc. Trong ấn tượng của y, Hoàng Được Sư không phải loại người hấp tấp như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố gắng không để y nhận ra vấn đề, Hoàng Được Sư buông tay, mệt mỏi nói: “Thực xin lỗi, A Lâu.....”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai hấn, xoay người gọi Lý Nguyệt Ảnh đang đứng ngoài cửa: “Nguyệt Ảnh, con bảo hạ nhân đi nấu nước, mang theo vài bộ quần áo, còn có, xuống bếp làm chút đồ ăn, ừm, thuận tiện mang tới mấy bình rượu hoa cúc mới ngâm tới đây. Hôm nay con theo Khúc Linh Phong ra ngoài chơi đi.” (Nguyệt mẫu: Rượu hoa cúc, ta thừa nhận bản thân có chút hứng thú buồn nôn.....)

Lý Nguyệt Ảnh đỏ mặt, cúi đầu nghĩ nó vốn tới nay có bài tập phải làm, nhưng vì Linh Phong tới mà định cùng ra ngoài chơi. Ai ngờ không nói ra mà sư phụ lại biết. [chém bừa đó..... (¬¬)]

Rất nhanh, đồ ăn các thứ đều được dọn lên. Hoa Mãn Lâu ngồi bên cạnh bàn, lẳng lặng đợi Hoàng Được Sư tắm xong trở lại. Y trầm tư, hấn rốt cuộc là làm sao? Có phải hay không vì Cửu Âm chân kinh? Hay là vì việc gì khác?

Lúc này, Hoàng Được Sư tắm xong trở lại, không nói một lời ngồi cạnh Hoa Mãn Lâu, thật lâu không nói lời nào. Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ.

Đại ca, người không nói làm sao ta biết người làm sao.....

Hoàng Được Sư không nói, nhìn y, như đã xa cách cả một đời, rõ ràng thời gian quen biết thực ngắn, thế nào lại nghĩ muốn y? Thậm chí A Hành còn nói trong lòng hấn có một bóng hình khác, còn đang tương tự người ấy, nàng ghen. Thật quái lạ, hấn tưởng niệm chính là những thời gian ở cùng y, đó là tâm hồn phù hợp, là thỏa mãn không gì sánh được, tuy nói A Hành cũng là trí tuệ mười phần, nhưng căn bản là không giống.

Muốn gặp y, nhưng A Hành bên cạnh đang ghen, cho dù nàng là thê tử của mình, mà Hoàng Được Sư hấn dù kiệt ngạo bất tuân, vẫn là một nam nhân lo lắng cho gia đình, vẫn làm A Hành yên tâm trước. Nhưng là, Hoa Mãn Lâu gửi thư cho hấn, nói phải xa nhà, hơn nữa lại không tiện liên lạc trong thời gian đó, tâm hấn cũng sẽ không thể bình tĩnh nổi, liền vội vàng chạy đến.

“Được Sư, đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Mãn Lâu hỏi.

Hoàng Được Sư ánh mắt sâu thẳm nhìn y, vẫn không nói lời nào. Hoa Mãn Lâu thở dài, khuyên hấn ăn chút đồ ăn. Hoàng Được Sư liêu mạng uống rượu, Hoa Mãn Lâu không biết hấn muốn làm gì, cũng bồi uống không ít. Chính y cũng không muốn uống rượu, lượng kém, lần này cũng vẫn là y say trước.

Hoa Mãn Lâu nghiêng người ngã vào lòng Hoàng Được Sư, hấn ôm y, cùng nhau nằm trên giường. Ngón tay thon dài cẩn thận chạm vào khuôn mặt trước mắt, mê muội nhìn y, nhẹ vào dựa vào trán y, hít thở hương lan trên người y, thở dài thật sâu.

“A Lâu, vì sao ta lại nhớ người như vậy.....”

“A Lâu, rõ ràng chúng ta là huynh đệ.....”

“A Lâu, chúng ta làm tri kỷ cả đời được không?”

Thanh âm trầm thấp kể ra, Hoa Mãn Lâu ần ần nghe được một ít, nhưng không cách nào đáp lại.

Được Sư, chúng ta vốn là bạn tốt, là hảo huynh đệ, là tri kỷ, người vì sao lại nghi hoặc.....

Ngày hôm sau, hai người như trước ăn ý, cái gì cũng không hỏi. Hoàng Được Sư vẫn như trước kia, cùng y nói chuyện thơ chữ, ngũ hành bát quái, sự việc trên giang hồ. Chính là đêm kia, có người tâm tình rối loạn, có người tâm tình ngây thơ.

Lần này lưu lại vài ngày, Hoàng Dực Sư hết thấy đều như thường, cuối cùng khi rời đi, hung dữ cảnh cáo một câu: “A Lâu, người mà đi xa nhất định phải nói cho ta biết trước!” Cảm nhận được khuôn mặt tuần tú tới gần, hơi thở ấm áp của đối phương phả trên mặt, Hoa Mãn Lâu đỏ mặt.

(Hoàng Dực Sư ần ần cảm nhận được mình đối Hoa Mãn Lâu có cảm tình nhưng không dám thừa nhận, dù sao long dương ở thời cổ đại vẫn chỉ là loại học đòi văn vẻ [cóc hiểu]. Hoa Mãn Lâu vừa thấy liền biết là người khiêm tốn, y không nhận là một chuyện, hiện giờ hắn cũng đã thành thân, đã mất đi tư cách muốn giữ hắn bên người. Hiện tại cũng chỉ có thể xem hắn là bạn tốt, mong hắn được hạnh phúc..... Ách, bất tri bất giác tạo ra một cái vai diễn bi tình.)

Khi Hoàng Dực Sư trở lại đảo, nghênh đón hắn là Phùng Hành với ánh mắt đỏ bừng. Trong lòng hắn đau xót, thở dài, đi ra ngoài lâu như vậy, nóng giận trong lòng họ cũng đã tiêu đi.

Phùng Hành trừng đôi mắt đỏ như hổ nói: “Dực Sư, ta không nên vô lý như vậy.....” Lúc nàng gả cho hắn, chỉ biết bọn họ là thân nhân, là người nhà, nhưng không phải vợ chồng. Nàng thương hắn, hắn không thương nàng, trong lòng hắn cùng nàng luôn biết rõ. Nhưng là, nàng bỏ tất cả ngoài tai, không nhìn tới, không nghe thấy, bây giờ tìm một phu quân thật rất khó, người giống Hoàng Dực Sư lại ngàn dặm chỉ có một.

Nhưng là, một lần nàng nghe Khúc Linh Phong nói Hoàng Dực Sư tự mình xuống bếp nấu cơm vì y, bọn họ chưa bao giờ được Hoàng Dực Sư chăm sóc đến như vậy, vì thế, nàng ghen tị, quá đáng.....

Hoàng Dực Sư nhìn người con gái trước mắt, không, hiện tại nàng là thê tử của hắn, người cùng hắn cả đời. Khẽ thở dài, đem nàng ôm vào trong lòng ngực. Chung quy, vẫn là hắn không phải, là hắn không thể cho nàng thứ nàng muốn. Phùng Hành ôm chặt hắn, nhỏ giọng nức nở. Hoàng Dực Sư vỗ vỗ bả vai nàng, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, cùng nhau, ôm Hoa Mãn Lâu mà ngủ, thân hình cứng rắn nhưng cũng mềm dẻo kia, khảm vào lòng ngực hắn, so với thân thể mềm mại hiện tại đang ôm thực bất đồng, cái ôm đó làm hắn có cảm giác hạnh phúc, cùng với cảm giác hiện tại, không giống. Hoàng Dực Sư cảm giác có gì đó khác biệt, nhắm mắt lại, bỏ ý niệm đó ra khỏi đầu.

Hắn không yêu nàng, nhưng nàng là thê tử của hắn.

Sau đó không lâu, Hoa Mãn Lâu nhận được thư của Hoàng Dực Sư, chỉ ngắn ngủi một câu: A Hành mang thai.

Tác giả nói lên suy nghĩ: đang giai đoạn đấu tranh, muốn hay không khiến cả hai càng đau khổ.....

Ngắm bình minh lên

Thở dài.....

13. Chương 12

Trên giang hồ ồn ào huyền ảo, Âu Dương Phong đánh lén Vương Trùng Dương, lưỡng bại câu thương. Âu Dương Phong trở về Bạch Đà sơn trang, Vương Trùng Dương bị thương nặng.

Khi Hoa Mãn Lâu nhận được tin tức, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. A Hành rốt cuộc cũng có thai, hiện tại trong bụng nàng có một tiểu Hoàng Dung, không biết vì sao, khi nghe được tin ấy, y có cảm giác chua xót trong lòng. (Nguyệt mỗi ngày chồm hồm cos cây nấm: Ta vô pháp, hai đứa con vẫn cứ trì độn như vậy)

Sau đó, Vương Trùng Dương vì thương nặng mà bỏ mình.

Hoa Mãn Lâu đếm ngày, nội tâm có chút sốt ruột, y có nghĩ đến họa khi giữ Cửu Âm chân kinh, nhưng do dự một chút, cũng dần bị bỏ qua. Sự tình sau này sẽ bị thay đổi phức tạp lên, y, không thể nắm chắc nó sẽ tiến triển đến đâu.

Lão Ngoan Đồng mang theo Cửu Âm chân kinh, “tình cờ” gặp Hoàng Dực Sư cùng thê tử đang đi du ngoạn, bị Phùng Hành lừa Cửu Âm chân kinh, tuy chỉ là một ít chiêu thức, cũng tinh diệu vô cùng, nhưng phần hạ sách không được đầy đủ, cho dù chiêu thức tinh diệu cũng rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Mà Hoàng Dược Sư cao ngạo tự phụ, hao hết tâm tư để có được Cửu Âm chân kinh không phải vì võ học mà là vì muốn nghiên cứu. Cửu Âm chân kinh hạ bộ tối nghĩa, chỉ có một ít võ công tinh diệu, chiêu thức cũng liên tiếp không thuận, tới tay Hoàng Dược Sư cũng chỉ là nghiên cứu lược bớt chiêu số võ công, không khỏi cảm thấy chiêu thức thực tinh diệu, liền thuận tay đặt trong thư phòng.

Thời gian trôi nhanh, Khúc Linh Phong vẫn như trước qua lại giữa đảo Đào Hoa và Bách Hoa lâu, cùng Lý Nguyệt Ảnh tình cảm ngày càng tăng tiến, đối với việc này, Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu bình tĩnh, không ý kiến.

Hoa Mãn Lâu theo tin tức Linh Phong mang đến mà gặp phiền toái. A Hành sắp sinh, xem ra sự tình rất nhanh sẽ bắt đầu rồi, y muốn đi đảo Đào Hoa, thay đổi vận mệnh đã được quyết định. Trần Mai hai người nhất thời hồ đồ đó, vì họ mà những đồ đệ vô tội khác bởi Hoàng Dược Sư giận chó đánh mèo mà bị đánh gãy chân. Y muốn thay đổi, muốn mọi người được hạnh phúc. Y không thể thay đổi đại bộ phận chi tiết, nhưng ít nhất có thể bảo vệ mạng của một số ít người, ít nhất, bảo y khoan tay đứng nhìn là không có khả năng.

Lúc này bóng đêm buông xuống, hương trà lượn lờ quanh quẩn bên Hoa Mãn Lâu, khí chất xuất trần, bên cạnh bàn học, Lý Nguyệt Ảnh đang ngưng thần đau khổ đọc dịch kinh. Hoa Mãn Lâu vuốt ve cung đàn, thần nhiên hỏi: “Nguyệt Ảnh, đêm nay bỏ bài tập qua một bên. Ta có chuyện muốn dặn.”

Lý Nguyệt Ảnh khép lại sách vở, lẳng lặng nhìn Hoa Mãn Lâu, chỉ thấy y một thân tuyết y, sau khi tắm xong tóc vẫn để xõa, thả trên người, gương mặt bạch ngọc, ánh nến phản xạ lại màu vàng lấp lánh, trong mắt Lý Nguyệt Ảnh giống như thiên thần hạ phàm, không khỏi có chút hoảng hốt, ngày đó, là nam nhân này đã đưa tay ra, dẫn nó rời khỏi địa ngục trần gian đó.

Làm nó cảm nhận được, nhân gian này vẫn có thứ gọi là ấm áp, hồng trần khiến tâm nó đã đóng băng, nhưng cũng lúc ấy, ở trên tay y, khối băng kia tan chảy.

“Nguyệt Ảnh. Thân thể không khỏe sao?” Hoa Mãn Lâu kỳ quái hỏi. Mới nãy gọi nó vài tiếng, nhưng Lý Nguyệt Ảnh vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không đáp lại, không biết bản thân đang nhìn y đến ngây người.

Nguyệt Ảnh mặt đỏ ửng, Hoa Mãn Lâu không thấy được. Ho nhẹ một tiếng, nói: “Sư phụ, Nguyệt Ảnh không sao. Chỉ là nhất thời thất thần. Sư phụ, người có việc gì muốn phân phó?”

“Nguyệt Ảnh, con nói lão Giang, bảo ông ấy chuẩn bị một chút. Chúng ta ngày mai xa nhà.” Lão Giang là chương quầy làm trong ***, vô thân vô cố [không nhà không người thân. Đoán vậy...], đem Hoa Mãn Lâu cùng Lý Nguyệt Ảnh như trẻ nhỏ trong nhà mà quan tâm. Thời điểm này Hoa Mãn Lâu đi Đào Hoa đảo sợ rằng đã muộn, sự tình sinh biến.

“Chúng ta?” Nguyệt Ảnh có chút kinh ngạc. Hoa Mãn Lâu coi Bách Hoa lâu là nhà của mình từ nay về sau, luôn ở tại đó, trừ bỏ Hoàng Dược Sư thường xuyên qua lại mang theo chút phiền phức, thì hai người sẽ cùng nhau ra ngoài, không bao giờ mang theo người khác, càng không nói là chưa bao giờ mang nó theo. Cho nên lúc này Lý Nguyệt Ảnh cảm thấy thật sự kỳ quái.

“Ừ, ta và con, mang theo một chút dược liệu bổ máu trân quý, về sau có thể cần.” Hoa Mãn Lâu nghĩ đến Phùng Hành khi sinh nhất định sẽ cần nhiều dược liệu, Phùng Hành thân thể suy yếu, thân thể sau khi sinh chỉ sợ sẽ có chút không ổn, hơn nữa, y không muốn Hoàng Dược Sư phải sống cô độc cả đời, một mình nuôi con. Y muốn Hoàng Dược Sư được hạnh phúc.

“Sư phụ, chúng ta đi đâu?”

“Đảo Đào Hoa.” Hoa Mãn Lâu cười nhẹ, Dược Sư, hy vọng của ta, là có thể cứu sống phu nhân của người, để người không phải cô độc cả đời, để đồ nhi của người đều bình an vô sự.....

“Sư phụ, người sao lại?” Lý Nguyệt Ảnh ngạc nhiên, cho dù Khúc Linh Phong có nói thế nào, Hoa Mãn Lâu không gạt đầu chính là không gạt đầu, sống chết không đi, nhưng sao lần này lại?

“Nguyệt Ảnh, có một số chuyện không phải con nghĩ muốn là có thể làm được, để có được một vật, có đôi khi phải trả giá đại giới. Huống hồ thế sự vô thường (hay thay đổi), không phải nói trả là trả được, cũng bởi vậy, Phật gia có năm khổ, cầu mà không được đã là một khổ rồi.” Hoa Mãn Lâu cảm thán nói.

“Sư phụ?” Nguyệt Ảnh khó hiểu.

“Nguyệt Ảnh, ta không cần con hiểu hoàn toàn những gì ta nói, nhưng là, Nguyệt Ảnh, con nhớ kỹ, nhân sinh trên đời, vốn không phải là đeo trên lưng ánh mắt của người khác mà sống. Cho nên, con phải sống theo ý mình.” Hoa Mãn Lâu ý vị thâm trường nói.

“Sư phụ, con.....” Lý Nguyệt Ảnh hốc mắt ửng đỏ. Nó biết, mình xuất thân hèn mọn, cùng Hoa Mãn Lâu và Khúc Linh Phong ở cùng nhau, khó tránh khỏi có cảm giác tự ti, biết rõ họ không xem thường mình, nhưng tự ti vẫn cứ thế nảy sinh, bởi vậy có nhiều khi vô luận là tập võ hay tập văn, Lý Nguyệt Ảnh đều bắt mình làm việc quá mức.

Hoa Mãn Lâu rất bất đắc dĩ, có đồ đệ như vậy, làm sư phụ, hẳn là nên vui vẻ. Nhưng Nguyệt Ảnh quá nóng vội, dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Bình thường ở bên mình nhìn chăm chăm, Nguyệt Ảnh mới thu liễm một chút. Thử một lần y xuất môn vài ngày trở về, cư nhiên phát hiện nó bị nội thương, lúc ấy Hoa Mãn Lâu vì tự tôn của nó, đành phải chờ khi nó ngủ say mới nhẹ nhàng trộm giúp nó chữa thương, về sau đành phải theo dõi chặt chẽ.

Vậy nên lần này xuất môn, y cũng mang theo Nguyệt Ảnh đi cùng, ở bên cạnh có Linh Phong, cũng không sợ nó khinh xuất. Có thể an tâm làm việc của mình.

“Năm đó con cùng Trần Huyền Phong cãi nhau, nguyên nhân chủ yếu là vì con cảm thấy tự ti đi.”

“Sư phụ, thực xin lỗi.....”

“Con không phải xin lỗi ta, người con phải xin lỗi là chính bản thân mình. Nguyệt Ảnh, không ai so với người khác cao quý hơn, không ai so với người khác đề tiện hơn, ta vốn định để con tự mình suy nghĩ cẩn thận. Nhưng hiện tại ta phải tới đảo Đào Hoa. Nếu khúc mắc trong lòng con không trừ bỏ, Linh Phong sẽ rất khó xử. Con ta đều là khách, sao có thể làm nhà người ta thêm phiền toái?” Hoa Mãn Lâu thở dài, đồ đệ này quá mức khiêm tốn, đứa nhỏ mới hơn mười tuổi, thật làm người ta đau lòng, nói lời quá nặng y cũng không nỡ. Làm thế nào để nó giống như Linh Phong luôn vui vẻ lạc quan, không như bây giờ giống nước lạnh đầy gợn sóng, không dậy nổi cuộn sóng, thật là một nan đề.

“Con về nghĩ thật kỹ lời sư phụ nói, con còn nhỏ, phạm một ít sai lầm cũng không sao. Đi thôi, nói với lão Giang, ngày mai chúng ta xuất phát.” Dứt lời, Hoa Mãn Lâu lại xoa huyền cầm.

Thật lâu sau, thiếu niên mới cúi đầu vang lên thanh âm trong trẻo: “Vâng, sư phụ.” Sau đó là tiếng bước chân dần xa.

Trong phòng im lặng thật lâu sau mới có tiếng thở dài quanh quẩn.

Tác giả nói lên suy nghĩ:

Tác giả Nguyệt Nguyệt: chương tiếp theo, tiểu ngược. (cười gian)

Mọi người liếc mắt khinh bỉ: Bà nội, vẫn là quên đi, an an phạt phạt làm mẹ đẻ, học đòi mẹ kế.....

14. Chương 13

Chỉ là chuẩn bị kế hoạch thế nào vẫn không cản nổi biến hóa. Ngay khi thầy trò Hoa Mãn Lâu xuất môn trước một khắc, xảy ra một chuyện mà lão Giang không giải quyết được, Hoa Mãn Lâu đành cùng Nguyệt Ảnh lui thời gian xuất môn lại. Càng lùi càng lâu, Hoa Mãn Lâu trong lòng sốt ruột. Tâm tình xao động vội vàng ngay cả Nguyệt Ảnh cũng nhận thấy.

Thật sự chậm.

Khi Hoa Mãn Lâu đem Lý Nguyệt Ảnh cường bức lợi dụ người đánh cá đem họ đưa lên đảo Đào Hoa, y chỉ biết mình đã chậm. Xa xa nghe tiếng đổ vỡ của tòa nhà, tiếng Hoàng Dược Sư tức giận mắng, Phùng Hành ở một bên khóc lóc khuyển bảo, Hoa Mãn Lâu chỉ biết, Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong đã trộm thư đi rồi.

Hoa Mãn Lâu quyết định thật nhanh, phân phó một tiếng: “Nguyệt Ảnh, con ở đây chờ, không được chạy loạn.” Liền sử dụng khinh công, thật nhanh chạy về phía thanh âm phát ra.

Y cùng Hoàng Dược Sư đã quen biết lâu, lại Hoa Mãn Lâu học thức phi phàm, trận thế trên Đào Hoa đảo Hoàng Dược Sư cũng từng cho y biết, bởi vậy, Hoa Mãn Lâu dễ dàng đi qua đó.

Lúc này Hoàng Dược Sư trong lòng một mảnh phần nộ.

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong là đệ tử đã theo hần thật lâu, là đệ tử hần tâm đắc nhất, là đệ tử hần để nhiều tình cảm nhất. Đối đệ tử hần cũng không dấu giếm, chỉ là Cửu Âm chân kinh chỉ có hạ bộ, nếu luyện tập sẽ tẩu hỏa nhập ma, ngay cả Hoàng Dược Sư hần với tu vi như vậy cũng không dám tùy ý luyện tập, huống chi lại là đệ tử của hần.

Ai ngờ, ai ngờ.....

“Giỏi, giỏi, giỏi cho một Trần Huyền Phong, giỏi cho một Mai Siêu Phong, giỏi cho một đồ nhi ngoan!” Liên tục ba từ “giỏi”, lời nói mang đầy cuồng nộ bị thống, cơ hồ cửa vào lòng người từng đạo vết thương.

Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy lửa giận công tâm, lần trước Hoa Mãn Lâu cũng đã nói qua, Cửu Âm chân kinh có thể đẩy rất nhiều võ lâm cao thủ đến mất mạng, tất nhiên đối người trong võ lâm hấp dẫn, trong đó đòi hỏi người có tư chất yêu cầu rất cao, đây cũng là một thước đo nhân tính của con người.

Còn nhớ rõ lúc ấy trên Bách Hoa lâu, khối nhẹ lượn lơ quanh nam tử tuyết trắng ấy, hần tự mình phẩm trà lại Hoa Mãn Lâu pha, nghe y đánh đàn. Hai người bàn luận về việc này, hần hỏi: “Cửu Âm chân kinh này, phần trước là võ công bí hiểm, giờ ta chỉ có hạ bộ, ta đọc cho người, người có muốn nghe?” Hoa Mãn Lâu chỉ cười nhạt lắc đầu: “Võ công là để kiện thể phòng thân, ta hiện tại đã học đủ rồi. Hơn nữa ta võ công của mình còn học chưa xong.” Lời vừa dứt, lại nói: “Dược Sư, người trời sinh tính kiêu ngạo bất tuân, vẫn còn hơi nóng nảy. Hiện giờ lời ta nói với người, hãy nhớ kỹ.”

Hoàng Dược Sư cảm thấy sắc mặt y lúc đó thật nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc [nghiêm trọng, gay gắt], cũng ngồi thẳng lại.

“Dược Sư, giang hồ trùng điệp, khó thấy được nhân phẩm một người. Tham lam tất cả mọi người đều có, bảo vật bên cạnh, luôn không nhận được muốn lấy.” Hoàng Dược Sư nghiêng ngả cười, nói: “A Lâu, người lo lắng có loại người như vậy ở bên người ta sao?”

“Dược Sư, cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười, lại nói: “Chỉ là, ta chỉ cần người trong vài trường hợp, đừng có giận chó đánh mèo lên người khác.”

“Người ám chỉ điều gì?”

“Ta ý gì cũng không có, chỉ là nếu lúc ấy bên cạnh người là ta, người giận chó đánh mèo, ta đánh không lại người.....”

“Ai, Dược Sư, người làm cái gì?” Chưa nói xong, liền đỡ lấy một kích vui đùa của Hoàng Dược Sư, hai người lại đứng lên luận bàn.

A Lâu, A Lâu, lời người nói trở thành sự thật rồi, đứa nhỏ ta nuôi dưỡng lâu như vậy đã phản bội ta, những người khác thì sao?

Hoàng Dược Sư cắn chặt răng, ánh mắt hung ác đảo qua đám đệ tử, hần tự nhận mình đối đãi đệ tử không tệ, quan tâm của hần đối lại hai kẻ phản bội. Muốn hần thế nào chịu nổi?

Khúc Linh Phong chắn trước đám Lục Thừa Phong, Vũ Miên Phong, Phùng Mặc Phong ba người, nhìn hần, nuốt nước miếng hoảng sợ kêu: “Sư phụ, đừng.....”

Tuy hần không biết sư phụ muốn làm gì, nhưng nguy hiểm theo bản năng mà cảm nhận được, làm hần chỉ có thể đứng lên che chở cho đám sư đệ phía sau, tuy rằng, hần cũng rất sợ.

“Ta hiện tại đánh gãy chân các người, xem các người có dám làm những việc như thế.” Lời xong. Đi về phía bọn Khúc Linh Phong, sợ tới mức mặt mày tái nhợt, nhưng đối Hoàng Dược Sư kính sợ, bọn họ đều quỳ trên mặt đất cầu xin sư phụ chứ không bỏ chạy.

Lúc này Phùng Hành mang theo bụng bầu xông đến, xa xa kêu to: “Được Sư, đừng làm vậy, Linh Phong bọn chúng vô tội.”

“A Hành, nàg đang mang bầu, trở lại phòng nghỉ ngơi, chuyện của ta, không cần nàg xen vào.” Hoàng Được Sư ngữ khí âm trầm, không bởi vì Phùng Hành xuất hiện mà dừng lại.

Phùng Hành từ nhỏ thân thể đã yếu, nào có xông vào giang hồ, cũng không biết đến quy củ giang hồ, chưa từng nhìn thấy trường hợp như vậy, liền hoảng sợ đứng khốc. Nàng chưa từng nghĩ đến, người mà nàng chọn sẽ vì một bộ kinh thư mà trở nên cuồng nộ như vậy. Lại không nghĩ rằng, Hoàng Được Sư bị thống diên cuồng, một bộ Cửu Âm chân kinh là một nguyên nhân, mặt khác, cũng vì bị đồ đệ mà mình nhất mực yêu thương phản bội mà đau xót.

Lúc này Hoàng Được Sư không để ý tới lời khuyên can của Phùng Hành, tay đề lực, đánh mạnh về hướng chân Khúc Linh Phong. Một bóng trắng chợt lóe, nội lực từ ống tay áo phóng ra. Khúc Linh Phong lúc này mới thấy, giống như sống sót qua cái chết, kinh nghi bất định [kinh ngạc không tin], hô to: “Hoa tiên sinh, ngài sao lại ở đây.”

Bóng trắng đúng là Hoa Mãn Lâu, xa xa nghe thấy tiếng khóc y đã trầm nghĩ không tốt, trong lòng không khỏi ảo não mình đến chậm, vội vội vàng vàng tiếp một chương. Nhưng chương lực này là Hoàng Được Sư đánh ra khi đã cuồng nộ, dù Hoa Mãn Lâu đã có chuẩn bị vẫn có chút không chịu nổi. Ngực y cuộn cuộn đau đớn, áp chế thứ chất lỏng đang đẩy lên trong cổ họng, nói: “Linh Phong, người không sao chứ?”

“Linh Phong cùng các sư đệ tất nhiên không sao, nhưng Hoa tiên sinh, sư huynh sư tỷ lấy trộm Cửu Âm chân kinh, sư phụ rất tức giận.....” Khúc Linh Phong nghẹn ngào, sư huynh sư tỷ phản bội, sư phụ bị thống cuồng nộ, hẳn cũng không chịu nổi.

Hoa Mãn Lâu xoay người, hướng Hoàng Được Sư nói: “Được Sư, ta đáp ứng lời mời mà đến, lại không nghĩ lại xảy ra chuyện này. Linh Phong bọn họ thật sự vô tội, người bình tĩnh lại một chút.”

“A Lâu, người cũng biết có một Trần Huyền Phong, thì sẽ có người thứ hai, thứ ba xuất hiện không phải sao?” Hoàng Được Sư rống giận, trên tay không ngừng đề khí, tiếp tục công kích bọn Khúc Linh Phong, muốn đánh gãy chân họ. Lúc này, Phùng Mặc Phong mới tám tuổi phản ứng lại, túm chặt tay áo Vũ Miên Phong khóc lớn.

Thực khổ cho Hoa Mãn Lâu, y vốn không nhìn thấy, hết thảy toàn bộ đều dựa vào thánh giác, Hoàng Được Sư võ công cao cường, mới đánh bữa một chương đã làm y bị nội thương, lúc này Phùng Mặc Phong khóc lớn, bình thường thì không sao, nhưng hiện tại làm nhiều loạn thánh lực của y, chiêu thức trở nên chậm lại, Hoàng Được Sư bỏ qua ngăn trở của y, đánh về phía Lục Thừa Phong.

Hoa Mãn Lâu trở tay không kịp, đem cả người chống đỡ cho Lục Thừa Phong bên cạnh. Chương lực thật mạnh đánh trên người Hoa Mãn Lâu, dù y có nội lực hộ thân, cũng vẫn bị đánh tới ho ra máu.

15. Chương 14

Lục Thừa Phong kinh hãi, hẳn thực kính sư phụ mình quá sâu, dù bị đánh nhưng cũng sẽ không oán hận, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt, một câu cũng chưa nói, nam nhân này lại che chở cho mình.

Hoa Mãn Lâu tựa hồ cảm thấy hẳn kinh hoảng, mỉm cười nói: “Không sao.....” Nói chưa hết, khụ ra một mảnh vết máu đỏ tươi, mọi người kinh hãi.

“A Lâu!” Hoàng Được Sư bị thiết kêu lên, hướng về phía y ôm lấy. Hắn cùng Hoa Mãn Lâu đánh nhau, phát tiết bị phần trong lòng, lửa giận dĩ nhiên cũng bị diệt một ít, đến khi phát hiện sắp đánh đến trên người Hoa Mãn Lâu, hẳn thu chương không kịp, chỉ cảm thấy trong lòng một mảng hàn băng, giống như cả người bị chìm trong nước đá.

Một chương kia mạnh bao nhiêu dĩ nhiên hẳn biết, cuối cùng có thu lại một chút độ mạnh, nhưng vẫn không phải mạnh bình thường.

Hắn cẩn thận đỡ Hoa Mãn Lâu, đem đầu y tựa vào vai mình, tay dò mạch trên cổ tay Hoa Mãn Lâu, trong lòng không khỏi một mảnh âm trầm, nội thương trầm trọng, kinh mạch hao tổn.

Thu tay, nhẹ nhàng ôm ngang y, xoay người rời đi.

Hoa Mãn Lâu gắt gao cầm tay hắn: “Nguyệt Ảnh.....” Khó khăn nói ra một câu, lại ho ra một ngụm máu.

Máu tươi theo khoe môi chảy xuống, xiêm y tuyết trắng bị nhuộm hồng đến ghê người, Hoàng Dược Sư vội vàng điểm trụ huyết đạo của y, nhẹ giọng an ủi: “A Lâu, đừng lo lắng, rất nhanh sẽ không sao.”

Hoàng Dược Sư dừng lại, xoay người phân phó: “Linh Phong, đưa Nguyệt Ảnh tới đây. Thừa Phong, người theo ta chuẩn bị một số đồ dùng. Miên Phong cùng Mặc Phong, đưa sư nương các người về phòng nghỉ ngơi, lần này tạm bỏ qua cho các người, chờ A Lâu khỏe lên ta sẽ tìm các người tính sổ. A Hành, nàng đi lại không tiện, mau trở về nghỉ đi.”

“Dược Sư, ta không sao, ta cũng muốn xem Hoa công tử.” Phùng Hành không phải ngu ngốc, nàng thậm chí còn là Giang Nam đệ nhất tài nữ, lần đó Hoàng Dược Sư cứu Hoa Mãn Lâu, hẳn để ý tới y như vậy, nàng đã ẩn ẩn sinh ra tâm phòng bị. Hiện giờ Hoàng Dược Sư một cái liếc mắt cũng không nhìn đến thê tử kết tóc cùng hắn, làm bất an trong lòng nàng càng sâu.

“Không cần, nơi chúng ta chữa thương cần phải yên tĩnh, nàng vẫn nên đi nghỉ đi.” Dứt lời liền biến mất.

“Dược Sư.....” Phùng Hành nhìn hai người càng ngày càng xa, trong lòng chỉ có thể an ủi chính mình, chồng mình là vì Hoa Mãn Lâu bị thương quá nặng nên mới đi nhanh như vậy, không phải vì nguyên nhân gì khác, liền cùng Vũ Miên Phong lôi kéo Phùng Mặc Phong vẫn còn đang khóc nức nở, xoay người đi vào nhà.

Nhưng là, hết thấy đều có thể như ý muốn không?

Trời biết.....

Hoàng Dược Sư mang theo Hoa Mãn Lâu tới một trúc lâu. Trúc lâu hai tầng, đơn giản mà tinh xảo, vốn Hoàng Dược Sư là vì Hoa Mãn Lâu mới đặc biệt xây dựng, ngay cả A Hành cũng không biết đến nơi này. Lúc Hoàng Dược Sư xây nơi này, không biết vì sao, trong lòng không muốn bất kỳ ai biết tới nơi đào nguyên tiên cảnh này, cho dù là A Hành. Ai biết, lần đầu tiên tới, lại trong loại tình huống này.

“A Lâu, A Lâu, người cố chịu đựng, không có việc gì.” Hoàng Dược Sư đem Hoa Mãn Lâu tới trên giường, tựa hồ như đang an ủi Hoa Mãn Lâu, lại như đang thuyết phục chính mình. Hoa Mãn Lâu có điểm muốn cười, không biết vì sao, chỉ là muốn cười.

“Dược Sư, ta không sao, người xuống tay thật hung mãnh..... khụ khụ.....” Hoa Mãn Lâu thản nhiên mỉm cười, ẩn lấy tay hắn còn đang vận chuyển nội lực, tiếp tục nói: “Người vẫn nhớ tình cũ, không thực sự xuống tay với chúng, bằng không..... khụ khụ..... Ta bây giờ không cần trị liệu, trực tiếp nằm xuống đất.....”

“A Lâu, không được nói vậy.....” Hoàng Dược Sư cảm thấy trong lòng giống như bị bóp chặt, vô cùng đau đớn.

“Dược Sư, Thừa Phong bọn họ, thật sự vô tội..... khụ khụ..... Dược Sư.....”

“A Lâu, không nói nữa, chữa thương đã, có chuyện gì, chúng ta nói sau, được không?”

Hoàng Dược Sư lẳng lặng truyền nội lực vào cơ thể Hoa Mãn Lâu chữa trị phần kinh mạch bị thương tổn. Thật lâu sau, thu tay, ngồi một bên viết xuống phương thuốc, xoay người giao cho Lục Thừa Phong vẫn một mực đứng đó, nhẹ giọng phân phó: “Đi đem thuốc tới đây.”

Lục Thừa Phong sợ hãi nhìn hắn, liếc qua nam tử áo trắng đang nhắm mắt nằm trên giường, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, Hoa tiên sinh người tốt mệnh lớn, nhất định sẽ bình an vô sự.”

Hoàng Dược Sư ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, không lên tiếng.

Lục Thừa Phong xoay người đi lấy dược, nhanh đã đến cửa. Chỉ nghe Hoàng Dược Sư nhẹ giọng hỏi: “Thừa Phong, người có hận ta không?”

Lục Thừa Phong xoay người, nam tử áo xanh đứng sừng sững bên giường, trong mắt giống như chỉ có một mình người áo trắng đang nằm trên giường kia, ánh mặt trời xuyên đến bóng lưng hắn, Lục Thừa Phong cảm thấy bóng dáng ấy đầy cô độc và bị thương, không khỏi mở miệng nói: “Sư phụ, là ngài đem con về đảo Đào Hoa, cho con một cái nhà để về. Sư phụ, con không oán ngài, không hận ngài, con biết trong lòng

sư phụ rất đau, con biết cảm giác bị phản bội, bị vứt bỏ rất khó chịu, con biết, chúng con mấy huynh đệ đều rất kính yêu ngài.” Lục Thừa Phong hơi cười, nói, hẳn cùng các huynh đệ đều là bị phụ mẫu của mình vứt bỏ, được Hoàng Dược Sư mang về, Hoàng Dược Sư đối bọn chúng rất tốt, cho dù là muốn mạng của chúng, chúng cũng nguyện ý, huống chi lần này chỉ là muốn đánh gãy chân.....

“Thừa Phong, lấy thảo dược, đưa Nguyệt Ảnh tới đây.” Hoàng Dược Sư lại khôi phục bộ dáng ngạo nghễ, phân phó.

Lục Thừa Phong cúi đầu xưng “Vâng”, cũng thuận tiện ra ngoài. Trước khi ra, nhìn lại hình ảnh trong phòng, tất nhiên hiểu rõ.

Lục Thừa Phong, Khúc Linh Phong từ nhỏ đã sống trên đường phố, nhân sinh trăm sự, có cái gì chưa từng thấy? Chúng đều là những đứa nhỏ trưởng thành sớm, đối với việc lần này, tất nhiên là rất miễn cảm.

Dược phòng, dược hương nồng đậm trong căn phòng nhỏ.

Lý Nguyệt Ảnh đôi mắt đỏ bừng nhìn hỏa lô suy nghĩ, sư phụ bị trọng thương, ngay trên địa bàn của bằng hữu, bị chính tri kỷ của mình đả thương, này có khác gì đang châm chọc? Vì thế, cho dù Lục Thừa Phong cùng Khúc Linh Phong nói thế nào, vẫn sống chết muốn đích thân nấu thuốc, cũng sống chết không để ý tới Khúc Linh Phong.

Cuối cùng, Khúc Linh Phong đáng thương hề hề đành phải ngồi xổm cạnh cửa, vẻ mặt cầu xin nhìn Lý Nguyệt Ảnh. Thế này, Lục Thừa Phong có chút cười khổ, nói: “Tam sư huynh, huynh như vậy, người ta chỉ càng thêm bức mình.”

Khúc Linh Phong trừng mắt nhìn sư đệ đồng dạng cũng bị đuổi ra của hắn, liếc mắt một cái, nói: “Vậy đệ nói phải làm sao?”

“Chờ đi!” Lục Thừa Phong nhún vai, buông tay nói.

Thật lâu sau.

“Sư phụ cùng Hoa công tử, huynh nói, là có chuyện gì?” Hạ giọng.

“Chính là như đệ thấy.” Khúc Linh Phong như trước ngẩng Lý Nguyệt Ảnh, không quay đầu lại nói.

“Sư huynh, đệ hỏi huynh thật đấy.” Nóng nảy, thanh âm cũng trở nên hỗn hển.

“Tiểu Tứ, chuyện của bọn họ, không cần lo đến.” Lần này, Khúc Linh Phong quay đầu lại thật sự nghiêm túc nói.

“Chuyện của bọn họ, chúng ta không thể quản, cũng quản không được. Hơn nữa sư phụ đã thành thân, nếu sư nương nghe được nàng phải làm sao? Sư phụ sao có thể bỏ vợ?”

“Tiểu Tứ, sư phụ cùng Hoa công tử hai người, trì độn giống nhau, nhất là ở phương diện tình cảm. Nếu sư phụ nhạy cảm, sâu sắc một chút, người sẽ lấy vợ sao? Sư phụ cần một người bầu bạn cả đời, không cần tam thê tứ thiếp. Cũng vì thế, bọn họ là tri kỷ, cũng chỉ có thể làm tri kỷ.”

16. Chương 15

Khúc Linh Phong ngược lại thú vị hỏi: “Tiểu Tứ, đệ phản đối sao?”

“Vì sao phải phản đối, Hoa tiên sinh cao nhã như vậy, đệ còn sợ sư phụ không xứng với người ta.” Ngữ khí đương nhiên, “Hơn nữa, sư phụ hạnh phúc mới quan trọng.”

“.....” Thừa Phong nha, cho dù là thế thật đệ cũng không nên nói trắng ra như vậy. Sư phụ là người hay tư thù, còn thường xuyên đánh vào điểm yếu của người ta..... khụ khụ, ta chưa nói sư phụ không tốt.....

“Nhưng là sư phụ sẽ sống cùng người mình không yêu cả đời.....”

“Tiểu Tứ! Không được nói lung tung!” Khúc Linh Phong quát lớn. Nhìn hai mắt Lục Thừa Phong có chút hốt hoảng, lại mềm giọng nói: “Tiểu Tứ, sư phụ không tự ý khuất bản thân. Về sau, lời như vậy không được nói lung tung. Nếu người khác nghe thấy sẽ không tốt. Hơn nữa, Hoa tiên sinh, y.....”

Khúc Linh Phong hai mắt rưng rưng, ngữ khí bi phần: “Hoa tiên sinh cũng là một người siêu cấp trì độ, phỏng chừng nếu không có sư mẫu, sư phụ mà hướng y bày tỏ tâm ý, kiểu gì cũng sẽ bị coi là vui đùa mà cự tuyệt.” (Nguyệt mõ: Vì thế, không thể không nói, Tiểu Tam nhi, ta thấy con đúng là chuẩn.)

“Tam sư huynh, huynh bi phần cái gì?” Bị Khúc Linh Phong vừa rồi dọa, Lục Thừa Phong cẩn thận hỏi.

“Chính là bởi vì Hoa tiên sinh quá trì độ, ngay cả đồ đệ cũng trì độ như thế.” Hai tay nắm chặt.

Bốp!

Một cái bát bay thẳng đầu Khúc Linh Phong, vừa vụn u thành một cục to tướng.

“Ta trì độ không cần huynh quan tâm, có thời gian nói chuyện phiếm, không bằng đưa ta đến chỗ sư phụ.” Vừa vụn đúng lúc Lý Nguyệt Ảnh nấu thuốc xong, chợt nghe thấy đúng câu cuối, đang bất an, khổ sở, nghe thấy câu đấy liền lập tức bùng nổ, một cái bát liền bay qua.

Lục Thừa Phong nhìn sư huynh một bên xoa đầu u một cục, một bên mặt dầy vô lại đi theo người ta chiếm tiện nghi, bất đắc dĩ đi sát phía sau. Sao mình lại có sư huynh tự kỷ vậy chứ? Thực mất mặt, đảo mắt nhìn phía trước, thiếu niên một lòng vì sư phụ đi đưa thuốc, không khỏi lại lắc đầu.

Sư huynh, ta đồng tình với huynh, sao lại giống sư phụ, đều đi yêu mấy người đầu gối?

Đến đây, Linh Phong, người cùng Hoàng Tiểu Tà thật sự là trời sinh một đôi sư đồ, ngay cả loại người mình yêu cũng giống nhau.....

Nhưng mà, ai cũng không phát hiện, khi bọn chúng rời đi, ở góc tường có bóng người nhìn theo bọn chúng, rõ ràng đó chính là Hoàng phu nhân Phùng Hành.

Phùng Hành mặt tái nhợt, bụng bầu tám tháng, đứng thẳng bên cạnh. Nàng vốn định đến được phòng tìm xem thuốc của mình thế nào, ai biết, cái gì cũng đều nghe thấy. Kỳ thực, trong lòng nàng cũng biết, Hoàng Dược Sư cưng chiều nàng, đối đãi nàng như thân nhân, nhưng, đó không phải loại tình cảm mà nàng muốn. Nếu không phải nàng một mình trốn nhà, Hoàng Dược Sư sẽ không vì lo lắng đến danh tiết của nàng mà cưới nàng. Nàng chỉ biết mình đã chọn được một người chồng tốt, tự mình gả ra ngoài.

Lại có loại vợ chồng mới cưới nào đã lâu như vậy cũng chỉ cùng phòng có một lần? Vẫn chỉ là lần động phòng hoa chúc do hấn uống say? Trước kia, nàng có thể tự dối mình rằng đó là do hấn thương tiếc nàng, nhưng hiện tại thì sao?

Nên tỉnh mộng thôi.

Kỳ thật, nàng vẫn biết, ánh mắt Hoàng Dược Sư nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, vẫn luôn khác với những người khác, chuyên chú như vậy, dịu dàng như vậy.

Chỉ là, nàng vẫn luôn bị mất lại, không nhìn, không nghe, một lòng làm Hoàng phu nhân.....

Hấn cũng vậy, y cũng vậy, tuy là hai nam tử, nhưng ai nói yêu là sai? Sai là nàng, nàng không nên chen vào giữa hai người họ.

Là, nàng đã sai rồi.....

Phùng Hành không khỏi rơi lệ đầy mặt: “Dược Sư, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Hết thấy, đều đã không thể thay đổi mất rồi.

Hoàng Dược Sư đột nhiên phát run, hấn nở một nụ cười tự giễu, Hoàng Dược Sư không sợ trời, không sợ đất cứ nhiên lại phát run. Không nghĩ sẽ mất y, không nghĩ sẽ làm y bị thương, thậm chí giữ y lại trong thế giới của hấn, bình an, hòa thuận, vui vẻ. Tâm tình mãnh liệt như thế, không phải hấn sợ lòng yêu thương của thiếu niên nhiệt huyết, mê muội bởi cả hai đều là nam nhân, hấn trong tiềm thức trốn tránh, hiện giờ đã thấy rõ cảm tình của mình, nhưng là, hấn đã có vợ.....

Hai người, nhất sinh nhất thế.

Nhớ trước đây, mẫu thân thường ngồi bên cửa sổ nhớ phụ thân mà rơi lệ, hần khi còn nhỏ cũng đã quyết định, đời này chỉ lấy một người, quyết không phản bội thể tử của mình. Mà nay, tình cảm không thể khổng chế, tâm hần cũng đã phản bội.....

A Hành, thực xin lỗi, là lỗi của ta.....

“Được Sư, ta đã không có gì đáng lo, người đi xem đại tẩu, nàng đang mang bầu, chuyện lần này sẽ khiến nàng bất an, làm chồng, người vẫn mau đi xem một chút đi. Bằng không đại tẩu sẽ bắt người quỳ ván giặt.....” Vận nội lực một vòng, Hoa Mãn Lâu vốn nội lực thâm hậu, phòng ngự rất tốt, thêm nữa Hoàng Dược Sư xuống tay vốn để lại chút tình nghĩa, còn cho y ăn nhiều đan dược có hiệu lực tốt. Nhìn như bị nội thương nghiêm trọng nhưng thật ra cũng không quá nguy hiểm. Vì thế, Hoa Mãn Lâu liền có tâm tình nói đùa.

Hoàng Dược Sư bắt mạch, phát hiện không còn trở ngại gì, khẩu khí liền thư thả lại, thần sắc phức tạp nhìn y, buồn bực nói: “Đã đưa Nguyệt Ảnh tới, ta đi đây.”

Lúc này Nguyệt Ảnh mới qua được pháp trận, bưng bát thuốc thi triển khinh công, tới nơi nhú chặt mày, đôi mắt bình thường ổn trọng không chút gợn sóng lúc này tràn ngập lo âu. Nhìn sư phụ nhà mình tái nhợt nằm trên giường, nhin không được mà rơi nước mắt.

Hoa Mãn Lâu nghe thấy tiếng nước nở. Lần này bị thương là ngoài ý muốn, y cũng chỉ sờ sờ mũi, an ủi nó: “Nguyệt Ảnh ngoan, sư phụ không sao. Qua hai ngày là ổn rồi. Bên ngoài cảnh trí rất tốt, con vẽ mặt như vậy không hay đâu.”

Vừa lúc Thừa Phong đi vào cửa, nhất thời không nhin được, hỏi: “Hoa tiên sinh, ngài sao biết nơi này rất đẹp?” Nói xong, liền phát hiện sư phụ nhà mình đang trừng mắt nhìn qua, dùng đao mắt mắng hần, nhưng Nguyệt Ảnh cùng Khúc Linh Phong lại dùng ánh mắt đồng tình nhìn hần, lần đầu tiên, lòng có chút lo lắng.

Hoa Mãn Lâu bật cười: “Nơi này không khí tươi mát, lại ngập tràn hương hoa đào, nói vậy nghĩa là đang ở trung tâm đảo. Hơn nữa nơi này phi thường thanh tịnh, chung quanh chỉ nghe thấy tiếng chim kêu, quan trọng nhất là, ta nghe được tiếng bước chân của các người liền biết, nơi này là một gian trúc lâu nhỏ. Người nói, nơi này hoa đào nở rộ, hoa nở rục rở, loáng thoáng một tòa tiểu lâu, phía trước một ít hoa hoa cỏ cỏ, chẳng lẽ không phải tiên cảnh chốn nhân gian?”

Mọi người nghe mà mê mẩn, Hoa Mãn Lâu thanh âm trong trẻo, nghe như gió xuân thoảng qua, miêu tả khung cảnh tỉ mỉ, nghe y nói mà êm tai, mọi người như lạc tới một thế giới khác, không khỏi suy nghĩ sâu xa về nơi ấy.

Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng khụ một tiếng, kéo hồn mấy người về thực tại, Lục Thừa Phong trợn mắt há mồm, đối với y thực bội phục, thậm chí so với sư phụ mình còn bội phục hơn. Nam nhân này, trời sinh một loại khí chất khiến người ta sinh hảo cảm muốn thân cận. Vô luận là bằng hữu hay địch nhân. Khó trách sư phụ nhà mình.....

Lý Nguyệt Ảnh không để ý tới Lục Thừa Phong suy nghĩ sâu xa bên cạnh, nó nhìn Hoa Mãn Lâu thần sắc không tốt lắm, mà vẫn như trước cùng mọi người nói chuyện, giúp họ giải sầu, trong lòng khổ sở, sư phụ nó chính là dịu dàng chăm sóc như vậy, ấm áp như vậy.

“Sư phụ, người mệt rồi, uống thuốc rồi lại nghỉ được không?” Lý Nguyệt Ảnh cẩn thận nói. Nhưng còn chưa nói xong, bát thuốc trên tay đã bay đến tay người khác.

Tác giả nói lên suy nghĩ: Ngại quá, anh họ tác giả ngày mai kết hôn, tác giả ngày mai nghỉ một ngày, hy vọng mọi người thông cảm.

17. Chương 16

“Uống thuốc.” Hoàng Dược Sư nâng y dậy, để đầu y dựa vào ngực mình, một tay đỡ vai, một tay bưng bát để y uống thuốc. Hoa Mãn Lâu dựa vào ngực hần, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, tay vịn lấy tay Hoàng Dược Sư, chậm rãi uống xong thuốc.

Một nam tử áo trắng, một nam tử áo xanh, kiệt ngạo nhưng lại chứa mấy phần dịu dàng, không khí ấm áp quanh quần bên hai người, hình ảnh đó khiến ba người đứng cạnh phải đỏ mặt, tất nhiên là không phát hiện ra.

Uống thuốc xong, Hoa Mãn Lâu “nhìn” Hoàng Dược Sư, hắn cũng chỉ đối diện một lát, nhẹ nhàng buông y xuống, đắp chăn cho y, đem ba người đuổi ra ngoài, rồi xoay người bước đi. Mặc dù hai người không nói, nhưng hắn cùng y đều hiểu, Hoàng Dược Sư đi trấn an tâm tư của mình.

Hoa Mãn Lâu “nhìn” theo bóng dáng Hoàng Dược Sư, hơi thở dài, hy vọng Hoàng Dược Sư có thể trấn an đại tẩu, A Hành không làm chuyện gì điên rồ, tuy rằng có hơi chậm, nhưng cũng không đến nỗi không thể văn hồi. Dược Sư, người nhất định phải hạnh phúc.....

Ánh mặt trời chiếu xuống, màu vàng phủ kín thân ảnh của nữ nhân, như phủ trên người nàng một tầng sa mỏng màu vàng. Nữ nhân tay trái cầm một đôi hài thêu đầu hổ, tay phải cầm chỉ thêu, một đường thêu lên đôi hài. Nàng mang thai tám tháng, ngồi trên xích đu, ánh mắt xa xăm, tựa hồ mọi u oán trước đây đều chưa từng tồn tại.

Khóe môi nàng nhếch lên một tia mỉm cười, mang theo ánh triu mến của người mẹ, khi nhìn xuống bụng mình, khe vuốt bụng, bên cạnh đã có một đồng áo cho trẻ con, hình ảnh dịu dàng ấy làm ánh mắt Hoàng Dược Sư co rút đau đớn.

Trước đây, chính hắn đã từng ao ước có một gia đình đến nhường nào. Hắn là lãng tử, hắn là hiệp khách, lưu lạc thiên nhai, vui cười tức giận mắng, đều do tâm mà phát, mọi người hâm mộ hắn tùy ý, sáng khoái tiêu sái trong giang hồ.

Khoái ý giang hồ lúc đó, đêm dài nhân tĩnh, hắn thường nhớ tới cảm giác có gia đình, dù có khổ thêm lần nữa, trong lòng được yên ổn, như vậy cũng thật tốt.

Cho dù từng phải sống thật khổ sở, nhưng có gia đình, hắn thế nào cũng có thể nhẫn nại. Nhưng từ ngày mẫu thân qua đời, hắn mới mười bốn tuổi đã bị người thân đuổi ra khỏi nhà.

Lúc hắn đi cũng mang theo tro cốt của mẫu thân, rời khỏi nơi đó. Với hắn mà nói, nơi nào có thân nhân, nơi đó mới gọi là nhà. Trong thế giới của hắn chỉ có mình hắn và mẫu thân. Khi mẫu thân bệnh mà qua đời, thế giới đó cũng sụp đổ.

Rời khỏi nơi đó, mang theo di ngôn của mẫu thân, tìm được sư phụ, sư phụ cũng chỉ thở dài một tiếng, vì mẫu thân hắn mà làm một ngôi mộ nhỏ nhỏ.

Cây cầu nhỏ trên dòng sông, nơi cảnh đẹp u tĩnh, mẫu thân nhất định sẽ thích.

Đảo mắt đã qua hai mươi năm, bản thân chưa từng trở lại tiểu viện kia, như vậy, phụ thân nhất định sẽ nghĩ hắn, đứa con rơi ngay cả họ cũng chưa có, đã chết bên ngoài rồi.

Hiện giờ đã thành thân, A Hành đã mang trong mình cốt nhục của hắn, nhưng trong lòng hắn bất an vẫn còn đó, tâm như trước phiêu bạt. Vừa bắt đầu, hắn muốn bồi dưỡng một chút cảm tình, dù sao cũng đã sắp có một đứa con, hắn cùng nàng, chung quy cũng sẽ tìm được cảm giác gia đình, chậm rãi yêu thương nàng. Cho dù hiện tại, là không yêu.

Bây giờ, cũng không có khả năng, cảm giác yên ổn, đã tìm được trên một người khác mất rồi.

A Lâu, lúc ban đầu cảm thấy y là tri kỷ, đến sau này, lại càng khó có thể khống chế cảm tình. Nam tử kia, khiêm tốn, ôn nhã như ngọc, như biển rộng bao dung hết thảy, ở cùng y, hắn có cảm giác đồng điệu không thể có với người khác, chính là giành lấy sự ấm áp kiên định đó.....

Hận bất tương phùng vị giá thì, hoàn minh châu song lệ thù.

□ Hai câu thơ trong “Tiết phụ ngâm” của Trương Tích, trong bản gốc thì về “Hoàn quân minh châu song lệ thù” đứng trước, và cả 2 câu có nghĩa thế này: “Trả lại chàng hạt minh châu sáng, hai hàng nước mắt rờn rờn hận rằng không gặp nhau lúc chưa chồng” cảm giác đọc xong thiệt là..... vì diêu.

Bỗng nhiên nghĩ tới một câu thơ như vậy, Hoàng Dược Sư lắc đầu cười khổ, hiện tại nghĩ vậy thì làm được gì? Hết thấy, không phải đã là quá muộn rồi sao?

“Được Sư, chàng tới rồi? Hoa công tử thế nào?” Phùng Hành quay đầu, thấy Hoàng Được Sư đứng ở cửa, hồn, không biết đã bay đến đâu. Nàng không khỏi hỏi một câu.

“Thương thế của A Lâu đã ổn, hiện giờ cũng đã không việc gì. A Hành, thân mình thế nào?” Hoàng Được Sư lòng mềm nhũn. Dù thế nào, A Hành là thê tử của hắn, cho tới giờ, vẫn là do hắn không phải.

Phùng Hành nghe thấy hắn mềm mại hỏi, trong lòng đau xót. Nàng vốn là nữ tử thông minh lạnh lùng, tâm tư tinh tế còn hơn Hoàng Được Sư vài phần. Hoàng Được Sư trong lòng đắm chiêu, nàng thế nào lại không hiểu.

“Được Sư, ta không sao.” Nàng ngoắc ngoắc tay gọi Hoàng Được Sư tới, giơ lên đôi giày được làm tinh xảo cẩn thận. Hắn nhìn kỹ một chút, chỉ thấy đủ loại kiểu dáng, kích cỡ lớn nhỏ, đầy cả một đồng.

Hoàng Được Sư nhăn mày, nói: “A Hành, sao lại làm nhiều như vậy? Nàng thân thể không tốt, nhanh đi nghỉ ngơi. Nếu không sẽ động thai khí.” A Hành thân mình hơi nhột, vẫn là sau khi động phòng mới phát hiện, nếu sớm biết vậy, hắn sẽ không để nàng mang thai.....

Phùng Hành cười khúc khích, nói: “Được Sư, trong bụng ta là một đứa nhỏ, chàng cái gì cũng không cho ta làm, ta cũng chỉ làm chút nữ công gia chánh, bất tri bất giác mới thành ra một đồng như vậy.”

Hoàng Được Sư không nói.

Phùng Hành thở dài, nói tiếp: “Như vậy cũng tốt.....” Trong mắt hiện lên một suy nghĩ, đầu tiên chỉ hơi gọn sóng, sau lại kiên định, Hoàng Được Sư bỏ lỡ không nhìn thấy.

“Được Sư, Cửu Âm chân kinh có phải rất quan trọng?” Phùng Hành giống như vô tình, hỏi.

“A Hành, nàng muốn biết cái gì?” Hoàng Được Sư cảm thấy có chút không đúng, lúc này Phùng Hành lại nói: “Không có gì, chỉ là muốn biết. Chàng không nói cũng không sao.” Phùng Hành cướp lời Hoàng Được Sư, nói: “Được Sư, chàng bảo chúng ta đặt tên con là gì?”

Hoàng Được Sư dù cảm thấy có gì không phải, nhưng Phùng Hành không nói, hắn sao có thể đoán ra? Cũng xem nhẹ điểm bất thường của nàng.

“A Hành, đứa nhỏ là nàng sinh, đương nhiên tên phải để nàng đặt.” Hắn nói.

“Vậy thì, nếu là nam, ta gọi nó là Hoàng Kỳ, nữ gọi Hoàng Hoa [Hoàng Hoa ở đây có nghĩa là hoa cúc, Hoàng Kỳ ta không biết ==] được không?” Phùng Hành nghĩ, không khỏi buồn cười.

“A Hành, nàng.....” Hoàng Được Sư có điểm dở khóc dở cười. Nếu con mình tên như vậy, về sau nhất định sẽ tìm cha nó tính sổ.

“Đùa thôi. Nếu đặt mấy cái tên đó, con chúng ta nhất định sẽ oán phụ mẫu nó đi.” Phùng Hành ngừng cười, nói: “Như vậy đi, nếu là nam sẽ gọi Hoàng Tường, nữ thì gọi Hoàng Dung, Được Sư, chàng thấy thế nào?”

“Được, nam là Hoàng Tường, nữ là Hoàng Dung.” A Hành, những việc ta làm cho nàng không nhiều, nên tên của con, chỉ cần nàng thích là được, nàng muốn thế nào cũng được.....

Phùng Hành nở nụ cười, nàng vuốt ve bụng mình, cười nói: “Được Sư, chàng thích con trai hay con gái?”

“Nam nữ đều được, chỉ cần là đứa trẻ khỏe mạnh.”

“Được Sư, sau khi sinh, chúng ta mời Hoa công tử làm nghĩa phụ cho nó được không?”

“Đương nhiên, A Lâu nhất định sẽ đồng ý.”

“Được Sư, ta rất yêu chàng.”

“..... A Hành, ta cũng yêu nàng như người một nhà.” Thật lâu sau, Hoàng Được Sư mới trả lời. Cho dù là nói dối, hắn cũng không thể lừa nàng.

Phùng Hành cười, nhưng thật ra lòng nàng lại thấy bi thương, nói: “Ừ, ta biết, ta rất vui.” Ta rất vui, cho đến tận bây giờ, chàng vẫn chưa từng gạt ta.

Được Sư, ta yêu chàng.

Thực xin lỗi, Phùng cô nương, ta không yêu nàng.

Kia, chàng có thích ta không?

Thích, nhưng không phải yêu. Nàng giống như người nhà của ta.....

Đừng lo, ta thích chàng, về sau chàng sẽ yêu ta. Cho nên, ta muốn được nghe chàng nói chàng yêu ta, đương nhiên, chàng không được nói dối.

Dược Sư, ta rất vui, chàng vẫn không gạt ta.

18. Chương 17

Trong căn phòng hôn ám, Phùng Hành đưa lưng về phía cửa, kiên nhẫn viết trên giấy. Sắc mặt nàng tái nhợt, thường xuyên lấy tay che miệng ho nhẹ, suy yếu tới mức chỉ cần một cơn gió thổi tới cũng có thể mang nàng đi.

Nàng trộm viết lại Cửu Âm chân kinh đã được vài ngày, từ ngày nghe được đối thoại của bọn Linh Phong, nàng liền quyết định như vậy, nàng phải viết lại Cửu Âm chân kinh.

Mấy ngày nay, nàng vẫn giấu Hoàng Dược Sư để chép. Hoàng Dược Sư mấy lần thấy, thiếu chút nữa đã bị phát hiện, nàng biết, thương của Hoa Mãn Lâu không quá nguy hiểm, tuy rằng nhìn rất nặng, nhưng nếu trị liệu cũng không quá khó, nhưng loại thương này lại cần phải cẩn thận chăm sóc, nếu không sẽ để lại bệnh.

Hoàng Dược Sư đã nhiều ngày ở lại tiểu lâu trông coi Hoa Mãn Lâu, còn Hoa Mãn Lâu vẫn thường giúp hắn tới đây chăm sóc nàng, Hoàng Dược Sư cũng rất có trách nhiệm nam tử, bởi vì gia đình, cũng không phải loại nam nhân bạc tình, cũng thường xuyên tới chăm sóc nàng. Hoàng Dược Sư là người luyện võ, bước đi không phát ra tiếng động, cho dù nàng cố gắng che dấu thế nào, lấy sự thông minh của Hoàng Dược Sư sớm muộn gì cũng phát hiện.

Đúng vậy, hắn là đã sớm phát hiện..... cũng..... đã sớm chết tâm, biết rõ như vậy, vì sao lúc này đây vẫn đánh cược, chắc chắn sẽ thua, nàng vì sao vẫn muốn cược! Phùng Hành lạnh lùng tự giễu.

Nếu trong lòng hắn không phải đang có Hoa Mãn Lâu, sao lại không phát hiện ra nàng đang giấu diếm thứ gì, sao không phát hiện sắc mặt nàng không tốt! Hoa Mãn Lâu! Nàng hận y, nàng nên hận y!

Nhưng là đối với nam tử đó, nàng lại không cách nào cảm thấy gì khác ngoài hảo cảm, cho đến hiện tại, vẫn là Hoa Mãn Lâu khiến Hoàng Dược Sư để ý tới nàng, nam tử tốt đẹp như vậy, xứng đôi với Hoàng đại ca của nàng như vậy, không, rất nhanh, rất nhanh sẽ không còn là của nàng nữa rồi! Khóe mắt Phùng Hành rơi một giọt lệ, vì sao phải đánh cược? Vì sao?

“Cho ta một lý do..... cho ta một lý do để buông tay a.....” Thanh âm nhẹ khẽ như không khí phiêu tán trong căn phòng tối mờ u ám, ngoài nàng ra, chẳng ai nghe thấy.

Mặt khác, tại tiểu trúc lâu, Hoàng Dược Sư đang cho Hoa Mãn Lâu uống thuốc, đây là phúc lợi mà hắn khẳng khái giữ lấy, vốn cho dù Hoa Mãn Lâu cần người giúp uống thuốc cũng sẽ có Nguyệt Ảnh, còn cả mấy đệ tử khác, nhưng Hoàng Dược Sư mặt dày đòi tự mình cho y uống thuốc, thậm chí cả đời cũng không nghĩ hắn lại dùng phương pháp trẻ con đó, nói với Hoa Mãn Lâu, nếu không đồng ý để hắn giúp uống thuốc, cũng đồng nghĩa với việc không tha thứ chuyện hắn dả thương y, làm Hoa Mãn Lâu dở khóc dở cười, đồng thời cũng yên lặng tiếp nhận quan tâm của hắn.

Y biết, Hoàng Dược Sư áy náy, cho nên cần có một cơ hội, cần làm chút việc gì đó để giảm bớt áy náy, nên dù thật sự rất ngượng, y vẫn chấp nhận.

Y không biết vì sao, đối với Hoàng Dược Sư sẽ không tự giác mà sinh ra loại cảm giác then thừng, bị Hoàng Dược Sư bón thuốc, y cũng cảm thấy thật ấm áp, trưởng trưởng, đó là một loại cảm giác thật hạnh phúc. Trước kia, Lục Tiểu Phụng cũng không quá chiều cố y, dù cũng là tri kỷ bạn tốt, nhưng vĩnh viễn cũng khác với cảm giác khi ở cạnh Dược Sư.

Cuối cùng, y quy kết loại tình cảm này giống như trường hợp của chim non, bởi vì Hoàng Dược Sư là người đầu tiên y thấy khi đến thế giới này, lại là tri giao, cho nên, y đem Hoàng Dược Sư thành ca ca, thành thân nhân, thế nên mới cảm thấy thẹn thùng, cảm thấy hạnh phúc. (M: Ta..... ta không biết nên nói gì, Nguyệt, ta sai rồi! Điều đã rõ ràng như vậy, Tiểu Hoa cư nhiên cũng cảm nhận được TAT ta là tội đồ..... Nguyệt, ta sấm hối! Nhưng là, “trường hợp chim non”! Đồ ngu ngốc nhà ngươi a, cái gì mà “trường hợp chim non”, ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi mà không nghĩ ra đó là yêu! A? Cảm giác động tâm cũng không biết sao? A? Ngươi nói, có đứa con trai như vậy, làm mẹ ngươi có dễ dàng không? TAT. Nguyệt mỗ: đổ mồ hôi, kỳ thật Hoa Hoa là người thiếu tình yêu.....)

“A Lâu, hôm nay ngươi thấy thế nào, có sao không? Có gì..... không thoải mái không?”

Bón thuốc xong, Hoàng Dược Sư mỗi ngày đều hỏi y như vậy, hành vi vô thức như vậy, phải thương tổn bao nhiêu mới khiến một Đông Tà cuồng ngạo mất hình tượng như vậy. Đáy lòng Hoa Mãn Lâu phun trào một phen, sau đó theo thường lệ trả lời không sao.

Hoàng Dược Sư bắt đầu nhìn nụ cười vân đạm phong khinh, xuân về hoa nở kia, nội tâm bắt đầu dĩ.

Từ khi hiểu được cảm tình của mình, tâm tình hắn vẫn rất phức tạp, cùng một lúc, hắn muốn rời xa Hoa Mãn Lâu, hảo hảo chiếu cố A Hành, nhưng mặt khác, hắn lại lừa mình dối người, dù sao Hoa Mãn Lâu cùng Phùng Hành cũng không biết, hắn có thể tiếp tục ở cạnh Hoa Mãn Lâu, lấy thân phận tri kỷ, yên lặng bảo hộ y.

Hắn cũng biết, chỉ cần Hoa Mãn Lâu ở bên cạnh, cảm tình của hắn cũng sẽ ngày càng sâu đậm. Mỗi tối, hắn tự nói với mình, thương của Hoa Mãn Lâu đã tốt rồi, không nên dùng cơ này để lưu y lại nữa, ngày mai nhất định phải nói với A Lâu, nói thân thể y đã ổn rồi, không sao nữa, như vậy, với tính cách của Hoa Mãn Lâu, không ở lại quá vài ngày sẽ đi, A Hành cũng sắp sinh, hắn nên an ủi nàng, mà không phải chiếu cố tri kỷ, ngay cả Hoa Mãn Lâu mỗi ngày cũng thúc giục hắn đi chăm sóc A Hành.

Nhưng đến hôm sau, vừa nhìn thấy Hoa Mãn Lâu, ý nghĩ đó liền bay đến cung trăng luôn rồi, hắn muốn Hoa Mãn Lâu ở lại, mãi mãi ở lại, để Hoa Mãn Lâu cả đời ở bên cạnh Hoàng Dược Sư.

Hắn sợ thấy A Hành, thân thể nàng không tốt, nhất là mấy ngày gần đây, cho dù mỗi ngày nhìn thấy nàng, trong lòng hắn vẫn nhớ tới Hoa Mãn Lâu, hắn cũng phát hiện ra khuôn mặt của nàng càng ngày càng tái. Không muốn nàng lo lắng về đứa nhỏ, hắn mới không nhắc tới, nói đúng ra, hắn đã muốn cho nàng uống một loại thuốc dưỡng thai khác, tính toán hôm nay sẽ đưa nàng.

Cho dù linh hồn không ở bên nàng..... Lòng Hoàng Dược Sư tràn ngập áy náy với Phùng Hành, cho nên chưa bao giờ lừa nàng một câu, nàng, vẫn luôn dùng tình cảm chân thành tha thiết đó đối hắn.

Đối diện với Phùng Hành, hắn chỉ có thể dùng cách thức khác để bù đắp, cẩn thận chăm sóc thân thể nàng, vì nàng tự chăm lo bữa ăn, chỉ cần hắn làm được, hắn nhất định sẽ để nàng cảm thấy thoải mái, làm cho thân thể nàng khỏe hơn một chút. Tuy không yêu Phùng Hành, nhưng đối với nàng như vậy, hắn sẵn lòng làm mọi việc. Hắn bảo vệ nàng, yêu thương nàng như em gái, duy nhất không thể, chính là —— yêu nàng!

Hoàng Dược Sư tự mình bưng bát thuốc đã nấu xong, đứng ở cửa, nhẹ thở dài, thấp giọng gọi: “A Hành, nàng có thức?” A Hành giấu hắn chuyện gì đó, hắn biết, hắn tôn trọng ý muốn của nàng, vì thế làm bộ không chú ý, trộm lo lắng cho nàng, khi nàng ngủ sẽ bắt mạch cho nàng, dùng nội lực điều dưỡng thân thể.

Phùng Hành bên trong nghe thấy, vội vội vàng vàng thu hồi bản thảo trên tay, mới cất giọng đáp: “Vào đi, ta không ngủ.” Cửu Âm chân kinh này nàng đã chép gần xong, đoạn cuối, chỉ một chút nữa, thời gian đọc cũng đã lâu, trí nhớ nàng có chút mơ hồ, Phùng Hành thâm hạ quyết tâm, buổi tối sẽ viết xong rồi mới đi nghỉ.

Hoàng Dược Sư bưng bát thuốc, có chút đau lòng nhìn nàng, nói: “A Hành, có một số việc, không cần quá cố chấp.” Phùng Hành trong lòng cả kinh nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười: “Dược Sư, chàng đang nói gì vậy?” Dược Sư không nói, chỉ nhìn nàng. Ánh mắt Phùng Hành nhìn cảnh sắc bên ngoài, không nhìn hắn.

“A Hành, hôm nay ta đã cho mời bà đỡ. Sắp đến tháng, bà đỡ vô luận là đỡ đẻ hay ở cũ đều có kinh nghiệm, có bà ấy, gánh nặng của nàng không cần quá lo lắng nữa.”

Trong lòng Phùng Hành không khỏi một trận mềm mại. Hoàng Dược Sư đối nàng vô cùng tốt, phần tâm ý đó nàng cũng biết.

Uống thuốc Hoàng Dược Sư đưa, ngoài cửa sổ đột nhiên nổi gió, giống như, sắp có bão.

19. Chương 18

Chạng vạng, Hoa Mãn Lâu ngửi thấy mùi ẩm trong không khí tăng thêm, bất an trong lòng càng tăng, gọi Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh tới, một bên xếp lại mấy đồ vật này nọ, một bên nói: “Sư phụ, hiện giờ sắc trời u ám, xem ra sắp có bão.”

“Linh Phong đâu? Sao lại không thấy?” Hoa Mãn Lâu có chút ngoài ý muốn, bình thường Linh Phong luôn thích dính chặt lấy Nguyệt Ảnh. Hoa Mãn Lâu nghĩ, thần sắc tối sầm lại, thái độ của Linh Phong rất rõ ràng. Mọi người đều nói y không biết, nhưng mắt dù mù tâm không mù, hơn nữa thái độ của Linh Phong rõ ràng như vậy. Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong, y đứng ngoài quan sát.

“Linh Phong đi gọi bà đỡ tới.” Lý Nguyệt Ảnh có chút ngoài ý muốn.

“A.” Hoa Mãn Lâu trong lòng như trước không ổn định, cầm lấy một cây ô trúc, nói: “Nguyệt Ảnh, chúng ta đi xem đại tẩu đi.”

Lúc này Phùng Hành sắc mặt tái nhợt, mồ hôi từng giọt rơi trên trang giấy, dính vào nhiều nét mực. Nàng cắn răng, cố nhớ lại nội dung, còn một chút cuối cùng, chỉ một chút nữa thôi, lập tức xong rồi.

Hoàng Dược Sư đẩy cửa phòng, thấy Phùng Hành sắc mặt tái nhợt sửa sang lại mấy đồ vật linh tinh, trong lòng cả kinh, vội chạy tới đó. Phùng Hành cũng đã viết xong, đem Cửu Âm chân kinh đóng thành sách, nhìn thấy Hoàng Dược Sư, mỉm cười suy yếu nói: “Dược Sư, đây là cho chàng.”

Hoàng Dược Sư không xem kỹ, đem sách để trên bàn, lúc này, hắn đã hiểu A Hành rốt cuộc gần đây là đang vội làm gì. Lòng hắn đau, đỡ Phùng Hành đến giường ngồi xuống. A Hành, nàng rất đáng giá, nhưng là hắn, đã cô phụ nàng.....

Nghe thấy nàng ai nha một tiếng, đỡ thất lưng kêu lên, một tia máu thấm lên bộ quần áo màu vàng.

Hoàng Dược Sư dù không có kinh nghiệm cũng biết là chuyện gì, hắn thất kinh, chạy đi gọi bà đỡ, Phùng Hành thấy hắn sắc mặt tái nhợt, ngay cả khinh công cũng quên không dùng, không khỏi thở dài. Dược Sư, chung quy, huynh đối với ta vẫn còn có tình.

Bà đỡ vừa lên bờ liền lập tức bị người tha đi, nhìn thấy tình trạng của Phùng Hành, lập tức cảm thấy không đúng. Nóng nảy phân phó: “Mấy người đứng ngay ra đó làm gì? Đi mau, nấu nước cho ta, còn có kéo, khăn, hết thấy lấy cho ta.”

“Nước cần bao nhiêu?” Vũ Miên Phong run rẩy hỏi, bà đỡ này là tốt nhất, nhưng khí thế cũng thật kinh người, Vũ Miên Phong bộ dạng cao lớn rắn chắc nhưng ít tiếp xúc nữ nhân nên bị dọa đến ngây người.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt đang trừng mình của bà đỡ, Vũ Miên Phong sợ tới mức chạy thẳng vào phòng bếp, nước, bất kể bà ấy muốn nhiều hay ít, nấu trước nói sau.

Bên kia Phùng Mặc Phong đang định bê đồng khăn vào phòng đã bị bà đỡ chặn ngoài cửa đón lấy, chưa kịp phản ứng lại, cửa đã rầm một tiếng.

Phùng Mặc Phong sờ sờ cái mũi bị đụng trúng, khóe mắt đỏ lên, khóe miệng cong xuống, ô một tiếng hướng về phía ngực Lục Thừa Phong vừa mới chạy đến, anh anh khóc nức nở. Lục Thừa Phong sờ sờ cái đầu nhỏ trong ngực, không khỏi nhìn trời im lặng. Linh Phong, huynh mời vị Bồ Tát này từ đâu đến vậy?

Hoàng Dược Sư vẻ mặt khó đoán nhìn cửa phòng, nghe tiếng rên rỉ của Phùng Hành bên trong, tay nắm chặt lại, khuôn mặt xám trắng để lộ ra tâm tình của hắn.

Gió thổi ngày càng mạnh, từng giọt mưa lớn nện mạnh xuống mặt đất.

Bọn Khúc Linh Phong đều chạy đi trú mưa, chỉ có Hoàng Dược Sư còn đứng bên ngoài cửa phòng, mưa lớn đánh trên người, ầm ầm đau, mà hấn lại như không hề hay biết.

Khúc Linh Phong cùng Lục Thừa Phong lo lắng nhìn sư phụ, muốn nói lại thôi.

Lúc này, ánh mắt Linh Phong sáng ngời, đúng là Hoa tiên sinh đang dắt Nguyệt Ảnh chậm rãi đi tới. Hấn vội vàng chạy tới, kéo Nguyệt Ảnh đi.

Hoa Mãn Lâu miễn cưỡng sờ soạn đi về phía Hoàng Dược Sư, thay hấn cầm ô che mưa.

Hoàng Dược Sư như giờ mới phát hiện có người, cứng ngắc quay đầu về phía Hoa Mãn Lâu, hơi thở đầy đau thương đầy đặc xung quanh Hoàng Dược Sư khiến y không thở được.

“Dược Sư.....” Muốn nói gì đó, nhưng lại không biết có thể nói gì.

“A Hành, A Hành lúc trước vẫn luôn làm gì đó giấu ta, nhưng ta lại không ngăn nàng lại.....” Thanh âm khàn khàn khiến cho tâm Hoa Mãn Lâu thật đau đớn.

“Dược Sư, A Hành người tốt mệnh lớn, nhất định sẽ không sao.” Tuyệt vọng như thế, bi thống như thế, làm Hoa Mãn Lâu nhớ tới Phi Yến, Thượng Quan Phi Yến, khi nghe thấy tin của nàng, y cũng là bi thống như thế.....

Lời an ủi, trước loại đau đớn này, vô dụng.

“A Lâu, ha ha, ta thật thất bại, rõ ràng, rõ ràng đã nhận ra nàng không ổn.....” Sắc mặt Hoàng Dược Sư trống rỗng, khóe miệng cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy thật chua xót.

“A Hành, vẫn luôn biết ý ta, nhưng nàng vẫn làm vậy.....”

“A Lâu, lòng ta đau.....” Giọng nói nghẹn ngào, Hoa Mãn Lâu không dám tin, Hoàng Dược Sư, ngạo nghễ như thế, nam nhân vui cười giữa giang hồ, thế nhưng khóc.....

Ô, không biết đã rơi lúc nào.

Hoa Mãn Lâu giang hai tay, ôm lấy khuôn mặt tuấn tú, nhẹ nhàng lau đi thứ chất lỏng nóng bỏng từ trên khóe mắt. Hoàng Dược Sư run lên, mạnh mẽ ôm lấy y, hấp thụ độ ẩm khiến hấn an tâm đó.

Hoa Mãn Lâu than nhẹ, chung quy, vẫn không thể thay đổi vận mệnh. (Chú thích: ở cổ đại, nữ nhân sinh con đều là cử tử nhất sinh, hơn nữa thân thể yếu giống A Hành lại sinh non, với điều kiện chữa bệnh ở thời cổ đại, có thể sinh con đã là phi thường may mắn, huống chi nói mẹ con đều bình an và vân vân.)

Tiếng rên rỉ trong phòng dần mỏng manh, sau đó là một tiếng kêu đau đớn lớn, không để người khác thấy thần sắc, nhưng Hoa Mãn Lâu rất rõ ràng, nam nhân trong ngực, cùng với tiếng hét kia mà trở nên thật khấn trương. Y thở dài, tay vỗ về trên tóc Hoàng Dược Sư, không tiếng động mà an ủi hấn.

“A! ——” trong phòng lại phát ra một tiếng hét chói tai, sau đó hoàn toàn yên tĩnh, mọi người nín thở, nhìn chằm chằm cửa phòng, Hoàng Dược Sư đã ngất đầu, gắt gao trùm cánh cửa, giống như có thể nhìn đến người đi ra.

Trầm mặc ngắn ngủi, tựa như đã thật lâu.

“Oa ——” một tiếng trẻ con mảnh mai vang lên, phá giải không khí trầm mặc. Những người khác nhẹ nhàng thở ra. Mà Hoàng Dược Sư không để ý cửa còn chưa mở đã vội chạy vào. Hoa Mãn Lâu nghĩ nghĩ, cũng vào cùng, Khúc Linh Phong cùng Lục Thừa Phong vội vàng theo phía sau, đẩy nước cho Vũ Miên Phong cầm.

“Chúc mừng lão gia, phu nhân đã hạ sinh một thiên kim.” Bà đỡ ôm một đứa trẻ nhỏ, đặt trên tay Hoàng Dược Sư. Hấn không nhìn kỹ con, nhìn bà đỡ biểu tình thở dài, nói: “Phu nhân, phu nhân sinh non, thân thể lại không tốt, bây giờ lại có hiện tượng rong huyết, người cùng nàng hảo hảo nói chuyện...”

Tác giả nói lên suy nghĩ: Ôm mặt, đừng đánh ta.....

Ta chính là muốn cầu huyết.....

20. Chương 19

Lời còn chưa dứt, Hoàng Dược Sư đã biến mất trước mặt bà, bà đỡ này cũng đã gặp nhiều loại trường hợp, không hoảng sợ.

“A Hành.....” Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng gọi, tay cầm lên mạch của nàng, dần dần giận tái mặt. Không thể thay đổi gì được nữa.

Trong mắt Hoàng Dược Sư lộ ra không cam lòng, xoay người đặt đứa trẻ mới sinh vào tay Hoa Mãn Lâu, lấy ngân châm bên người ra, châm cứu cho Phùng Hành.

Phùng Hành tái nhợt nhẵn mặt, ồm một tiếng, vô lực mở ra hai mắt, thấp giọng gọi: “Con, con của ta.....”

Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng đặt đứa trẻ bên cạnh Phùng Hành, ôn nhu nói: “Tẩu tử, đứa nhỏ đây, tuy là sinh non, nhưng lại rất khỏe mạnh, đừng lo lắng.” Nắm tay Phùng Hành truyền nội lực, để Hoàng Dược Sư chữa trị cho nàng.

“A Hành, nàng sẽ không sao đâu, an tâm, được không?” Hoàng Dược Sư cắn môi, ngân trầm trong tay không ngừng nghỉ, nhưng hiện tượng rong huyết vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

“Dược Sư, vô dụng thôi. Ta biết, chàng đừng lo lắng.....” Lúc này Phùng Hành chợt ngồi dậy, Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu kinh hãi. Thân thể còn không khỏe, nhưng tinh thần lại rất tốt, đây là sao?

“A Hành, nàng sẽ không sao.” Hoàng Dược Sư bắt lấy tay nàng nói.

Phùng Hành trều mếu nhìn con mình, có chút đau thương nói: “Dược Sư, nhìn xem, đây là Dung nhi của chúng ta nha.”

Quay lại cầm tay Hoa Mãn Lâu, nói: “Hoa công tử, Hoa công tử, ta xin người, đồng ý ta một việc được không?”

Hoàng Dược Sư điên cuồng, nói: “A Hành, nàng sẽ không sao.”

Hoa Mãn Lâu biết đã không thể thay đổi, muốn dời đi để vợ chồng họ nói lời từ biệt, nhưng lại bị Phùng Hành túm chặt tay, không dám giật tay nàng, lui không được mà tiến cũng không được. Vì thế y đành nhẹ nhàng nói: “Được, ta đáp ứng người. Tẩu tử muốn gì cứ nói, Hoa mỗ nhất định nghe theo.”

“Dung nhi của ta còn nhỏ, vốn cũng cùng Dược Sư nói sẽ để người làm nghĩa phụ, hiện nay cơ thể ta đã không thể duy trì thêm được nữa, chỉ hy vọng Hoa tiên sinh có thể hỗ trợ chiếu cố con ta.....” Phùng Hành nói đầy bi thương, nước mắt chảy dài.

“Nhất định.” Hoa Mãn Lâu cũng thật bi thương, lần đầu tới đây, trong trí nhớ của y, người ẩn tượng nhất chính là nàng, là thanh âm vui mừng của nàng khi y tỉnh dậy.

“Hoa công tử, Dược Sư, cùng con của ta, về sau phải nhờ cậy người chăm sóc. Dược Sư rất tốt, nhưng đôi khi vẫn cần người chăm sóc.....”

Như thế nào lại giống vợ cả dận dò vợ thứ? Hoa Mãn Lâu có chút khó tiếp thu.

Không kịp nghĩ nhiều về điểm kỳ quái trong lời nói của nàng, Phùng Hành lại hỏi: “Hoa công tử, người đã yêu ai bao giờ chưa?”

“Đã từng, nhưng Phi Yến cũng đã mất. Cho nên tẩu tử, người phải gắng gượng, mất đi người mình yêu rất đau khổ.....” Hoàng Dược Sư sau lưng nghe thấy những lời này mà chấn động.

“Ta thật muốn nhìn thấy Dung nhi lớn lên như thế nào, nhưng là, đã không còn thời gian nữa.”

Phùng Hành được Hoa Mãn Lâu đáp ứng đã sớm buông tay. Hoa Mãn Lâu mặt đầy bi thương dời khỏi phòng, đóng cửa lại vì họ. Lúc này, người trong phòng cần một chỗ riêng tư.

A Hành, nữ tử kiên cường kia, cứ như vậy mất đi, thật có bao nhiêu tàn khốc.....

Hoàng Dược Sư cầm tay nàng nói: “Sẽ không sao, A Hành, thời gian của nàng còn nhiều mà, về sau, về sau chúng ta sẽ đưa Dung nhi tới chân trời góc bể.....”

“Được Sư, chàng và ta đều biết, vô dụng thôi.....” Phùng Hành lắc đầu, khụ một chút, tự biết thời gian không còn nhiều nữa. Hoãn khẩu khí, lại nói: “Được Sư, hiện giờ ta hỏi chàng, chàng không cần gạt ta.....”

“Được, ta không lừa nàng.” Hoàng Được Sư ngồi bên giường, nhẹ nhàng xoa tóc nàng, như rất lâu về trước hấn vỗ về nàng.

“Được Sư, ta đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Được Sư ca ca, chàng có yêu ta không? Ta đẹp như vậy, chàng một chút cũng không động tâm sao?” Phùng Hành có điểm làm nũng nói.

“A Hành, từ nhỏ nàng không chê ta địa vị thấp hèn, lúc đó, ta thật sự muốn lấy nàng. Nhưng lớn lên, chia lìa rồi gặp lại, phát hiện bản thân không còn loại mê luyến trẻ con đó nữa.....” Ánh mắt Hoàng Được Sư hoảng hốt. Vừa rồi A Hành gọi hấn là Được Sư ca ca, gọi hấn là Được Sư ca ca.

Hấn cùng mẫu thân sống trong một tiểu viện, những đứa nhỏ xung quanh đều cười nhạo hấn là con hoang, không chơi cùng hấn, nhưng chỉ có Phùng Hành, trong mắt chưa từng có nửa phần đùa cợt, đối xử với hấn như người bình thường. Khi đó, hấn nghĩ hấn yêu nàng. Nhưng sau khi lớn lên, chia lìa một thời gian. Thời gian đó, tình cảm dần nhạt nhòa.

Hơn nữa hiện tại gặp A Lâu, biết thế nào là yêu, liền hiểu, hấn đối với nàng, là khát khao, là mơ ước, khi đó, A Hành quá tốt đẹp, hấn không dám.

“Được Sư, cảm ơn chàng không gạt ta.” Thanh âm Phùng Hành thấp dần, nàng tựa vào ngực Hoàng Được Sư, mỉm cười hạnh phúc. Dù thế nào, cuối cùng, nàng được ở trong lòng hấn, thế là đủ rồi.

“Được Sư, kỳ thực, ta biết chàng yêu Hoa công tử, nếu chàng thích, phải nắm lấy. Nếu không, vì ta, hai người phải trở thành một đôi thần tiên quyến lữ nha.....”

“Nhưng là, Được Sư, ta thấy, Hoa công tử chân thành tha thiết, tính tình như nước, nhưng đối với tình yêu lại là lãnh tính, khiến y yêu một người rất khó, yêu một nam nhân càng khó, cho nên Được Sư, chàng..... Nếu muốn ôm được mỹ nhân sẽ khá vất vả.....” Giọng nói chứa chút giảo hoạt. Hoàng Được Sư vỗ về nàng, nếu là bình thường, hấn đã sớm nổi giận, nhưng hiện tại, lại chỉ cảm thấy trống rỗng, cảm xúc gì cũng không có.

“Được Sư, ta không trách chàng, thật đấy. Ngược lại còn hy vọng, chàng không tức giận.....”

“Được Sư, Cửu Âm chân kinh đã viết xong, kỳ thật ta làm vậy là vì bản thân mình, như vậy, trong lòng chàng mãi mãi luôn có ta, phải không?”

“Được Sư, ta để lại một phong thư, cho..... con chúng ta..... ở..... mật thất..... trong thư phòng.....” Lời dứt, im lặng không tiếng động.

Hoàng Được Sư vẫn giữ nguyên tư thế. Một chút lại một chút, vỗ về trên tóc Phùng Hành.

“A Hành, thực ra ta rất giận.”

“A Hành, lòng ta vẫn luôn có nàng, nàng không cần phải làm vậy.”

“A Hành, A Lâu thực thuần khiết, là do ta do dự, nàng khen nhầm rồi, ta là chồng nàng, vậy mà lại cổ vũ ta yêu một người khác.....”

“A Hành, ta phải làm sao, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu.....”

“A Hành, ta sẽ nhớ kỹ nàng, vĩnh viễn. A Lâu cũng nhất định sẽ không bỏ mặc tiểu Hoàng Dung, đứa nhỏ là nàng ràng buộc y, nàng cũng giúp thuận tiện giúp ta theo đuổi y.....”

“A Hành, nàng là Giang Nam đệ nhất tài nữ, gọi lại một tiếng được không?”

“Gọi lại một tiếng, gọi ta Được Sư ca ca được không?”

“A Hành.....”

Nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, đọng lại trên khuôn mặt Phùng Hành. Bên cạnh, đứa bé như đã đói bụng, lại cũng giống như cảm thấy tình cảnh đang diễn ra, khóc lớn.

Tác giả: Ôm mặt, những người thích A Hành đừng đánh ta.....

21. Chương 20-1

Mưa phùn mênh mông bay xuống phần mộ mới xây, Hoàng Dược Sư lặng lẽ đứng trước mộ phần, khối nhẹ mỏng manh bay theo từng hơi thở, hắt, dờ dẩn.

Hoa Mãn Lâu cảm ô, yên lặng đứng đằng sau che cho hắn.

“A Lâu.....”

Thật lâu sau, Hoàng Dược Sư mới cúi đầu khẽ nói một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nghe thấy hắn gọi, nhẹ nhàng thở ra. Nhớ lại lúc A Hành mới mất, hắn đẩy cửa ra, nghe được bọn Khúc Linh Phong nói, Hoàng Dược Sư cứ như vậy ôm di thể A Hành, lệ rơi đầy mặt, tiểu Hoàng Dung bên cạnh khóc đến lợi hại. Loại bi thương này, dù là y cũng thấy đau đến thấu tim.

Nói xong, Khúc Linh Phong lại nghẹn ngào: “Hoa tiên sinh, tiểu sư muội chúng ta sẽ chiếu cố thật tốt, sư phụ, sư phụ xin nhờ người lo lắng.....”

Lúc sau, y nhờ bà đỡ vẫn còn trên đảo chăm sóc đứa nhỏ, thuận tiện dạy bọn Khúc Linh Phong Lý Nguyệt Ảnh cách bế trẻ con.

Sau đó, y vẫn luôn ở bên cạnh Hoàng Dược Sư, nhưng Hoàng Dược Sư an táng cho A Hành xong, đến tận bây giờ, một lời cũng chưa nói, Hoa Mãn Lâu thật lo lắng, loại đau đớn mất đi người yêu này, y cũng từng biết đến, khi đó bên người có bạn tốt bên cạnh khuyên nhủ, hơn nữa hoàn cảnh của y cùng Hoàng Dược Sư hiện tại không giống nhau, bởi vậy y không biết nên nói gì cho phải, đành một mực yên lặng làm bạn cùng hắn.

Hiện giờ, nghe thấy Hoàng Dược Sư nói chuyện, tuy đã qua hai ngày, nhưng trong lòng Hoa Mãn Lâu vẫn có chút nhẹ nhõm. Nhưng thanh âm hắn khàn khàn, vẫn như cũ lại làm y lo lắng.

“A Lâu, A Hành từ nhỏ trí tuệ hơn người, tâm địa thiện lương.” Hoa Mãn Lâu không lên tiếng, y biết, hiện giờ Hoàng Dược Sư cần một người nghe.

“A Lâu, ta là một đứa con riêng, từ nhỏ, chỉ thấy phụ thân một vài lần.” Hoa Mãn Lâu kinh ngạc, trước kia, thời điểm xem Anh hùng xạ điêu, nói đến Hoàng Dược Sư học thức hơn người, trên biết thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hiểu. Nhưng lại không nói đến thân thế của hắn.

“Từ nhỏ, không ai chơi cùng ta, còn thường bị mọi người khi dễ.” Hắn thần sắc lạnh nhạt, giống như đang nói về một người khác.

“Nhưng khi đó A Hành sống gần nhà ta, nàng không giống những kẻ khác xa lánh ta, còn thường đi theo sau, gọi ta ca ca, ca ca.”

“Hồi đó, nàng cũng mẫu thân ta giao khấn tay hẹn ước, chỉ hôn cho hai ta, dù phụ thân nàng không thực đồng ý.”

“Sau mẫu thân ta qua đời, ta theo sư phụ học võ. Nhiều năm như vậy, ta nghĩ nàng đã lập gia đình.....” Phụ thân Phùng Hành khinh thường hắn là con riêng, hắn biết, ngoài miệng hai nhà đồng ý nhưng bên trong lời nói lại rõ ràng không, lần này hắn trở về, vốn tưởng rằng nàng đã thành thân. Chỉ là muốn nhìn một chút.....

“Ai biết, nha đầu ngốc kia, còn nói cái gì mà Giang Nam đệ nhất tài nữ, vậy mà lại giữ lời hứa của một đứa nhóc con. Nếu ta không trở về, có phải hay không cả đời này nàng cũng định không xuất giá? Người nói, đúng một nha đầu ngốc phải không?” Hoàng Dược Sư như nghĩ đến cái gì, nhẹ nhàng cười. Hoa Mãn Lâu vẫn không nói, đây, không phải điều y có thể xen vào.

“Nha đầu kia vậy mà thấy ta, còn nhận ra ta, không lo trưởng bối trong nhà phản đối, sống chết đi theo ta, cuối cùng trốn nhà bỏ đi.” Phùng Hành thấy hẳn, không để ý cha mẹ phản đối, không từ chối hẳn, còn trộm sau lưng đi theo, thiếu chút nữa bị người.....

Nếu không phải hẳn phát hiện sớm, chỉ sợ với thể chất như vậy, đã sớm mất mạng.

“Nha đầu ngốc đó, ta đã nói không yêu nàng, vì sao còn ngốc như vậy?” Nàng không phải nữ nhân giang hồ, cứ như vậy ngây ngốc đi theo, danh tiết cũng không để tâm. Rơi vào đường cùng, cha mẹ nàng đành phải chấp nhận.....

“Người không yêu?” Hoa Mãn Lâu trong lòng không biết như thế nào, khiếp sợ, khổ sở, còn có một loại cảm xúc không tên. Lời Hoàng Dược Sư nói không thể là giả, y có thể nghe được. Quả nhiên, nội dung của Anh hùng xạ điêu không thể hoàn toàn tin tưởng nha.....

“Ta đối nàng hữu tình, nhưng không phải yêu. Ta cũng không lừa nàng, nàng đến giờ vẫn biết, nhưng vì sao lại ngốc như vậy? A Hành, nàng quá tốt.”

“Đã thông suốt?” Lặng lặng một câu, Hoa Mãn Lâu hỏi, mặc dù không đầu không đuôi, nhưng Hoàng Dược Sư vẫn hiểu được.

“Ừ, đã thông suốt. Đây là lựa chọn của A Hành, nếu ta cứ tự trách như vậy, sẽ làm khó nàng. Ta vẫn còn tiểu Dung nhi.....”

“A Lâu, người sẽ luôn ở bên ta chứ?” Luôn bên cạnh ta, không rời bỏ ta, làm bạn với ta cả đời.

“Ừm, cho dù tẩu tử không nói, ta cũng sẽ ở bên cạnh người.” Nhìn thấy người, nhìn thấy Hoàng Dung lớn lên, ừm, còn có, nội dung vở kịch cũng đã bắt đầu rồi, có kịch vui để xem, đứa ngốc mới buông tha. Hơn nữa, tiểu Dung nhi đáng yêu như vậy..... Hoa Mãn Lâu đã mấy ngày chăm sóc đứa nhỏ.

Hiển nhiên, hai đáp án khác nhau về ý nghĩa, sinh ra hiểu lầm nghiêm trọng.....

Người muốn hỏi bọn Khúc Linh Phong? Mấy đứa nhỏ có thể tự chăm sóc mình là đã tốt rồi, nói gì đến chăm sóc một đứa trẻ sơ sinh, mấy ngày nay bà đỡ trong nhà có việc cũng đã đi hết rồi, chăm sóc cho đứa nhỏ chủ yếu là Hoa Mãn Lâu, y số khổ, đại nhân cùng tiểu quỷ đều phải chăm sóc.....

Tối, chúng ta vỗ tay tán dương Hoa Mãn Lâu hoàn mỹ một chút.....

Suy nghĩ tác giả: Ôm mặt, chương tiếp theo là thời kỳ mấy người đàn ông chăm trẻ, Hoàng Dược Sư thì cái gì cũng có thể.....

Chờ mong không? Chờ mong không?

Đáng tiếc, tác giả ngày mai có việc không thể đúng hạn.....

Cho nên ta sẽ cố gắng, mong các vị thông cảm.....

Hoa Hoa, cố gắng nha, ta là mây bay nơi chân trời.....

22. Chương 20-2: Phiên Ngoại – Một Ngày Của Khúc Linh Phong

Thật lâu về sau, khi hết thủy hỏa đã trở thành quá khứ, Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong sau khi trải qua mưa gió, cùng nhau ẩn cư.

Hôm nay, Nguyệt Ảnh dọn dẹp thư phòng, bỗng nhiên rơi ra một quyển sách nhỏ không đề tên, nhìn cơ quan ẩn dưới bàn, hình như không cần thận trọng phải cơ quan mở. Nhưng là Linh Phong giấu gì không cho y xem? [ở đây lại chuyển xưng hô của Nguyệt Ảnh thành “y” nha]

Lý Nguyệt Ảnh tò mò mở sách, nhưng mở ra rồi lại gấp. Lý Nguyệt Ảnh từ trước đến nay chăm sóc Khúc Linh Phong, làm người ai cũng có bí mật không muốn nói. Lý Nguyệt Ảnh quyết định dọn thư phòng, không nhìn đến. Nhưng khi cầm tới quyển sách nhỏ kia, một trận gió thổi qua, quyển sách mở ra mất rồi, mấy chữ nhỏ đập vào mắt, Nguyệt Ảnh ngẩn ngơ, kinh nghi bất định, sau đó nhặt lên, đọc.....

Khúc Linh Phong luyện võ xong, đi tìm vợ hắt Nguyệt Ảnh, nhưng vào phòng ngủ lại không thấy người. Khúc Linh Phong vừa rời đi vừa nghĩ: Nguyệt Ảnh đi đâu rồi, ngày hôm qua sau khi làm mấy cái “hoạt động” hình như có nói muốn dọn thư phòng.

Thư phòng?

Khúc Linh Phong cứng đờ, bình thường hắt đều tự dọn dẹp thư phòng, thứ hắt giấu, Nguyệt Ảnh sẽ không may mắn đến mức thấy được đi?

Hắt là..... Không thể nào?

Khúc Linh Phong đầu đầy mồ hôi, cước bộ hướng thư phòng nhanh hơn.

Nhưng ông trời thật sự sẽ chiều ý người sao, Linh Phong? (Nguyệt mỉm cười gian: Dù ông trời có muốn, Nguyệt Nguyệt ta cũng không cho.....)

Khi Khúc Linh Phong tới thư phòng, xa xa đã thấy Nguyệt Ảnh ngồi dưới đất, trong tay là quyển vở hắt đã giấu, Nguyệt Ảnh nghe thấy hắt đến, ngẩng đầu nhìn, bên ngoài mười bước, là Khúc Linh Phong đang đứng nhìn. Lý Nguyệt Ảnh mặt không biểu cảm quay ra nhìn hắt, hai người nhìn nhau thật lâu.

“Nguyệt Ảnh, đệ..... Đệ xem rồi.” Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại khẳng định.

“Thấy rồi, nhưng ta không cố tình, là vô ý.....”

Hai người lại nhìn nhau thật lâu.

(Nguyệt mỉm cười gian: ta suy nghĩ cái gì không CJ gì đó, ta là đứa nhỏ ngoan. Mọi người PIA: biến, người không cần CJ, không cần làm giảng giải.) [CJ: thuần khiết]

“Ha ha.....” bỗng nhiên Lý Nguyệt Ảnh ôm bụng cười to.

Khúc Linh Phong sắc mặt trắng bệch lại chuyển thành đỏ ửng, đủ mọi màu sắc, Lý Nguyệt Ảnh thấy thế, càng cười lớn hơn.

Khúc Linh Phong thấy y cười đến mặt đỏ bừng, mắt tối lại, hung hăng ôm lấy hôn. Lưỡi giao triền không dứt, bá đạo xâm chiếm địa bàn, hôn đến từng điểm mẫn cảm của Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh đáng thương cười đến không còn sức, không kịp phòng bị, lúc Khúc Linh Phong hôn xong, cả người vô lực, chút nữa thì té xỉu.

Khúc Linh Phong buông y ra, chưa thỏa mãn, xấu xa nói: “Tiểu Ảnh nhi, nếu đã đọc, phải trả giá lớn đó.”

Còn chưa dứt lời, Lý Nguyệt Ảnh nhớ lại đến những gì mình vừa đọc, lại cười tiếp. Khúc Linh Phong ảo não, nhìn vợ mình cười đến thiên hôn địa ám, ôm chặt lấy y, nói: “Ảnh nhi, đệ chuẩn bị một tháng không cần xuống giường đi.”

Lúc này Nguyệt Ảnh mới ý thức được nguy hiểm, nhớ trước kia suốt ba ngày bị Khúc Linh Phong đặt trên giường thật bi thảm, không khỏi dấy dựa xin tha thứ: “Phong, Phong, ta không cười huynh, đừng... nha... a.....!”

“Quá muộn.” Khúc Linh Phong xấu xa tuyên án, đem Lý Nguyệt Ảnh đặt trên giường, đè tay, cởi quần áo y, ở trước ngực hôn.

Lý Nguyệt Ảnh sắc mặt ửng hồng, mắt ướt sũng nhìn hắt cầu xin, ngược lại càng làm Khúc Linh Phong dục hỏa đốt người, khàn khàn giọng nói: “Ảnh nhi, đệ thật đúng là yêu nghiệt.....” Thanh âm biến mất trong từng tiếng rên rỉ.

Đầu thu, từng trận gió mát thổi tới, trong một tiểu trang viên bí ẩn, căn phòng được che lại truyền ra từng đợt âm thanh khiến kẻ khác phải đỏ mặt, trong thư phòng xa xa, một quyển sách nhỏ nằm đó, gió thổi nhẹ nhàng, mở ra, không người thưởng thức.

Nếu có kẻ may mắn thấy được nội dung, nhất định sẽ phản ứng giống Lý Nguyệt Ảnh:

Tháng X năm X

Giờ Dần, rời giường, rửa mặt xong, ngồi xuống luyện công.

Giờ Mão, có chút buồn ngủ, bị sư phụ dùng tay đánh tỉnh, nhìn mặt sư phụ đen xì, giận rồi, vội vàng giả vờ, nên chuẩn bị sớm chút.

Giờ Thìn, ngồi dưới tàng cây, Hoa công tử bế tiểu sư muội ăn cơm, cơm là sư phụ tự làm, đang muốn ăn ké, Hoa công tử lại dùng khăn tay lau miệng, cũng chẳng còn dư lại chút nào, hổ thẹn hổ thẹn.

Giờ Tỵ, sư phụ nghiêm mặt, ngồi trong thư phòng học bài, bị người mắng mấy câu ngu ngốc, đánh vài cái, nhưng nhìn Nguyệt Ảnh ngồi cạnh, lòng lại lảng lảng, ai, lại bị sư phụ gõ, trong lòng oán thăm: Sư phụ, người cũng đang ngắm Hoa công tử đó thôi.....

Buổi trưa ăn cơm, Hoa công tử ăn đồ sư phụ nấu, bọn đồ đệ toàn phải tự làm, may mắn có Nguyệt Ảnh, tay nghề rất tốt, sau này nhất định phải lấy làm vợ.

Giờ Mùi, cùng Nguyệt Ảnh luyện tập, thừa dịp ăn đậu hủ, ăn rất nhiều đậu hủ của Nguyệt Ảnh, đang vui vui, bị sư phụ phát hiện, đạn chỉ thần công bắn một phát, đau quá.

Giờ Thân, đùa giỡn với tiểu sư muội, bị tề lên cả người, bị Nguyệt Ảnh ghét bỏ, thật bị thương. Lại bị sư phụ sai đi tẩy nước tiểu cho tiểu sư muội, mọi người xa lánh, càng thêm bị phần.

Giờ Dậu, chuẩn bị cơm chiều, ăn cơm a.

Giờ Tuất, sống cùng Nguyệt Ảnh, ý nghĩ kỳ quái, Nguyệt Ảnh đầu gối, mệt muốn học máu.

Giờ Hợi, mang một bụng buồn bực đi ngủ, nghĩ kế hoạch ngày mai theo đuổi Nguyệt Ảnh.

Giờ Tý, mơ hồ bị tiểu sư muội đánh thức, đói bụng, thức giục thức giục, nhớ chuyện phát sinh lúc sáng. Ách, còn đây là nhật ký như Hoa tiên sinh nói.

Mặt sau còn có mấy chữ nhỏ: Vì sư đã đọc.

Tác giả: Ngày mai..... Thân cận..... có thể càng chậm..... thật có lỗi..... ôm mặt.

23. Chương 20-3: Phiên Ngoại – Phùng Hành

Đại ca ca, huynh tên là gì?

Ca ca, huynh sống ở đâu?

Được Sư ca ca, về sau, ta gả cho huynh được không?

Được Sư ca ca.....

Ngồi trên xích đu, nàng một đường lại một đường khâu lên chiếc áo, một kim lại một kim trút xuống tất cả tâm tư.

Sau đó, chậm rãi, tay chậm dần, giật mình hoảng hốt.

Nhớ năm đó, mình còn nhỏ đi theo sau Hoàng Dược Sư, tuy hấn bị những đứa nhỏ khác xa lánh, nhưng trong mắt chỉ có một loại ánh mắt —— ngạo nghễ.

Nàng thích hấn nhìn nàng, trong mắt hấn có dịu dàng dành cho nàng, tuy nói hôn sự là chuyện vui đùa giữa nàng và mẫu thân hấn, nhưng nàng thật lòng, cũng biết trong lòng hấn thật sự chờ mong.

Mỗi khi hấn đi phía trước, nàng theo đằng sau, nàng vẫn hy vọng có thể tiếp tục như vậy, mãi cho đến già.

Nhưng, trời không chiều ý người.

Hoàng bá mẫu qua đời, hấn rời khỏi đây, nàng chờ hấn, một năm lại một năm.

Trong lòng biết hấn sẽ không trở về, nhưng vẫn cứ chờ.

Nàng nổi tiếng là Giang Nam đệ nhất tài nữ, một lần đi trên phố, xa xa nhìn thấy hấn, trưởng thành, thay đổi, nàng nhìn một lần rồi không sao quên được, liếc mắt đã nhận ra hấn.

Hắn gọi nàng, Phùng cô nương.

Lòng nàng ảm đạm, nàng là Hành nhi của hắn.

Nàng không để ý cha mẹ phản đối, thuyết phục họ, sau đó trốn đi theo hắn, biết hắn trên giang hồ nổi tiếng là Đao chủ đảo Đào Hoa, nhớ tới trước kia hắn nói nhất định phải có một cái đảo, trên đó xây một tòa trúc lâu, cùng ái nhân sống ở đó.....

Nhớ đến đây, nàng không khỏi cười khổ, đảo có, trúc lâu cũng có, nhưng, người sống trong trúc lâu không phải nàng, mà là một nam nhân.....

Nàng, vợ hắn, ghen tỵ với một nam nhân.....

Nàng cũng chỉ mới biết có một trúc lâu tồn tại.

Nam tử kia, quân tử nho nhã, ôn nhã như ngọc, dù lập trường bất đồng, dù là địch nhân cũng không thể ghét y.

Nam tử kia, trời sinh hoàn mỹ, nhưng lại không nhìn thấy, khiến nàng không thể ghét y, cho dù trong lòng người nàng yêu chỉ có y.

Hiện tại, nàng kỳ thật nên thấy thỏa mãn, cho dù hắn không yêu nàng, nhưng hắn vẫn như trước dịu dàng, vẫn như trước ở bên nàng, vẫn như trước..... Đau khổ vì áp lực của tình cảm chính bản thân mình.....

Đứa ngốc này, tình cảm của hắn, chỉ nhìn qua là thấy rõ, cũng chỉ có nam tử ngốc nghếch kia là không biết, cho dù là nàng, cũng có lúc muốn vò đầu y.

Kỳ thật đã đủ rồi, không có được tâm hắn, nhưng có thể cho hắn một đứa con, có được huyết mạch của hắn.

Nàng khê vuốt bụng mình, con nàng mỗi ngày đều lớn dần.

Con à, mẹ phải làm một chuyện có chút nguy hiểm.....

Mẹ nhất định phải làm, mặc dù có thể nguy hiểm cho cả con, đây là một ván cược lớn, thua, mọi thứ sẽ mất....

Con à, sau này không cần oán trách mẹ, cũng không cần phải oán trách cha con, hết thảy, đều là trách nhiệm của mẹ.

Không cần oán nàng, cũng không cần oán người khác, cho dù, nàng có thể mất mạng.....

Dưới thân là đau đớn bị xé rách, nàng cảm thấy máu trong người đang cạn dần. Nhìn hai nam nhân trước mắt, đem đứa nhỏ giao phó cho Hoa công tử, hắn sẽ không có việc gì.....

Nàng nằm trong ngực hắn, thấy hắn vì mình mà rơi lệ, vì mình mà cuồng loạn, nàng thỏa mãn.

Chung quy, trong lòng huynh có ta....

Có Hoa công tử, còn có Dung nhi bên cạnh, xem như là trả thù nhỏ nhỏ của ta với huynh.....

Nhân sinh, nếu chỉ như lúc ban đầu gặp mặt.

Được Sư ca ca.....

Được Sư ca ca.....

Suy nghĩ tác giả: ta cũng chỉ có thể, mong mọi người nhận cho.....

Choco: thật ra tính up riêng phiên ngoại ra, vì bộ này rất lể phiên ngoại chen ngang truyện, nhưng lúc làm mục lục lại quên mất, giờ mà làm lại mục lục thì..... lười:3 anw, đây là 10 chương kế tiếp

24. Chương 21

Sáng sớm, trên đảo đã ngập tràn hương hoa đào, trong màn sương mỏng, ánh sáng mặt trời nhảy nhót trên cánh hoa phấn nộn, bày ra một loại cảnh sắc mê ly mộng ảo.

Trong rừng đào, một thân ảnh nhẹ nhàng lập lờ, phẳng phất như thần tiên, nghe kỹ một chút, có tiếng sáo đứt quãng. Bên cạnh thân ảnh mỏng lung, là hình ảnh tiểu hài tử cúi đầu học bài, người nọ xoay người thổi tiếp, ánh nắng chiếu vào đôi mắt không có tiêu điểm lóe ra ánh sáng lấp lánh, đôi mắt đen thẳm hướng về phía thân ảnh đang múa kiếm, theo động tác của hắn mà chuyển động theo.

“Sư phụ! Sư phụ!” Một thiếu niên chạy vào từ bên ngoài rừng đào, mấy bước, đã tới bên cạnh Hoàng Dục Sư.

Hoàng Dục Sư thu hồi kiếm, quay sang Khúc Linh Phong, “Linh Phong, ngươi cũng không còn nhỏ, sao làm việc lại hấp tấp như vậy!” Nhìn như là sư phụ dạy bảo đồ nhi bình thường, nhưng ánh mắt như dao của Hoàng Dục Sư làm Khúc Linh Phong hận không thể chui xuống đất.

“Sư... Sư phụ.” Linh Phong khóc không ra nước mắt, 555555..... Đều do hắn vận may quá kém, cư nhiên thua mấy sư huynh đệ khác, hiện tại chỉ có thể đứng đây làm lễ rửa tội bằng hàn khí của sư phụ, thật đáng sợ aaaaaa! Tiểu Nguyệt Ảnh, mau tới cứu ta a!

“Làm cái bộ đáng gì nữa, có việc gì mau nói.”

“Dục Sư, Linh Phong còn nhỏ, ngươi cũng không nên nghiêm khắc với hắn như thế, hắn quấy nhiễu người luyện kiếm, tất phải có nguyên do.” Hoa Mãn Lâu cười khê, trong nguyên tác, Khúc Linh Phong này vì muốn làm Hoàng Dục Sư vui vẻ, không tiếc đột nhập vào bảo khố trong hoàng cung, làm trong lòng y rất bội phục, sau lại sống cùng một thời gian, cảm giác hắn thật đáng yêu, nhưng không hiểu vì sao, tiểu hài tử này bình thường nói chuyện với người khác rất có quy củ, vừa thấy Hoàng Dục Sư lại liền như chuột gặp mèo, rất sợ hãi.

Giống như hôm nay, Hoàng Dục Sư luyện võ không thích bị người quấy rầy, nhưng nếu có nguyên nhân, lấy tính cách của Hoàng Dục Sư, nhất định sẽ không phạt hắn, thật không hiểu hắn sợ cái gì.

Hoa tiên sinh, ngài thật sự là một người tốt, chúng ta mấy huynh đệ đều trông mong ngài thành sư mẫu a! Khúc tiểu đệ đệ lệ nóng doanh tràng. Quả nhiên, Hoa Mãn Lâu vừa mở miệng, Hoàng Dục Sư đã thu lại hàn khí, nhưng mà ánh mắt vẫn như dao sắc bắn về phía Linh Phong.

“Sư phụ, có tin tức của bọn họ!”

Một câu này, khiến cho không khí trong rừng đào trở nên ngưng trọng. Từ ngày Phùng Hành mất, cũng đã một năm rồi, vốn theo tính cách của Hoàng Dục Sư, sẽ không để cho Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong còn sống trên đời, nhưng là sau khi Phùng Hành qua đời, Hoa Mãn Lâu vẫn luôn bên cạnh hắn, lại tiểu Hoàng Dung còn quá nhỏ, đối với hai nghịch đồ kia, cũng không hỏi nhiều nữa.

Nhưng đến sau này, giang hồ truyền ra Hắc Phong song sát, không biết là ai tìm hiểu, biết được chúng là đồ đệ của Hoàng Dục Sư, trong lúc nhất thời, lời đồn truyền đi, Hoàng Dục Sư không thèm để ý, nhưng vì Hoa Mãn Lâu không muốn Hoàng Dục Sư vì hai kẻ phản đồ kia mà đeo tiếng ác, mà bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng hai người bọn họ trốn khắp nơi, cực kỳ khó tìm, Hoa Mãn Lâu cũng chỉ biết bọn họ sau này sẽ tới Tây Vực mà thôi, cho nên cũng không phát hiện được gì, không nghĩ đến hôm nay lại có tin tức.

Vội vàng chạy tới đại sảnh, người báo tin không phải người phụ trách điều tra, mà là người giúp Hoa Mãn Lâu để ý tới sinh ý bên ngoài, đại quản gia Lý Vân. Hoàng Dục Sư biết, những người này làm việc vốn rất nhanh, nhưng riêng chuyện lần này, chưa từng làm tốt, cuối cùng cũng có một chút tin tức mới tự tới báo cáo.

Hoàng Dục Sư mặc dù chưa từng đuổi giết hai người, nhưng hận ý trong đáy lòng vẫn chưa từng biến mất, hắn không phải loại người có thù tất báo, nhưng Trần Mai hai người đã để lại trong lòng hắn một khối tâm bệnh.

Lúc này biết có tin tức của chúng, tuy có thể không hoàn toàn chuẩn xác, nhưng thế cũng đủ, một năm này, Hoa Mãn Lâu một bước cũng không rời khỏi đảo, vẫn là để các quân sự tới Đào Hoa đảo báo lại. Tiểu Hoàng Dung cũng đã một tuổi, không có vấn đề gì lớn, cũng làm hần yên tâm không ít, còn có thêm một đám người hầu.

Nửa năm hần thu phục được một đám hải tặc, bắt một đám người đầy nghiệp chướng, phế võ công của chúng, lưu lại đảo làm việc nặng, đó là chủ ý của hần, vốn là phế hết cả thính giác, khiến chúng không nói được nữa, nhưng hần cũng biết rõ tính của Hoa Mãn Lâu, nên cũng chỉ phế võ công. Lúc này nếu hần rời đảo, lấy võ công của Hoa Mãn Lâu, muốn dồn trụ chúng không khó, nhưng lại có nhược điểm, Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy.....

Suy nghĩ của hần ngay lập tức nhiễu loạn trong đầu, trên mặt lại không biểu tình, Hoa Mãn Lâu nghe quân sự nói, quay ra thuật lại cho Hoàng Dục Sư.

“A Lâu, ta.....”

Hoa Mãn Lâu cười khê, đánh gãy lời nói của hần: “Dục Sư, ta hiểu ý của ngươi, Siêu Phong cùng Huyền Phong, đều đã hao tổn không ít tâm tư của ngươi, là đệ tử ngươi yêu thương nhất, chúng phản bội khiến ngươi đau lòng, nhưng ngươi bình thường đối xử với chúng quá nghiêm khắc cũng không phải tốt, chúng bị lòng tham dẫn dắt, mặt khác, cũng sợ ngươi phát hiện ra tình cảm của chúng, không cho chúng bên nhau, cho nên mới cùng nhau bỏ trốn, như vậy dù ngươi có đuổi bắt, tốt xấu đã học qua võ công cao cường, ít nhất cũng có thể bảo toàn mạng sống, chúng không hần là phản bội ngươi, ta không nói, ngươi cũng biết rõ.”

“Ta cũng biết ngươi luôn cảm thấy đại tẩu là do chúng hại chết, nhưng, chúng cũng không biết chuyện này sẽ xảy ra, chúng còn trẻ, khi đó, bất quá chỉ là nhất thời bùng bột. Ý của ta, vẫn là chờ đến khi biết chính xác vị trí của chúng, đến lúc đó, chỉ cần nhìn biểu hiện của hai người, quyết định cũng không muộn.” Hoa Mãn Lâu đáy lòng thở dài, đây là điều cuối cùng y có thể làm, Mai Siêu Phong, không, phải nói là tất cả đồ đệ của Hoàng Dục Sư, đối với hần đều rất kính trọng, Mai Siêu Phong trong nguyên tắc vì muốn trở về sư môn, nguyện chịu khổ, y hiện giờ giúp nói ra một nguyên nhân, cơ hội có nắm chắc được hay không, phải xem tự bản thân chúng.

Hoàng Dục Sư giờ phút này lại không nghĩ nhiều như vậy, vì câu nói kia của Hoa Mãn Lâu, hần lại nhớ đến tình cảnh lúc đó, hần như thế nào không nhớ rõ, kẻ thật sự đã hại chết A Hành, không phải người khác, mà chính là hần!

Cảm nhận được hơi thở của Hoàng Dục Sư có biến hóa, Hoa Mãn Lâu nhất thời không biết nên nói gì, Phùng Hành đã mất hơn một năm, nội tâm tự trách của Hoàng Dục Sư chưa bao giờ biến mất, nhưng cảm tình của hần, y không nên nhúng tay vào, bởi vậy dù không thoải mái, y cũng không nói nhiều.

Đã hơn một năm, y cùng Hoàng Dục Sư sớm chiều làm bạn, có khi thức trắng đêm tâm tình, ngũ chung cũng đã, hần bình thường an nhàn, cũng hy vọng có thể nguôi ngoai một chút, có thể hạnh phúc một lần nữa. Y không nghĩ để Hoàng Dục Sư rời khỏi đảo, cũng không phải không muốn, y không nghĩ để Hoàng Dục Sư dây dưa đến phân tranh trong giang hồ, không nghĩ Hoàng Dục Sư rời đi, y biết như vậy có chút ích kỷ, nhưng không thể khống chế bản thân, Hoa Mãn Lâu thầm than, từ khi gặp Hoàng Dục Sư, y càng ngày càng không giống bản thân mình.

Y biết, trong lòng y có điểm rối loạn, không thể khôi phục bản tính bình thản như trước nữa, y không biết vì sao.

Suy nghĩ tác giả: Hoa Hoa bắt đầu rối loạn, tuy rằng vẫn là trì độn cái gì cũng không biết. Hoa Hoa không phải tiểu bạch, mà vì kiếp trước là một thiếu niên đơn thuần, kiếp này lại là một người khiêm tốn, đối với việc nam nam yêu nhau cũng chỉ hiểu là đồng tính, còn chưa nói đến thời cổ đại đoạn tụ. Hơn nữa kiếp trước kiếp này còn chưa từng trải qua tình yêu, duy nhất một lần được coi là yêu là Thượng Quan Phi Yến, nhưng nàng là nữ, lại tiếp nhận y vì tâm cơ, cho nên trì độn là tất nhiên. Đương nhiên nếu mọi người muốn ăn thịt cua, Nguyệt Nguyệt còn có phiên ngoại, chỉ sợ mọi người không thích.....

Đây là một quyển JQ, ta có chứng kiến mấy bạn nhỏ đáng yêu, cũng thấy mấy đôi đáng yêu CP (ách, ít nhất đối với Nguyệt Nguyệt mỗ là đáng yêu)

25. Chương 22

Ngày cứ lặng lẽ trôi qua, hôm ấy cũng không giải quyết được gì. Một hôm, vừa qua giờ Ngọ, Hoàng Dực Sư cảm giác Đào Hoa trận khởi động, nghĩ đến mấy đứa nhỏ không thấy tiểu Dung nhi, hần liền đi về phía rừng đào, ai ngờ vừa tới, chợt nghe thấy tiểu Hoàng Dung đang ủy khuất khóc nức nở.

Rất xa, lại nghe thấy tiếng dỗ: “Tiểu oa nhi, hự hự, đừng khóc, thúc thúc nếu bị phát hiện sẽ rất phiền toái.” Ngừng một chút nói: “Búp bê, cháu có biết đảo chủ ở đâu không?”

Một tên mấy chục tuổi lại đi hỏi đường một đứa trẻ con hơn một tuổi, Chu Bá Thông, người thông minh thật.....

Hoàng Dực Sư trong lòng cả kinh, trong lòng đem Khúc Linh Phong cùng Lục Thừa Phong mắng đến cầu huyết ngập đầu, dám để tiểu Hoàng Dung một mình trong sân, lại còn bị kẻ lén lút lên đảo phát hiện. Sau này, nhất định đem bọn Khúc Linh Phong ném thử một chút cái gì gọi là địa ngục..... Trầm mặc, đáng thương, đáng thương.

Hoàng Dực Sư vội vội vàng vàng đi tới, lại thấy nam tử trung niên ba bốn mươi tuổi mặc đạo bào, chạy quanh tiểu Hoàng Dung đang khóc. Hoàng Dực Sư thấy thế không khỏi buồn cười.

Thì ra là Lão ngoan đồng bị Hoàng Dực Sư lừa, Cửu Âm chân kinh gốc đã bị hần một chương phá hủy. Sau, trên giang hồ lại đồn đại, đệ tử đảo Đào Hoa Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong trở thành Hắc Phong song sát, đã luyện thành Cửu Âm chân kinh? (Nguyệt mỗ: Này, Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong vào giang hồ, rất nhanh đã bị phát hiện..... nói thẳng ra, hai người này vẫn là giang hồ tiểu bạch.....)

Vì thế Lão ngoan đồng sốt ruột, tuy hần không thể so với người khác ăn nói quanh co khúc khuỷu, nhưng hần không ngu ngốc, cũng biết đã bị Hoàng lão tà lừa, vì thế trộm lên đảo, hy vọng lấy lại được kinh.

Ai ngờ, Chu Bá Thông không quen địa hình, Đào Hoa đảo trận thế lợi hại, rõ ràng đã vây kín hần, quanh đi quẩn lại không tìm thấy người. Chu Bá Thông tới, một đường một lối suốt mấy canh giờ, vừa đói vừa mệt. Đúng lúc nghĩ thấy mùi cháo trên người tiểu Hoàng Dung liền tìm đến, rồi may mắn tìm thấy nơi này.

Chu Bá Thông nhìn thấy đồ ăn tất nhiên rất vui, vội vội vàng vàng nhảy vào ăn, cũng không thấy tiểu hài tử bên cạnh. Mà có dù có thấy, hần sẽ bỏ qua mỹ vị kia sao?

Tiểu Hoàng Dung thấy hương hươu gì đó của mình toàn bộ bị một người xa lạ nào đó ăn mất, ở nhà mình muốn làm gì, phụ thân cùng nghĩa phụ không ngăn lại, tiểu hài nhi trong lòng ủy khuất, oa một tiếng khóc lớn.

Lão ngoan đồng ngây người, sao lại có đứa trẻ con ở đây? Hần xoắn xuýt.....

Tiểu Hoàng Dung mới một tuổi, còn chưa biết nói, nhưng lại bị Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dực Sư nuông chiều quá, chịu không nổi chút ủy khuất, bá bá quái dị này mới đến đã cướp đồ ăn gì đó của mình, vì thế khóc đến lợi hại, ta khóc ta khóc, khóc cho tới khi phụ thân cùng nghĩa phụ tới.

Chu Bá Thông bị tiếng khóc tra tấn, hoảng hốt, làm sao bây giờ, chỉ có đứa nhỏ này ở đây, nhờ bị người phát hiện thì sao? Nhưng làm thế nào để dỗ nường, tiểu Hoàng Dung cứ khóc không ngừng. Vì thế khi Hoàng Dực Sư tới, chỉ thấy một cảnh tượng như vậy.

“Lão ngoan đồng, người sao lại xuất hiện ở Đào Hoa đảo của ta?” Hoàng Dực Sư đi tới, tung chương về phía Lão ngoan đồng, đem hần cách xa tiểu Hoàng Dung, Hoàng Dung thấy phụ thân nhà mình tới, đã không khóc nữa, đem con mắt lúng liếng nhìn, bộ dáng đáng yêu nói không nên lời.

“Hoàng Dực Sư, đem Cửu Âm chân kinh trả cho ta.” Lão ngoan đồng thấy bị phát hiện, cũng không nói nhiều. Sau đó tò mò nhìn tiểu oa nhi trong ngực Hoàng Dực Sư, nói: “Hoàng lão tà người có tiểu nữ oa thật đáng yêu, ừm, không giống người.”

Hoàng Dực Sư chọn mi, lão ngoan đồng này từ trước đến nay diên diên khùng khùng, sao lại nói đến đứa nhỏ? Chu Bá Thông tuy diên diên khùng khùng nhưng võ công lại khá tốt, mình bế con đấu với hần, sẽ không hoàn toàn nắm chắc phần thắng. Khúc Linh Phong, Lục Thừa Phong, Vũ Miên Phong, Phùng Mặc Phong, các người sau này huấn luyện gấp đôi!

Cùng lúc đó, mấy người bị điểm danh trên người phát lạnh, cũng không chú ý lắm, tẩy nước tiểu thì tiếp tục tẩy nước tiểu, đi trốn được thì tiếp tục đi trốn được, không chút phát giác ngày sau sẽ càng thêm đau khổ.

“Cửu Âm chân kinh vẫn luôn ở trong tay ngươi, ta chưa từng động vào, tất nhiên sẽ không có mà trả lại.” Hoàng Dược Sư nhìn chằm chằm Chu Bá Thông, ngạo nghễ nói.

Chu Bá Thông buồn bực, hắn nói thật, lúc ấy, cô nương kia xem xong liền lập tức trả lại, chính mình nói, nhưng lại không biết nói thế nào.

Nhưng Chu Bá Thông là loại nghe mấy cái lý lẽ giang hồ sao?

“Ta mặc kệ, đó là của sư huynh tặng ta, nếu không phải Hoàng lão tà người sử dụng quỷ kế, sao có thể để Cửu Âm chân kinh tới tay?” Chu Bá Thông giống như trẻ con vui đùa, hướng Hoàng Dược Sư tấn công. Hoàng Dược Sư vì Cửu Âm chân kinh mà bị hai đồ đệ phản bội, sau đó A Hành cũng vì nó mà mất mạng, sự tình diễn ra liên tiếp, hắn thật rất tức giận. Nhưng lúc đó có Hoa Mãn Lâu bên cạnh, cũng không làm ra chuyện gì. Hiện tại lão ngoan đồng một mình trốn lên đảo, hắn đã muốn tức giận, giờ lại một câu một câu nói Cửu Âm chân kinh, lửa giận càng cháy lớn.

Buông con xuống, Hoàng Dược Sư một chiêu xuất ra, mang theo nồng đậm sát khí, hai người lao vào đánh. Tiểu Hoàng Dung chưa từng thấy phụ thân mình như vậy, bắt đầu muốn khóc.

Lúc này, một đôi bàn tay trắng nõn đưa qua, lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng an ủi: “Dung nhi ngoan, đừng khóc nha, nghĩa phụ ôm một cái.”

Tiểu Hoàng Dung ủy khuất sụt sịt, nằm trong cái ôm ấm áp kia, thư thư phục phục trong lòng nam nhân, nhìn hai cao thủ so chiêu.

Hoa Mãn Lâu ôm tiểu Hoàng Dung, nghe hai người so chiêu, suy nghĩ, quyết định không để ý tới họ. Gọi Lý Nguyệt Ảnh mang chút thức ăn tối, đem tiểu Hoàng Dung vào tay Lục Thừa Phong về mặt đau khổ. Bắt đầu pha trà.

Vũ Miên Phong mang theo Phùng Mặc Phong, yên lặng nhìn động tác của Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu không chút để ý hỏi: “Miên Phong, con sao không hỏi ta vì sao không ngăn họ lại?”

Vũ Miên Phong cung kính nói: “Hoa tiên sinh tự có đạo lý của mình.”

Đứa nhỏ này! Hoa Mãn Lâu trong lòng mềm nhũn. Ở chung hơn một năm, có đứa nhỏ như vậy thật tốt, Vũ Miên Phong mặc dù không có trí tuệ như sư huynh đệ khác, nhưng tính tình kiên định ôn hòa, ra giang hồ, thật đúng là sợ bị người ta lừa.....

“Cao thủ so chiêu, các con hảo hảo nhìn, rất tốt cho các con.”

“Vâng.”

Chuyện về Cửu Âm chân kinh, vẫn làm Hoàng Dược Sư đau khổ, hiện tại có thể để hắn phát tiết cũng tốt, tuy một năm này, bọn Khúc Linh Phong cũng thật vất vả.....

Suy nghĩ tác giả: Một chương đây, lại nghẹn ngào xong một chương...

26. Chương 23

“Ta không đánh, ta không đánh.” Lão ngoan đồng dương dương tự đắc, chạy loanh quanh. Không đánh, đệ tử nhà người ta đều đã đến hết, hắn còn phần thắng sao? Hơn nữa.....

Chu Bá Thông ngằm liếc nhìn Hoa Mãn Lâu, chỉ thấy người này khí độ bất phàm, mặt mày mỉm cười, làm người khác tâm sinh hảo cảm, hơn nữa, khi sư huynh còn sống cũng đã từng nói, lúc Hoa Sơn luận kiếm, nhận biết được một vị Hoa công tử, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng võ công cùng văn tài đều là nhất đẳng.

Lúc hần cùng Hoàng Dược Sư giao đấu, người này đến quá nhanh, khinh công vô cùng tốt, hơn nữa, hần cũng để ý, mắt người này không nhìn được. Chu Bá Thông ngay lập tức biết y là ai. Vừa thấy người này, trong lòng Lão ngoan đồng đã thấy thích, người này sạch sẽ như vậy, khó trách sư huynh thích y.

“Cái kia, nên xưng hô thế nào đây?” Lão ngoan đồng lập tức bỏ qua Hoàng Dược Sư, chạy đến trước mắt Hoa Mãn Lâu, miệng thì hỏi, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười, trấn an mọi người bên cạnh một chút, nói: “Tại hạ Hoa Mãn Lâu, các hạ là Chu Bá Thông Chu tiên bối?” Trước kia đọc có biết Lão ngoan đồng lên đảo bị Hoàng Dược Sư nhốt suốt mười mấy năm, thời gian lên đảo cũng không cách bao lâu nữa.

“Là thật nha.” Lão ngoan đồng tò mò nhìn y, thấy động tác của Hoa Mãn Lâu thuần thực như nước chảy.

“Ta trước kia từng nghe Vương Trùng Dương tiên bối nói về các hạ.” Hoa Mãn Lâu nghiêng tai nghe một chút, nhãn mặt, trong lòng thầm quyết định.

“Sư huynh ta nói gì?” Lão ngoan đồng có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Ngài nói, sư đệ tính tình đậm bạc, có phần giống tiểu hài tử.” Hoa Mãn Lâu cười nói, đây là nói thật nha, lại tiếp: “Tiền bối ngày đêm tới đây, nhất định đói bụng rồi đi, chúng ta chuẩn bị cơm sớm một chút, tiền bối cùng ăn.”

“A Lâu!” Hoàng Dược Sư trừng to mắt nhìn Hoa Mãn Lâu, nổi giận đùng đùng.

Mấy đứa nhỏ bên cạnh bị dọa sợ, có bao giờ Hoàng Dược Sư tức giận với Hoa Mãn Lâu? Ngay cả tiểu Hoàng Dung cũng sợ tới mức không phát ra tiếng.

Hoa Mãn Lâu coi như không nghe thấy, mời Lão ngoan đồng ngồi xuống, không quan tâm đến Hoàng Dược Sư, chuyên tâm pha trà.

“A Lâu, người.....” Hoàng Dược Sư nổi giận, nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn không để ý tới hần, vẫn như trước bất động như núi.

Lão ngoan đồng ngồi xuống, vừa lấy một tay túm món điểm tâm trên bàn, vừa nói: “Nghe sư huynh nói, người tuy không nhìn thấy, nhưng hành động so với người bình thường lại rất giống nhau. Người làm thế nào vậy? Ta còn nghe nói võ công của người rất lợi hại, chúng ta đấu thử đi, đấu đi.”

“Mặc dù mất mù, nhưng lòng không mù. Tai, mũi, tay chân ta vẫn còn. Nếu tiền bối là muốn chỉ điểm, thì xin tự nhiên, không bằng chờ làm xong mọi việc, đấu bao nhiêu cũng được.” Hoa Mãn Lâu cười nhạt. Lão ngoan đồng ngôn ngữ ngây thơ khờ dại, không có ý xấu gì, hần cảm thấy người lợi hại, không cần phải nghĩ nhiều làm gì, cứ vậy hỏi thẳng. Kiếp trước đọc Xạ điêu cùng Thần điêu, y vẫn thích nhân vật khờ dại này. Trong những người đó, chỉ có Lão ngoan đồng là thật sự vô cầu vô dục, tùy tâm mà sống, y, hâm mộ hần.

“Được, người muốn mời ta ăn cơm sao? Tiểu oa nhi, người là người tốt.”

Hoa Mãn Lâu chỉ cười nhạt không nói.

Hai người một hỏi một đáp, không ai để ý đến phản ứng của Hoàng Dược Sư.

Mấy đứa nhỏ vẻ mặt kinh hoàng, bị sắc mặt đen như mực của hần dọa sợ, một câu cũng không dám nói.

A a a, Hoa tiên sinh, người làm gì vậy? Mặt sư phụ đen ngòm rồi, người thì không sao, nhưng chúng con làm sao giờ..... Còn lão nhân này nữa, người đồ đáng ghét, tất cả đều tại người, chúng ta đáng thương a..... a a a a a..... Cứu mạng a..... Ai tới cứu chúng ta a.....

Trong lòng mấy đứa nhỏ OS. [OS là gì nha?]

“Ô, Dược Sư, người vẫn ở đây sao?” Hoàng Dược Sư cho dù lửa giận ngút trời nhưng với Hoa Mãn Lâu vẫn luôn là nhượng bộ. Không biết vì sao A Lâu hôm nay lại chọc tức hần, làm hần thực tức giận, muốn túm lấy y hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ đáp án sẽ nghe được.

Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng thở dài nói: “Chu tiên bối, tại hạ có việc cần nói với Dược Sư, để các đệ tử tiếp đãi người đi.”

Chu Bá Thông cũng là loại người hiểu chuyện, tất nhiên là nhìn ra ý của Hoa Mãn Lâu cố tình làm Hoàng Dược Sư tức giận, hẳn trong lòng vui vẻ, liền phối hợp với y, mấy đệ tử cũng ở cạnh, không sợ người ở lại, phất tay nói: “Đi thôi.” Cũng không quản chuyện Cửu Âm chân kinh.

Hoa Mãn Lâu xoay người đi về hướng Hoàng Dược Sư, nhưng Hoàng Dược Sư không đợi được lâu như vậy, trong lòng giận dữ, thi triển khinh công, ôm thắt lưng Hoa Mãn Lâu, mấy bước đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại mấy đứa nhỏ. Ai, hai vị kia, ai cũng không thể theo vào.....

Tiếng gió rít bên tai, Hoa Mãn Lâu lúc trước nội thương nặng, lúc A Hành mất lại miễn cưỡng động khí vì nàng chữa thương, lại đem thương thế của mình làm nặng thêm, còn lưu lại bệnh căn. Khi thời tiết thay đổi, lại làm y bị bệnh một hồi.

Hoa Mãn Lâu bệnh nặng mới khỏi, được thang không ngừng uống, cũng không được tùy ý vận khí. Y lắc đầu bất đắc dĩ, đành phải ôm cổ Hoàng Dược Sư, để hắn tùy ý mang mình đi.

Rốt cuộc đến bờ biển, Hoàng Dược Sư âm tình bất định nhìn người trong lòng, chỉ thấy thân thể người nọ ẩm áp dính sát vào mình, lưng áo mảnh khảnh tựa hồ có thể chạm được cả vào xương cốt, trong lòng không khỏi đau xót.

“A Lâu, ngươi làm gì vậy?” Hoàng Dược Sư hận không thể đem người trong lòng mắng vài cái, nhưng mà luyến tiếc nha.

“Dược Sư, ngươi bây giờ thấy thế nào?” Hoa Mãn Lâu nghiêm mặt hỏi.

“A?” Như thế nào lại xoay chuyển đề tài nhanh vậy? Hoàng Dược Sư căn bản không phản ứng kịp.

“Dược Sư, ngươi nhất định là đã luyện Cửu Âm chân kinh.” Cửu Âm chân kinh, không phải bản đầy đủ.....

“Đúng vậy. A Lâu, sao ngươi lại hỏi vậy?” Hoàng Dược Sư kỳ quái. Sao đề tài lại chuyển đến đây, không được, nhất định phải biết vì sao A Lâu lại khác thường như vậy. “A Lâu.....”

“Dược Sư, ngươi biết Cửu Âm chân kinh này không phải bản đầy đủ phải không?” Hoa Mãn Lâu hỏi.

“Ta biết, nhưng.....” Chỉ là nghiên cứu chút thôi.

“Ngươi biết rõ Cửu Âm chân kinh không hoàn chỉnh, thế sao lại đi luyện nó?” Hoa Mãn Lâu nổi giận. “Ta biết ngươi là muốn nghiên cứu, nhưng Cửu Âm chân kinh này là võ công đạo gia, kiêng kỵ nhất là tâm tình lo lắng. Tâm tình ngươi gần đây không ổn, phạm vào tâm ma, cứ như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Nếu không phải hôm nay hắn cùng Lão ngoan đầu giao đấu, hơi thở không ổn, làm y nghe ra manh mối. Lấy tu vi của Hoàng Dược Sư, y nhất định không phát hiện ra.

Nhận ra điều đó, trong lòng y tức giận nha!

“A Lâu, ta biết rồi.” Hoàng Dược Sư mặt mày hớn hờ, A Lâu có tình cảm với hắn. Y không nhìn thấy bộ dạng mình hiện tại, mặt mày nén giận, hơi thở không ổn định, là mê người đến cỡ nào. A Lâu luôn lãnh tĩnh, hết lần này tới lần khác đều là thản nhiên, mặc dù sẽ vì người mà lo lắng, nhưng cũng chưa bao giờ kích động như vậy.

A Lâu, trong lòng ngươi ta có tồn tại.

Hoàng Dược Sư cười, A Lâu, lần này ta nhất định sẽ không buông tay.

27. Chương 24

Tác giả: JQ đến đây, tung hoa.....

Thật có lỗi, hôm nay thân thể không khỏe, có chút việc phải làm, nếu có thể, ngày mai tận lực làm tiếp.

Mọi người, thật có lỗi.

“Ngươi biết? Ngươi biết mà còn dám làm việc xằng bậy như vậy, ngươi không biết, ngươi không biết.....”
Ngươi không biết là ta lo lắng đến thế nào?

Còn chưa nói xong, Hoa Mãn Lâu chợt cảm thấy được gì đó tới gần, khuôn mặt vẫn luôn tái nhợt hiện lên từng phiến mây hồng.

Hoàng Dược Sư cười đến như mèo trộm thịt, ôm thân hình cứng ngắc của Hoa Mãn Lâu, dán sát tai y nói: “A Lâu, ta biết tâm tình của ngươi, về sau sẽ không vậy nữa. A Lâu, sẽ không vậy nữa.”

Hơi thở nóng rực thổi vào tai khiến Hoa Mãn Lâu đỏ bừng mặt, đẩy Hoàng Dược Sư, nói: “Ngươi, ngươi biết là tốt. A, Dược Sư, Dung nhi, Dung nhi còn ở ngoài, cái kia.....”

Hoàng Dược Sư không đành lòng làm quá, vịn nhất A Lâu chạy mất thì sao? Liền buông tay cười nói: “Chúng ta về thôi.” Kéo Hoa Mãn Lâu hướng về phía trong đi.

“A Lâu, ngươi hẳn biết lòng ta.” Hoàng Dược Sư vừa đi vừa nói, bọn họ là tri kỷ, hẳn là hiểu được, A Lâu hẳn là hiểu được. Mặc dù không phải là thời điểm tốt, nhưng, hẳn không chờ được nữa. Mỗi ngày đối mặt với y, tư vị cầu không được thực khổ.

Giờ phút này trong lòng hẳn cao hứng lại lo lắng. Quan hệ của họ thật vất vả làm rõ, nhưng nếu y không chấp nhận thì sao?

Hoa Mãn Lâu không nói, chỉ yên lặng đi theo đằng sau. Mấy tháng nay, thái độ của Hoàng Dược Sư đối với y càng ngày càng rõ ràng, cử chỉ càng ngày càng thân mật, y cũng không nghĩ nhiều, nhưng lần này, không thể không để ý, mà cũng không thể làm như mất mùa tai điếc nữa.

Hoàng Dược Sư là người thân cận nhất, từ khi nào đã có loại tâm tư này đối với mình? Cho tới nay, hẳn vẫn luôn đợi y, luôn là tri kỷ, luôn chiếu cố y, luôn tỏ ra thái độ thân mật. Nhưng, khi nào loại tình cảm này đã biến đổi? Nhất định không phải mới đây, nên là thật lâu trước, lâu đến, y không phát giác.....

Như vậy A Hành cũng biết, cho nên mới để lại loại di ngôn này cho y? Còn có thái độ kỳ quái của bọn đệ tử.....

Hoa Mãn Lâu cười khổ, xem ra chính mình thật sự quá trì độn, mọi người xung quanh đều biết, chỉ có chính mình người sớm tối bên cạnh thay đổi tâm tình khi nào không biết.....

Thật sự là không phát hiện ra sao? Còn không phải là chính người trốn tránh? Kỳ thực người vẫn luôn cảm thấy một chút gì đó đi, chỉ là lừa mình dối người.

Trong lòng giống như có một thanh âm khác nói chuyện, như đang thấp giọng cười nhạo. Hoa Mãn Lâu cúi đầu cười, thật chua xót.

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu thấp giọng gọi.

Cảm thấy hô hấp hẳn dồn dập, cầm chặt tay mình, còn có phát run? Bản thân thật may mắn, được một người như hẳn thích.

Hoàng Dược Sư dừng cước bộ, xoay người nói: “A Lâu, có chuyện gì?” Hoa Mãn Lâu không đành lòng, nhưng hẳn đã quyết tâm, cho dù, trong lòng thực sự có hẳn.....

Đoạn tụ ở thời đại này, bị thể nhân khinh thường. Hẳn là Hoàng Dược Sư, là người ngao du thiên hạ, ngạo nghễ chốn giang hồ, không nên bị thể nhân miệt thị.

“Dược Sư, việc này, đừng nhắc lại nữa.” Kiên định rút tay về, hướng về phía khác đi.

Vốn định rời đi, nhưng Hoa Mãn Lâu bị ánh mắt cùng khí tức bị thương của hẳn làm động cũng không dám động. Hoàng Dược Sư nhìn bàn tay. Rõ ràng đã thấy hy vọng, vì sao lại như vậy, vì sao đến cuối cùng vẫn thành thế này?

“A Lâu, rõ ràng trong lòng ngươi có ta, vì sao không chịu nhận?” Hoàng Dược Sư như phát cuồng mà xông lên, gắt gao ôm lấy Hoa Mãn Lâu từ phía sau. Hơi thở nóng rực phun bên tai, giọng nói đầy bị thương khiến người nghe thương tâm, hai cánh tay như thép, khóa chặt Hoa Mãn Lâu, làm y không thể động đậy.

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu vừa định nói đã bị Hoàng Dược Sư trở mình xoay người lại, hai người đối mặt, một tay hẳn ôm ngang lưng y, một tay ghì chặt cổ.

“A Lâu, nghe ta nói.” Hoàng Duyệt Sư đem trán dán trên Hoa Mãn Lâu, khôi phục giọng, tỉnh tể nói: “A Lâu, người hiện tại chỉ cần nói một câu, chỉ một câu thôi, người, trong lòng, có ta hay không?”

Hoa Mãn Lâu trầm mặc, y không biết nên nói thế nào, nói không là gạt người, nói, như vậy, ngay cả chính bản thân cũng không tin. Nhưng nói có, cảm giác của chính mình cùng hắn lại không giống nhau, thật phức tạp. Chính mình với hắn, đúng là thích của bằng hữu, không ngừng, còn thân mật hơn cả bằng hữu.....

Hoa Mãn Lâu bị ý nghĩ của chính mình dọa, không muốn nói ra, hơn nữa cũng không dám nói. Hơi thở nóng rực kia nhân lúc y đang trầm tư đã tiến sát lại gần, gần đến mức, chỉ cần y mở miệng, sẽ ngay lập tức đụng phải.

Hoàng Duyệt Sư theo sự trầm mặc của Hoa Mãn Lâu mà trong lòng không khỏi nhảy lên. Hắn hiểu Hoa Mãn Lâu so với hiểu chính mình càng sâu. Nếu trong lòng y không có loại cảm tình này với hắn, y tuyệt đối sẽ không do dự mà cự tuyệt, tuyệt đối sẽ không lo âu như vậy.

Đương nhiên, Hoàng lão tà của chúng ta cũng không phát hiện cái tư thế hiện tại của hắn cũng là một nhân tố khiến Hoa Mãn Lâu không trả lời. Nhưng cho dù Hoa Mãn Lâu cự tuyệt, Hoàng Duyệt Sư sẽ buông tha sao?

“A Lâu, ta thật vui.” Tiếng nói ám muội vang lên, Hoa Mãn Lâu chợt cảm thấy nguy hiểm.

“A Lâu, ta hiện tại không cần người đáp ứng ngay lập tức, ta chỉ muốn người cho ta một cơ hội, được không?” Có lẽ ngữ khí quá đau thương, có lẽ tiếng nói quá hấp dẫn, có lẽ hơi thở kia quá bi thương làm y không đành lòng, Hoa Mãn Lâu thế nhưng ma xui quỷ khiến mà gạt đầu.

Thanh âm khàn khàn kia nở một nụ cười, sau đó môi chợt nóng, xúc cảm ấm áp, cái gì đó trắng mịn thừa dịp y kinh ngạc đến ngây người mà nhập vào khoang miệng, quán lấy đầu lưỡi không buông.

Môi lưỡi giao triền, Hoàng Duyệt Sư bá đạo xâm chiếm, cái ôm chặt chẽ khiến y vô lực chống trả, Hoàng Duyệt Sư như muốn nuốt y vào bụng, gắt gao hấp thụ, Hoa Mãn Lâu cảm thấy mình như không thể hô hấp, trong mơ hồ, thân thể kẻ sát, tiếng tim đập cùng nhịp vang lên, âm thanh ẩm ướt, Hoa Mãn Lâu cơ hồ còn nghe thấy tiếng máu trong người chạy tán loạn.

Thật lâu sau, Hoàng Duyệt Sư mới buông y ra, một sợi bạc mảnh nối giữa hai. Hoàng Duyệt Sư vừa lòng nhìn người trong ngực, hai gò má đỏ bừng, đôi môi sưng đỏ, lưu quang ướt át trong đôi mắt đen thẳm, giờ chưa phải lúc, A Lâu, đợi một chút nữa, một ngày nào đó.....

Hoa Mãn Lâu trong lòng hối hận nha, vì cái gì lại dễ dàng gạt đầu như vậy, vì cái gì đối với người này lại không thể cự tuyệt, cự tuyệt thỉnh cầu của hắn, cự tuyệt mời gọi của hắn, cự tuyệt..... tình cảm của hắn.....

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy trong lòng hỗn loạn.....

Trời ơi, vì sao ta lại xuyên qua thành cái đam mỹ văn, lão thiên gia, ta nguyện rửa người..... Hoa Mãn Lâu bị đả kích nặng nề. (Nguyệt mỗ đang tập chung viết bài, đột nhiên hắt xì một cái, ừ, hắn là mỹ nhân đang nhớ đến ta, cười gian, vui đầu tiếp tục)

28. Chương 25

Trong vườn, Lão ngoan đồng vừa ăn no xong, vẫn chưa thấy Hoàng Duyệt Sư cùng Hoa Mãn Lâu trở lại, chính mình buồn chán ngồi không yên, nhìn thấy tiểu Hoàng Dung thiên chân khả ái, ánh mắt lúng liếng xảo động, thấy thật thích, liền tiến về phía nàng. Lý Nguyệt Ảnh cùng Khúc Linh Phong vô công so với hắn kém quá xa, thấy tiểu sư muội bị Chu Bá Thông ghẹo đến muốn khóc, nước tràn ở hốc mắt, sắp chảy ra, Nguyệt Ảnh ôm đứa nhỏ, một bên đau lòng, một bên dỗ dành. Linh Phong, Thừa Phong cùng Miên Phong cũng chỉ có thể cố hết sức mới chống đỡ được Chu Bá Thông, ngược lại, Chu Bá Thông lại thấy chơi rất vui, mấy người giống như điều hâu gà con đấu nhau vậy.

Tới khi Hoàng Duyệt Sư cùng Hoa Mãn Lâu trở lại trong viện, chỉ thấy cảnh tượng này. Hoàng Duyệt Sư hiện tại được Hoa Mãn Lâu ngầm đồng ý, trong lòng tất nhiên là cao hứng, cũng sẽ không đi so đo mấy chuyện kia.

Hoa Mãn Lâu không nghĩ lung tung nữa, vung tay áo, đem Lão ngoan đồng tách ra khỏi bọn nhỏ. Nguyệt Ảnh thấy y trở lại, liền ôm tiểu Hoàng Dung chạy lại, cao hứng gọi: “Sư phụ, người quay lại rồi.”

Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ảnh nhi, ở đây không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Nguyệt Ảnh là người gần Hoa Mãn Lâu nhất, tự nhiên cũng nhìn ra tâm tình y có điểm biến hóa, kỳ quái liếc Hoàng Dục Sư một cái, là người đó cùng sư phụ có chuyện khó nói sao?

Hoàng Dục Sư giờ rất vui vẻ, không thêm để ý tới ánh mắt kỳ quái của mấy người, ánh mắt lướt qua bàn ăn Lão ngoan đồng vừa dùng xong, chỉ thấy mặt bàn một đồng hỗn độn. Hoàng Dục Sư không giận, nhìn Lão ngoan đồng đang chơi cùng con nhà mình, nhân tiện nói: “Người không có việc gì thì về đi, ta không lưu, mau rời khỏi đảo.”

Lão ngoan đồng vừa nghe thấy liền nóng nảy, Cửu Âm chân kinh là sư huynh giao cho hắn quản, lại bị chính tay mình phá hủy, còn không tìm lại được, trong lòng sôi sục, nói: “Người, người, ta mặc kệ, ngày nào người còn chưa trả Cửu Âm chân kinh, ta liền ở lại đây không đi đâu cả. Hừ!”

Hoàng Dục Sư cũng chỉ hừ một tiếng, nói: “Đào Hoa đảo của ta không lưu người.”

Lão ngoan đồng xấu tính cãi: “Ta mặc kệ, người không trả lại Cửu Âm chân kinh cho ta ta sẽ không đi. Hừ, cho dù người có đuổi, ta vẫn cứ quay lại, khiến người gà chó không yên.”

Hoàng Dục Sư giận dữ hóa cười: “Được, được, ta sẽ đánh gãy chân người, xem người như thế nào quay lại.”

Hoa Mãn Lâu nghe thấy thế, liền biết Lão ngoan đồng lại chọc giận Hoàng Dục Sư nữa rồi, vội nói: “Dục Sư, không được làm càn.”

Hoàng Dục Sư liếc mắt nhìn Hoa Mãn Lâu một cái, không nói.

Hoa Mãn Lâu cười nói: “Nếu Chu tiền bối đã muốn ở lại, vậy thì cứ ở lại đi.”

“A Lâu.” Hoàng Dục Sư nhìn Hoa Mãn Lâu khó hiểu.

“Nhưng Cửu Âm chân kinh là do phu nhân của Dục Sư viết lại tặng hắn, Hoa Mãn Lâu ta không dám làm chủ việc này.” Hoa Mãn Lâu vỗ vỗ Hoàng Dục Sư, cười nhạt nói: “Nhưng tiền bối đã quyết ý không đi, chỉ sợ cũng chỉ là công giả trạng. Tiền bối đã quyết định vậy, thì tại hạ đành phải hạo hạo phụng bồi. Người của Đào Hoa đảo mặc dù không phải giàu có nhất nước, nhưng nuôi thêm một Chu Bá Thông cũng không phải không thể.” Lời nói của Hoa Mãn Lâu không tự giác phát loại ý tứ bản thân là người của Đào Hoa đảo, Hoàng Dục Sư nghe thấy cảm thấy dị thường vui sướng.

Ngụ ý của Hoa Mãn Lâu thật sáng tỏ, lưu lại, làm khách, Đào Hoa đảo tất nhiên hầu hạ tận tình đồ ngon rượu tốt. Nhưng nếu liên quan đến Cửu Âm chân kinh. Dù nói thế nào, cũng sẽ không nhượng bộ.

Lão ngoan đồng nhìn Hoa Mãn Lâu cười nói: “Hi hi, Hoa huynh đệ, sư huynh ta nói người là người tốt, hiện tại xem ra người thật sự tốt lắm, ta tất nhiên sẽ ở lại. Đồng tà, người sẽ không không đồng ý đi.”

Hoàng Dục Sư trong lòng cân nhắc, tất nhiên không để ý tới hắn. Nhưng Hoa Mãn Lâu nói tiếp: “Nếu tiền bối đã quyết định ở lại, vậy tại hạ nói vài điều, mong tiền bối chú ý.”

“Thứ nhất, đệ tử trên Đào Hoa đảo không nhiều lắm, mỗi ngày giờ Thìn các đệ tử sẽ luyện công.....” Hoa Mãn Lâu còn chưa nói xong, Lão ngoan đồng liền vỗ tay nói: “Cái này ta biết, ta sẽ không đi xem trộm Hoàng lão tà cùng Hoa huynh đệ luyện công.”

Hoa Mãn Lâu lại cười nói: “Võ công trong thiên hạ đều có cùng nguồn gốc, làm sao nói các môn phái khác nhau hoàn toàn, luyện võ đều để xem tư chất mỗi người. Ta chỉ muốn nói, giờ Thìn mỗi ngày, chúng ta dùng cơm sớm, mong Lão ngoan đồng đừng đến sau khi chúng ta đã dùng xong cơm.”

“Xì.....” Mọi người nghe thấy vậy, chỉ có Phùng Mặc Phong là không nhịn được cười. Tiểu Mặc Phong thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, liền vội vàng che miệng, đôi mắt như nai tơ nhìn lại mọi người. Vũ Miên Phong vội định thân lại chống đỡ cái nhìn của tiểu sư đệ.

Lão ngoan đồng không giận, cười hi hi hỏi: “Còn nữa không?”

Hoa Mãn Lâu gật đầu: “Thứ hai, các đệ tử còn nhỏ, mỗi ngày canh hai đều sẽ buồn ngủ, nhất là tiểu Dung nhi, nếu có việc, xin đừng phát ra tiếng ồn. Nếu không.....”

Hoa Mãn Lâu cười thật nhẹ nhàng, thậm chí còn khiến người khác cảm thấy thực ôn hòa, nhưng là, Lão ngoan đồng đột nhiên đánh cái rùng mình, trực giác nói, nếu không tuân thủ theo, chính mình sẽ chết rất thảm. Hắn nhìn quanh, chỉ thấy mọi người không tự giác run lên một chút, Hoàng Dược Sư thậm chí còn quay đầu đi hướng khác, Lão ngoan đồng vội vàng đáp ứng: “Được, còn không?” Dù bất mãn thế nào cũng sẽ phải nhớ kỹ, Hoa Mãn Lâu cười lạnh như vậy rất đáng sợ.

“Còn có, trận pháp trên Đào Hoa đảo rất lớn và nguy hiểm, hơi một..... không..... Chú ý, sẽ bị vây đến chết ở trong, ta tin Chu tiên bối hiểu điều này.”

Lão ngoan đồng vội vàng gật đầu, nếu không phải nhờ vận may của bản thân, thật sự vừa rồi sẽ bị vây chết ở trong.

“Bởi vậy, đừng chạy loạn trên đảo, đường trên đảo mỗi ngày đều đổi một lần, tốt nhất chỉ nên ở một chỗ, nếu muốn đi lung tung, vậy tùy ý.” Hoa Mãn Lâu cười: “Nhưng nếu bị vây chết thật, chúng ta sẽ không biết đâu.”

“Kia, vậy Lão ngoan đồng ta không phải sẽ chết vì chán ở đây sao?” Lão ngoan đồng đau khổ kêu.

“Nếu không muốn, tiên bối có thể rời đi, hiện tại ta có thể lập tức đưa ngươi rời đảo, nhưng quay lại, sẽ không dễ vậy đâu.”

Lão ngoan đồng trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu: “Hoàng Dược Sư, Cửu Âm chân kinh người phải trả lại cho ta.”

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói: “Chỉ cần ngươi không sợ cơ quan, bẫy rập trong nhà ta, ngươi có thể đến trộm.” Xong liền gọi Khúc Linh Phong đưa Lão ngoan đồng tới phòng cho khách.

Đêm xuống lúc canh ba, Hoàng Dược Sư đang ngồi trong thư phòng, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, vang vọng tận chân trời.

Tiểu Hoàng Dung bị giật mình khóc lớn, Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu đứng lên đỡ, được một lúc, Hoàng Dược Sư cũng đem bé con dỗ ngủ trở lại, Hoa Mãn Lâu lắc mình đi ra ngoài.

Ngày hôm sau khi Khúc Linh Phong nhìn thấy Lão ngoan đồng, chỉ thấy trên mặt hắn đủ mọi màu sắc thật phần khích, hơn nữa lại thêm đôi mắt đen khiến người ta phải chú ý.

Không ai biết tối đó xảy ra chuyện gì, chỉ biết, Lão ngoan đồng mỗi khi nhìn thấy Hoa Mãn Lâu đều không tự chủ được mà run lên một chút, giống như Hoa Mãn Lâu đã làm chuyện gì rất đáng sợ đối với hắn. Tất cả mọi người đều tò mò, nhưng khi nhắc tới chuyện đó, chỉ thấy Hoa Mãn Lâu cười cười, liền cái gì cũng không dám hỏi nữa.

Vì thế, ngày đầu tiên Lão ngoan đồng ở trên đảo, đã lãnh hội được giáo huấn, thủ đoạn của Hoa Mãn Lâu, thật đáng mừng!

29. Chương 26

Lão ngoan đồng lên đảo cũng đã được vài ngày, thời tiết chuyển lạnh, Hoa Mãn Lâu thường xuyên đứng bên bờ biển không biết suy nghĩ chuyện gì, Hoàng Dược Sư thấy vậy, phủ thêm cho y một chiếc áo choàng, cũng không nói một lời.

Đệ tử họ nhìn thấy, cũng không dám nói, không khí trở nên thật khẩn trương.

Hoàng Dược Sư tự an ủi mình không nên gấp gáp, hắn biết trong lòng Hoa Mãn Lâu có hình bóng của hắn, hắn có thể cả đời chờ y, chỉ cần, người mà Hoa Mãn Lâu yêu không xuất hiện chen ngang. Hắn nắm chặt tay. Nhìn bóng dáng y. Hắn biết y đang cân nhắc, do dự. Hắn thật sự rất sợ, nếu Hoa Mãn Lâu lựa chọn không phải mình, mình phải làm sao đây? Chẳng lẽ trở mắt nhìn y rời đi?

Không, quan trọng nhất là phải giữ được y, đem y buộc chặt lại bên cạnh, vĩnh viễn không thể rời khỏi mình.

Hoàng Dược Sư biết ý nghĩ này quá điên cuồng, nhưng hắn không thể tưởng tượng nếu Hoa Mãn Lâu ôm một người khác, chỉ cười thật dịu dàng âu yếm với kẻ đó, mình sẽ ra sao? Có thể hay không, ngay cả y cũng làm bị thương?

Nếu A Lâu cự tuyệt, ta phải làm gì đây?

Hắn kinh ngạc nhìn về nơi xa, thất hồn lạc phách, tay nắm chặt đến chảy máu cũng không phát hiện.

“Dược Sư, người bị thương?”

Giọng nam trong trẻo vang lên bên tai, tay bị thương được người kia nhẹ nhàng cầm lấy.

Hoàng Dược Sư không để ý vết thương, cầm chặt lấy tay đôi tay thon dài kia, cúi đầu gọi to: “A Lâu.....”

Hoa Mãn Lâu không thu tay lại, cũng không có động tác gì. Để hắn tùy ý cầm tay, con người ảm đạm nhìn hắn.

Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy tim đập thật mau, đem Hoa Mãn Lâu ôm vào lòng. Hoa Mãn Lâu thân thể cứng đờ, dần dần thả lỏng, dựa trong lòng hắn.

Cảm thấy trong ngực thật ấm áp, Hoàng Dược Sư vừa vui mừng lại bi ai, A Lâu, người vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận ta sao? Chẳng lẽ ta một chút cơ hội cũng không có?

A Lâu.....

Hoa Mãn Lâu mấy ngày nay vẫn rất hỗn loạn, trừ lúc giáo huấn Lão ngoan đồng đêm đó, thời gian còn lại đều là bế tiểu Dung nhi, dạy Nguyệt Ảnh một chút, làm ít bữa rập, sau đó, suy nghĩ về Hoàng Dược Sư.

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu gọi.

Hoàng Dược Sư ôm chặt y, nói: “A Lâu, nếu không phải là câu trả lời ta muốn, vậy không cần nói, không nói, được không?.....”

Hoa Mãn Lâu lòng mềm nhũn, nam tử phóng đảng tiêu sái này, hiện tại vậy mà ăn nói khép nép cầu xin y, nhưng mình.....

“Dược Sư, ta không muốn lừa ngươi.” Hoa Mãn Lâu đẩy Hoàng Dược Sư, nhưng cánh tay bên hông y lại dùng tất cả sức lực, đem y một lần nữa khóa lại trong lòng.

“A Lâu, A Lâu, A Lâu.....” Tiếng gào thét cùng với chống cự của Hoa Mãn Lâu như đổ quyền khắp huyết [chim đổ quyền khóc ra máu], ngũ khí đau thương như cửa vào lòng người từng vết, từng vết.

“Dược Sư, ngươi và ta đều là nam.....”

“Không cần dùng lý do đó để cự tuyệt ta. Ta yêu Hoa Mãn Lâu không phải để câu nệ lễ giáo thế gian, ngươi lại lấy cớ đó, lấy cớ đó từ chối ta.....”

“Dược Sư, ngươi không nên như vậy.” Hoa Mãn Lâu mềm mỏng khuyên nhủ, chậm rãi tách đôi tay bó chặt lấy hông mình, khuyên: “Hoàng Dược Sư là nên ngạo nghễ trước trời, tiêu dao giang hồ, ngao du thiên hạ, chỉ vì một kẻ mù lòa mà chịu sỉ nhục, ngươi có thể bịt miệng một người, nhưng cả thiên hạ thì sao?”

Hoàng Dược Sư nghe xong, ngược lại đẩy lên ánh lửa hy vọng: “Vậy ngươi thì sao? Ngươi chán ghét ta sao?”

Chán ghét? Như thế nào có thể! Hoa Mãn Lâu cười khổ. Hắn là Hoàng Dược Sư, là tri kỷ kiếp này của y, là người quan trọng nhất với y, muốn cân nói đến địa vị của hắn, Hoa Mãn Lâu cũng chỉ có thể dùng một câu để hình dung: Hữu đạo dĩ thượng, luyện nhân vị mãn. [Hơn cả bạn bè nhưng chưa tới người yêu]

Hoàng Dược Sư thấy Hoa Mãn Lâu không lên tiếng, lại dùng lực đem người kéo vào lòng, một tay xoa nhẹ má y, thấp giọng nói: “Như vậy là, ngươi chán ghét ta sao?”

Hoa Mãn Lâu run lên, muốn kéo tay Hoàng Dược Sư ra.

Hoàng Dược Sư mặc y lôi kéo, tới gần vành tai y, nhẹ nhàng cắn lên, thanh âm khàn khàn nói: “Nếu như vậy, thực chán ghét ta?”

Hơi thở ẩm áp phun bên tai, vành tai trắng nõn chợt đỏ ửng, cảm giác tê dại khiến y không nhìn được run lên, chỉ cảm thấy đứng cũng không nổi nữa, vội vàng nói: “Đừng, Dược Sư..... Ngộ!”

Hoàng Dược Sư thừa dịp y nói chuyện, theo hai má khe hân lên, rồi đến đôi môi đỏ mọng. Đầu lưỡi tham lam đi vào, đảo qua khắp khoang miệng, cẩn thận hân lên từng điểm mẫn cảm của y.

“Ồ ô.....” Hoa Mãn Lâu muốn nói chuyện, lại bị Hoàng Dược Sư nuốt vào. Đầu lưỡi bá đạo quần lấy Hoa Mãn Lâu trơn mềm ngây ngô, câu dẫn y cùng hòa quyện, tiếng hút *** mĩ, hơi thở giao triền, khiến người đỏ mặt.

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy mình như bị sóng lớn cuốn đi. Nam nhân gắt gao dây dưa, nước miếng không kịp nuốt theo khóe môi mà chảy xuống, lại bị nam nhân liếm sạch. Hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy hông, nổi lên từng trăn tê dại, nếu không phải đôi tay đó đang ôm lấy y, chỉ sợ chính mình đã đứng không vững mà ngã xuống. Hai người dán chặt vào nhau, Hoa Mãn Lâu thậm chí cảm thấy lửa nóng của người kia dính sát bên hông, tiếng tim đập mạnh truyền đến bên tai, hết thấy làm Hoa Mãn Lâu cảm thấy hít thở không thông.

Hoàng Dược Sư buông tha y, nhìn người trong ngực, gương mặt phủ mờ sương, con ngươi từ trước đến nay luôn ẩm đậm giờ nhiễm một tầng nước mỏng, đôi môi sưng đỏ cho thấy dấu vết bị người hung hăng yêu thương, làn da tái nhợt vì bệnh nay trở nên đỏ ửng.

Hoa Mãn Lâu hơi há miệng, hô hấp dồn dập. Bên trong miệng còn có thể thấy đầu lưỡi hồng phấn nộn cùng hàm răng trắng nõn. Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy lửa trong người càng lớn, ánh mắt buồn bã, lại tiếp tục hôn lấy Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu đáng thương mặc dù nhớ được ký ức của hai kiếp người nhưng nhận thức về loại vấn đề này lại như một tờ giấy trắng, ngay cả kinh nghiệm thủ *** cũng ít đến đáng thương.

Vì thế, xử nam Hoa Mãn Lâu bị Hoàng Dược Sư một phen hấp qua hấp lại, thân thể đã nhuỷ như cháo, chỉ có thể nhờ vào hân đỡ lấy mới có thể miễn cưỡng đứng.

“Thế này, vẫn còn ghét ta sao?” Hoàng Dược Sư cười đắc ý, hân đã sớm theo phản ứng của Hoa Mãn Lâu mà đoán được, y không ghét mình. Phát hiện này khiến hân cao hứng dị thường.

“Hoàng Dược Sư, ngươi đừng quá phận.” Hoa Mãn Lâu cố gắng bình ổn hô hấp, thực tức giận, hung hăng trừng hân, nhưng như vậy lại càng khiến bản thân thêm mê người.

Nhìn người trong ngực tức giận trừng mình (Nguyệt mỗ: Hoa Hoa tuy rằng không nhìn thấy nhưng động tác thì vẫn có thể làm đi), Hoàng Dược Sư nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “A Lâu, ngươi không ghét ta, trong lòng ngươi hình bóng ta có tồn tại, đừng trốn tránh, được không?”

“Ngươi.....” Hoa Mãn Lâu cắn môi, không suy nghĩ, đẩy mạnh Hoàng Dược Sư, thì triển khinh công rời đi. Bóng dáng có điểm giống như chạy trốn chết.

Hoàng Dược Sư cũng không đuổi theo, ý vị thâm trường nhìn theo bóng y, khóe miệng gợi lên, bi thương trước đây đã không còn tồn tại.

A Lâu, ngươi dù trốn thế nào cũng không thoát, ngươi chỉ có thể ở bên cạnh ta.

Vì thế, Hoa Mãn Lâu, gặp phải Hoàng Dược Sư, hãy ngoan ngoãn để người ta ăn kiên mật tịnh đi!

Suy nghĩ tác giả: Vì thế, H vẫn là xa thật xa không hẹn trước, mọi người hãy chậm rãi chờ đợi đi, tuy nói là đam mỹ, nhưng Hoa Hoa vẫn là thẳng nam.....

Nguyệt mỗ chạy trốn đây.

Biến mất.

30. Chương 27

Khúc Linh Phong rất buồn bực, Nguyệt Ảnh nhà hắn vì chuyện của sư phụ mà lo lắng không yên (nè nè, Nguyệt Ảnh lúc nào đã thành của nhà ngươi rồi? Khúc Linh Phong đá bay Nguyệt mỡ), nhiều lúc mới nhìn thấy Nguyệt Ảnh, còn chưa nói nổi hai câu, Nguyệt Ảnh đã xoay người bỏ chạy, cứ như vậy, đến bao giờ mới có thể ôm mỹ nhân về nhà?

Khúc Linh Phong ai oán nhìn Lý Nguyệt Ảnh đang vội vội vàng vàng trước mặt, thấy trên trán một tầng mồ hôi không khỏi đau lòng. Bộ dáng Nguyệt Ảnh cũng không phải là quá xinh đẹp, so với sư phụ Hoa Mãn Lâu còn kém xa.

Nguyệt Ảnh chỉ là một thiếu niên trắng nõn bình thường, ngũ quan so với Hoa Mãn Lâu nhiều nhất chỉ là thanh tú. Nhớ năm đó, hắn vàng lệnh sư phụ đi chuộc thân cho y, rõ ràng là một thiếu niên mười hai tuổi, lại thấp bé giống đứa nhỏ tám tuổi, gầy trơ xương, nhìn mà đau lòng. Vài năm được Hoa tiên sinh chăm sóc, mặt mũi tay chân mới dần dần phát triển, hơn nữa được Hoa Mãn Lâu dốc lòng dạy bảo, tất nhiên khí chất cũng dần thay đổi, khiến hắn trầm mê.

Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, không biết từ khi nào, cái tên ấy đã khắc sâu trong lòng.

Nguyệt Ảnh liếc mắt nhìn Khúc Linh Phong sau cửa, không khỏi lắc đầu cười nhẹ, tên ngốc này.

Cử chỉ của Khúc Linh Phong rất rõ ràng làm y muốn giả bộ không biết cũng không được, vừa bực mình vừa buồn cười. Lâu như vậy, vẫn không thể quên được, là Linh Phong cùng Hoa Mãn Lâu đã đưa y ra khỏi địa ngục trần gian đó. Nếu không nhờ họ, sợ rằng mình đã bị bán vào xưởng quan, lão bản của nơi đó luôn nhìn bằng ánh mắt khiến y phát lạnh, nếu rơi vào tay hắn.....

Hồi tưởng lại trước kia, trong lòng không khỏi chua xót, dù sao, kẻ muốn bán mình đi, vẫn là cha ruột của mình, sao lại có người nhẫn tâm đến vậy?

Choang!

Không cẩn thận đánh rơi cái bát, Nguyệt Ảnh muốn dọn dẹp, lại bị mảnh vỡ làm bị thương.

“Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, cẩn thận.” Khúc Linh Phong nghe thấy tiếng vang chạy vội vào, một bên cầm tay y, một bên khấn trương nói: “Nguyệt Ảnh, đau không?”

“Đồ ngốc.” Lý Nguyệt Ảnh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của hắn bỗng nhiên cười mắng.

Khúc Linh Phong đáng thương hề hề nhìn về phía Lý Nguyệt Ảnh, hít hít cái mũi nói: “Nguyệt Ảnh, đệ sao lại mắng ta. Ta không phải đang quan tâm đệ sao?”

Lý Nguyệt Ảnh cười không nói.

Sao có thể nói vì có hắn ở bên cạnh quan tâm, vì hành động của hắn làm mình cảm thấy thật ấm áp? Nếu nói vậy, chính mình sẽ càng bị cuốn chặt vào hắn.

Khúc Linh Phong thấy tay Nguyệt Ảnh cứ chảy máu mãi, trong lòng quýnh lên, không nghĩ nhiều, đem ngón tay Nguyệt Ảnh nút trong miệng.

Cảm giác nhẹ nhẹ khác thường theo động tác của Khúc Linh Phong dần nảy lên trong lòng Lý Nguyệt Ảnh, y cả kinh, vội thu tay lại, không khí nhất thời khấn trương.

“Ta, ta không sao, ta, ta đi trước.” Lý Nguyệt Ảnh lắp bắp nói, cả đồ vật cũng không dọn vội vàng chạy đi.

Khúc Linh Phong vẫn duy trì bộ dáng trước không thay đổi, nhìn theo bóng Nguyệt Ảnh mà thở dài.

Rốt cuộc phải chờ đến khi nào mới có thể đem Nguyệt Ảnh ăn vào bụng đây?

Này này, Linh Phong, ngươi nghĩ xa quá rồi đi, trước hết không phải nên nghĩ cách theo đuổi Nguyệt Ảnh sao.

Nguyệt Ảnh cuống quýt trở về phòng, tìm nhảy thành thịch. Nhưng vừa vào phòng lại thấy một bóng người chạy vào, hoảng sợ. Nhìn kỹ lại, hô: “Sư phụ, người làm sao vậy?”

Người kia đúng là Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu bị hành động của Hoàng Dược Sư dọa sợ, vội vàng trở về phòng, hoảng quá đi nhầm đường, chạy đến phòng của Nguyệt Ảnh, làm cả hai người cùng giật mình hoảng sợ.

Hoa Mãn Lâu mặt đỏ bừng nghiêm túc nói: “Nguyệt Ảnh, thật xin lỗi, ta đi nhầm.”

Dứt lời muốn rời đi, sau ngẫm lại lại quay lại nói: “Nguyệt Ảnh, thu dọn đi, chúng ta rời khỏi đây. Ách, đừng nói cho người khác biết.”

Hiện tại Dung nhi đã hơn một tuổi, còn có Linh Phong cùng Thừa Phong có thể chăm sóc bé, y không cần ở lại đây nữa.

Hơn nữa nếu không đi, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị người ăn kiên mật tịnh. Cảm tình đối với Hoàng Dược Sư vẫn chưa rõ ràng, y không muốn làm tổn thương hắn, không muốn mình vì thương cảm nên mới ở lại. Bọn họ phải là cả đời bên nhau với tình cảm chân thật, cử án tề mi [vợ chồng tôn trọng nhau], bạch đầu giai lão, là tin tưởng của Hoàng Dược Sư, cũng chính là hy vọng của y.

Cho nên phải rời khỏi đây, có lẽ thời gian sẽ lắng đọng lại, Hoàng Dược Sư sẽ phát hiện, cảm tình với y, chỉ là sai lầm. Nếu không, đợi đến lúc tình cảm mãnh liệt của hắn tàn lụi, khi đó, cả hai người sẽ phải chịu thương tổn.

Y không muốn mất đi bằng hữu như vậy.

Hoa Mãn Lâu cười khổ, nói đúng ra, y sợ.

Lý Nguyệt Ảnh nghe xong sửng sốt. Phải rời đảo, rời nơi này?

“Sư phụ, vì sao.....” Nói được một nửa, nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của Hoa Mãn Lâu, cũng nhận ra rồi. Nguyệt Ảnh từ nhỏ đã ra ngoài kiếm ăn, cũng thiếu chút nữa bị bán làm tiểu quan, đối với chuyện nam nữ cũng không xa lạ. Lại thêm, tâm của Hoàng Dược Sư đối sư phụ nhà mình mọi người đều biết. Hiện giờ xem ra, sư phụ nhà mình muốn chạy trốn. Nhưng.....

“Sư phụ, chúng ta quay về Bách hoa lâu sao?”

“Không, ta mang con đi du ngoạn giang hồ học hỏi một chút. Ừ, tín vật của cửa hàng cũng nên mang theo, còn có ngân phiếu, những thứ khác không cần mang cũng được.”

Lý Nguyệt Ảnh : Sư phụ, người chạy trốn cũng không cần phải làm như chạy nạn như vậy, người có thể trốn Hoàng đảo chủ đây mảnh khoe này sao? Hai đồ đệ nhà ngài ấy không phải cũng đã bị truy ra rồi sao?

Nhìn dáng vội vàng của sư phụ nhà mình, Lý Nguyệt Ảnh thở dài, bắt tay vào thu dọn.

Nhưng, Nguyệt Ảnh cũng giật mình, rời đảo, rời nơi này, trốn tránh người của Đào Hoa đảo, cũng là rời khỏi Khúc Linh Phong.....

Rời hắn, trong lòng, có chút đau.....

Không biết hắn khi biết mình đã đi, sẽ như thế nào?

Ban đêm, hai thầy trò Hoa Mãn Lâu đã thu dọn xong, suốt đêm rời đi, chỉ để lại một phong thư ngắn nói muốn đưa Nguyệt Ảnh vào giang hồ chơi, cũng không nói không cần đi tìm, bảo Hoàng Dược Sư tìm một nữ nhân tốt mà tái giá.

Khi Hoàng Dược Sư xem xong thư sắc mặt âm trầm, chén cầm trong tay bị bóp nát thành tro, giận tới mức mím cười, thấp giọng nói: “Được, được, được, A Lâu, chúng ta xem xem, người có thể chạy bao xa, chạy bao lâu.” Mọi người sắc mặt trắng bệch, ngay cả Lão ngoan đồng nghĩ muốn nháo một chút cũng không dám lên tiếng, chỉ nhìn sắc mặt nổi giận đùng đùng của Hoàng Dược Sư mà thâm cầu nguyện cho Hoa Mãn Lâu: Hoa công tử, tới khi sư phụ tìm thấy, ngài hẳn phải hy sinh rồi.....

Khúc Linh Phong sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại thực đau khổ.

Nguyệt Ảnh, đến lúc đó nếu gặp lại, bên cạnh người có thêm những người khác, ta phải đứng ở đâu đây?

Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, vô luận thế nào, ta kiếp này nhất định sẽ không buông tay.

Nhưng họ không biết, lần này xa cách, khi gặp lại, đã là ba năm sau.

Suy nghĩ tác giả: Vì thế, tiếp theo sẽ thay đổi một chút....

Chắc thế.....

Nguyệt mỗ lại chạy trốn.

Phiên ngoại có thể sẽ có H.....

Nhưng không nhanh như vậy đâu.

31. Chương 28

Mùa đông, tuyết trắng ngập trời. Bến đò sông Hoài, Giang Bắc, bên trong khách *** chật kín người, đều tụ lại một chỗ.

Trời tuyết rơi lớn như vậy, không thể đi đường.

An lão bản ôm đông ngân phiếu trong ngực. Gần cuối năm rồi, hẳn phải về nhà đón năm mới, ai ngờ trời trở rét nhanh, lập tức đã phủ đầy tuyết, cũng chỉ có thể ở nghỉ lại khách ***.

“Tiểu nhị, có bàn không?” An lão bản nhìn một đám người rậm rạp, ngữ khí không xác định hỏi.

“Khách quan, ngài thấy nhiều người như vậy. Ngài đành phải ngồi cùng bàn với người khác thôi, được không?” An lão bản cũng chỉ đành gật đầu.

Tiểu nhị dẫn hắn tới một bàn nhỏ, đang ngồi là hai người trẻ tuổi, một người áo trắng như tuyết mang mũ sa không thấy rõ mặt, một người khác là một thiếu niên thanh tú khoảng mười lăm, mười sáu tuổi mặc áo xanh, thiếu niên ấy đang cung kính hầu nam tử áo trắng kia. Hai người này ăn mặc hoa lệ, nhìn không ra quan hệ.

Trong lúc hắn đang đánh giá hai người, tiểu nhị cũng đến giải thích với hai người, thiếu niên thanh tú nghiêm túc trả lời, tiểu nhị liền đem chỗ còn lại dọn sạch sẽ, cười làm lành rồi rời đi.

An lão bản là người làm ăn. Ngồi xuống, cười nói: “Ngượng ngùng, đã quấy rầy hai vị.”

“Không sao, đều là người qua đường. Ra ngoài, luôn phải làm thế nào thuận tiện.” Nam mang sa trắng trả lời.

An lão bản vội vội xưng đúng, lại cùng người kia nói vài câu, thấy người này lời nói thân thiết ôn hòa, hợp với tính hắn, một lúc sau, đã có chút quen biết. An lão bản biết người này gọi Trầm tiên sinh, cùng đệ tử du lịch khắp nơi, biết không ít chuyện, Trầm tiên sinh ôn hòa dễ gần, hắn tò mò hỏi: “Trầm tiên sinh, sao người lại mang mũ sa trong nhà? Không phiền toái sao?”

Trầm tiên sinh tay sờ sờ mặt nói: “Tướng mạo của ta..... Vẫn là không cần quấy nhiễu đến mọi người. Ta như vậy cũng hết cách.” Nghe thấy đối phương có ý lánh tránh, An lão bản thức thời cũng không nói tiếp.

Lúc này, chợt nghe thấy mấy người xôn xao một chút, đệ tử bên cạnh Trầm tiên sinh thấp giọng nói: “Sư phụ, là thuyết thư tiên sinh [người kể chuyện]. Hơn nữa, hôm nay người còn chưa uống thuốc.”

Trầm tiên sinh cười khổ: “Ảnh nhi, con so với Phong đại phu còn đáng ghét hơn nha.” Phong Lạc, thầy thuốc trong một y cốc, trước đây được y cùng đồng bạn cứu khi mình bị thương nặng, khiến y phát hiện ra một bí mật lớn, cũng cho y biết được cảm tình của chính mình. Nhưng, đó đã là ba năm trước.....

“Nếu Phong tiên sinh biết sư phụ không uống thuốc đúng giờ, chỉ sợ.....” Nói xong, thiếu niên đánh một cái rùng mình, tựa hồ nhớ tới cái gì không tốt. Thầy thuốc Phong Lạc kia không chỉ có y thuật cao minh, biện pháp chính người cũng cao minh, người này không ngồi không, ngay cả sư phụ y cũng vài lần bị Phong đại phu “dạy dỗ”.....

An lão bản thấy Trầm tiên sinh cười khổ liên tục, muốn hỏi, nhưng lại bị câu nói của người thuyết thư kia đánh gãy.

“Gần đây, giang hồ xảy ra vài chuyện lớn, các vị có biết Đông tà? Nếu không biết, ta đây phải nói cho nghe một lần.”

“Ông lão có chuyện gì nói đi, ta cũng muốn nghe chút tin tức.” Một vị đại hán đứng lên nói. Xem ra thuyết thư tiên sinh này vẫn luôn được mọi người hoan nghênh.

“Như ta đã nói.” Ông lão thanh giọng: “Trước hết, mấy năm trước Hoa Sơn luận kiếm để tranh đoạt Cửu Âm chân kinh đúng không?”

“Ông lão, việc này đã là mấy năm trước rồi, còn nói lại làm gì?” Một nam tử nói, mọi người đồng tình.

“Không không.” Ông lão vỗ vỗ bàn, nói: “Là sau Hoa Sơn luận kiếm, không có chút tin tức nào của Cửu Âm chân kinh. Nhưng ba năm trước, lại có một chuyện, đệ tử của Đông tà đã học được Cửu Âm chân kinh, chính là Hắc Phong song sát.”

“Sao lại vẫn là chuyện này, ông lão, người muốn kiếm tiền hay không vậy?” Mọi người ồn ào.

An lão bản lại rất chú ý tới, nhắc đến Đông tà, Trầm tiên sinh có chút phản ứng hơi quá, ngay cả nước trà cũng không cần thận làm đổ ra người.

“Nói rất dài, các vị không cần kích động.” Thuyết thư tiên sinh vội vàng trấn an mọi người.

“Nhưng mấy tháng nay, có người biết được, nguyên lai Hắc Phong song sát là học trộm, bị đuổi khỏi Đào Hoa đảo.” Mọi người một tràng oa lên, thuyết thư tiên sinh thấy mọi người bắt đầu chú ý nghe, vui vẻ nói tiếp.

“Tháng trước, Hắc Phong song sát ở Gia Khánh hành hiệp trượng nghĩa, cứu một cô gái bị tên cẩu quan Chu Vũ Lễ bắt, giáo huấn hắn một trận, lúc đó, Hoàng đảo chủ mang một đứa nhỏ bắt được Trần Huyền Phong, muốn phế đi võ công của hắn.” Thuyết thư tiên sinh thấy mọi người hết sức chăm chú, thừa nước đục thả câu, chậm rãi uống trà.

“Rồi sau đó thế nào?” Đoàn người thấy lão như vậy, liền khẩn trương thúc giục.

“Sau đó nha, Trần Huyền Phong kia đưa ra một phong thư cho Hoàng đảo chủ. Hoàng đảo chủ vừa thấy thư, các người nói xem, ông ta làm gì?”

Thuyết thư tiên sinh hí hí mắt, vỗ vỗ bàn, nói: “Hoàng đảo chủ nha, thấy thư, trong lòng vui mừng, ngay cả con gái mang theo cũng vứt cho hai đệ tử, một mình đi trước.”

“Vì sao vậy?”

“Vì sao nha, sao mà ta biết được. Hoàng đảo chủ võ công cái thế, sao có thể so với lão nhân nho nhỏ như ta?”

“Việc này sao lão tiên sinh lại biết được?” An lão bản nghe đến nhập thần, nghe thấy thiếu niên bên cạnh vừa rồi một câu cũng chưa nói, đột nhiên lại hỏi.

“Việc này nha, ta không nói dối. Đây là do chính miệng cô gái bị bắt kia nói.” Thuyết thư tiên sinh kia vuốt râu, cười tủm tỉm.

“Tiếp nha, trên giang hồ gần đây có hai vị thiếu hiệp, nghe nói là hai thầy trò, bắt hết bọn thổ phỉ, cường đạo gần đây mà không làm ai mất mạng.”

“Nga, là hai vị nào?” Lời vừa nói, liền có người hứng thú đứng lên nghe.

“Nga, vị sư phụ trước đây Hoa Sơn luận kiếm cũng có xuất hiện. Cùng Đông tà Hoàng đảo chủ giao tình thân mật. Vị đại hiệp này, bộ dạng phong thần tuấn lãng, cường đạo thổ phỉ cũng vì dung mạo của y mà trêu chọc. Chỉ tiếc, người này toàn vẹn như vậy, nhưng đôi mắt lại không nhìn thấy. Đáng tiếc đáng tiếc.” Thuyết thư tiên sinh vẻ mặt đáng tiếc vuốt râu.

Có người giục hắn: “Lão nhân, thiếu hiệp kia tên là gì? Người đã nhìn thấy y bao giờ chưa?”

“Ta đây có nhìn thấy một lần, nhưng chỉ là đứng xa xa, khi đó đường núi chật hẹp, ta đi ngang qua một thôn nhỏ hoang vắng, xa xa thấy vị thiếu hiệp kia áo bay phấp phới, đang giúp một nông gia đuổi đạo tặc, không biết dùng chiêu thức gì, một đám đại hán đánh không lại người ấy.”

“Lúc ấy nhìn y như bước ra từ trong tranh, diện mạo tuấn tú, nghe thấy y tự xưng Hoa Mãn Lâu, ta chỉ biết trên giang hồ được gọi là Ngọc tử công tử, Hoa Mãn Lâu Hoa công tử.” [tự là tay áo]

“Còn có đệ tử của y cũng chỉ nghe thấy gọi là Nguyệt Ảnh, mới mười lăm mười sáu tuổi, kiếm pháp rất mạnh, bộ dạng cũng tuấn tú, nhiều cô nương còn nghĩ chỉ chạm tay vào hai người họ thôi cũng đủ mãn nguyện rồi.....”

An lão bản nghe đến nhập thần, lại nghe Trần huynh đệ kia ho nhẹ vài tiếng, khiến đệ tử y lo lắng, hướng về phía An lão bản khẽ gật đầu nói: “Tại hạ thân thể không khỏe, xin cáo lui trước.” Liền cùng đệ tử rời lên lầu trên.

Suy nghĩ tác giả: Cám ơn mọi người nhắc nhở, nghĩ ra danh hiệu rồi sau lại quên.....

Nguyệt mã oa cái chạy trốn.....

32. Chương 29-1

Đúng lúc ấy, ngoài cửa bỗng tiến vào vài người, mọi người quay mặt nhìn, không chuyển trở lại. Chỉ thấy một thanh niên bộ dạng phong trần tuấn lãng, tiêu sái trác tuyệt, mặc một bộ xiêm y nguyệt sắc [xanh nhạt, xanh lơ], động tác đều lộ uy nghiêm, làm người ta không dám lơ mãng trước mặt hắn, nhưng lại không thể dời mắt khỏi người hắn.

Phía sau là đôi vợ chồng trẻ, sắc mặt không tốt lắm, nắm tay một đứa nhỏ đi tới, cước bộ phù phiếm, sắc mặt tiêu tụy, đằng sau nữa còn có một thiếu niên thanh tú mang theo bao lớn bao nhỏ.

Thiếu niên vào sau cũng khoảng mười tám mười chín tuổi, trên mặt là tươi cười, giờ đã thành mặt đau khổ, nhìn đứa nhỏ trên người nữ nhân kia lộ ra vẻ mặt giảo hoạt với hắn.

Mọi người thấy mấy người vừa vào đều khí chất bất phàm, nhất thời vắng lặng, ngay cả thuyết thư tiên sinh cũng nhìn họ không chớp mắt, vị thiếu niên đang giúp sư phụ lên lầu kia kỳ quái muốn quay đầu lại, bị sư phụ nhà mình tay cứng ngắt túm chặt, y tưởng thương thế của sư phụ lại nặng thêm, vội nói: “Sư phụ, người sao vậy? Có phải nội thương nặng thêm không?”

Lúc này khách *** một mảnh im lặng, lời của thiếu niên nói ra cũng truyền rõ ràng đến tai những người vừa đến, theo thanh âm nhìn lại ——

“A Lâu?” Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

“Nguyệt Ảnh?” Thiếu niên thanh tú vui mừng kêu lên.

“Hoàng tiên sinh? Linh Phong?” Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên gọi, cảm thấy tay vịn cầu thang của sư phụ lại dùng sức, ngón tay trở nên trắng bệch, lúc này lại ho vài tiếng.

Lý Nguyệt Ảnh có chút đăm chiêu, sư phụ hắn biết người vào là Hoàng Dược Sư nên mới dị thường như thế.

Hoàng Dược Sư nghe thấy tiếng ho khan, sắc mặt tối sầm, cả người phát ra sát khí sắc bén. Mọi người trong *** bị dọa, nhất thời không dám nói tiếng nào.

Thân ảnh như gió, nháy mắt đã tới trước mặt Hoa Mãn Lâu, nói: “Người làm sao vậy?”

“Dược Sư, ta không sao.” Nam tử áo trắng, Hoa Mãn Lâu, dịu dàng nói.

“Người nghĩ y thuật của ta không tốt sao?” Hoàng Dược Sư nổi giận, cầm lấy tay y bắt mạch.

Y bỏ đi vài năm, nhớ y vài năm, gặp lại lại là trong tình cảnh này, làm sao Hoàng Dược Sư có thể không tức giận? Giờ còn mang mũi sa, chẳng lẽ bị thương trên mặt?

Hoàng Dược Sư sắc mặt thâm trầm, xốc mũ sa của y lên, mọi người xung quanh vẫn luôn theo dõi bọn họ nhất thời quên mất thế nào là hô hấp. Chỉ thấy người kia tuấn lãng dị thường, mặt như lan chi [không hiểu “lan chi” là gì... QvQ], ngũ quan tinh xảo thanh lệ, sắc mặt có điểm tái nhợt, thêm một thân áo trắng, có điểm không dính bụi trần gian, như thần tiên bước ra từ trong tranh.

Hoa Mãn Lâu thở dài một tiếng: “Nơi này không tiện nói chuyện, trở về phòng rồi nói.”

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, người dưới lầu chưa kịp hoàn hồn thì hai người đã không thấy tăm hơi. Hoàng Dược Sư dùng khinh công, mang theo Hoa Mãn Lâu rời đi, không rõ tung tích.

Lúc này xa xa có hai người đứng ngoài cửa, thấy một cảnh này. Người cao lớn hơn thấp giọng đầy ghen tuông nói: “Được chưa Lạc Lạc, người vừa lòng rồi chứ?” Bằng không ta hao tổn tâm tư đem Hoàng Dược Sư dẫn tới đây để làm gì, đêm nay, nhất định phải ăn sạch y, người này lấy cơ thương thế của Hoa Mãn Lâu chưa lành mà cự tuyệt mình cầu hoan, lần này, tuyệt đối trốn không thoát đâu!

Người kêu Lạc Lạc cười đến giống tiểu hồ ly, nói: “Trùng Dương, có Hoàng Dược Sư ở đây, hắn sẽ đốc thúc tiểu Lâu uống thuốc, hắn là không ngại.” Rốt cuộc khiến người đầu gối này ghen tỵ, xem ra chiêu này dùng vẫn tốt, về sau hữu dụng.

Vì thế, hai người lòng nham hiểm nhìn nhau mà cười.

Còn mấy người ở lại, Khúc Linh Phong, Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong, còn có tiểu Hoàng Dung. Lý Nguyệt Ảnh bắt đặc dĩ, gọi tiểu nhị, để mấy người ở cùng một viện.

Lúc đầu khi Hoa Mãn Lâu còn chưa mang mũ sa, vào khách *** tìm phòng trọ, luôn bị người gõ cửa muốn gặp, nhiều nhất là giang hồ đạo chích tới trêu ghẹo, còn cả hái hoa tặc. Sau Hoa Mãn Lâu thấy quá phiền toái, đành phải mang mũ sa, dù sao y cũng không nhìn thấy. Nếu không cẩn thận mũ sa bị mở ra, hai người đành thuê cả một tòa viện, nếu không có thì đành chấp nhận. Mang mũ sa giảm rất nhiều phiền toái.

“Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh.....” Khúc Linh Phong cúi đầu gọi tên Nguyệt Ảnh, nhìn y thật sâu, tựa hồ muốn đem hình ảnh của y khắc sâu trong đầu.

Lý Nguyệt Ảnh bị Khúc Linh Phong chớp chớp gọi tên, không được tự nhiên nói: “Chúng ta trước đi nghỉ ngơi, sự phụ sẽ về nhanh thôi.”

Khúc Linh Phong si ngốc nhìn Lý Nguyệt Ảnh, ba năm không gặp, Nguyệt Ảnh thay đổi rất nhiều. Nguyệt Ảnh cao thêm, hiện tại cao đến cả vai Linh Phong, có lẽ ba năm hành tẩu giang hồ, trải qua nhiều việc, lớn lên tay chân thon dài, dáng người mềm dẻo, nhưng so với trước đây lại gầy hơn một chút. Ngũ quan phát triển, bắt đầu lớn lên, mới mười lăm mười sáu tuổi, thân mình còn chưa thành thực, mềm mại tươi mát, có loại cảm giác bông bột, sức sống vô tận.

Lý Nguyệt Ảnh xoay người, không để ý tới Khúc Linh Phong, nhưng đứa nhỏ trong ngực Mai Siêu Phong nhìn thấy Nguyệt Ảnh, giang tay ra đòi ôm. Mai Siêu Phong kinh ngạc nhìn tiểu Hoàng Dung, lúc tiểu Hoàng Dung vừa thấy nàng, vẫn là sợ người lạ không để ý đến nàng, thế nhưng hiện tại lại muốn Lý Nguyệt Ảnh ôm?

Khúc Linh Phong ghen tỵ, ê ẩm nói: “Sư tỷ, tiểu Dung nhi vẫn luôn thích Nguyệt Ảnh cùng Hoa công tử, mấy năm vậy rồi mà vẫn còn nhớ.”

Nguyệt Ảnh dịu dàng ôm tiểu Hoàng Dung nở nụ cười.

Tiểu Dung nhi lớn rất lên thật hoạt bát. Linh Phong cũng trở nên thực thành thực, ngây ngô trước kia đã bị thay thế bởi ổn trọng. Chính mình không nghĩ tới, lâu như vậy, hắn vừa liếc mắt đã nhận ra mình. Không biết vì sao, Lý Nguyệt Ảnh thấy lòng thực ấm.

Tới đình viện, Lý Nguyệt Ảnh thưởng cho tiểu nhị, Khúc Linh Phong tiếp nhận Lý Nguyệt Ảnh, đem Dung nhi cho Mai Siêu Phong nói: “Sư tỷ, Dung nhi buồn ngủ rồi.” Rồi lúi Nguyệt Ảnh đi ôn chuyện. Trần Huyền Phong trợn trắng mắt, tiểu Tam ngu ngốc, trong lòng muốn gì là không gạt được ai, tiểu Dung nhi không buồn ngủ nhưng được Mai Siêu Phong chăm sóc rồi, mà hiện tại.....

Trần Huyền Phong mỉm cười, nói với Nguyệt Ảnh: “Nguyệt Ảnh, không ngờ nhanh như vậy lại gặp.”

“Đúng nha, thật không nghĩ tới, Huyền Phong đại ca, hai người tốt chứ?” Lý Nguyệt Ảnh quan tâm hỏi.

“Đại sư huynh, Nguyệt Ảnh, mấy người đã gặp trước? Sao đệ không biết?” Khúc Linh Phong ăn phải dấm chua hỏi, một bên ôm chặt Nguyệt Ảnh, một bên gặt gao tròng Trần Huyền Phong.

33. Chương 29-2: Tiểu Phiên Ngoại

Chuyện xảy ra do một đêm đi tiểu.

Chuyện xảy ra khi Hoa Mãn Lâu vừa mới trở lại đảo Đào Hoa, Phùng Mặc Phong mới mười tuổi.

Đêm đó, tiểu Phùng Mặc Phong phải đi tiểu đêm, mắt mông lung buồn ngủ mà dậy.

Tiểu Mặc Phong giải quyết xong xuôi, tẩy rửa rồi trở về phòng ngủ tiếp. Ai ngờ, đi qua thư phòng lại thấy một bóng đen chớp động trong đó, thân ảnh rất quen thuộc, là Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư cất sách lên giá, hướng Phùng Mặc Phong nói: “Đêm còn dài, Mặc Phong, sao còn chưa đi ngủ.”

Phùng Mặc Phong vội gật đầu đáp ứng. Hoàng Dược Sư cũng rời đi rồi, mà tiểu Mặc Phong vẫn cứ đứng đó —— chân cứng đờ rồi.....

Không lâu sau, chân cũng đã bình thường lại rồi, Phùng Mặc Phong định trở về phòng, lại thấy một thân ảnh khác lén trốn vào thư phòng, đứng vị trí trước của Hoàng Dược Sư, rồi cũng cầm đứng quyển sách Hoàng Dược Sư vừa xem tỉ mỉ đọc. Lúc này Phùng Mặc Phong thấy rõ, ra là Tam sư huynh Khúc Linh Phong.

Lúc ấy, gió lạnh thổi qua, Phùng Mặc Phong rùng mình, liền quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Lục Thừa Phong nắm tay Phùng Mặc Phong đi qua thư phòng. Phùng Mặc Phong hỏi: “Tứ sư huynh, sách trong thư phòng nhất định phải xem buổi đêm sao?”

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác không hiểu của Mặc Phong, Lục Thừa Phong cười đến dịu dàng nói: “Ngoan” rồi kéo đi ra ngoài.

Vũ Miên Phong vẫn luôn đi theo đằng sau nhưng đã bị bỏ rơi, tò mò vào thư phòng lấy ra quyển sách, chỉ thấy trên bìa viết năm chữ rồng bay phượng múa —— Long dương thập bát thức!

Suy nghĩ tác giả: Lạc Lạc đã lên sân khấu, là bạn tốt của ta đó, sẽ chính thức xuất hiện trong hai chương tới!

Tung hoa tung hoa

34. Chương 30-1

Trần Huyền Phong buồn cười nhìn hắn, “Bằng không người nghĩ bức thư kia từ đâu ra?”

Lý Nguyệt Ảnh bị động tác của Khúc Linh Phong làm đỏ mặt, muốn đẩy ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt như cú con bị bỏ rơi của hắn làm cho mềm lòng, đành để mặc hắn ôm.

Nguyệt Ảnh, xem ra vài năm không gặp Khúc Linh Phong, thủ đoạn của hắn tăng lên rồi, vẫn nên cẩn thận chút không sẽ bị nuốt vào bụng đó, nhưng là, ai nuốt ai đây?

Mặt khác, Hoàng Dược Sư mang theo Hoa Mãn Lâu chạy cũng không xa, chính là ngồi trên nóc nhà, gặt gao ôm Hoa Mãn Lâu cẩn thận xem mạch.

Lần gặp lại này y nhìn không khỏe, mạch đập trầm trọng, nhịp đập không bình thường, đúng là tình trạng nhiễm độc. Nhưng hiện tại tuy khá nguy hiểm, nhưng nội tức bình thường, xem ra đã được cao nhân chữa trị, Hoàng Dược Sư an tâm một chút.

Hoa Mãn Lâu cả người bị hắn ôm vào lòng, không khỏi giãy dụa một chút, lại bị tức giận của hắn dọa.

“Dược Sư, thả ta xuống đi.” Tránh không được, Hoa Mãn Lâu đành phải lên tiếng.

Ai ngờ, Hoàng Dược Sư thừa dịp Hoa Mãn Lâu mở miệng, hung hăng hôn lên. Nụ hôn bá đạo khiến Hoa Mãn Lâu gần như không thở nổi.

Hoàng Dược Sư chiếm lấy như chỗ không người, điên cuồng ôm Hoa Mãn Lâu, triền miên quấn chặt lấy cái lưỡi ngây ngô của y, giống như chỉ còn chút thời gian cuối cùng được sống, như phượng hoàng cuối cùng cũng hồi sinh mà rên rỉ. Hoàng Dược Sư gặt gao ôm chặt lấy y.

Nồng đậm nhưng nhớ, nghĩ muốn đem người kia nhập vào xương cốt, tất cả truyền đến từ cái hôn của Hoàng Dược Sư. Thật muốn đem người này ăn sạch, nhập y vào máu thịt mình, như vậy, hẳn y sẽ không thể rời khỏi mình nữa? Nếu người này vĩnh viễn biến mất, có phải hay không, chính mình sẽ chìm sâu vào điên cuồng vô tận?

Cái hôn mạnh mẽ tiếp diễn cho tới khi Hoa Mãn Lâu gần như không thở nổi nữa mới dừng lại. Sợi chỉ bạc theo đầu lưỡi tách ra của hai người mà kéo dài, chỉ tiếc Hoa Mãn Lâu không thấy được.

“A Lâu, người thực nhẫn tâm, đi là đi suốt ba năm.” Hoàng Dược Sư cắn nhẹ lên vành tai y, trượt dần xuống gò má, hung hăng cắn lên như muốn ăn luôn thịt má.

“Người muốn ta buông tay, mà chạy đi khắp nơi, biến mất vài năm? Người chán ghét ta đến vậy sao?” Tới khi vết cắn sắp chảy máu, Hoàng Dược Sư mới hài lòng thả ra.

Hoa Mãn Lâu đau, nhưng một tiếng cũng không thoát ra khỏi miệng.

“Gặp lại, thế nhưng lại làm cho ta đau lòng, người có biết, khi biết tin người bị thương, lòng ta đau thế nào không?” Hơi thở ấm áp phun lên xương quai xanh. Ngửi khí thần nhiên không nghe ra được cảm xúc. Nhưng Hoa Mãn Lâu biết, Hoàng Dược Sư bị thương, đang tự trách bản thân mình.

Hoa Mãn Lâu trong lòng mềm mại, không còn giãy dụa, để hẳn tùy ý ôm.

Tay, chậm rãi xoa trên mặt nam nhân, miêu tả lại khuôn mặt hắn, nói: “Dược Sư, thật có lỗi.”

Hoàng Dược Sư cầm lấy tay y nhẹ nhàng cắn lên, từng cảm giác tê dại lan ra, “Người vậy mà nói xin lỗi ta?” Đến mức này, người vẫn không muốn ở lại cùng ta sao? Hoàng Dược Sư cảm thấy thật đau xót.

“Để trừng phạt, khiến ta phải ở bên cạnh huynh, cho đến khi huynh chán ghét.....”

Hoàng Dược Sư vội che miệng y, kinh hỉ liên thanh nói: “Sẽ không, sẽ không chán ghét, ta chỉ sợ người gạt ta.” Giọng nói vui mừng, ưu sầu bên trong lập tức tan đi.

Đợi vài năm, cuối cùng cũng đợi được.

“A Lâu, A Lâu, A Lâu.....” Hoàng Dược Sư nỉ non.

Hoàng Dược Sư mê muội lướt qua khuôn mặt Hoa Mãn Lâu, một chút lại một chút, tựa hồ mang hình ảnh đó khắc sâu trong đầu, khắc cốt ghi tâm, hòa vào linh hồn, vĩnh viễn không thể phân ly.

Khuôn mặt tái nhợt của Hoa Mãn Lâu trở nên đỏ ửng, đôi môi tinh tế sưng mọng run rẩy. Hoàng Dược Sư ánh mắt buồn bã, lại “đứng” lên rồi.

Lần này, Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng hôn, hôn lên mỗi chỗ một ít, chỉ dẫn Hoa Mãn Lâu non nớt cùng múa.

Hoa Mãn Lâu ngây ngô đáp lại, đầu lưỡi ngây ngô đi theo Hoàng Dược Sư mà chuyển động, lại không biết, loại ngây ngô này càng khiến cho nam nhân nổi lên thú tính. Hoàng Dược Sư không còn dè dặt nữa, cường ngạnh tiến công.

Lúc lâu sau, hắn mới vừa lòng rời khỏi Hoa Mãn Lâu, nhìn người trong ngực như người dựa vào lòng hắn.

Hoa Mãn Lâu xấu hổ và giận dữ muốn chết. Mình thế nào cũng là đại nam nhân, bị người làm cho như vậy, như vậy..... rất cái kia.....

Hoa Mãn Lâu thở dốc một hồi mới bình phục lại, muốn rời khỏi cái ôm của Hoàng Dược Sư, lại bị hắn đặt lại vào lòng nói: “A Lâu, đừng cử động. Ta không muốn lần đầu tiên lại là dã ngoại đâu.” Hoa Mãn Lâu cảm nhận được rõ ràng lửa nóng bên hông, đều là nam nhân, Hoa Mãn Lâu tất nhiên biết đó là gì, vì thế cứng ngắc ngồi trong lòng Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư sờ sờ hai má y, nói thầm: “Nhưng ta lại hy vọng người nháo thêm một chút.” Như vậy có thể danh chính ngôn thuận ăn sạch y, bắt đắc dĩ thở dài, bản thân rõ ràng không phải quân tử, nhưng vì tương lai, cũng đành phải làm một hảo quân tử.

Hoa Mãn Lâu nhĩ lực mạnh, nghe rõ mồn một lời nói thầm của Hoàng Dược Sư, hung hăng trừng hấn một cái.

Người này, thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước.

“A Lâu, vì sao lại bị thương? Đã xảy ra chuyện gì?” Mạch y không đều, theo Huyền Phong cùng Siêu Phong tả lại, hẳn là bị thương rất nặng, nhưng hiện tại cũng khôi phục khá tốt, hẳn là có danh sư cứu trị.

Hoa Mãn Lâu rung mình, như nhớ ra chuyện gì đáng sợ. Hoàng Dược Sư lại ôm chặt ý, quan tâm hỏi: “A Lâu, người lạnh sao?”

Hoa Mãn Lâu cười khở, nói: “Dược Sư, ba năm qua huynh khỏe chứ?”

“Không khỏe.” Hoàng Dược Sư vui đầu vào cổ y, rầu rĩ nói: “Ta mỗi ngày đều nhớ người, đều chạy đi tìm người. Mỗi ngày đều nghĩ, người có ăn no không, mặc có ấm không, có bị thương không. Mỗi ngày lo lắng đề phòng, nếu không phải gặp bọn Huyền Phong, ta cũng không biết tìm người thế nào. Nếu lần này không gặp được, có phải người cứ như vậy, không bao giờ gặp lại ta nữa?”

“Dược Sư, ta không có ý đó.” Hoa Mãn Lâu chua xót. Vài năm này, không phải y cũng vậy sao?

“Không nói nữa, ta mặc kệ. Lần này tìm được người, kiếp này, không được đổi ý nữa.” Hoàng Dược Sư ôm chặt y, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã mất y, trời biết, hấn cỡ nào cảm kích trời xanh, để hấn gặp lại y, tìm được y, ôm lấy y.

Bên kia, Khúc Linh Phong kéo Lý Nguyệt Ảnh vào đình viện uống rượu, mỹ danh ôn lại chuyện cũ. Nhưng trong lòng hấn muốn gì, phỏng chừng trừ bỏ tiểu Hoàng Dung, tất cả mọi người cũng đã biết rồi. Nguyệt Ảnh từ chối không được, đành uống rượu cùng Khúc Linh Phong, nhưng Nguyệt Ảnh trừ khuôn mặt hơi ửng đỏ thì chẳng sao cả. Trong khi đó, Khúc Linh Phong uống đến say ngaoắc cần câu, kì quái hỏi: “Nguyệt, Nguyệt Ảnh nhi, đệ, đệ tửu lượng thật, thật tốt.”

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: “Huyền Phong đại ca không nói cho huynh biết sao? Lúc chúng ta gặp nhau, ta có bồi hấn uống rượu.” Khi đó, y biết được thể chất của mình là ngàn chén không say.

Khúc Linh Phong bị thúc nha, vốn tưởng có thể thừa dịp Nguyệt Ảnh say rượu mà ăn chút đậu hủ, ai ngờ.....

Ô ô (><) đại=’’’’ sư=’’’’ huynh=’’’’ huynh=’’’’ đồ=’’’’ lừa=’’’’ đảo,=’’’’ là=’’’’ ai=’’’’ nói=’’’’ với=’’’’ ta=’’’’ tửu=’’’’ lượng=’’’’ nguyệt=’’’’ ảnh=’’’’ không=’’’’ tốt?=’’’’ suy=’’’’ nghĩ=’’’’ tác=’’’’ giả:=’’’’ kỳ=’’’’ thật,=’’’’ lạc=’’’’ lạc=’’’’ rất=’’’’ yêu=’’’’ vương=’’’’ trùng=’’’’ dương,=’’’’ vì=’’’’ thế=’’’’ vương=’’’’ gg=’’’’ đáng=’’’’ thương=’’’’ đành=’’’’ phải=’’’’ sống=’’’’>

35. Chương 30-2: Phiên Ngoại – Nguyệt Ảnh

“Cha! Cha!” Tiếng đánh người truyền ra từ một căn phòng nhỏ nhà họ Lý trong thôn. Người trong thôn đi qua đó đều lắc đầu bước nhanh.

Lý gia này không phải người của thôn họ, hơn mười năm trước đột nhiên dọn đến, lúc đầu thì không có việc gì, hai đứa con gái trong nhà đều thông minh nhu thuận, đều khiến người phải yêu thương quý mến.

Nương tử nhà họ Lý cũng thanh mi mục tú, hiền lương thực đức, cả nhà hòa thuận vui vẻ, Lý gia làm một chút sinh ý [buôn bán], gia cảnh cũng tốt, Lý gia là một trong những nhà được gọi là giàu có trong thôn, sau lại sinh thêm một con trai, trai gái đủ cả, khiến bao người phải ngưỡng mộ.

Nhưng sau đấy, không biết Lý gia đã đắc tội với ai, khi mở cửa hàng thì bị người quấy rối, sinh ý đã không làm nổi nữa, người chồng lại bị nghiện cờ bạc. Lúc đầu còn thấy người vợ mang trang sức đi bán lấy tiền, sau dần dần, ngay cả nhà cửa ruộng vườn mang đi bán cũng không đủ tiền, người chồng kia đã không hối cải, lại còn đi đánh vợ, trong thôn có nhiều người từng chịu ân huệ của nàng, cũng vì nàng cầu tình nhiều lần, nhưng lại làm cho hấn đánh càng nặng.

Sau lại nghe nói, nương tử nhà họ Lý vốn là xuất thân trong gia đình có thể lực của võ lâm, nàng là trốn nhà đi, cho nên mới khiến Lý gia bị người cản trở làm ăn, vậy nên mới thường xuyên bị đánh, mọi người cũng không tới khuyên nữa, càng nhiều người, lại bị đánh càng nặng hơn.

Nhiều năm qua, con gái trốn nhà luôn làm người ta khinh thường, huống chi còn hại cả cha của đứa nhỏ, rất nhiều cha mẹ thường dạy con gái hai câu, con gái nói chuyện học thức, là loại con gái không đức hạnh. Cũng có người thương tiếc Lý gia, nhưng cũng chỉ lắc đầu thở dài, nếu có, cũng chỉ cho ít đồ để bọn nhỏ ăn. Hôm nay khóc nháo lớn như vậy, chẳng ai tự chuốc lấy họa, tự động né tránh ra xa.

“Tướng công, đừng bán Yến nhi, con còn nhỏ a, bọn kia không kẻ nào là người tốt, nếu chàng bán nó, cả đời Yến nhi sẽ bị hủy, nó là cốt nhục của chàng mà, tướng công!”

Người đàn bà ôm chặt chân nam nhân tới mang con mình đi, mắt không chớp nhìn chăm chăm đứa nhỏ bị ôm ngang dưới nách, đó là con gái cả của họ, những tưởng người không có tư chất như nàng mà trốn đi, trong nhà sẽ chẳng có ai quan tâm, không nghĩ đến phụ thân nàng lại coi trọng mặt mũi đến vậy, quyết tâm muốn giết chết nàng.

Cuộc sống hạnh phúc trong tưởng tượng của nàng chỉ kéo dài vài năm, nháy mắt, đã biến mất rồi. Nhân lúc nàng không chú ý, tên kia một cước đá đến, lập tức khiến nàng bị văng ra tận cửa.

“Nương!” Đứa nhỏ bị dọa ngốc một bên rồi cuộc cũng phục hồi tinh thần, người mẹ cùng hai con gái đứng một bên khóc thảm, kẻ kia không buông tha cho họ, tùy tay túm lấy cón giắt quần áo bên cạnh, nhắm thẳng vào hai người mà đánh. Người phụ nữ sợ tới mức dùng chính thân thể mình để ngăn đòn đánh, bị đập vào ngay vết thương cũ, phun ra máu.

“Nương ——” Đứa con sợ hãi hét lớn, tiếng hét càng ngày càng xa dần, cho tới khi cái gì cũng không còn nghe thấy nữa.

Cuối cùng, đứa con gái cũng không thể giữ lại, mẫu thân y cứ như vậy kéo thân thể bệnh tật đi làm thuê, kiếm tiền vẫn không đủ, qua hai ngày, không chỉ con gái lớn, con gái thứ cũng bị bọn người kia mang đi.

Mẫu thân giống như kẻ điên, đuổi theo kẻ mang tỷ tỷ, lại bị hấn đấm ngã trên mặt đất.

Lần đầu tiên, mẫu thân cảm thấy việc nàng không có thiên phú học võ là một tội lỗi không thể tha thứ, nếu không, những kẻ này có thể là đối thủ của nàng sao? Nếu không, nàng đã có thể dựa vào võ công mà mang con đi, ở trong giang hồ kiếm cơm ăn. Nếu không, có lẽ nàng sẽ không hết hy vọng khi ở lại căn nhà kia, không gặp ma chướng cả đời của mình, sai lầm cả đời của mình.

Chẳng những cuộc sống của bản thân bị hủy hoại, còn cả những đứa con đáng thương của nàng. Mẫu thân quỳ rạp trên đất, quần áo ướt sũng nước mắt, không đi, cũng không đứng dậy.

Nàng hận, cả đời này, nàng không có được hạnh phúc, thật vất vả mới có được chút ngày thoải mái, nhưng cũng thành bọt biển mà tan biến, nàng càng hận hơn, cho tới hôm nay, nàng vẫn yêu nam nhân gây cho nàng đau đớn này.

Không biết rằng, xa xa, con trai nàng đang gắt gao nhìn nàng, ánh mắt như nứt ra. Ánh mắt đó không thuộc về một đứa trẻ.

Nó hiểu, khi nó còn rất nhỏ, nó cũng từng hạnh phúc, mấy lời nói nhàn rỗi kia, nó đã nghe quá nhiều. Nó không hiểu, rõ ràng không phải nó và mẹ sai, mọi người, đều chỉ trích mẹ nó, gió đêm thổi qua thân ảnh đầy máu tươi phủ phục trên mặt đất. Đứa nhỏ đó cả đời bị ám ảnh.

Nguyệt Ảnh đang ngủ bỗng ngồi bật dậy, chuyện đã bao lâu rồi?

Nguyệt Ảnh tự hỏi mình. Giống như thật lâu cũng không thể nhớ ra đoạn hồi ức thống khổ đó, mẫu thân bị đánh chết, chết không nhắm mắt. Hai chị gái lần lượt bị bán đi, ánh mắt tuyệt vọng mà bất lực, cùng với lúc người của thanh lâu tới báo, hai chị đều đã chết, vẻ mặt tức giận vì ma táng tốn thời gian của người đàn ông kia.

Tức giận, vì hai đứa con gái đã bán đi không còn quan hệ gì với hắn, tức giận, vì kỹ viện muốn đem thi thể về nhà để hấn ma táng.

Y nhớ rõ, người đàn ông kia, ngay cả thi thể đã chết của con gái, cũng lấy roi ra đánh cho hả giận, đánh nửa ngày, mới mang xác ném vào bãi tha ma với khuôn mặt lạnh khốc.

Phía sau, một thân thể ấm áp dựa sát vào y, làm thân thể lạnh lẽo của y dần ấm lại.

“Làm sao vậy? Lại bị bóng đè?”

Để bản thân tùy ý tiến vào cái ôm ấm áp kia, Nguyệt Ảnh lắc đầu.

“Không phải, là chuyện chỉ có thể thấy được trong mơ.” Thanh âm Nguyệt Ảnh có chút suy sụp.

Khúc Linh Phong ôm chặt người trong ngực, hắn biết, cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, vết sẹo kia, vĩnh viễn không thể xóa mờ.

Chuyện của Nguyệt Ảnh hắn biết rõ, lúc trước Nguyệt Ảnh chính là do tay hắn sắp xếp, sau, cũng muốn vì y mà báo thù. Nhưng võ công Nguyệt Ảnh không kém hắn, dù thế nào, hắn cũng không muốn nhắc đến chuyện thương tâm trong lòng y. Nhưng hiện tại xem ra, Nguyệt Ảnh vẫn không thể buông tha.

“Ta không hận họ, thật sự, mặc kệ hạnh phúc của mẫu thân bị phá hủy, người đàn ông ghê tởm đó, ta chỉ thấy chán ghét, ghê tởm từ trong lòng, không biện pháp, ta không quên được, không quên được hình ảnh thi thể của mẫu thân, không quên được từng vết thương trên thân thể tỷ tỷ, không quên được người đàn ông kia quát lên thi thể tỷ tỷ với biểu tình điên cuồng mà *** loạn.....”

“Linh Phong, làm sao bây giờ, ta ghét, trên người ta chảy dòng máu của hắn.....”

Khúc Linh Phong không nói, hắn biết, hiện tại Nguyệt Ảnh đang dần hồi phục, y chỉ muốn nói ra mọi thứ, chỉ cần một người nghe y nói, ở bên cạnh y mà thôi.

Nguyệt Ảnh xoay người, chui vào lòng Khúc Linh Phong, thật lâu không động đậy, lâu đến nỗi, chính y cũng đã quên.

Y cần một lần chia sẻ tất cả nỗi lòng.

Cảm thấy đầu vai ướt át, Khúc Linh Phong vẫn không nói, chỉ ôm người kia càng chặt. Từ cửa sổ nhìn vào, hai thân ảnh ôm nhau đến bình minh. Có lẽ, dù vết thương có nghiêm trọng thế nào, đến cuối cùng sẽ dần lành lại.

Chỉ cần người kia.

Luôn ở bên cạnh.

36. Chương 31

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, toát ra ánh sáng như hồ điệp đang bay lượn, ở trên người mỹ nhân chớp động.

Đúng vậy, là mỹ nhân.

Mái tóc dài rối tung tỏa ra, xiêm y vì giấc ngủ mà trở nên hỗn độn, ẩn ẩn lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Khuôn mặt mỹ nhân thanh lệ thoát tục, cũng không khiến người ta nhận nhầm thành nữ nhân. Mi tâm nhú chặt khiến người có cảm giác yếu ớt, mỹ cảm ngoài ý muốn.

Hoàng Dược Sư mê muội nhìn cảnh đẹp trước mắt, sáng nay tỉnh lại có y bên cạnh, Hoàng Dược Sư rốt cục cảm thấy an lòng, hắn đã lo lắng cỡ nào khi nghĩ tất cả sự tình hôm qua chỉ là mộng, hắn không tìm được A Lâu, không được ôm y, không cùng nhau ngủ. Hết thấy chỉ là mộng Nam Kha, giống như mỗi lần hắn tỉnh lại trước kia.

May mà không phải là mộng.

May mà người này đang ở bên cạnh hắn.

Hoàng Dược Sư thành kính hôn lên mặt Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu ươm một tiếng, lông mi như cánh bướm khẽ nhúc nhích, mở mắt, có điểm không xác định hỏi: “Được Sư?”

“A Lâu, là ta.” Mới buổi sáng, giọng nói Hoàng Dược Sư khàn khàn vang bên tai.

Hoa Mãn Lâu hoảng hốt nhớ lại, tối hôm qua, gặp được Hoàng Dược Sư, hẳn ôm y trở về, đêm đã khuya, hai người liền ngủ chung.

Hoa Mãn Lâu nhớ tới cử chỉ càn rỡ của Hoàng Dược Sư tối qua, sắc mặt không khỏi đỏ bừng. Hoàng Dược Sư thấy thế, không trêu đùa, ôm lấy y, cầm tay bắt mạch, nghiêm túc hỏi: “A Lâu, người nói, thương thế của người rốt cuộc là do đâu? Đừng gạt ta.”

Hoa Mãn Lâu tất nhiên nghe ra nghiêm túc trong lời Hoàng Dược Sư, cũng không giấu diếm nữa, kể lại từ đầu.

Sau khi Hoa Mãn Lâu cùng Lý Nguyệt Ảnh rời đảo, liền một đường đi về hướng Bắc, thẳng đến nước Kim. Dọc đường đi cũng không có việc gì lớn, trừ bỏ Hoa Mãn Lâu vì dung mạo của chính mình khiến khắp nơi xôn xao, thì thật sự cũng không có gì. Y cùng Nguyệt Ảnh vừa đi vừa chọn nơi có phong cảnh đẹp, tìm một địa phương tốt, ở lại đó nửa tháng, dạy Nguyệt Ảnh chút võ công, trừ bạo giúp kẻ yếu, cái gì cũng có, thuận tiện cũng buôn bán một chút, cứ như vậy, không giống chạy trốn, mà rất tiêu điều tự tại.

Cứ như vậy qua hai năm, một tháng nọ, y gặp được vợ chồng Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong.

Khi đó, bọn họ đang ở một chỗ hoang dã, rất xa, Hoa Mãn Lâu ngửi thấy mùi máu tươi, còn có tiếng chém giết, trong đó có hai thanh âm dị thường quen tai. Hoa Mãn Lâu trầm ngâm một chút, liền mang theo Nguyệt Ảnh lặng lẽ đi về phía đó.

Trốn tốt, chợt nghe thấy tiếng Nguyệt Ảnh kinh hô: “Sư phụ, là Trần Huyền Phong đại ca và Mai Siêu Phong tỷ tỷ.” Hai người này từng có bất hòa với Nguyệt Ảnh, sau lại hòa giải, tất nhiên nhớ kỹ.

Đúng là Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong đang cùng một đám đại hán giao thủ, phía sau còn che chở cho mấy nữ tử trẻ tuổi. Nhưng hai người vẫn còn trẻ, so ra kém với bọn đại hán hung ác gian trá kia. Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong phải chiêu cố mấy nữ tử kia, lại bị người hạ được, khó khăn chống đỡ, giờ đã bại trận. Hoa Mãn Lâu cùng Nguyệt Ảnh không cần nghĩ cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hoa Mãn Lâu thấy không tốt, liền dẫn dò Nguyệt Ảnh: “Nguyệt Ảnh, con cẩn thận trốn ở đây, không được chạy loạn.” Nguyệt Ảnh nhu thuận lên tiếng trả lời, Hoa Mãn Lâu liền phi thân tiến vào chiến cuộc.

Hoa Mãn Lâu từ trước tới nay nhân hậu, học võ chỉ là để khỏe người, trong nhất thời rơi vào hạ phong, hơn nữa người rất nhiều, còn phải chiêu cố hai hậu bối, đành phải xuống tay nặng hơn.

Nhiều lần khổ chiến, cuối cùng cũng đánh ngã hết phần lớn, còn lại một nhóm nhỏ thấy tình thế không ổn liền chạy trốn vào rừng. Hoa Mãn Lâu tay chưa từng dính máu, lần này cũng không ngoại lệ, người được y thả đi. Thương của Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong có chút nghiêm trọng, Hoa Mãn Lâu liền giúp họ vận công chữa thương.

Ai biết, đầu lĩnh đạo tặc khi chạy trốn phát hiện ra Nguyệt Ảnh, cảm thấy chính mình sống chết không rõ, sơn trại cũng bị phá, lòng sinh thù hận, mạng cũng chạy không thoát, liền mạng lưỡng bại câu thương, trước khi chết phải lôi thêm một kẻ chết cùng.

Hắn thấy Nguyệt Ảnh ngơ ngác, liền đánh về phía đó. Hoa Mãn Lâu đang giúp bọn Trần Huyền Phong chữa thương, căn bản không kịp ngăn cản, hơn nữa, Nguyệt Ảnh tuy tập võ, hơn nữa tuổi trẻ võ nghệ bất phàm, nhưng thổ phỉ này tuy không phải cao thủ gì, ở trên giang hồ cũng được xếp vào hạng danh hào, võ công so với Hoa Mãn Lâu thấp hơn, nhưng với Lý Nguyệt Ảnh lại cao hơn một bậc.

Hoa Mãn Lâu trong lòng lo lắng, người nọ chiêu thức ngoan độc đánh về phía Nguyệt Ảnh, thẳng tay xuống sát chiêu, ngay cả an nguy của bản thân cũng không để tâm, tư thế liều mạng.

Lý Nguyệt Ảnh bị hắn quần lấy, muốn chạy cũng không được, nhưng đánh không lại người ta, thấy người nọ một chiêu hung mãnh sắp đánh tới. Né không kịp, liền cắn răng, chuẩn bị đỡ một chiêu.

Ai ngờ lúc ấy tay áo trắng noãn tung ra, Hoa Mãn Lâu thừa dịp tên kia thả lỏng, nháy mắt chen vào, tiếp đỡ một chưởng kia.

Nội lực va chạm, Hoa Mãn Lâu bị đánh lui mấy bước, người kia bị ngã văng về sau. Hoa Mãn Lâu nhân cơ hội điểm huyết đạo của hắn, lúc này bốn người mới thở dài một hơi.

Lý Nguyệt Ảnh vội vàng chạy qua, kéo áo Hoa Mãn Lâu: “Sư phụ, người không bị thương chứ? Người cảm thấy thế nào?” Hoa Mãn Lâu mỉm cười ôn nhu, nói: “Nguyệt Ảnh, vì sư không sao.”

Một chưởng kia tuy nhìn hung mãnh, nhưng người kia cũng đã kiệt sức, Hoa Mãn Lâu vận khí một chút, kinh mạch và vân vân không hề bị thương tổn.

Nguyệt Ảnh lo lắng, lôi kéo y Lâu trái xem phải ngó, Hoa Mãn Lâu cười khở, mình trong lòng đồ đệ không đáng tin vậy sao? Có phải lần trước giấu nó tự chữa thương bị phát hiện rồi không?

Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ vừa định mở miệng, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, đẩy Lý Nguyệt Ảnh sang một bên, Nguyệt Ảnh cảm thấy trời đất chao đảo, một cơn gió lớn thổi qua, thoáng qua còn có màu đỏ tươi.

Lý Nguyệt Ảnh kinh hãi, thấy Hoa Mãn Lâu quỳ sụp dưới đất, trên vai cắm một cây ngân châm, đôi môi hồng nhuận trở nên tím tái.

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong nhìn thấy không khỏi kinh hãi, bọn họ vừa rồi chữa thương, không ai thấy tên thủ lĩnh thổ phỉ bị Hoa Mãn Lâu điểm huyết cử động. Lý Nguyệt Ảnh gấp đến muốn khóc, Trần Huyền Phong lấy vải bao lại tay, rút ngân châm trên vai Hoa Mãn Lâu ra, nhúu mày nhìn miệng vết thương chảy ra máu đen.

Hoa Mãn Lâu an ủi: “Không sao..... Nguyệt Ảnh, ta..... ta không sao.....” Một câu nói ngắn như vậy, nhưng lại nói đứt quãng, đôi môi tím tái dần khôi phục. Trần Huyền Phong quay người quát: “Tặc tử, mau giao ra thuốc giải.”

Người nọ phun máu, cường chế phá giải huyết đạo khiến nội lực hỗn loạn. Hắn âm trầm cười nói: “Lão tử tan tành khổ khổ mới tạo ra được một sơn trại, bị các người phá hủy như vậy, ta nói cho người biết, Đường mồ ta, có chết cũng phải kéo một kẻ chết cùng! Mỹ nhân, dưới Hoàng tuyền, hầu hạ đại gia ta cho thật tốt! ha ha ha ha ha ha ha!”

Lý Nguyệt Ảnh oán hận cầm kiếm, đâm vào đùi hắn một nhát: “Sư phụ ta không tổn thương tới mạng các người, không có nghĩa là ta sẽ không, nói, giải được đâu? Bằng không, ta đem người thiên đao vạn quả!”

Người kia “Ai” một tiếng, cười càng thêm lớn: “Người nghĩ rằng Triền Miên của Tứ Xuyên Đường Môn có giải được sao?”

Triền Miên?

Trần Huyền Phong cảm thấy bối rối dị thường.

Tương truyền, Triền Miên là do một nữ sát thủ của Đường Môn vì oán hận trượng phu hoa tâm của nàng mà tạo ra, Triền Miên, thứ độc như ái tình, quần lấy người, đến chết, nhưng cũng không dễ dàng như vậy chết đi. Độc chưa phát tác thì không cảm thấy gì, nhưng cứ mỗi giờ Tý, Triền Miên phát tác, đau tận xương cốt, đau tới một canh giờ, ước chừng phải chịu đau đớn một tháng độc mới xâm nhập vào tim, người trúng độc thường không thể chịu nổi mà tự sát.

“Ha ha ha ha, Triền Miên không có giải được, mỹ nhân, ta ở dưới cửu tuyền đợi người đến hầu hạ.” Há mồm tiền phun một búng máu, tự đoạn mạch mà chết.

37. Chương 32

Trần Huyền Phong cắn răng nói: “Hiện giờ chỉ có thể xem xem Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn của sư phụ có tác dụng hay không.”

Mắt Lý Nguyệt Ảnh đầy chờ mong nhìn Trần Huyền Phong, nghĩ hắn nhất định biết điều gì.

Hoa Mãn Lâu tỉnh tể, tất nhiên hiểu được ý hẩn, nuốt viên thuốc, hỏi: “Huyền Phong, Siêu Phong, các người biết những gì?” Y tự biết độc trên người khó giải, sợ là sẽ cực kỳ khó giải quyết, cũng không muốn làm “hẩn” lo lắng.

Trần Huyền Phong chống lại ánh mắt của Nguyệt Ảnh, cân nhắc một chút, khô khốc đem toàn bộ hiểu biết của mình nói ra. Cuối cùng nói: “Hai tháng trước, Đường Môn bị diệt, một lọ Triền Miên lạc vào giang hồ, Đường Môn môn chủ bất hạnh trúng độc, hiện giờ, đã.....” Trần Huyền Phong nhắm mắt, nói tiếp: “Đã chết.”

Lý Nguyệt Ảnh nghe thấy lời ấy, oa một tiếng khóc lên.

Mai Siêu Phong túm lấy tay áo chồng, nói: “Phu quân, phu quân, chúng ta có trở về tìm sư phụ không?” Khóe mắt nàng đầm nước, tiếp tục nói: “Y thuật sư phụ độc nhất vô nhị, nhất định sẽ có biện pháp.”

“Nếu trở về.....” Trần Huyền Phong thở dài, hẩn đúng là có nghĩ đến chuyện ấy. Nhưng, nàng là vợ hẩn, gặp lại sư phụ, nhờ nàng bị thương thì sao?

Hẩn cùng nàng, đều không thể trở về gặp sư phụ.

“Không cần, không cần nói cho Dược Sư.” Hoa Mãn Lâu nói. Y, tự có cân nhắc của mình. Giờ này có lẽ Dược Sư đã không còn tình cảm với y nữa, y cũng không tiện xuất hiện lại lần nữa. Vạn nhất không thể giải độc, hẩn không biết tin, cũng là điều tốt, Hoàng Dược Sư.

Bọn họ, có duyên không phận.

Ban đêm, bốn người một hồi kinh hoảng đã thật mệt mỏi. Tìm một chỗ, nhóm lửa nấu vài thứ. Lý Nguyệt Ảnh ngồi cạnh Hoa Mãn Lâu không ngủ.

Trong lòng Nguyệt Ảnh vẫn hy vọng độc kia không phải Triền Miên.

Hoa Mãn Lâu cười khổ, đã sắp giờ Tý, mọi người đều không đi nghỉ, tay chân mình đã dần cứng ngắc lại.....

Bỗng nhiên Hoa Mãn Lâu nhú mày lắng nghe, lòng thầm nghĩ.

Hoa Mãn Lâu ngồi thẳng lại, cố lấy lại tinh thần, cao giọng nói: “Vài năm không gặp, các hạ có khỏe? Suốt đêm chạy đi hẩn đã mệt mỏi, nếu không chê, nơi này có chút đồ ăn.” Đêm dài nhân tĩnh, lại là vùng núi hoang, muốn giấu được nhĩ lực của Hoa Mãn Lâu thật khó càng thêm khó.

Hoa Mãn Lâu đã sớm chú ý tới người vừa tới, có một cao thủ, bước chân lại rất quen thuộc, còn một người không có võ công, lôi kéo người kia rình coi bọn họ. Nay vốn cũng không có gì, Hoa Mãn Lâu kỳ quái người cao thủ kia.

Bọn Trần Huyền Phong cả kinh, họ căn bản không phát hiện ra người nào ở đây, liền đề phòng đứng lên. Hoa Mãn Lâu dựa vào thân cây ngồi, nhẹ giọng nói: “Không sao, người gặp ở Hoa Sơn, là bạn cũ.”

Y cũng không thể tưởng tượng được, vậy mà lại là người này, người đúng ra đã chết.

Vương Trùng Dương, nghe nói bị Âu Dương Phong đánh lén, bị thương nặng mà chết, trước khi chết còn đem Cửu Âm chân kinh cho Chu Bá Thông, khiến bao chuyện xảy ra. Hoa Mãn Lâu cũng không nghĩ đến, vài năm sau, gặp lại, lại trong loại tình huống này.

Lúc này, một giọng nam thanh thúy kinh ngạc vang lên: “Duẩn Khanh, y thật sự không nhìn thấy sao?”

“Hoa công tử nhĩ lực hơn người, ta đã sớm nói với người.” Giọng nam trầm ổn khác vang lên, từ xa tới, tốc độ quá nhanh, thậm chí bọn họ còn chưa kịp phản ứng, người kia đã đến trước mặt.

Lý Nguyệt Ảnh tập trung nhìn, chỉ thấy một nam tử khoảng ba mươi tuổi, bên cạnh ôm một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, thiếu niên tò mò nhìn Hoa Mãn Lâu, nam tử sừng nịnh nhìn thiếu niên, nhu tình trong mắt như khiến người chết chìm bên trong.

Nam tử ba mươi tuổi kia chính là Vương Trùng Dương.

Vương Trùng Dương cười nói: “Từ biệt vài năm, Hoa công tử phong thái vẫn như trước.” Trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, Hoa Mãn Lâu vì sao lại ở nơi rừng núi hoang vắng này, hơn nữa, thoát nhìn không khỏe lắm.

“Trùng Dương huynh cũng thế, vị huynh đệ này là?” Hoa Mãn Lâu hướng Vương Trùng Dương gật đầu, rồi lại hướng phía thiếu niên kia mỉm cười.

“Đây là Phong Lạc. Tại hạ hiện nay tên là Vương Duẩn Khanh.” Biết Hoa Mãn Lâu nghi hoặc người đang đứng cạnh mình, hào phóng giới thiệu.

Hoa Mãn Lâu khẽ cười, nói: “Duẩn Khanh cùng Phong huynh đệ sợ.....” Không phải chỉ là tri kỷ mà thôi.....

Lời còn chưa dứt, Hoa Mãn Lâu sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt ban đầu hồng nhuận lập tức trở nên tím tái, cả người đau tận xương cốt, bắt đầu từ trên vai, một chút một chút ăn sâu vào trong, độc phát tác rồi.

Hoa Mãn Lâu cắn chặt răng, cả người mồ hôi, ngã vào lòng Lý Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh cuống quýt ôm Hoa Mãn Lâu, khóc to: “Sư phụ, sư phụ, người làm sao vậy? Rất đau sao?”

Hoa Mãn Lâu muốn cười, nhưng đau đớn kịch liệt khiến y không thể mở miệng.

Phong Lạc cẩn thận quan sát một chút, nhíu mày suy nghĩ.....

“Triền Miên?” Thiếu niên kinh hô.

Vương Trùng Dương kinh hãi, kéo thiếu niên kia qua, hỏi: “Lạc Lạc, Hoa công tử làm sao vậy?”

“Triền Miên là kì độc của Tứ Xuyên Đường Môn. Lúc trước sư phụ ta tiếc nuôi vì không có kiến thức về loại độc này, nhưng ta đã từng gặp qua.” Trong mắt thiếu niên hiện ra ngọn lửa dị thường.

“Tiểu huynh đệ, người có thể chữa trị cho Hoa tiên sinh không?” Trần Huyền Phong mang theo tia hy vọng cuối cùng nói.

Thiếu niên kia thở phì phì gõ đầu hắn nói: “Cái gì mà tiểu huynh đệ, lão tử năm nay ba mươi.”

A?

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong nhìn gương mặt thiếu niên kia, không chút nào nhìn ra chút dấu ấn của tuổi ba mươi. Phong Lạc hừ hừ vài cái, ngồi xổm trước mặt Hoa Mãn Lâu cẩn thận bắt mạch.

Lý Nguyệt Ảnh mặc kệ, ôm chặt lấy Hoa Mãn Lâu, cầu xin Vương Trùng Dương: “Vương tiên bối, xin ngài cứu sư phụ ta, nếu không phải ta kinh nghiệm không đủ, sư phụ, sư phụ cũng sẽ không trúng độc.....” Hoa Mãn Lâu cũng từng nói chuyện giang hồ cho y nghe, cũng từng nói về Vương Trùng Dương, Hoa Mãn Lâu rất có hảo cảm với hắn.

“Sư phụ người là bạn cũ của ta, ta nhất định sẽ cố hết sức.” Vương Trùng Dương vẻ mặt bội phục nhìn Hoa Mãn Lâu cắn chặt khớp hàm. Hắn ở giang hồ lăn lộn nhiều năm, cũng biết độc này uy lực rất lớn, nhưng nhìn Hoa Mãn Lâu cắn chặt răng, thần sắc không bận tâm, sâu thẳm như biển, vẻ mặt gian nan nhưng cũng bình thản trấn định, thậm chí còn có ý cười an ủi đối Lý Nguyệt Ảnh, giữa cơn đau như vậy mà còn có thể nhẫn nại đến thế, có thể thấy nam nhân này cứng cỏi như thế nào.

Thực là một anh hùng, một hán tử. Vương Duẩn Khanh thở dài.

“Lạc Lạc, thế nào rồi?”

Phong Lạc cẩn thận cân nhắc, không biết từ đâu lấy ra mấy cái kim châm khoảng ba tấc, đâm mạnh xuống huyết vị của Hoa Mãn Lâu.

Y ra tay cực nhanh, Trần Huyền Phong không kịp ngăn cản.

“Người.....” Trần Huyền Phong muốn qua đó, lại bị Vương Trùng Dương một cái phất tay áo, cản lại. Vương Trùng Dương đạm thanh nói: “Lạc Lạc trong khi chữa trị, tối kỵ nhất là phân tâm, y sẽ không làm hại đến tính mạng Mãn Lâu huynh.”

Trầm ngâm một chút lại nói: “Lạc Lạc là hậu bối của tiên y, nếu y còn không chữa được, thì chỉ sợ ngay cả thần tiên cũng khó cứu.”

Thấy Phong Lạc hạ châm như gió, nước chảy mây trôi, lưu loát di chuyển, nhận ra huyết đạo nhanh chóng mà chính xác. Lúc này, cũng chỉ mong vị Phong Lạc này có thể giúp đỡ.

“Oa.....” Hoa Mãn Lâu biến sắc, đẩy mạnh Lý Nguyệt Ảnh, phun ra một ngụm máu đen, rồi vô lực ngã trên người Nguyệt Ảnh.

Phong Lạc thu lại châm, cẩn thận nói: “Cũng may thời gian trúng độc chưa lâu. Bằng không, dù là sư phụ của ta cũng chưa chắc.....”

Suy nghĩ tác giả: Cám ơn, khách mời lần này là bạn nhỏ Phong Lạc.....

38. Chương 33

Phong Lạc thu hồi châm, nói: “Hoa công tử, độc kia tạm thời bị ta chế trụ, người cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều. Đa tạ Phong tiên sinh ra tay cứu giúp.” Hoa Mãn Lâu túm lấy bả vai, cười nói. Nhưng sắc mặt trắng như tờ giấy khiến người ta cảm thấy khó thuyết phục.

Phong Lạc không đồng ý nói: “Nếu đau phải nói, như vậy ngược lại sẽ càng khiến người ta lo lắng.”

Hoa Mãn Lâu cười đến càng thêm vui vẻ.

“Hừ, có thể cười tức là có thể chạy. Đi thôi.” Phong Lạc vẽ mặt mắt hững, kéo Vương Trùng Dương xoay người bước đi.

Đi?

Phong Lạc xoay người híp mắt nói: “Các người còn thất thần cái gì? Muốn y chết sao? Nơi này cái gì cũng không có, độc kia ngày mai sẽ tiếp tục tái phát.”

Lý Nguyệt Ảnh, Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong lúc này mới phản ứng lại, đờ Hoa Mãn Lâu đi theo phía sau Vương Trùng Dương.

Nhưng Vương Trùng Dương quay lại điểm huyết Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong, xin lỗi nói: “Huyết đạo sau một hồi sẽ giải, Vương Trùng Dương đã biến mất trên giang hồ, nơi ở của chúng ta không tiện để người khác biết. Hai vị thông cảm.” Dứt lời, liền giúp đỡ Hoa Mãn Lâu rời đi.

“Từ từ, Trùng Dương huynh.” Hoa Mãn Lâu hô, Vương Trùng Dương khó hiểu nhìn y.

Hắn hiểu rõ. Chuyện đệ tử rời sư môn của Đông tà, xem ra chính là hai người này.

Hoa Mãn Lâu nói: “Năm tháng sau, dù thế nào, ta sẽ gặp lại hai người ở Vạn Bản lâu tại Chu Tiên trấn.” Nói xong liền rời đi.

Nơi ở của Vương Trùng Dương cùng Phong Lạc cách chỗ họ cắm trại không xa, khi họ đi tới khe núi, trước mắt một mảnh sáng rực. Bốn gian phòng ở nhỏ, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ chảy qua, đằng trước là một mảnh đất trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo đầy màu sắc, rất hấp dẫn.

“Bên trái là chỗ ở của chúng ta, đằng sau là nhà bếp, gian giữa là phòng khách thông với bếp. Vườn hoa đều trồng một ít độc thảo, cẩn thận không nên đụng. Hoa công tử cùng vị tiểu ca sẽ ở gian bên phải. Hiện giờ đã hết cả đêm rồi, các người trước hết hãy đi nghỉ đi.”

Vương Trùng Dương quay lại xin lỗi, cười nói: “Lạc Lạc không thể thiếu ngủ. Hai vị xin tự nhiên.” Nói xong cũng nhẹ nhàng đi vào gian phòng. Hoa Mãn Lâu gật đầu cảm ơn, cũng đi nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời chiếu qua màn trúc, thẳng đến bàn trà trong nhà, trên đặt một bàn cờ còn chưa kết thúc. Căn phòng nhỏ mà lịch sự tao nhã, chim sẻ dù nhỏ, nhưng cũng đầy đủ ngũ tạng. [câu tục ngữ ý chỉ một ngôi nhà nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi. Không nhớ đã đọc ở đâu:P]

Giữa phòng đặt một bồn tắm to, bên trong là chất lỏng màu đen, vị thuốc Đông y nồng đậm xông vào mũi.

Bên cạnh, một nam tử trông như thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn một nam nhân hai mươi tuổi nói: “Dục dũng này ta đã chuẩn bị tốt, A Lâu, nếu thấy không khỏe, không được cố chịu đựng.”

Hoa Mãn Lâu mặc một bộ áo trắng tuyết, mỉm cười nói: “Tử Ngư đừng lo lắng.” Liền ngồi vào dục dũng, toàn thân ngâm bên trong. [“Tử Ngư” là gọi Phong Lạc... QT ca ca dịch là “Cá bột” hơ hơ~]

Hoa Mãn Lâu đi theo Vương Trùng Dương và Phong Lạc tới nơi ẩn cư của bọn họ cũng đã được vài ngày. Mấy người cũng càng trở nên thân thiết, Hoa Mãn Lâu tính tình dịu dàng, đối người ngoài cũng rất quan tâm chăm sóc, cách lý giải võ học cùng y học cũng rất độc đáo. Cùng Phong Lạc nói chuyện rất hợp, không quá mấy ngày đã gọi thẳng tên nhau.

Phong Lạc quả nhiên không hổ là truyền nhân của y tiên. Mỗi ngày Phong Lạc bắt mạch cho y, trong miệng cuống nhiệt lắm lắm, viết ra vài phương thuốc. Lý Nguyệt Ảnh thấy lo lắng, Hoa Mãn Lâu lại rộng rãi nói: “Trên đời có người cuống võ học, tất sẽ có người cuống y học, vừa thấy chứng bệnh khó gặp, hiển nhiên sẽ mê muội.”

“Thật ra ngươi đã thông suốt rồi.” Lúc này, Vương Trùng Dương bỗng nhiên chen vào nói.

Hoa Mãn Lâu bảo Nguyệt Ảnh đi làm chút đồ ăn, rồi quay sang cười với Vương Trùng Dương: “Duẩn Khanh, chúng ta có nên chơi một ván không?”

Vương Trùng Dương cười nói: “Từ Hoa Sơn lĩnh hội võ công của các hạ, ta vẫn luôn đợi được cùng các hạ đánh cờ.”

Hai người nói xong, hiểu ý cười.

Hai người đánh cờ, chấp quân đen đi trước. Hoa Mãn Lâu cầm quân trắng, chậm rãi hạ xuống.

“Duẩn Khanh cùng Tử Ngư như thế nào.” Ba, quân trắng ăn một quân đen.

“Ngày đó chúng ta có nghe thấy lời của người xung quanh. Hàng xóm giảo hoạt, mỗi lần đều không thấy bóng người. Các người cũng quá không cẩn thận, điểm huyết người xong rồi cũng không thèm để ý tới nữa.” Quân cờ không ngừng hạ xuống, quân đen dần tìm được đường sống, nuốt sạch một mặt quân trắng.

“Duẩn Khanh cùng Tử Ngư, các người có sợ không?” Ba, lại một nước hạ xuống.

“Người biết.” Duẩn Khanh chống má nghĩ.

“Các người căn bản không che giấu.” Còn không cảm thấy, chính là đồ ngốc.

“Tử Ngư, vì ta, đã chịu khổ rất nhiều....” Một quân hạ xuống, lại nói: “Ta trước kia luôn kháng cự lại tình cảm này. Vu lý bất hợp, vu thể bất dung [Không hợp lý, người không dung]. Tử Ngư đơn thuần chấp nhất, không hiểu nhân tình thế sự, nhận thức ai, dù chết cũng không buông. Nếu ở cùng ta, y nhất định bị tổn thương rất lớn.”

Hoa Mãn Lâu trầm chiêu: “Ngươi vì sao nói những lời này với ta? Không sợ ta nói ra ngoài sao?” Nhắc tay chuẩn bị hạ cờ.

“A Lâu là người như vậy sao?”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười.

Duẩn Khanh nhìn y nói: “Nhìn cờ như nhìn người, lòng người đã rối loạn rồi. Lần này Hoàng đảo chủ yên tâm để người đi, hẳn là người đang trốn hẩn?”

Ba!

Hoa Mãn Lâu thu tay, chưa sót nói: “Sai một ly đi một dặm, ván cờ đã kết thúc rồi.”

Rõ ràng, ván cờ vốn là tình thế ngang nhau, nhưng Hoa Mãn Lâu đi sai một nước, quân trắng lâm vào đường chết.

Hoa Mãn Lâu thật lâu sau mới nói: “Duẩn Khanh, sao người biết được?”

Duẩn Khanh có chút thương tiếc nhìn Hoa Mãn Lâu: “Khi độc phát tác, người thần trí không rõ, trong miệng, đều gọi Được Sư.” Khi đó, tình ý trong lòng hẳn người hiểu rõ.

Hoa Mãn Lâu không nói, Duẩn Khanh cũng không nói chuyện, hai người im lặng.

Thật lâu sau, Hoa Mãn Lâu mới nói, thanh âm chua chát: “Người cùng y một chỗ, có sợ không?”

Duẩn Khanh thở dài một tiếng: “Sợ, thế nào lại không sợ? Đến bây giờ ta vẫn còn sợ. Đoạn tụ, loại tình cảm đó thực mờ ảo. Khi vừa bắt đầu, ta lo lắng y bị người nói này kia, lo lắng hẳn nhận ra ở cùng nữ nhân tốt hơn, vứt bỏ ta, ta phải làm sao?” Duẩn Khanh hạ giọng, chua xót. Rồi sau đó thở sâu, nói tiếp: “Nhưng, nếu y không ở bên cạnh ta, ta không thể sống nổi.”

“A Lâu.” Duẩn Khanh kiên định nói: “Ta yêu Lạc Lạc. Cho dù bị thế nhân phỉ nhổ, phải buông tha tất cả, ta cũng muốn ở bên y.”

“Ta, không có dũng khí của người.” Hoa Mãn Lâu nói.

“Kỳ thật nhân sinh trên đời, chỉ cần tùy tâm mà thôi. Trói buộc mình, không phải thế nhân, mà là do chính người mà thôi. Mọi sự tùy tâm đều có thể. Đừng làm tổn thương người yêu người.”

Mọi sự tùy tâm sao? Xem ra y nên suy nghĩ lại tình cảm của mình và Hoàng Được Sư.

Hoàng Được Sư.....

Hoa Mãn Lâu như than thở mà nỉ non.

Thời gian hai năm, đủ để thấy rõ tâm, y không bỏ được hẳn.

“Duẩn Khanh tìm ta, hẳn không phải chỉ đơn giản là chơi cờ tâm sự thôi đi?”

Vương Duẩn Khanh chính thức nói: “Ta có việc muốn nhờ người giúp.”

Hoa Mãn Lâu hạ ánh mắt, đạm thanh nói: “Việc gì?”

Duẩn Khanh cười lớn, nói nhỏ vài câu bên tai Hoa Mãn Lâu.

“Thật sự? Người xác định?” Hoa Mãn Lâu kinh ngạc.

“Đương nhiên. A Lâu, người giúp ta được chứ?” Vương Duẩn Khanh cười phúc hậu.

Hoa Mãn Lâu hí mắt, hỏi: “Còn bao lâu? Nơi nào?”

“Hai tháng sau, mười một tháng tám là sinh nhật y. Địa điểm tùy người chọn.”

“Yêu cầu thế nào? Bao nhiêu người?”

“Đơn giản là được, chỉ cần vài người bạn tốt.”

“Được. Ta sẽ phân phó Nguyệt Ảnh đi làm. A!”

“Sao vậy?”

“Người tin ta có thể sống đến lúc đó sao?”

“Tất nhiên, Lạc Lạc rất lợi hại, nhìn dáng vẻ đó thì chắc chắn Triển Miên không làm khó được y.”

“Ách, sư đệ nhà người.....” Có nên nói không? Chuyện của Anh Cô?

“A? Người nói Bá Thông? Nghe nói người có chinh hẳn một chút, lúc hẳn nói với ta còn phát run.” Nhớ tới bộ dáng sư đệ nhà mình, Vương Duẩn Khanh không khỏi một trận buồn cười.

Hoa Mãn Lâu ngượng ngùng chấp tay: “Ta làm Duẩn Khanh chê cười.”

“Không sao.” Vương Duẩn Khanh chỉ cười, lại nói Lão ngoan đồng, lúc trước thấy hẳn, mặt như đưa đám theo sát mình kể bị Hoa Mãn Lâu tà ác chính, nhưng cũng không nói tại sao lại thế khiến hẳn rất tò mò. Càng tra hỏi, Lão ngoan đồng chỉ ấp úng không nói, tìm cớ chạy trốn.

Vương Duẩn Khanh tò mò hỏi: “A Lâu, người đã làm gì vậy?”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười, Duẩn Khanh cũng thức thờ không hỏi tiếp.

“Ta có một chuyện không biết có nên nói ra hay không.” Hoa Mãn Lâu trầm ngâm một chút, lại tiếp tục nói: “Nghe nói Đoàn hoàng gia có một vị phi tử, ba thành trước vừa sinh. Vị phi tử kia họ Lưu, tên Anh Cô.” Khi Hoa Mãn Lâu biết được tin tức cũng . Vốn tưởng Anh Cô đã sớm sinh con, đứa nhỏ cũng đã bị đánh chết, ai biết khi y tới một cửa hàng để xem xét tình huống, nghe được tin kia, nghĩ nghĩ, vẫn là nên nói ra.

Vương Duẩn Khanh biến sắc, mặt mày gắt gao nhằn lại, hỏi: “Người biết?”

Hoa Mãn Lâu gật đầu: “Ngẫu nhiên biết được.” Nên làm thế nào thì Duẩn Khanh sẽ giải quyết.

“Hai tháng sau tới Bách Hoa lâu của ta đi.” Y, cần phải trở về, không tránh mãi được.

Trở về bên người quan trọng nhất với y.

Hai người tiếp tục nói chuyện thêm chút nữa, Phong Lạc gọi Nguyệt Ảnh đem một dục dưng vào, giải độc cứ như vậy bắt đầu rồi.

Lúc đầu, mỗi khi đến giờ Tý, độc lại phát tác, có khi, thậm chí châm của Phong Lạc cũng không chế trụ được. Sau, cảm giác đau đớn giảm dần, thời gian cũng không còn dài như trước. Phong Lạc cùng Nguyệt Ảnh rất vui mừng.

Qua hơn nửa tháng, Hoa Mãn Lâu gọi Nguyệt Ảnh qua một bên, phân cho vài việc, Nguyệt Ảnh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó kỳ quái liếc nhìn Phong Lạc một cái, liền gật đầu dờ đi. Phong Lạc đang bận rộn xử lý dược liệu đánh một cái rùng mình, nói thầm vài tiếng, rồi lại tiếp tục làm.

Lại nói, Nguyệt Ảnh rất sợ Phong đại phu.

Nhớ một lần, Nguyệt Ảnh không nhịn được, tò mò hỏi một câu: “Phong đại phu, người thật sự là ba mươi tuổi sao?”

Phong Lạc lạnh lùng liếc Nguyệt Ảnh một cái. Liên tục vài ngày sau, Nguyệt Ảnh dính chặt với cái nhà vệ sinh, cả người hư thoát. Từ đó, khi Nguyệt Ảnh nhìn thấy Phong Lạc, phản ứng đầu tiên sẽ là muốn bỏ chạy.

39. Chương 34

Nguyệt Ảnh thấy bệnh tình của sư phụ dần ổn định, liền cùng Trần Huyền Phong gặp mặt, thuận tiện bàn chuyện của bọn họ.

Sau khi xuống núi, Nguyệt Ảnh đi thẳng tới Vạn Bản lâu. Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong lo lắng cho Hoa Mãn Lâu, dù sao cũng là kịch độc Triền Miên, hai người ở lại Vạn Bản lâu luôn, mỗi ngày chờ đợi, chỉ hy vọng có tin tức tốt. Hôm nay, rốt cuộc Nguyệt Ảnh cũng tới, hơn nữa còn mang tin tốt.

Mai Siêu Phong sau khi biết Hoa Mãn Lâu không sao liền khóc. Trần Huyền Phong vui mừng nói: “Nguyệt Ảnh huynh đệ, Hoa tiên sinh người tốt mệnh lớn, quả thực đúng vậy.”

“Đúng vậy, Phong đại phu là thần y, Vương Tiễn Bối cũng không phải người thường.” Nguyệt Ảnh cũng tràn đầy vui mừng.

Ban đêm, trên một ban công của Vạn Bản lâu, Trần Huyền Phong bên cạnh mấy vò rượu, cùng Nguyệt Ảnh đối ẩm. Trước mặt hai người mấy vò rượu không. Trần Huyền Phong đã say, nhìn Nguyệt Ảnh vẫn rất tốt, liền nói: “Nguyệt Ảnh, người, người uống bao nhiêu vậy?”

“Không nhiều lắm, cũng khoảng hai vò lớn, bất quá rượu không mạnh lắm, sao vậy?”

Đây được xưng là rượu Thái Hồ Xuân mười chén là say.....

Trần Huyền Phong nhìn Nguyệt Ảnh mặt không hồng, không nói gì.

Nguyệt Ảnh, ta về sau nhất định không mời người uống rượu nữa.

Nguyệt Ảnh thấy hắn uống nhiều, biết trong lòng hắn có nỗi khổ, cũng chỉ đành khuyên bảo: “Trần đại ca, uống nhiều hại thân.” Trần Huyền Phong nhìn xa xa trời đêm, nói: “Nguyệt Ảnh huynh đệ, có phải hay không, con người không được phép phạm sai lầm, một khi sai, một khi làm sai, có phải hay không, không thể sửa lại, không thể trở về được nữa?”

Uống đến quên trời đất.

Nguyệt Ảnh lắc đầu, y biết nỗi lòng của hắn, nhớ tới lời dặn của sư phụ, ôn thanh hỏi: “Trần đại ca, nếu có thể quay lại, người có làm vậy nữa không?”

Trần Huyền Phong cười khở: “Lúc ấy là vì tò mò, ai biết bị Thừa Phong thấy được, chính mình liền, liền chột dạ bỏ chạy. Nếu lúc đó thành thành thật thật giải thích rõ ràng với sư phụ.....” Lại uống một hớp rượu lớn, nói: “Đến bây giờ, rốt cuộc cũng hiểu vì sao sư phụ không cho chúng ta xem, bởi vì, bởi vì.....” Trần Huyền Phong hốc mắt ửng đỏ, lại điên cuồng uống.

Nguyệt Ảnh nhẹ giọng nói: “Nếu có cơ hội, cho người làm lại, người sẽ lựa chọn thế nào?”

Trần Huyền Phong ngửa mặt lên trời hét lớn, nói: “Vĩnh viễn không phụ ân sư của ta.”

Nguyệt Ảnh lẳng lặng đưa ra một phong thư, mỉm cười nói: “Đây là do sư phụ ta viết, bảo ta đưa cho người, khi Hoàng đảo chủ muốn động thủ với các người, lấy bức thư này ra, bảo là do sư phụ gửi cho ngài ấy.” Đường nhiên mấy câu hỏi vừa này là để xem có thể hay không giao thư này cho Trần Huyền Phong.

Nguyệt Ảnh híp mắt, dốc ngược vò rượu uống, thở dài một hơi.

Àn, quả nhiên là một vò Thái Hồ Xuân là say.

Vì sao, thật đáng ghét, làm cho y nhớ tới Linh Phong. [sao ta có cảm giác muốn Nguyệt Ảnh làm công còn Linh Phong làm thụ nhỉ?...]

Quả nhiên, tâm sầu uống rượu, sầu càng sầu.

Rượu này thật sự không uống được.

Qua thời hạn một tháng, mỗi giờ Tý Hoa Mãn Lâu đã không còn đau đớn, Phong Lạc biết họ muốn rời đi, liền nghiêm túc nói: “Độc của người cơ bản đã không còn việc gì. Nhưng Triền Miên quả thật là kỳ độc, độc tính dị thường. Bên trong thân thể người vẫn còn tàn dư độc chưa tan, bình thuốc này cách hai ngày dùng một lần, thẳng đến khi dùng hết. Yên tâm, không lưu lại bệnh căn, ta ngay cả bệnh trước của người cũng trị rồi.”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười chấp tay: “Ngư Tử, ân cứu mạng, A Lâu vô cùng cảm kích, về sau nếu có việc, nhất định sẽ ra mặt tương trợ.”

Phong Lạc đỏ mặt phát tay, nói: “Ta chỉ thấy bệnh là trị thôi, sư phụ ta nói, lương y như từ mẫu.” Rồi sau đó nói thêm một chút cảm kỵ.

Hoa Mãn Lâu lại một phen cảm tạ, liền cùng Nguyệt Ảnh rời đi, cuối cùng, nói một câu đầy thâm ý: “Sau này gặp lại.”

Vương Duẫn Khanh sờ sờ mũi, cũng nói: “Sau này gặp lại.”

Lý Nguyệt Ảnh đồng tình nhìn Phong Lạc, thấy Phong đại phu không hiểu ý hai người, cũng theo sư phụ rời đi.

“Duẫn Khanh, sao ta cảm thấy ánh mắt Nguyệt Ảnh nhìn ta cứ là lạ?”

“Không có, là người nghĩ nhiều thôi.”

“Lần đó người cùng A Lâu nói gì vậy?”

“Khụ khụ..... lần nào?”

“Lần trước đó, người cùng y chơi cờ.”

“Người nghe được những gì?” Khẩn trương.

“Không có. Chỉ nghe thấy cái gì địa điểm thời gian.”

“Khụ khụ, không có gì. Chỉ là A Lâu muốn mời chúng ta tới Bách Hoa lâu của y làm khách, hỏi bao giờ thì được. Lạc Lạc, chúng ta đi dạo giang hồ được không?”

“Được, cùng đi.”

Nắm tay nhau, cùng cười, giống như cả trời đất cũng chỉ có người kia.

Đợi đến khi Hoa Mãn Lâu kể xong thì cũng đã tới giờ Ngọ. Hoa Mãn Lâu kể lại, tất nhiên cũng đã tỉnh lược một chuyện.

Hoàng Dược Sư nghĩ mà sợ, gắt gao ôm lấy Hoa Mãn Lâu, mạnh đến như muốn khám người kia vào máu thịt của mình.

“Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa ta vĩnh viễn sẽ mất người.” Hoàng Dược Sư thấp giọng nỉ non bên tai Hoa Mãn Lâu.

“A Lâu, A Lâu, người không biết, không biết mình quan trọng với ta đến nhường nào. Nếu mất người, hoặc là gặp lại, chỉ thấy được một khối bia mộ, người nói ta phải sống tiếp thế nào? Làm sao sống được?”

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu thở dài.

Hoàng Dược Sư ôm sát y, cảm nhận hơi thở ấm áp đó, mới dần bình tâm lại.

Người này, rốt cục cũng trở về cạnh ta.

“Dược Sư, huynh tìm được ta là bởi bọn Huyền Phong sao?”

“Ừ, may mắn, tìm được.....”

Ngày đó, sau khi Nguyệt Ảnh cùng bọn Huyền Phong tách ra, Trần Huyền Phong mang Mai Siêu Phong rời khỏi Chu Tiên trấn, trên đường bắt gặp bọn cầu quan cường thường dân nữ, liền ra tay giáo huấn. Vừa vặn đúng lúc Hoàng Dược Sư mang theo Linh Phong cùng tiểu Hoàng Dung đuổi tới đó, thấy Trần Huyền Phong, tất nhiên tức giận, lúc trước Hoa Mãn Lâu ở cạnh, hắn cũng không thèm đi tìm họ, nhưng gặp được, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hai nghịch đồ. Ai biết, lại có thư của Hoa Mãn Lâu, lại còn mới tách ra không lâu, không thèm hỏi, liền mang họ suốt đêm khởi hành tìm Hoa Mãn Lâu.

“A Lâu, người ngay cả đồ đệ ta cũng không trốn, thậm chí còn vì chúng cầu tình. Lại trốn ta lâu như vậy.....” Một ngụm cắn lên vành tai Hoa Mãn Lâu, cảm giác người trong ngực hơi hơi run rẩy.

“Người nghĩ ta thấy chúng là sẽ đánh chết hay đả thương chúng sao? Chẳng lẽ tính cách ta bất thường đến vậy sao?” Lại một ngụm cắn lên môi y. Tuy rằng trong nháy mắt khi nhìn thấy chúng, hắn thực sự muốn làm vậy. Nhưng nhìn thấy chúng quỳ trên đất, tràn đầy hối hận gọi hắn sư phụ, hơn nữa, xem ra chúng cũng không lên học Cửa Âm chân kinh.

“Dược Sư, chúng ta nên xuống thôi.” Hoa Mãn Lâu mặt đỏ bừng đẩy Hoàng Dược Sư. Tuy rằng họ đều hiểu rõ tình hình, nhưng vẫn không nên để các đệ tử chê cười.

Chúng ta? Hoàng Dược Sư lần đầu tiên phát giác, mình nguyên lai lại thích từ “chúng ta” đến vậy, thực ấm áp.

Đợi đến khi hai người xuống đến lầu, Nguyệt Ảnh đang đuổi Khúc Linh Phong, nhưng Khúc Linh Phong lại cứ quẩn lấy Nguyệt Ảnh, đáng thương hề hề nói: “Nguyệt Ảnh nhi, ta đau đầu.....”

“Trước buông.” Nguyệt Ảnh thấy Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong nhìn tới, có chút xấu hổ.

Nhưng Khúc Linh Phong sống chết ôm chặt thắt lưng Nguyệt Ảnh, đầu tựa trên vai Nguyệt Ảnh, cọ cọ, hơi thở ấm áp phun bên tai, từng trận tê dại.

Nguyệt Ảnh nghiêng đầu tránh đi, nếu không ném được hắn ra, cũng không thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục làm việc của mình.

“Ừ...” Nguyệt Ảnh kêu một tiếng đau đớn, Khúc Linh Phong cũng không thèm để ý, cúi đầu cắn một ngụm.

“Huynh là tiểu cẩu sao? Sao lại cắn người?” Nguyệt Ảnh trước bị hấn quán chặt cứng không làm gì được, giờ lại bị hấn cắn, nhất thời tức giận.

Cắn?

Trần Huyền Phong chọn chọn mi liếc liếc Linh Phong một cái, cùng Mai Siêu Phong đang ôm đứa nhỏ nhìn nhau, rồi lại cùng quay ra nhìn chằm chằm Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh bị nhìn cả người không được tự nhiên, Khúc Linh Phong trừng mắt lại với Đại sư huynh cùng Đại sư tỷ nhà mình, quay đầu lại dỗ Nguyệt Ảnh.

Cắn sao?

Hoa Mãn Lâu ngẫm nghĩ cười khế, con người không nhìn thấy như có như không đảo qua Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư nắm chặt tay Hoa Mãn Lâu, đi tới, ho nhẹ một tiếng.

Hoàng Dược Sư đi vào, nhận được ánh mắt hoặc là ái muội, hoặc là kinh ngạc, Hoàng Dược Sư không thèm để ý, ân cần giúp Hoa Mãn Lâu rót trà, Hoa Mãn Lâu vẻ mặt bất đắc dĩ, biết nói thế nào cũng vô dụng, cũng mặc kệ hấn.

Đợi đến khi Hoàng Dược Sư ngồi vào chỗ của mình, tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn Trần Huyền Phong, thấy họ nhu thuận quỳ gối trước mặt hấn, trong lòng không khỏi thở dài, trên mặt vẫn không biểu hiện gì.

Hai đồ đệ này, là do hấn một tay dạy dỗ, cũng bởi vì chúng, A Hành chết, tiểu Hoàng Dung không có mẫu thân, tuy nói đây là lựa chọn của A Hành, nhưng việc này, vẫn ghi trên đầu họ.

Lúc đầu, hấn quả thực cuồng nộ, nghĩ muốn giết họ. Nhưng A Lâu một mực khuyên can, tuy nói không có hết sức tìm chúng về, nhưng việc chúng làm trên giang hồ, hấn vẫn biết. Không làm bẩn thanh danh của Đào Hoa đảo, làm việc đều có phong cách của Đông tà hấn. Nhìn xem chúng cũng không có luyện Cửa Âm chân kinh, còn ngoan ngoãn nộp lại cho hấn. Nhưng vẫn khiến hấn quá thất vọng. Nhưng.....

Tay căng chặt, Hoa Mãn Lâu yên lặng nắm tay hấn, Hoàng Dược Sư quay đầu, thấy Hoa Mãn Lâu mỉm cười với hấn, tràn đầy am hiểu. Hoàng Dược Sư trong lòng âm áp, tay phóng một chưởng, một ngón châm cắm sâu vào cơ thể Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong.

Hoàng Dược Sư thần nhiên nói: “Phụ cốt châm, trong thời gian này, xem biểu hiện của các người.”

Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong vui mừng quá đổi. Vốn khi ở Gia Khánh, nhìn thấy Hoàng Dược Sư, hai người đã nghĩ sẽ phải chết dưới tay sư phụ, rồi nghĩ, được Hoa Mãn Lâu nói giúp, hấn sẽ được giảm nhẹ, hủy võ công đuổi khỏi sư môn. Nhưng Hoàng Dược Sư chỉ dùng Phụ cốt châm, không hủy võ công, không trục xuất sư môn, tuy nói Phụ cốt châm phát tác thì tứ chi đau đớn, nhập vào xương tủy, nhưng so với những gì bọn họ nghĩ thật sự tốt hơn nhiều.

Hoàng Dược Sư chỉ hừ một cái, quay đầu.

Tối trưa, mọi người cùng ăn cơm.

Hoa Mãn Lâu thấy việc của họ đã sắp xếp xong, trầm ngâm một chút, quay ra hỏi Nguyệt Ảnh: “Ảnh nhi, hôm nay đã là ngày mười bốn, sắp mười một tháng tám rồi, chuyện chuẩn bị thế nào rồi?”

Tuy hỏi một câu không đầu không đuôi, nhưng Nguyệt Ảnh vẫn nghe hiểu, mỉm cười nói: “Bách Hoa lâu đã trang trí xong, một ít đồ lão Giang cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ thiếu mỗi tân nương tử.....”

Nguyệt Ảnh còn chưa dứt lời, một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, Hoàng Dược Sư bóp nát một cái chén, Nguyệt Ảnh bị sát khí của hấn ép nói không ra lời.

Lúc này, Khúc Linh Phong cũng kêu lên: “Nguyệt Ảnh, đệ muốn thành thân?” Không được, y là của hấn, y không thể thành thân.

Nguyệt Ảnh theo bản năng trả lời: “Không phải của ta, là của sư phụ.....” Còn chưa nói xong, Hoàng Dược Sư đã kéo Hoa Mãn Lâu biến mất.

“..... bằng hữu.” Nguyệt Ảnh lẳng lẳng nhìn chỗ ngồi trống không trước mặt.

Sư phụ, thật có lỗi, như thế nào Hoàng đảo chủ còn không nghe hết câu đã bỏ chạy.....

Sư phụ, con sẽ đun sẵn nước ấm cho người.....

40. Chương 35

Khi Hoàng Dược Sư khôi phục lý trí, chính mình đã kéo Hoa Mãn Lâu trở về phòng, ôm lấy thất lưng Hoa Mãn Lâu, hai người ngã trên giường, hơi thở hai người lưu chuyển.

Hoa Mãn Lâu không giãy dụa phản kháng, chỉ lẳng lặng tùy hấn ôm mình, trong lòng không khỏi thở dài. Y biết hấn lo lắng cái gì, nhưng là, người này như thế nào còn chưa nghe hết đã bỏ chạy?

Y muốn thành hôn sao? Vì sao phải cho hấn hy vọng? Vì cái gì? Những gì mình cho y vẫn chưa đủ sao? Tân nương là người y yêu sao?

Quá nhiều thứ, Hoàng Dược Sư không dám nghĩ tiếp.....

Nếu như, hết thảy là sự thật, y muốn thành hôn, chính mình sẽ.....

Phải làm sao?

“Dược Sư, kỳ thực.....” Không phải ta muốn thành thân. Hoa Mãn Lâu vừa mở miệng giải thích, Hoàng Dược Sư lập tức chặn lại.

Người muốn rời khỏi ta sao? Ta không đồng ý, ta không đồng ý.

Mang theo tuyệt vọng, Hoàng Dược Sư điên cuồng xâm chiếm mọi góc ngách trong miệng Hoa Mãn Lâu. Bàn tay to di chuyển đến trước ngực y, đùa giỡn hồng anh màu hồng nhạt, rồi sau đó, mạnh một tiếng, áo ngoài bị xé thành từng mảnh nhỏ, như cánh bướm nhẹ nhàng rơi xuống.

Hoa Mãn Lâu cả kinh, đẩy mạnh Hoàng Dược Sư, đầu lưỡi hai người nối bởi ngân tuyến, *** mĩ mà ái muội.

“Dược Sư.....”

Hoàng Dược Sư khó chịu, không phải vừa mới rồi, y đã quyết định ở bên cạnh hấn sao?

Vậy mà trong lòng đã ngầm xử lý hôn sự, hấn sao có thể chịu nổi, bởi vậy, mất đi toàn bộ lý trí, một lòng muốn đem người trong lòng giữ chặt lại, để y không thể thành thân, lại kèm theo dục vọng đã lâu bị kìm giữ, càng thêm điên cuồng.

Hoa Mãn Lâu thân thể còn chưa khỏe hấn, toàn thân lộ ra một cổ yếu đuối, đối với Hoàng Dược Sư mà nói, chính là hấp dẫn trí mạng.

Hoa Mãn Lâu cảm giác thấy động tác của Hoàng Dược Sư, muốn nói nhưng lại không biết nói gì, y mặc dù chưa từng trải qua chuyện như thế này, trời sinh với mấy chuyện đó cũng không coi trọng, nhưng rốt cuộc cũng là từng ở thế kỷ 20, thấy Hoàng Dược Sư vội vàng xao động như vậy, y rốt cuộc cũng hiểu vì sao, nội tâm vì Hoàng Dược Sư ghen mà vui vẻ. Nhưng cũng không nghĩ lần đầu tiên của mình lại thành như vậy, y cũng là nam nhân, tuy cũng không để ý lắm, nhưng vẫn muốn ở trên. Nhưng mà hôm nay, xem tình trạng của mình, tuyệt đối không đấu lại Hoàng Dược Sư, lại theo tính cách của hai người, sợ là về sau cũng đừng mơ thay đổi, nghĩ vậy, Hoa Mãn Lâu không nhịn được có chút chống cự.

“A Lâu, người thật sự muốn thành thân? Không được, không được!” Hoàng Dược Sư điên cuồng hôn khắp người Hoa Mãn Lâu, “Vì sao? Vì sao? Chúng ta không thể ở cùng một chỗ sao? Đừng đẩy ta đi!”

Hơi thở hỗn loạn, cuồng nộ bị ai, loại tình cảm tuyệt vọng cầu xin này khiến Hoa Mãn Lâu ngẩn ra. Đây vẫn là Hoàng Dược Sư cao ngạo kia sao?

Không tự giác ngừng chống cự, Hoa Mãn Lâu thả lỏng thân thể, vùi vào ngực Hoàng Dược Sư, hai tay vòng ra sau lưng hấn, nhẹ nhàng trấn an nam nhân đang hỗn loạn.

“Dược Sư, ta ở đây, nhìn xem, ta vẫn nằm trong lòng huynh, không phải ta muốn thành thân, cũng không rời khỏi huynh, Dược Sư, nghe ta.” Hoa Mãn Lâu dựa đầu trên vai hấn, trấn an hấn, lại đổi lấy tập kích như mưa trút của Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư còn trẻ hết sức lông bông, mặc dù không tốt lắm, nhưng vẫn cường hãn hơn Hoa Mãn Lâu không chút kinh nghiệm rất nhiều. Hắn sau khi xác định rõ tình cảm của mình với y, cũng tìm hiểu một chút chuyện nam nam, đến giờ phút này, hiển nhiên là thành thạo.

Thuần thực hôn lên đôi môi đỏ mọng của Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư như quốc vương đang tuần tra lãnh địa của mình, đem mọi nơi trong miệng Hoa Mãn Lâu lướt qua một lần, lại quay ra quần lấy đầu lưỡi, triền miên không ngừng, hung hăng hấp dụyện hai cánh hoa, thẳng đến khi Hoa Mãn Lâu hai má đỏ bừng, hô hấp khó khăn mới buông ra.

“Nếu không phải ngươi muốn thành thân, thì sao phải chuẩn bị những thứ đó, chẳng lẽ, ngươi chuẩn bị hôn lễ của chúng ta?” Hoàng Dược Sư tựa cằm lên vai Hoa Mãn Lâu, vừa nói chuyện, vừa liếm liếm vành tai đối phương. Hai tay một khắc cũng không ngừng thăm dò trên dưới khắp người Hoa Mãn Lâu.

“Dược Sư, huynh, huynh dừng tay,” Hoa Mãn Lâu mặt đỏ bừng, lung tung đẩy Hoàng Dược Sư, bất quá thân thể chưa khỏe, dù thế nào cũng không đỡ lại Hoàng Dược Sư, hắn lại thủ đoạn cao siêu, sờ đến chỗ nào là chỗ đó nổi lên cảm giác, làm Hoa Mãn Lâu lập tức tiêu hết toàn bộ khí lực. Tầng tầng xúc cảm nổi lên khiến Hoa Mãn Lâu muốn ngừng mà không được.

“Không sao, ta nghe, ngươi nói đi.”

“Huynh!” Hoa Mãn Lâu trừng mắt nhìn Hoàng Dược Sư, tuy con ngươi màu xám ảm đạm nhưng lại khiến Hoàng Dược Sư dục hỏa đốt người.

Nhất thời không nhìn được, hắn đưa tay vói vào trong quần áo y, nắm lấy nam tính kiêu ngạo.

“A.....” Hoa Mãn Lâu rên khẽ, cắn răng nói: “Hoàng Dược Sư, huynh đừng quá phạm, thân thể ta còn chưa khỏe đâu.”

“A Lâu, ta biết, ta sẽ cẩn thận coi chừng thân thể ngươi, ta thực sự không nhịn được.” Nói xong đem hai tay Hoa Mãn Lâu sờ tới nam tính đã sớm cứng rắn của chính mình.

Từ sau khi Phùng Hành qua đời, Hoàng Dược Sư không làm mấy loại chuyện này nữa, mấy lần nghĩ đến Hoa Mãn Lâu đều là dùng tay phát tiết hoặc luyện võ để quên đi. Hơn nữa Hoa Mãn Lâu là người trong lòng của hắn, dục vọng một khi bùng nổ, hiển nhiên là không thể dập tắt, tuy rằng lo lắng cho thân thể y, nhưng hiện tại thật sự không thể nhịn được nữa, bằng không, sợ sẽ nhịn đến bệnh mất.

Nói đến Hoa Mãn Lâu, y còn chưa từng phải lo lắng đến mấy cái chuyện phát tiết này. Mà Hoa Mãn Lâu, thứ nhất, thời gian làm mấy cái sự tình này gần như không có, thứ hai, từ sau khi trúng độc, thân thể không tốt lắm, hơn nữa, tính tình y trong trẻo lạnh lùng, cho dù có dục vọng, bất quá cũng chỉ một mộng phát tiết là xong việc, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên dục tới nam tính ngách như của Hoàng Dược Sư.

Hoa Mãn Lâu không phải người quá mức so đo, gặp Hoàng Dược Sư như vậy, tự nhiên biết hắn khó xử, cũng bỏ ý tưởng lúc đầu, tinh tế cảm nhận hình dạng hắn. Rồi lại phát hiện một vấn đề. Nam tính trong tay còn chưa đến cực hạn, nhỏ cũng đã có chút kinh người, trong lòng Hoa Mãn Lâu nổi lên chút đối lập, thân thể y không khỏe, phát dục so với người khác chậm hơn một chút, cơ thể cũng tinh tế hơn nam nhân bình thường, nam tính kia còn chưa qua tính sự, màu sắc phần nộn phần nộn. Hoa Mãn Lâu có chút ỉu rĩ, cái gì cũng không bằng hắn, hiện tại ngay cả nam tính cũng không so nổi.

Hoàng Dược Sư thấy y không chống cự, vạn phần vui vẻ.

“A Lâu, A Lâu.” Hoàng Dược Sư say mê hôn lên mặt Hoa Mãn Lâu, quần áo tán loạn lộ ra da thịt trắng nõn trước ngực.

Ôn nhu lột bỏ áo trên người y, Hoàng Dược Sư đem Hoa Mãn Lâu đặt trên giường, cẩn thận kéo thêm chăn, mới đứng thẳng dậy cởi sạch quần áo trên người mình rồi mới cùng chui vào ổ chăn. Tuy rằng rất muốn nhìn thấy thân thể vợ mình nhưng lo lắng cho sức khỏe của y vẫn quan trọng nhất, Hoàng Dược Sư quyết định không để vợ bị cảm lạnh.

“Dược Sư,” Hoa Mãn Lâu bị khơi mào ***, có một loại phong tình khác, ánh mắt thẳng tắp nhìn Hoàng Dược Sư, hai má ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, một bên vai trắng nõn bóng loáng lộ ra khỏi chăn, trong ánh sáng lay động của ngọn đèn, lấp lánh như trân châu. Nhớ tới nhiều năm trước, khi hai người ở trong

khách *** say rượu, người này cũng như vậy xinh đẹp mê người, ai ngờ vài năm sau, thời gian như ngừng lại trên người y, trái lại, chính mình như đã trải qua quá nhiều đau thương. Không khỏi có chút ngơ ngẩn. Người dưới thân vừa hơi hơi động, làm như không khỏe, lập tức kéo lực chú ý của Hoàng Dược Sư trở về.

Cảnh đẹp trước mắt làm Hoàng Dược Sư không thể khống chế. Nhẹ nhàng trườn lên người y, nhu tình khê hôn. Một tay niêm trụ thủ du bên trái xoa nắn. Hoa Mãn Lâu không tự chủ ưỡn ngực, nhẹ nhàng lay động như muốn chạy trốn tay Hoàng Dược Sư, lại đem chính mình nâng lên càng cao, đưa đến miệng đối phương.

Nhìn thân hình trắng nõn kia nhiễm một tầng đỏ ửng, Hoàng Dược Sư không tự giác lưu lại ấn ký của mình trên người y, đây là của hắn, người này là của hắn.

Tay kia cũng không nhàn rồi, cẩn thận chiếu cố nam tính phía dưới, Hoa Mãn Lâu chưa từng trải qua tính sự, lưng thẳng tắp, không bao lâu liền phóng thích trong tay Hoàng Dược Sư.

“Ha hả, A Lâu của ta không có kinh nghiệm sao, cứ nhiên bản nhanh như vậy.” Lấy áo lót bên cạnh, Hoàng Dược Sư đem tinh hoa trong tay lau sạch sẽ, lại lấy ra một bình nhỏ, đổ một chút chất lỏng ra tay.

Hoa Mãn Lâu còn đang đắm chìm trong cảm giác cao trào, không nghe rõ những gì hắn nói, chỉ nghe được hắn đổ chất lỏng gì đó ra tay, hoảng hốt nghĩ muốn trốn chạy, nhưng đại não lại không phản ứng gì cả, chỉ ngơ ngác cảm thụ đưa tay đến.

Thẳng đến khi hậu huyệt ẩn ẩn cảm thấy dị vật xâm lấn, Hoa Mãn Lâu mới phản ứng lại, mặt mày đỏ lên. Không phải là đau, Hoàng Dược Sư rất chú ý tới biểu tình của y, thấy y mặt mày đỏ bừng, không khỏi cười khê ra tiếng, Hoa Mãn Lâu xấu hổ, bất chấp liền động thân giãy dụa, không ngờ, lại vừa vặn đem ngón tay Hoàng Dược Sư nuốt trọn.

“A” Hai người thở ra. Hoa Mãn Lâu một phần vì đau đớn, cũng bởi vì ngón tay Hoàng Dược Sư trùng hợp đỉnh đúng điểm mẫn cảm, thậm chí khiến Hoa Mãn Lâu vừa mới phát tiết nháy mắt ngạnh lên. Hoàng Dược Sư thì là cảm khái cảm giác sau hậu đình, khiến hắn nháy mắt trưởng thêm một vòng lớn, đau đớn khiến hắn muốn ngay lập tức vùi sâu vào thân thể y.

Nóng rực, cảm giác như mềm mại như tơ khiến Hoàng Dược Sư không khỏi gia tăng tốc độ trườn sát.

Hắn muốn y, nhưng còn chưa chuẩn bị xong, nếu như chỉ vì dục vọng của bản thân mà làm tổn thương tới Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư sẽ không tha thứ cho chính mình.

Cẩn thận hôn lên người Hoa Mãn Lâu, ngón tay trong cơ thể không ngừng gia tăng, hai ngón, ba ngón.....

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy thân thể mềm yếu vô lực, ngón tay Hoàng Dược Sư không ngừng chạm tới điểm mẫn cảm bên trong, truyền tới từng đợt khoái cảm, Hoa Mãn Lâu không khỏi cúi đầu rên rỉ.

Hoàng Dược Sư thấy phản ứng của y, đã sớm bị dục hỏa đốt cháy, giờ còn có thể bảo trì lý trí đã là kỳ tích. Tiếng Hoa Mãn Lâu rên rỉ rót vào tai hắn, toàn bộ lý trí cháy rụi.

Hoàng Dược Sư rút ngón tay, nhìn như thô bạo nhưng không mất đi ôn nhu, nâng lên chân Hoa Mãn Lâu, câu bên hông mình. Hoa Mãn Lâu nhắm chặt mắt, cắn môi, cảm nhận dục vọng thật lớn của Hoàng Dược Sư đặt ngay tại cửa huyệt, không khỏi run rẩy, lông mi như cánh bướm bất an vỗ.

Hoàng Dược Sư nhất thời tâm sinh thương tiếc, thấp giọng nỉ non nói: “Đừng sợ, A Lâu, thả lỏng.....”

Dục vọng to lớn dưới thân thông thả mà kiên định tiến vào.

41. Chương 36

Hoa Mãn Lâu cảm thấy thân thể như bị tưới sống xé rách, đau đớn không chịu nổi.

“A, Dược Sư, đừng..... Đau.....” Thân thể Hoa Mãn Lâu cứng đờ run rẩy.

Nam tính lớn như vậy, hậu huyệt làm sao có thể ngay lập tức nhận được, mới chỉ có phần đỉnh đi vào, đau đớn ngay lập tức đã trào đến, Hoa Mãn Lâu nghĩ muốn đẩy Hoàng Dược Sư ra.

Nhưng là, nghe thấy một tiếng thực xin lỗi, nam nhân mạnh mẽ dứt khoát tiến vào.

Hậu huyết theo bản năng thắt chặt lại, vốn có thể di chuyển thì nay càng trở nên chặt hơn, nam tính bị cố định một chỗ không thể tiến lui.

“Trời ạ!” Hoàng Dược Sư thống khổ rên rỉ, hiện tại hắn đã muốn mất đi lý trí, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất là mặc sức xâm chiếm khối thân thể xinh đẹp dưới thân, nhưng kiêu ngạo to lớn kia bị gắt gao trói chặt, thế nào cũng không di chuyển được.

Theo bản năng an ủi Hoa Mãn Lâu đang đau đớn vì phải tiếp nhận nam tính kiêu ngạo, tới khi đối phương rốt cục vì khoái cảm mà dần thả lỏng thân thể, thật mạnh tiến vào lần nữa.

“A ——”

Hét thảm một tiếng, thân thể Hoa Mãn Lâu vì đau đớn mà cong lên, Hoàng Dược Sư rốt cuộc cũng hoàn toàn tiến vào dũng đạo nhỏ hẹp, may mắn lúc trước hắn đã bơi trơn qua, không hề gặp trở ngại mà bắt đầu chuyển động, mỗi lần tiến vào đều chạm tới nơi sâu nhất, lùi ra một chút rồi lại lập tức tiến vào.

Tiếng nước vang lên khiến dục vọng của hắn càng trở nên mãnh liệt.

Hoa Mãn Lâu vốn đã muốn một mẻ rữ xuống, tất cả tinh thần tập trung ở bộ vị phía sau đang bị hung hăng xâm phạm.

Hoàng Dược Sư kiên định thẳng tiến, thấy Hoa Mãn Lâu thống khổ cắn môi, không khỏi thườn tiến hôn lên môi y, dụ dỗ y hé miệng, phát ra tiếng rên rỉ. Hoàng Dược Sư thầm nghĩ trong sách có nói nơi kia có một điểm đặc biệt, liền đổi góc độ, càng không ngừng tiến vào.

“Ừ ——” Rốt cuộc, khi nam tính thật lớn kia đỉnh đến một chỗ sâu trong dũng đạo, đang trong cảm giác đau đớn, một trận tê dại từ phía sau truyền tới, Hoa Mãn Lâu không hề chuẩn bị, nhịn không được hừ nhẹ ra tiếng.

Tuy rằng đã sắp mất đi lý trí, thanh âm của Hoa Mãn Lâu vẫn truyền tới tai Hoàng Dược Sư, theo bản năng, hắn một lần nữa đánh vào vị trí trước, như nguyện ý, nghe thấy tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng cảm giác tuyệt vời khi dũng đạo mềm mại mạnh mẽ co rút.

Nâng chân Hoa Mãn Lâu khoác lên vai mình, Hoàng Dược Sư hoàn toàn rút ra, rồi lại mạnh mẽ đâm vào.

“A ưm —— ha —— dừng ——” Nơi sâu nhất trong cơ thể bị khai phá truyền đến một loại khoái cảm khiến người ta hoảng sợ, Hoa Mãn Lâu vừa như sung sướng vừa như thống khổ kêu to, ngón tay gắt gao túm chặt vai Hoàng Dược Sư.

“Ừ, a —— ngô ——”

Điểm mẫn cảm liên tục bị đỉnh tới, nội tràng không tự giác phân bố ra nước dịch trong suốt, dũng đạo gắt gao co rút lại, khiến Hoàng Dược Sư càng cảm nhận được nhiều khoái cảm, không khỏi càng tiến vào phương hướng kia mạnh hơn.

Khoái cảm từ phía sau khiến Hoa Mãn Lâu lớn tiếng rên lên, Hoàng Dược Sư càng thêm điên cuồng di chuyển.

“Ưm ha, a..... Ha..... Dừng..... Dược Sư.....”

Kích thích mãnh liệt không biết duy trì trong bao lâu, Hoa Mãn Lâu bị đỉnh lộn đến toàn thân vô lực, chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

Cứng rắn phía trước trong khoái cảm cực hạn mà đạt tới cao trào.

Mà Hoàng Dược Sư, khi dũng đạo mãnh liệt co rút, rên lên một tiếng xuất ra hạt giống của mình. Hoa Mãn Lâu cảm thấy một trận chất lỏng cực nóng bắn vào bên trong thân thể, mang đến loại khoái cảm không thể nói bằng lời, một lần nữa lên tới cao trào.

Hoa Mãn Lâu sau hai lần bắn đã mệt mỏi đến không mở được mắt, thầm nghĩ muốn hảo hảo ngủ một giấc.

Nhưng là, Hoàng Dược Sư không phải loại chỉ ăn một lần là đã thỏa mãn. Nam tính to lớn kia căn bản còn chưa rút ra, một lần nữa đứng lên, hai người trong tư thế liên hợp, Hoàng Dược Sư xoay người Hoa Mãn Lâu, để y quỳ ghé trên giường, nhắm thẳng cặp mông, tiếp tục trườn sát.

“A, a, đừng, ta không được —— Aha ——” Hoa Mãn Lâu mệt mỏi muốn chết thì thào cầu xin tha, cảm giác từ phía sau không ngừng truyền đến khoái cảm tận xương cốt, tính khí to lớn kia không buông tha cho y.

Dũng đạo chật hẹp kia giống như cái miệng nhỏ nhắn, phun ra nuốt vào dục vọng của Hoàng Dược Sư. Hậu huyệt đã trải qua khai phá, lại vẫn lưu lại chất lỏng bôi trơn bên trong, tiếng nước theo động tác của Hoàng Dược Sư mà càng trở nên rõ ràng, quanh quẩn bên tai. Hoa Mãn Lâu thần trí vốn đã rời rạc, lại càng trở nên tan rã, lại bị động tác của Hoàng Dược Sư kéo trở về.

“A Lâu, người rốt cuộc cũng trở thành của ta.....”

“A Lâu, ta rốt cuộc cũng đợi được người.....”

“A Lâu, ta yêu người.”

Tiếng thì thầm vang lên bên tai Hoa Mãn Lâu, thần trí rời rạc dần tập trung lại, như có một dòng nước ấm áp chảy vào đáy lòng, Hoa Mãn Lâu cố tập trung tinh thần, quay đầu về phía Hoàng Dược Sư, hôn lên môi hắn.

Dược Sư, huynh không biết, huynh quan trọng đối với ta đến thế nào...

Dược Sư, ta cũng yêu huynh.....

Dược Sư, Dược Sư.....

Nụ hôn làm Hoa Mãn Lâu tưởng niệm, Hoàng Dược Sư như hiểu được những lời yêu thương Hoa Mãn Lâu chưa nói, càng thêm kịch liệt chuyển động.

Cứ như vậy, Hoa Mãn Lâu bị lấn qua lộn lại đến khi không thể chịu nổi mà ngắt đi mới có thể thực sự nghỉ ngơi.

Sau màn che, hai thân thể quấn lấy nhau, tràn đầy cảnh xuân.

Hoa Mãn Lâu cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thần trí vẫn như đang trôi nổi. Cảm giác có người chạm tới thân thể mình, muốn cử động nhưng thân thể không chút khí lực.

Ngón tay giật giật, lập tức người kia nói vào tai: “A Lâu, là ta, ta tẩy thân thể cho người.”

Là Dược Sư, Hoa Mãn Lâu liền an tâm để mặc hắn.

Cảm giác bản thân như bay lên, tiến vào trong nước, mềm mại dựa vào vai người đằng sau. Bàn tay có điểm thô ráp nhẹ nhàng lướt qua thân thể y, tới cửa hậu huyệt, chậm rãi vói vào trong.

Hoa Mãn Lâu khẩn trương thu người lại, cầu xin: “Dược Sư, đừng.....”

“Đừng sợ, đừng sợ, ta tẩy thân thể cho người, ngoan, thả lỏng.” Hoàng Dược Sư yêu thương nhìn người trong ngực, trong lòng có chút hối hận.

Biết rõ thân thể y còn chưa khỏe, bản thân vẫn không tiết chế không để ý y phản đối hắn. Ngón tay nhẹ nhàng tiến vào dũng đạo, xúc cảm mềm mại trơn bóng ẩm ướt khiến hạ thân hắn lập tức lại đứng lên. Hoàng Dược Sư hít một hơi, cố nén dục hỏa, tinh tế giúp Hoa Mãn Lâu rửa sạch sẽ, bôi thuốc mỡ, thả y lại trên giường, thay vào bộ xiêm y sạch sẽ.

Làm tốt hết thấy, Hoàng Dược Sư cũng tới nằm cạnh bên người Hoa Mãn Lâu.

Nhìn khuôn mặt bình yên ngủ của Hoa Mãn Lâu, trong lòng Hoàng Dược Sư một trận ngọt ngào. Hắn ôm Hoa Mãn Lâu, để đầu y chôn vào ngực hắn, vuốt ve mái tóc dài của y, cười khẽ nói: “A Lâu, người thật sự là độc dược của ta.”

Là hắn, Hoàng Dược Sư, kiếp này nguyện thừa nhận mọi ngọt ngào thống khổ mà độc dược này mang đến.

Độc dược tên là Hoa Mãn Lâu.

Choco: Cuối cùng cũng qua hai chương H..... =.,=..... ta ngồi trước mặt nhị vị đại nhân mà edit đó..... căng thẳng quá đi.....

42. Chương 37

Thời điểm Hoa Mãn Lâu tỉnh lại là khi đã lên đèn, mùi hương của đèn thoang thoảng, Hoa Mãn Lâu vô thần mở mắt, thân thể chẳng có tí sức lực nào, nhấc một ngón tay cũng không nổi, lại càng đừng nói tới đứng lên.

Lúc này, một thanh âm vui sướng nói: “A Lâu, người tỉnh rồi.” Một mùi hương truyền đến, Hoàng Dược Sư bưng một chén cháo thơm ngào ngạt lại đây.

Hoa Mãn Lâu nghe tiếng, nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều, mặt không khỏi đỏ bừng. Trên người nhẹ nhàng khoan khoái, nói vậy là Hoàng Dược Sư đã tắm rửa sạch sẽ cho y.

“A Lâu, người đã ngủ rất lâu rồi, hẳn là đã đói bụng đi?” Hoàng Dược Sư đỡ Hoa Mãn Lâu dậy, để y dựa vào người mình, dưới tay chạm tới hông y, vận chân khí, mát xa cho y.

Hoa Mãn Lâu thân thể cứng đờ, biết chống cự Hoàng Dược Sư cũng vô dụng, thả lỏng người dựa vào hắn.

“Dược Sư.....” Lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy thanh âm khàn khàn khó nghe, Hoàng Dược Sư vội lấy một chén nước tới, cẩn thận uy y uống.

Uống nước xong, Hoa Mãn Lâu cảm thấy không còn khó chịu nữa, thoải mái thở ra một hơi, vô thức cọ cọ vào ngực Hoàng Dược Sư, hỏi: “Dược Sư, hiện tại là canh mấy?”

Hoàng Dược Sư bị động tác vô thức của y trong nhất thời cảm thấy thật ấm áp. Hắn ôn nhu cười nói: “A Lâu, hiện tại là giờ Dậu, người còn chưa ăn gì, để ta uy người.”

Hoa Mãn Lâu để hắn tùy ý. Cháo là cháo thuốc, qua xử lý của Hoàng Dược Sư, hương vị tất nhiên là thơm ngon dị thường. Nhưng là.....

“Dược Sư, đây là cháo gì?” Hoa Mãn Lâu mặt không chút thay đổi hỏi.

“Là..... Cháo đậu đỏ.....” Hoàng Dược Sư cẩn thận trả lời.

Đậu đỏ?

Hoa Mãn Lâu mặt không chút thay đổi đối mặt với hắn, nhìn chăm chăm thật lâu, tuy nói Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy, nhưng Hoàng Dược Sư vẫn cảm thấy loại ánh nhìn này, có chút kinh hồn táng đảm. Cuối cùng, Hoa Mãn Lâu cứng ngắc nói: “Tiếp đi.” Hoàng Dược Sư mới tiếp tục dứt cháo.

Hoàng Dược Sư một thìa lại một thìa, Hoa Mãn Lâu cũng thuận theo ăn. Hắn đảo mắt nhìn qua người Hoa Mãn Lâu, đây vết xanh xanh tím tím, trong lòng thương tiếc.

Cũng là do hắn lỗ mãng. Nhưng là, chung quy không thể nhịn được.

Hoa Mãn Lâu là người quan trọng nhất với hắn, hơn nữa khi đó tên đã lên dây, không thể không bắt. Hắn tuy đã cố gắng cực kỳ dịu dàng, nhưng vẫn là làm y bị thương. Một thân vết thương kia, chính hắn nhìn cũng kinh hãi, đối với Hoa Mãn Lâu không khỏi lo lắng.

“A Lâu, người có oán ta không? Người có hối hận không?” Oán hận hắn cường ngạnh bức bách y, oán hận cứng đầu như vậy chờ đợi y, nhưng hối hận như vậy cũng không có đường lui.

Hoa Mãn Lâu nghe vậy, thiếu chút nữa hộc máu.

Hối hận? Hiện tại mới cùng hắn nói cái gì hối hận hay không hối hận? Vốn không có gì phải hối hận cả, nhưng nghe hắn hỏi như vậy, lập tức liền tức giận.

Hối hận? Y hiện tại bắt đầu hối hận.

Vốn nếu y kiên trì không đồng ý, Hoàng Dược Sư nghĩ có thể dễ dàng đắc thủ thế sao? Y cũng là nam nhân, kiếp trước kiếp này đều chẳng có kinh nghiệm gì, Tuy nói bản tính đậm bạc, nhưng mấy cái ý nghĩ làm cái gì kia của nam nhân y cũng có nghĩ tới. Y rời khỏi Hoàng Dược Sư ba năm, vốn là có chút áy náy, có chút đau lòng hắn, cũng nhận ra trong nội tâm mình muốn cái gì, hơn nữa kinh nghiệm bản thân là hoàn toàn vô dụng. Mới có thể ngầm đồng ý để Hoàng Dược Sư làm vậy.

Hiện giờ nhảm rồi, mọi việc đều đã xong, giờ mới hỏi có hối hận không, này, này.....

Y nổi giận dùng dùng đẩy Hoàng Dược Sư ra, không cẩn thận lại làm bản thân bị đau, bịch một tiếng ngã về giường. Đau đến mồ hôi chảy ròng.

Hoàng Dược Sư vội vàng đỡ y dậy, tay không ngừng ấn vào huyệt đạo phía dưới.

Bọn họ tương giao đã lâu, cho dù đã tách ra một thời gian dài, nhưng Hoa Mãn Lâu suy nghĩ một chút cũng hiểu được tám chín phần suy nghĩ của Hoàng Dược Sư. Hắn không khỏi mặt mày hớn hở, nói: “A Lâu, người hứa rồi, không thể đổi ý nha.”

Hoa Mãn Lâu hừ một tiếng, đẩy hắn ra, run rẩy xoay người, kéo chăn ngủ.

Hoàng Dược Sư vội vàng ôm y, thấp giọng dỗ.

“A Lâu, ta sai rồi.....”

“A Lâu, người nói chuyện với ta được không?”

“A Lâu, là ta không tốt, người đừng cần môi mình, ta sẽ đau lòng..... Muốn cần thì cần tay ta đi.....”

“..... A! Vai ta..... Ách..... A Lâu, nói cần liền cần..... A!.....”

Ngoài cửa sổ tuyết rơi dày đặc, bên trong nùng tình mật ý nhiệt tình như lửa, rất dễ khiến người bên ngoài phải ghen tị.

Lúc này, Khúc Linh Phong đang ai oán nhìn hình bóng Nguyệt Ảnh đang vội vội vàng vàng nấu thuốc, giống vài năm trước, đứng ngoài cửa mà ngắm. Nhưng là hắn quên, sau vài năm, hắn đã lớn hơn một đứa nhỏ hơn mười tuổi rất nhiều rồi, thân thể đã lớn như vậy, đã thành một đại nam nhân rồi, làm cái động tác như vậy, thoát nhìn chẳng ra thể thống gì.

Lý Nguyệt Ảnh một bên bận việc, một bên dùng khóe mắt nhìn người ở ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ than nhẹ, người này nha, thật đúng là.

Nhưng vừa phân tâm, không cẩn thận bị bếp lửa làm bỏng chút, đầu ngón tay đỏ bừng.

Khúc Linh Phong lập tức chạy đến, nắm tay bị thương của y, không khỏi đau lòng trách cứ: “Ảnh nhi, sao lại không cẩn thận như vậy? Đau không?”

Lý Nguyệt Ảnh ngơ ngác nhìn nam nhân còn cao hơn mình một cái đầu, gương mặt có chút xa lạ, giọng nói trong trí nhớ có chút khác biệt, nhưng vẫn là lời nói quan tâm như trước, hành động quen thuộc như vậy. Khúc Linh Phong hiện giờ tóc mai mày kiếm, tinh mục tuần nhan, đúng là một thiếu niên tuần lãng, rất phong độ. Lý Nguyệt Ảnh nhớ lúc trước đi trên đường có nghe nói qua một ít chuyện phong lưu của Khúc Linh Phong, trong lòng có chút bài xích đẩy hắn ra.

Sau khi bị đẩy ra, Khúc Linh Phong chỉ lẳng lẳng nhìn tay mình không nói, Lý Nguyệt Ảnh có chút kinh hãi giờ phút này cũng chỉ im lặng, miễn cưỡng cười vui nói: “Ta, ta không sao, thuốc này cũng xong rồi, ta, đi nghỉ trước.” Nói xong liền xoay người rời đi, có điểm giống đang chạy trốn.

Ai ngờ, còn chưa tới cửa, bên hông đã bị kéo trở về, tiến vào trong lòng ngực ấm áp. Khúc Linh Phong ôm Lý Nguyệt Ảnh, vùi đầu ở bả vai y, ngữ khí ảo não nói: “Đệ chán ghét ta đến vậy sao?”

Hơi thở ấm áp phun lên cổ Lý Nguyệt Ảnh, ngứa ngứa, Nguyệt Ảnh một trận chấn kinh, lại làm cho Khúc Linh Phong ôm càng chặt.

Lý Nguyệt Ảnh cả kinh, dùng sức tách ra hai cánh tay bên hông, xoay người. Rồi lại bị Khúc Linh Phong ôm vào lòng không thể động đậy.

Lý Nguyệt Ảnh đẩy Khúc Linh Phong, nói: “Linh Phong, đừng nháo, ta đang vội ——” Lời nói dừng lại ngay khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Khúc Linh Phong.

Lý Nguyệt Ảnh quen Khúc Linh Phong nhiều năm, cho tới giờ chưa từng thấy một Khúc Linh Phong âm trầm như vậy. Về mặt đó, là lần đầu tiên Nguyệt Ảnh nhìn thấy.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nguyệt Ảnh, không để y có cơ hội thoát đi.

“Đệ, chán ghét ta.” Không có ngữ khí nghi vấn, mà giống như câu trần thuật đầy nghi ngờ.

“Linh Phong, trước buông.....”

“Buông ra? Sau đó đệ lại rời khỏi ta, lần này là lại vài năm?” Khúc Linh Phong nghiêng đầu, làm như hỏi lại, lại như thuật lại, ngữ khí buồn rầu hỏi Nguyệt Ảnh. [thật sự là đột nhiên muốn Linh Phong làm thụ... ai biết bộ nào thụ chủ động theo đuổi công không giới thiệu tui...]

Khoảng cách quá gần, tựa hồ chỉ cần ngửa đầu lên là có thể chạm tới môi, hơi thở hai người hòa vào nhau, ái muội làm Lý Nguyệt Ảnh sợ hãi.

Cố đẩy người kia ra, Lý Nguyệt Ảnh có điểm sợ hãi, hô lên: “Linh Phong, huynh không cần như vậy, ta cũng không phải rời khỏi đây.”

“Nguyệt Ảnh, đệ ghét ta sao? Vì sao phải tránh ta như vậy?” Khúc Linh Phong nhìn người trong ngực đã lớn dần lên sau mấy năm qua, không còn là tiểu thiếu niên nhỏ gầy trước đây, sau vài năm, thân thể y mặc dù thoát nhìn yếu đuối, nhưng trên thực tế lại thon dài mềm dẻo, cơ thể rắn chắc.

Vì cái gì phải né tránh mình? Vì chán ghét mình sao?

Nguyệt Ảnh phức tạp nhìn người thanh niên trước mặt, không khỏi thở dài, trong lòng mềm nhũn, dịu dàng trấn an: “Ta không chán ghét huynh, ta sao có thể chán ghét huynh? Ta chỉ là.....”

“Chỉ là gì?”

“A..... Thuốc đã xong rồi, sư phụ không thể uống muộn, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ mất. Linh Phong, từ từ, chúng ta sau hãy nói.”

Khúc Linh Phong nhìn Nguyệt Ảnh né tránh ánh mắt mình, nhẹ nhàng nói bên tai y: “Ảnh nhi, đừng để ta phải đợi quá lâu.” Nói rồi chậm rãi buông tay.

Lý Nguyệt Ảnh nhìn đôi mắt hấn, không biết từ khi nào ánh mắt kia lại trở nên thắm thụy như vậy, nhất thời ngây người. Chỉ có tình cảm sâu đậm trong đó là giống với trước đây.

“Ảnh nhi, đệ đang quyến rũ ta sao?” Cười cười tới gần Lý Nguyệt Ảnh, khoảng cách hai người một lần nữa rút lại, chỉ cần mở miệng là sẽ hôn lên. Lý Nguyệt Ảnh lúc này mới bừng tỉnh, chính mình khi thấy Khúc Linh Phong luôn xem hấn là tên ngốc tử trước đây, lúc này, ngay cả khi hấn tới gần như vậy cũng không phát hiện ra.

“Nguyệt Ảnh, không cần phải nghĩ nhiều, cũng đừng nghĩ quá lâu.” Khi Khúc Linh Phong nói, hơi thở phả vào tai Nguyệt Ảnh, không khí thân mật như vậy khiến Nguyệt Ảnh không tự giác đỏ mặt.

Khúc Linh Phong ở gần như vậy, tất nhiên là phát hiện ra, trong lòng hấn vui vẻ, mặt cũng không chút giấu diếm, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của y, thấy mặt càng ngày càng hồng, lấy được nụ hôn đầu của y, tâm tình hấn tốt lắm.

Nguyệt Ảnh, ta sẽ không..... một lần nữa để đệ có cơ hội rời khỏi ta.

Nguyệt Ảnh ngờ ngác chạm tay lên môi. Cảm xúc vẫn mềm mại như vậy, tuy rằng Khúc Linh Phong đã rời đi, nhưng không khí vẫn còn lưu chuyển hơi thở ấm áp ấy. Nguyệt Ảnh có chút đắm chiêu, khẽ cắn môi.

Từ khi nào, Linh Phong gọi y là Ảnh nhi?

Từ khi nào, Linh Phong đối y có loại tình cảm này? Thậm chí hôn y? Do tò mò hay vì lý do gì khác?

Từ khi nào, Linh Phong thay đổi?

Rốt cuộc là Linh Phong thay đổi, hay là chính y thay đổi?

Khúc Linh Phong đi ra đình viện, xa xa thấy Trần Huyền Phong ngồi ở mái nhà đối diện, cầm một bầu rượu, hướng hấn lắc lắc.

Khúc Linh Phong cười, lập tức phi thân bay lên. Trần Huyền Phong ném cho hấn một bầu rượu. Hai huynh đệ cứ như vậy ngồi trên nóc nhà tâm sự.

“Tiểu tam nhi, đệ quyết định?” Trần Huyền Phong uống xong một ngụm rượu, thật lòng hỏi.

“Huynh biết không? Đại sư huynh.” Khúc Linh Phong cúi đầu cười nói, đáp phi sở vấn [hỏi một đằng trả lời một nẻo]. “Đệ lần đầu tiên thấy y, đứa nhỏ gầy tong teo như vậy, lớn tuổi hơn một đứa bé sáu tuổi, mà thoạt nhìn còn không lớn bằng.”

Khúc Linh Phong ánh mắt mê mang, tựa hồ như chìm vào ký ức.

“Y quỳ gối ở đó, đệ muốn chạy tới cứu. Sau đó y thấy đệ, nói đệ nên nhanh rời đi, mấy tên côn đồ của lão bản nam kỹ kia ở ngay gần đó, đệ nhỏ như vậy, y nhất định cho rằng đệ không có khả năng bảo vệ y đi.” Khúc Linh Phong lại uống thêm một ngụm rượu lớn, thở dài nói: “Đệ nhìn y, ánh mắt y đẹp tới cỡ nào, trong sáng cỡ nào, rồi cũng bị thương, tịch mịch cỡ nào.” Đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ cái liếc mắt ấy, hiện tại, nó đã theo thời gian mà dần biến mất rồi.

“Từ khi đó, đệ chỉ biết, Nguyệt Ảnh kia nha, chính là đã thả lưới, ngã vào đó, liền không thể thoát ra.” Liếc mắt một cái, từ khi đó, hắn thề, quyết tâm phải bảo vệ đôi mắt ấy, bất luận bị người nào phản đối.

Trần Huyền Phong trong lòng thở dài, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, cuối cùng gượng lên bầu rượu, nói: “Kính đệ.”

Khúc Linh Phong quay đầu cười thoải mái: “Kính Đại sư huynh.”

Nguyệt Ảnh, từ lúc bắt đầu, ta đã không thể buông đệ ra.

43. Chương 38

Đợi đến lúc đoàn người có thể xuất phát cũng đã là ba ngày sau.

Hoàng Dược Sư thuê một chiếc xe ngựa, trang trí thật thoải mái, bé con bám dính trên người Hoa Mãn Lâu, kéo thế nào cũng không ra.

Hoa Mãn Lâu tất nhiên là lòng tràn đầy vui mừng. Lúc y rời đi, tiểu Hoàng Dung mới có hơn một tuổi, đã lâu như vậy, bé con vẫn nhớ ra y, vẫn bám y như vậy, làm Hoa Mãn Lâu trong lòng một trận vui mừng.

Hoa Mãn Lâu ôm đứa nhỏ, dựa vào người Hoàng Dược Sư. Đứa nhỏ sớm đã ngủ trong ngực, Hoa Mãn Lâu cũng nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

“A Lâu.....” Bên tai ngựa ngựa, Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng cắn lên vành tai y.

Hoa Mãn Lâu nhú mày, nhưng không động đậy, đầu vẫn dựa trên vai Hoàng Dược Sư.

“Linh Phong cùng Nguyệt Ảnh, người thấy thế nào?” Hoàng Dược Sư thản nhiên hỏi.

Mấy ngày nay, Lý Nguyệt Ảnh trốn tránh Khúc Linh Phong rất rõ ràng, chỉ cần Khúc Linh Phong tiếp cận y trong phạm vi mấy thước, sẽ ngay lập tức tìm cơ rời đi, ngay cả Hoàng Dược Sư cũng không quản được chuyện của mấy đứa.

“Nguyệt Ảnh cũng đã trưởng thành, biết chính mình muốn gì, cũng biết mình đang làm gì, không cần chúng ta ở bên cạnh chỉ trở.” Hoa Mãn Lâu cọ cọ mặt trên ngực Hoàng Dược Sư. Từ sau khi bị thương, nhiệt độ cơ thể liền thấp hơn rất nhiều. Năm nay tuyết lớn, lại lạnh sớm, cho dù xe được bọc kín bằng mấy tầng thảm, còn có cả hỏa lô nhỏ, Hoa Mãn Lâu vẫn cảm thấy lạnh. mấy ngày qua, Hoàng Dược Sư luôn đem y ôm vào ngực, lâu cũng thành thói quen.

Dù sao, có người để dựa vào cũng thật tốt.

“Như vậy, chuyện của Linh Phong cùng Nguyệt Ảnh người sẽ không can dự?” Hoàng Dược Sư hỏi thử.

Hoa Mãn Lâu mở mắt cười nói một câu hoàn toàn không cùng đề tài: “Dược Sư, huynh nói chúng ta có hiểu nhau sâu đậm không?”

Hoàng Dược Sư sững sờ.

“Được Sư, ta sẽ không rời khỏi huynh, cũng sẽ không vì mấy chuyện thế tục mà rời khỏi huynh.” Hoa Mãn Lâu miễn cưỡng nói, lặng im một lát, nhắc mạnh cổ áo Hoàng Dược Sư lên, hung tợn thấp giọng uy hiếp: “Ta nói cho huynh biết, nếu huynh muốn rời khỏi ta, còn phải xem ta có đồng ý hay không.”

Hoàng Dược Sư đầu tiên ngơ ngác nhìn Hoa Mãn Lâu khác với thường ngày, bỗng nhiên loay loay ánh mắt cười cười, ôm chặt lấy Hoa Mãn Lâu, chôn đầu vào ngực y, nói: “A Lâu, A Lâu của ta, ta mãi mãi không buông tay.”

Hoa Mãn Lâu vuốt tóc hắn, thở dài một tiếng.

Được Sư, bất an của huynh là do ta tạo ra, cho nên, vẫn nên để ta tự mình xóa nó đi, chặt đứt đường lui của chính mình.

Nhưng là, Được Sư, ta thật sự cũng không thể buông tay.

Trong thùng xe một mảnh ôn nhu, Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong ngồi ngoài đánh xe nhìn hai người cưỡi ngựa phía trước, không khỏi nhìn nhau, thật đau đầu thở dài.

Cho dù các người là đang giận đối nhau, cũng đâu nhất thiết khiến người khác cũng gặp phiền phức?

Khúc Linh Phong phi ngựa tới gần Nguyệt Ảnh, y chỉ cúi đầu chậm rãi rời đi, hoặc chuyển sang nói chuyện cùng Trần Huyền Phong, nếu không trốn được, cũng chỉ im lặng không nói lời nào. Lý Nguyệt Ảnh biết cứ như vậy không tốt, nhưng mỗi lần Khúc Linh Phong tới gần, trong lòng lại luôn theo phản xạ rời xa hắn, cho dù cố gắng nói với bản thân rằng không cần tránh đi, nhưng cứ lúc đối diện với hắn, y, như trước trốn chạy.

Khúc Linh Phong cơ hồ muốn phát điên. Từ sau lần đó, Nguyệt Ảnh lại càng xa cách. Bình thường còn có thể nói chuyện một hai câu, nhưng hiện tại ngay cả một câu cũng không nói.

Vậy nên, Khúc Linh Phong sắp điên rồi.

Khi xe ngựa tới Bách Hoa lâu, nơi đó đã giăng đèn kết hoa xong. Màu đỏ tươi xen với màu trắng của tuyết mang đến một loại không khí vui mừng khó tả. Lão Giang từ sáng sớm đã đứng trước cửa chờ.

Lúc này, xa xa thấy một chiếc xe ngựa tiến vào, phía trước là hai thiếu niên cưỡi ngựa đi đến, lão Giang nhìn thật quen mắt, sau đó người càng đến gần, không khỏi kinh hỉ hô lớn: “Nguyệt Ảnh thiếu gia, Linh Phong thiếu gia, mọi người đã về rồi.”

Nguyệt Ảnh nhìn thấy lão Giang, mỉm cười nói: “Giang lão, chúng cháu đã về rồi.” Giang lão đối với y như người nhà, làm cho y cảm nhận được ấm áp của gia đình. Bọn họ thân phận tuy là chủ tử, nhưng cũng là người nhà. Khúc Linh Phong chưa xót nhìn nụ cười của Nguyệt Ảnh, vẻ mặt cay đắng, hướng phía lão Giang chào hỏi.

Lúc này, Hoa Mãn Lâu được Hoàng Dược Sư đỡ xuống xe, nhanh tới bên cạnh lão Giang. Lão Giang kích động nói: “Hoa tiên sinh, ngài rốt cuộc đã về rồi.” Nói xong, hai mắt dần ướt. Tay, gắt gao nắm chặt tay Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu lòng tràn đầy ấm áp, nắm lại tay lão, mỉm cười trả lời: “Giang bá, ta đã trở về.”

Nhắc tới, trừ bỏ Hoàng Dược Sư, có thể khiến y cảm nhận được ấm áp gia đình, thì chính là ông lão này. Lão Giang nắm chặt tay Hoa Mãn Lâu, kích động không nói lên lời. Hoa Mãn Lâu thời gian cấp bách, hiện tại cách ngày ước định chỉ còn hai ngày, cũng chỉ vỗ vỗ tay lão Giang, phân phó Nguyệt Ảnh xem mọi thứ đã chuẩn bị tốt chưa.

Lão Giang đứng đằng sau nói: “Hoa tiên sinh, chỉ còn thiếp cưới là chưa phát, ách.....”

Hoa Mãn Lâu vừa đi vừa nói: “Chuyện thiệp cưới sẽ có người khác làm, Giang bá còn có chuyện gì không?”

“Này, hỉ phục quả thật hơi nhỏ..... Thật sự là không có làm sai sao?” Giang bá cẩn thận hỏi lại.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười, nói: “Giang bá, ông cứ chuẩn bị xong xuôi mọi thứ đi.” Lời vừa nói xong, mấy người đã tới chỗ ở mấy năm nay của Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu lòng đầy phức tạp đi vào. Bách Hoa lâu hết thấy vẫn bài trí như trước khi y rời đi, một chút cũng không thay đổi, trong lòng âm áp, chậm rãi nói: “Cảm ơn ông, Giang bá.”

Lão Giang trấn an vỗ vỗ tay Hoa Mãn Lâu, xoay người rời đi. Dù sao Hoa Mãn Lâu vừa về, hẳn là muốn nghỉ ngơi, hơn nữa hỉ sự còn vài việc cần xử lý, lão Giang không yên lòng mà giao cho người khác.

Hoàng Dược Sư đợi họ ôn chuyện xong, mới chậm rãi đi tới, những người khác cũng thức thời rời đi, Mai Siêu Phong còn thuận tay bế bọc nhỏ tiểu Hoàng Dung đi, tiểu Hoàng Dung cơ hồ mếu máo sắp khóc. Nhưng mà bị đao mắt của phụ thân nhà mình nhìn chăm chăm, cũng đành ngoan ngoãn theo mấy người rời đi.

“A Lâu, rốt cuộc là hôn lễ của ai?” Hoàng Dược Sư ề ề hỏi.

Dọc đường đi, Hoa Mãn Lâu một chữ cũng không nhắc đến chuyện hôn lễ, Hoàng Dược Sư thương yêu y, không muốn dùng mấy cái phương thức ép cung bắt y nói. Nguyệt Ảnh dọc đường cũng như dính chặt môi, vì thế, mấy thầy trò Hoàng Dược Sư với hôn lễ này hoàn toàn không biết gì.

“Dược Sư ngày mai sẽ biết.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười, trở lại phòng ngủ của mình, chăn chiếu còn thơm mùi được phơi nắng.

Lúc này, Hoa Mãn Lâu đang quay lưng về phía Hoàng Dược Sư để trải giường đột nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng, Hoàng Dược Sư ôm lấy y từ phía sau. Bàn tay ở bên hông Hoa Mãn Lâu sờ loạn, vành tai bị thứ gì đó ấm áp liếm láp.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc, nói: “Đừng nháo.”

Nhưng lời vừa thoát ra, đã bị người nuốt hết, hai người thuận thế ngã xuống giường mềm mại.

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy mình sắp không thở nổi, đầu lưỡi linh hoạt quán quýt lấy hần, câu, chọn, duyên, hấp, nước bọt hai người Hoa Mãn Lâu không nuốt kịp, từ khe miệng chảy ra, Hoa Mãn Lâu khó chịu đẩy hần, mắng: “Hoàng Dược Sư, huynh là sắc quỷ chuyển thế sao?” Mấy ngày nay đi đường, dọc đường hẳn luôn giở trò, nếu không phải có tiểu Hoàng Dung bên cạnh, lại còn đang di chuyển, xung quanh một đám đệ tử, Hoàng Dược Sư đã sớm đem y ăn sạch.

Hoàng Dược Sư cắn lên hầu kết Hoa Mãn Lâu, vừa lòng nghe thấy tiếng hừ của y, một bên giữ chặt tay, một bên cong khóe miệng cười, tà khí nói: “A Lâu, ai kêu người mê người như vậy.”

“Hoàng Dược Sư..... Ừm..... A..... Đừng.....” Hoa Mãn Lâu cảm thấy hạ thân rơi vào một bàn tay to ấm áp, không khỏi hoảng hốt.

Hoàng Dược Sư ánh mắt âm trầm, nhẹ nhàng hôn lên tóc Hoa Mãn Lâu, nói: “A Lâu, cho ta đi?”

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy, nhưng cảm quan lại mẫn cảm dị thường, thỉnh cầu của Hoàng Dược Sư, ngọt ngào pha lẫn khổ sở, lại còn mang theo loại ngữ khí cầu mà không được, đâm trúng tử huyệt của Hoa Mãn Lâu.

Cảm thấy tay Hoàng Dược Sư không ngừng di chuyển trên người mình, xiêm y trên người cũng dần bị trút xuống. Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ nói: “Nếu ta không cho, huynh sẽ..... Ừ..... Đừng tay sao..... A!” Hoàng Dược Sư đứng lúc ấy nắm chặt lấy hạ thân yếu ớt của Hoa Mãn Lâu.

Tay Hoàng Dược Sư lưu luyến di chuyển khắp da thịt Hoa Mãn Lâu, không như nam tử bình thường thô ráp, cũng không như nữ tử nhẵn nhụi, giống như gôm sứ thuận hoạt, chỉ sờ thôi cũng đã hấp dẫn hần. Hoàng Dược Sư cởi sạch quần áo hai người, dính sát vào nhau. Cảm nhận thứ giữa hai chân nóng rực, Hoa Mãn Lâu hít một hơi, nhớ lại đau đớn cùng khoái cảm trước kia, hạ thân mềm nhũn nhưng cũng cứng rắn đứng lên.

Hoàng Dược Sư vẫn chú ý biểu tình của Hoa Mãn Lâu, phản ứng của thân thể y tất nhiên cũng cảm nhận được, hần trêu đùa nói: “A Lâu, người cũng muốn đi.”

Hơi thở ấm áp phun bên tai, Hoa Mãn Lâu hồ thẹn lui lui, lại bị Hoàng Dược Sư cản lấy.

Bởi vì có một lần kinh nghiệm, động tác lần này của hần nhanh hơn rất nhiều, cũng thuần thục hơn rất nhiều. Về điểm này, trong lòng Hoa Mãn Lâu tràn đầy oán hận, đều là nam nhân, sao lại kém nhiều như vậy?

Hoàng Dược Sư cúi đầu, tiếng cười của hắn vang lên bên tai, tất nhiên là nhìn thấy biểu tình phong phú trên mặt Hoa Mãn Lâu, đoán ra suy nghĩ của y. Hoàng Dược Sư lòng tràn đầy vui mừng, trước đây Hoa Mãn Lâu ở trước mặt hắn sẽ không không phòng bị như vậy.

Hoàng Dược Sư tinh tế cảm nhận được màu hồng nhạt của Hoa Mãn Lâu, khuôn ngực tuyết trắng lưu lại một vết hồng tím, Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy bị hắn cảm nhận ngực mình, thở dốc kinh ngạc, hạ thân càng cứng lên.

Tay Hoàng Dược Sư trượt xuống theo xương sống, cảm giác hô hấp của Hoa Mãn Lâu càng ngày càng dồn dập, ngón tay đã bắt đầu đi tới cửa huyết, Hoàng Dược Sư hôn người phía dưới, ngón tay không ngừng ấn huyết khẩu, đợi cho mềm dần, mới chậm rãi đi vào.

Hoa Mãn Lâu bị đau tím chặt tay Hoàng Dược Sư, hắn hôn trán an Hoa Mãn Lâu, rút ngón tay.

“Dược Sư..... Ta.....” Hoa Mãn Lâu muốn nói gì, lời đến miệng lại bị nuốt vào. Chỉ cảm thấy như có điện lưu chạy khắp thân mình, bắt đầu từ cái chạm của Hoàng Dược Sư.

Đột nhiên cảm thấy hạ thân chợt lạnh, mùi hương dược liệu bay tới, một vật lạnh lạnh, giống như ngón tay mang theo chất lỏng trơn trượt tiến vào thân thể.

Hoa Mãn Lâu hừ một tiếng, cắn răng, không cho Hoàng Dược Sư nghe thấy tiếng rên của mình.

Hoàng Dược Sư đau lòng hôn lên môi y, ngón tay lơ đãng chạm tới một điểm, Hoa Mãn Lâu chấn động kịch liệt, thắt lưng cong lên, hạ thân hoàn toàn đứng lên.

“A..... Dược Sư..... Ta.....” Hoa Mãn Lâu mê loạn lắc lắc thắt lưng, muốn thoát khỏi loại khoái cảm ức chế này.

Ngọc trụ phần nộn run rẩy theo động tác của Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng vuốt, động tác tay thật nghiêm túc.

“A..... Đừng..... Dược Sư..... Ta..... Không được.....” Hoa Mãn Lâu bị Hoàng Dược Sư làm cho chịu không nổi, bắn, dưới thân cũng đã tiếp nhận được ba ngón tay.

“A Lâu, A Lâu, ta yêu ngươi.....”

Hoàng Dược Sư rút ngón tay, hôn lên động mạch trên cổ y, cảm nhận thành một hồng ấn. Huyết khẩu còn chưa kịp khép lại, hạ thân hắn đi vào, miệng nhỏ đang co rút, mang đến khoái cảm vô tận cho Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư hơi dùng sức, cúc khẩu đã qua chuẩn bị làm dịu, rất nhanh đã chứa được tính khí cực đại của hắn, chuyển động một chút, liền tìm được điểm mẫn cảm bên trong.

“A!.....” Hoa Mãn Lâu ngửa đầu kêu lên, nơi đó bị đỉnh đến, khoái cảm như điện lưu chạy khắp toàn thân, cả người mềm nhũn.

Hoàng Dược Sư nâng thắt lưng Hoa Mãn Lâu, đem chân y gác lên vai, mở lớn, một chút lại một chút, dùng sức trều sáp.

“A..... Ngô..... Ừ.....” Hoa Mãn Lâu không ngừng rên rỉ, tính khí to lớn kia không ngừng xâm nhập, rút ra rồi lại xâm nhập, nhắm trúng điểm kia mạnh mẽ đâm tới, khoái cảm thổi quét qua toàn thân, dừng đạo co rút mãnh liệt, gắt gao bao lấy tính khí Hoàng Dược Sư, khiến hắn cảm nhận kịch liệt khoái cảm.

Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy một lần lại một lần hắn càng đâm vào sâu hơn, cảm nhận từng trận khoái cảm quét qua, chỉ chốc lát sau, thân thể cứng đờ run rẩy liên bắn ra, sau đó mềm yếu vô lực, toàn bộ đều dựa vào Hoàng Dược Sư, nhưng dừng đạo co rút lại càng thêm lợi hại, tựa hồ đang tham lam hút lấy Hoàng Dược Sư.

Hô hấp Hoàng Dược Sư cũng càng ngày càng dồn dập, chỉ chốc lát sau, cũng bắn ra trong thân thể Hoa Mãn Lâu.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Hoa Mãn Lâu mềm nhũn ngã trên giường, Hoàng Dược Sư dịu dàng thay y tẩy sạch thân thể, kéo chăn bông, ôm Hoa Mãn Lâu, hai người bắt đầu ngủ.

Hắn cúi đầu cười bên tai y, nói: “A Lâu, còn nhớ lần chúng ta cùng nhau ngủ ở đây không?”

Hoa Mãn Lâu cọ cọ trước ngực hắn, ừ một tiếng. Đương nhiên nhớ rõ, khi đó y mất ngủ một đêm, buổi sáng hôm sau Hoàng Dược Sư thật sự rất tức giận.

“Khi đó nha, ta đã nghĩ, hắn sẽ có một ngày, chúng ta sẽ như vậy ở cùng một chỗ, cùng nhau ngủ.” Nhưng là, lúc đó, hắn vẫn chưa xác định rõ tình cảm của mình, đợi đến lúc đã rõ ràng, hắn cũng đã thành thân, chỉ có thể đem tình cảm chôn chặt trong bóng tối.

Hoa Mãn Lâu đã quá mệt mỏi, nhắm mắt hừ một tiếng: “Chúng ta..... hiện tại không phải đã... ở... bên nhau rồi sao?” Lời cuối cùng, thanh âm đã rất nhỏ, cơ hồ như nói thầm. Hoàng Dược Sư thương tiếc hôn lên trán y, A Lâu hẳn là mệt chết rồi.

Nhìn vẻ mặt ngủ an tường của người bên cạnh, Hoàng Dược Sư ôn nhu nở nụ cười.

Cuối cùng, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau.

Suy nghĩ tác giả: Nguyệt Nguyệt gần đây thường xuyên phải tăng ca, giai cấp bóc lột vạn ác, ngay cả hôm nay cũng phải tăng ca, hu hu, sắp tới đổi mới, thỉnh đến nhận thịt của Nguyệt Nguyệt.

44. Chương 39

Đợi đến ngày tiếp theo, Hoa Mãn Lâu xoa xoa thắt lưng đau nhức, đứng lên. Hoàng Dược Sư không biết làm sao, sáng sớm đã rời đi, phòng cũng đã thu dọn tốt lắm. Sờ thấy vẫn còn hơi ẩm, Hoa Mãn Lâu trong lòng hơi phiền muộn.

Rửa mặt xong, Hoa Mãn Lâu ngồi trên tháp, pha trà, động tác chuyên tâm, giống như cùng thế gian hết thấy không quan hệ. Khói nhẹ lượn lờ, Hoa Mãn Lâu vẻ mặt yên lặng, bỗng nhiên cất tiếng nói: “Có bằng hữu từ xa tới, bắt diệc nhạc hồ. Nếu đã đến, đây một chén trà xanh, các hạ tùy ý.”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng cười ha ha, một bóng người nhảy vào, nói: “Từ Hoa Sơn từ biệt mấy năm, tiên sinh đã nổi danh là một thương gia người lương thiện, thích làm vui người khác, ta đi qua Tô Châu, lại nhận được tin cổ nhân có hỉ yến, đặc biệt đến chúc mừng.”

Hoa Mãn Lâu hé miệng cười, hào phóng nói: “Hong bang chủ, người hiểu lầm rồi, tuy rằng là hỉ sự, nhưng cũng không phải của ta.” Rồi như nghĩ đến cái gì, nói tiếp: “Hong bang chủ có thể lưu lại không? Mặc dù không phải hôn lễ của ta, nhưng cũng là của bạn cũ Hong bang chủ, nhiều người, ta tin sẽ càng náo nhiệt hơn.”

Người tới đúng là Hồng Thất. Hắn có việc phải qua Tô Châu, lại nghe thấy Hoa gia có hỉ yến, mở đại tiệc, vì thế động tâm đến đây chúc mừng một phen. Dù sao lúc trước ở Hoa Sơn, Hoa Mãn Lâu phi thường hay cho hắn ăn. (Khụ khụ, là bình thường, không phải JQ.)

“Là ai vậy? Ta biết sao?” Hồng Thất tò mò, nhưng Hoa Mãn Lâu chỉ lắc đầu không đáp, cười đến ý vị sâu xa, cũng đành phải từ bỏ, dù sao ngày mai là hỉ yến, hết thấy đều sẽ biết thôi.

“Nhưng là, các hạ hiện tại hóa trang như vậy, chỉ sợ không hợp với hỉ yến ngày mai, đêm nay Hong bang chủ ngủ lại Bách Hoa lâu đi, quần áo của các hạ, đêm nay sẽ đem đến.” Hoa Mãn Lâu cười cười nói.

Hồng Thất rối rắm. Nhưng là, thật muốn biết cái người bí mật kia nha, hắn giống như sắp sửa ra chiến trường, lòng lấy nói: “Ta đổi.” Biết Hoa Mãn Lâu nhận ra là mình đang hóa trang. Hồng Thất thế nào lại không lo lắng?

Hoa Mãn Lâu cố nén ý cười, gọi thị đồng dẫn Hồng Thất đi. Đã sắp tới giờ gặp Duẫn Khanh nói chuyện, biết Hồng Thất không thích dùng diện mạo thật của mình để xuất hiện, luôn thích mặc mấy bộ quần áo rộng thùng thình cùng khuôn mặt đầy râu để che giấu, nhớ Duẫn Khanh từng tiếc nuối nói: “Diện mạo của tên ăn mày kia nha..... Chậc, thật muốn nhìn xem, nhưng là, không biết dụ dỗ, chỉ sợ rất khó.” Như vậy, lần này coi như là lễ vật tạ ơn cho Duẫn Khanh đi.

Đang suy nghĩ, xa xa chợt nghe thấy tiếng hét thảm, rất quen thuộc, hình như là của người vừa rời đi, chắc là chuyện tắm rửa đi, mấy sư phụ chỗ đó không chịu được mấy người lòi thôi, thủ đoạn của họ.....

Hoa Mãn Lâu đánh cái rùng mình, xoay người tiếp tục pha trà. Hồng Thất, thật thứ lỗi.

Lúc này một giọng nói vang lên: “A Lâu, sao lại chỉ có mình ngươi? Ta hình như nghe được tiếng của tên khất cái kia.”

Hoa Mãn Lâu rót xuống một chén trà, bước tới nói: “Duẩn Khanh, sao ngươi cũng chỉ có một mình? Tử Ngư đâu?”

Duẩn Khanh nhận chén uống một ngụm nói: “Lạc Lạc đi ra ngoài, y tò mò vì sao ngươi tổ chức hỉ yến.”

“Ngươi vẫn chưa nói cho y?” Hoa Mãn Lâu kinh ngạc.

“.....Chưa.” Vương Duẩn Khanh liếc mắt nhìn Hoa Mãn Lâu một cái, rầu rĩ nói: “Lạc Lạc chỉ biết là hỉ yến của Hoa gia, kế hoạch kia không biết chút gì, đêm nay chúng ta ở lại đây.”

“.....Kia đành phải như vậy.” Thật lâu sau, Hoa Mãn Lâu mới lên tiếng, nói: “Hỉ phục đã đưa đến tân phòng, ngươi có thể đến thử.”

Trong hỉ phòng.

Vương Duẩn Khanh mặt không chút thay đổi nhìn một đồng hồ y, quay đầu nhìn Hoa Mãn Lâu nói: “Ngươi xác định không nhầm?”

Hoa Mãn Lâu ho nhẹ một tiếng, quay đầu nói: “Sinh nhật Tử Ngư, tất nhiên là phải vậy.”

Trong phòng im lặng, thật lâu sau mới nghe Vương Duẩn Khanh nói: “May mắn, kiểu dáng quần áo này vẫn có thể chấp nhận.”

“Đương nhiên, kiểu dáng là tự Nguyệt Ảnh thiết kế, như thế cũng tiện. Vậy.....”

“Chuyện ngày mai không cần nói.” Nói xong, Vương Duẩn Khanh xoay người rời đi.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài nói: “Ngày mai lại là một ngày đầy lo lắng.”

Chạng vạng, trên bàn cơm Hoa gia, ngồi một đồng hồ người thần sắc quý dị, không khí âm trầm.

“Vương, Vương Trùng Dương, ngươi không chết? Hay là chết biến thành quỷ?” Đầu tiên là Hồng Thất nhảy dựng lên, chỉ vào Vương Duẩn Khanh hét lớn. Mọi người hắc tuyến, này này, kì quái chính là người đó.

“A, ngươi là tên khất cái? Nga nga, không, là tiểu khiêu hoa. [*]” Vương Duẩn Khanh như bình tĩnh đại ngộ, vỗ tay nói. Người trước mặt một thân xiêm y sạch sẽ, da thịt phần nộn cơ hồ nhìn mặt như búng ra sữa, lại thêm hai mắt to tròn nước mắt lưng tròng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hoàn toàn là một tiểu thiếu niên.

[*] câu này edit khó quá đi ==, Vương Duẩn Khanh thường gọi Hồng Thất là “Khiêu hóa tử” nghĩa là ăn mày, sau nhìn thấy bộ dạng thật của Hồng Thất thì sửa thành “Tiểu Khiêu Hoa” <- hoàn=”” toàn=”” không=”” hiểu=”” nghĩa...”” có=”” lẽ=”” là=”” chỉ=”” ăn=”” mày=”” nhưng=”” mặt=”” đẹp=”” chẳng?”” [“hóa=”” và=”” “hoa=”” phát=”” âm=”” khá=”” giống=”” nhau=””]>

Mọi người đang ngồi nhìn Hồng Thất, không hện mà cùng buồn cười. Hết cách, nếu trước mặt có một tiểu thiếu niên phần phần nộn nộn luôn có vẻ mặt không tương xứng với danh tính của mình, nhìn thật sự sẽ cười.

Hồng Thất ai oán nhìn Hoa Mãn Lâu, nếu hắn không xác định người kia sẽ không đến đây, sống chết cũng không bỏ hóa trang. Hoa Mãn Lâu cảm nhận được ánh mắt kia, không khỏi ho nhẹ một tiếng: “Ăn cơm, mời mọi người.”

Nhưng mà bắt đầu dùng cơm, Hồng Thất cũng chỉ có thể trợn mắt há mồm mà nhìn đồ ăn cứ nhanh như chớp bị gắp đi. Sau đó.....

Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ, ta không thấy lão Vương Trùng Dương kia đang gắp rau cho thiếu niên không có võ công kia, ta không thấy tên Hoàng Dược Sư cao ngạo kia cứ nhiên về mặt dụ dàng hỏi Hoa Mãn Lâu muốn ăn gì, ta không thấy thằng nhóc kêu Linh Phong kia thay Nguyệt Ảnh kia gắp rau, cười đến thật giống cầu, ách, đôi vợ chồng trẻ bên cạnh còn khinh bỉ nhìn hắn.....

Hồng Thất như đi vào cõi tiên, một bên tay cũng không ngừng gấp đồ ăn, nhưng không biết có phải do không tập trung hay không mà hành động so với thường ngày nhả nhận cao nhả không nên lời. Có cảm giác Vương Duẫn Khanh cùng Hoàng Dược Sư đã rất quen như vậy, không khỏi trao đổi ánh mắt. [Câu này không hiểu chút nào cả...]

Lúc này, Phong Lạc lơ đãng hỏi: “A Lâu, đây là hỉ sự của ai vậy? Sao lại không thấy có ai đến?”

Một câu hỏi nhưng đánh đúng vào nỗi lòng của mọi người xung quanh, ánh mắt quý dị cùng nhìn về một hướng, không khí quý dị duy trì chưa đến một giây, lập tức bị câu nói kia chuyển hướng.

Hoa Mãn Lâu ý vị thâm trường trả lời: “Tử Ngư, người sẽ xuất hiện ngay thôi. Nguyệt Ảnh.....”

“Vâng, sư phụ.” Lý Nguyệt Ảnh lập tức trả lời. Trời mới biết y đợi câu nói của sư phụ đã bao lâu. Y thật đã muốn lời người kia đi lâu lắm rồi, nhưng bất hạnh lại không có cơ, lại không biết nói tránh đi như thế nào, cuối cùng hết cách.

“Nguyệt Ảnh, lát ăn cơm xong con đưa Tử Ngư thử quần áo mới.” Lại xoay người nói với Phong Lạc: “Tử Ngư, ân cứu mạng, không dám nói cảm ơn, nhưng lễ tạ ơn nho nhỏ này, mong người đừng từ chối.”

Phong Lạc vốn lời từ chối đã đến miệng, thấy biểu tình Hoa Mãn Lâu thành khẩn như vậy, cũng đành gật đầu. Chỉ là một bộ quần áo thôi mà, y nghĩ.

Vương Duẫn Khanh nhìn Phong Lạc, nhu hòa trong mắt như muốn đem y chết chìm trong đó, qua ngày mai.....

Đợi mọi người dùng cơm xong, Nguyệt Ảnh đưa Phong Lạc đi thử đồ mới, Hồng Thất đã sớm lôi kéo Hoàng Dược Sư cùng Vương Duẫn Khanh ra nói chuyện của nam nhân? Mọi người nghe thấy Hồng Thất nói vậy, mặt không thay đổi, nhưng tư vị nội tâm lại khác nhau. Trần Huyền Phong mang theo Mai Siêu Phong xuống hỗ trợ chuyện ngày mai, thuận tiện mang Lục Thừa Phong vừa tới đi nghỉ ngơi.

“Linh Phong, chờ chút, đến thư phòng gặp ta.” Hoa Mãn Lâu gọi Khúc Linh Phong vừa định xoay người rời đi lại. Lúc này trong phòng khách cũng chỉ còn lại hai người. Linh Phong sửa lại bộ dáng cột nải trước mặt Nguyệt Ảnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoa Mãn Lâu, cúi đầu trả lời: “Vâng, Hoa tiên sinh.”

“Hiện tại đừng tìm Nguyệt Ảnh, nó còn chuyện phải làm.” Ngưng một chút, Hoa Mãn Lâu nói. Khúc Linh Phong chỉ cúi đầu, vẻ mặt có chút bi thiết.

Ánh trăng như nước, nhẹ nhàng chiếu vào, ánh sáng của trăng cùng ánh nến chiếu trên khuôn mặt như ngọc của Hoa Mãn Lâu, y yên lặng vỗ về cây đàn cổ, thản nhiên đánh một chút âm điệu làm xao động lòng người.

Khúc Linh Phong lẳng lặng đứng một bên, sắc mặt lạnh nhạt, lại có loại đau thương khó nén.

Thật lâu sau, Khúc Linh Phong mở miệng: “Hoa tiên sinh, ngài phản đối chuyện con cùng Nguyệt Ảnh bên nhau sao?”

“Cảm giác của con với Nguyệt Ảnh như thế nào?” Hoa Mãn Lâu không nhìn hấn, thản nhiên hỏi. Y tin tưởng ánh mắt của Hoàng Dược Sư, đồ đệ của hấn sẽ không phải loại có mới nới cũ, nhưng là, chuyện tình cảm.....

“Con xác định không phải chỉ là mê luyến nhất thời? Con xác định về sau gặp người khác sẽ không vứt bỏ Nguyệt Ảnh?” Thanh âm Hoa Mãn Lâu có chút nghiêm khắc. Dù nói thế nào, với Nguyệt Ảnh, y muốn nó phải có được một cuộc sống thật tốt, con đường này không dễ đi.

“.....Con nếu không thấy y, sẽ muốn đi tìm y, tìm không thấy y, nghĩ đến không có y bên cạnh, tay con không chạm đến y, con sẽ rất sợ, thậm chí muốn lật tung cả trời đất này lên để tìm y.” Thật lâu sau, thanh âm của Khúc Linh Phong nhẹ vang lên.

“Thời gian không được nhìn thấy y, con luôn tìm hình bóng y trên người những người khác, nhưng là, họ không phải. Cũng đã từng gặp nhiều nữ tử giống y, vô luận là tính cách hay tướng mạo, nhưng cũng vẫn không phải y.”

Khúc Linh Phong thê lương, bi ai nhìn tay mình: “Hoa tiên sinh, thấy Nguyệt Ảnh trốn con, con sợ, con rất sợ, sợ mình đã làm gì thương tổn đến y.” Rất muốn đem y ôm chặt trong ngực, xâm chiếm y, nuốt tất

cả máu thịt của y, hai người hòa vào nhau mãi mãi. Để trên người y mãi mãi mang dấu ấn của hân, vĩnh viễn không rời xa hân.

Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, vì sao lại cự tuyệt ta, rõ ràng ta đã thấy trong mắt đệ có ta, nhưng vì sao đến cuối cùng vẫn đẩy ta ra?

Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh.....

Hoa Mãn Lâu bắt đầu dĩ thử dài, hôm nay gọi Linh Phong đến là muốn xác định tâm ý của nó, chuyện của hai người, cho dù y là sư phụ của Nguyệt Ảnh cũng không nhúng tay vào được, nhưng là Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong vẫn còn quá nhỏ, con đường này lại quá tàn khốc, chúng vẫn chưa hoàn toàn hiểu được, thực làm y lo lắng.

Nhưng giờ xem ra, trốn tránh của Nguyệt Ảnh làm Linh Phong sắp trở nên điên cuồng. Nhưng Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy, khuôn mặt Khúc Linh Phong hiện tại nhăn nhó, thập phần dữ tợn.

Thật khó giải quyết, Hoa Mãn Lâu xoa đầu, thật hao tổn tâm trí nha. Nhưng là, ngày mai là hôn lễ, rất có nhiều chuyện phải phiền lòng, chuyện của Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong chỉ có thể tạm thời gác lại.

Nhưng, ai cũng không đoán được, chỉ ngắn ngủi một ngày, hết thảy đều đã thay đổi, chuyện đã không thể vẫn hồi.

Khúc Linh Phong dời đi, Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Trời, bắt tri bắt giác tụ lại thật nhiều mây.

Trời, đã đổi.

45. Chương 40

Phong Lạc tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, Phong Lạc là thần y, cũng là độc y, cho nên Phong Lạc tức giận, lực sát thương rất lớn.

Nhưng là, thần y này bị người ta bỏ thuốc ngủ thẳng đến chiều hôm sau, đầu óc còn chưa thanh tỉnh đã bị người khác điểm huyết, sờ tới sờ lui, lại bởi vì không có võ công, trốn không được. Phong Lạc cũng chỉ đành làm rỗng trong ao cạn, hồ lạc Bình Dương, khụ khụ, y rất có tu dưỡng, không mắng người quá tục tũn.

“Đủ rồi, các người dừng tay cho ta.” Phong Lạc gầm lên. Nhưng một câu khí thế như vậy, đi với cái khuôn mặt búp bê hồng hồng như kia, chỉ càng buồn cười hơn. Hơn nữa.....

“Sao mọi người lại dừng lại để cười? Nhanh lên, sắp đến giờ rồi.” Nguyệt Ảnh ở bên cạnh quát, tay vẫn không ngừng nghỉ.

Thị đồng đều mím chặt môi, cố gắng không cười mà tiếp tục công việc.

Đợi đến khi đầu óc Phong Lạc hoàn toàn thanh tỉnh, thì áo mũ chỉnh tề đã xong xuôi, Phong Lạc lẳng lẳng nhìn người trong gương mặc hồng bào mang không khí vui mừng, nháy mắt hoảng hốt nhớ lại lúc trước, người nọ mặc hồng bào, tay nắm lấy tay một nữ tử xinh đẹp, ánh mắt lộ ra vẻ hèn mọn nhìn mình, trong lòng nhất thời đau nhói, một hàng lệ cứ như vậy chảy xuống.

Nghe thấy một giọng nam thuần hậu đằng sau thở dài một tiếng, người đó dùng tay áo lau khô nước mắt cho y, nói: “Đứa ngốc, sao lại khóc? Đều đã là người lớn, đã mặc y phục chú rể, không sợ người ta chê cười sao?”

Phong Lạc xoay người, yên lặng nhìn hân mà rơi lệ.

Người kia cũng một thân quần áo màu đỏ, trên người cũng mang theo loại không khí vui mừng không thành lời, người xung quanh sớm đã bị Nguyệt Ảnh đuổi ra ngoài, giờ chỉ còn hai người.

“Duẩn Khanh.....” Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Khi người xuất cốc, đã thề với tiền bối trong cốc, nhất định phải lấy vợ mới được quay về. Nhưng người vì ở bên ta nên không thể kết hôn. Ta biết người nhớ nhà, nhưng vì lời thề đó mà không thể về. Cho nên, hôm nay người kết hôn, là có thể về nhà rồi.”

“Về nhà?” Trở lại nơi điều ngự hương hoa, không phân tranh, nơi vĩnh viễn chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng y sao? Nhưng, nhưng nếu mình lấy vợ, Duẫn Khanh phải làm sao? Mình..... phải làm sao?

“Không, Duẫn Khanh, ở cùng người, cho dù phải lang bạt giang hồ, ta cũng mãn nguyện, chúng ta không phải đã là một gia đình rồi sao?” Không cần, nam nhân này là mình thiên tâm vạn khổ mới có thể được ở bên cạnh hắn, sao lại có thể vì chút việc kia mà phải rời xa chứ? [Hai đứa dở hơi... Lạc Lạc có thể thông minh hơn được không? ==]

“Duẫn Khanh.....” Ta không cần, giọt nước mắt to rơi xuống, đau buồn nhìn Vương Duẫn Khanh, nhưng hắn chỉ dịu dàng nhìn y, điểm huyết, y miệng không thể nói, tay không thể động, chỉ có thể bị ai nhìn Vương Duẫn Khanh, truyền tới chấp nhất trong mắt.

Nước mắt không ngừng rơi, thấy Vương Duẫn Khanh vội vội vàng vàng xoay người rời đi, không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Gạt người, Duẫn Khanh, người là thấy ta phiền chán, có phải không? Người phải về tìm nàng, người vẫn yêu nàng, có phải không? Nàng, thiếu chút nữa đã thành thê tử của người.....

Duẫn Khanh, Duẫn Khanh.....

Lý Nguyệt Ảnh không biết vào khi nào, nhìn Phong Lạc đầy tuyệt vọng không khỏi hoảng sợ. Đây, đây là sao? Chẳng lẽ Vương tiền bối không giải thích gì sao?

“Cái kia..... Phong đại phu? Ngài không sao chứ?” Lý Nguyệt Ảnh thử hỏi một câu.

Thấy Phong Lạc lẳng lẳng mở đôi mắt vô thần, thần sắc tuyệt vọng bi thiết, làm Nguyệt Ảnh chấn động, chẳng lẽ, y hiểu lầm cái gì sao? Nhưng giờ lành đã tới rồi, Nguyệt Ảnh cũng không thể làm gì, kéo Phong Lạc đã bị điểm huyết ra ngoài.

Trong đại sảnh trang trí trang hoàng chỉ có trong hỉ yến. Dựa theo an bài của Hoa Mãn Lâu, những người khác đã ra ngoài, chỉ để lại một ít khách mời trong lễ đường.

Hồng Thất là một đệ tử Cái Bang, bình sinh rất thích mỹ tửu mỹ thực cùng bát quái. Lúc trước Hoa Mãn Lâu không hé một câu về hỉ yến này, làm lửa bát quái của Hồng Thất dậy lên. Vì thế hắn ngay cả rượu cũng không uống, ngồi xổm một bên nhìn chú rể về mặt đầy tuyệt vọng bên kia, trong lòng một trận lửa nóng, a a a, thật là thế giới tốt đẹp, không biết có cướp dâu không nhỉ?

Nhưng trên người đột nhiên phát lạnh, đánh cái hắt xì, sao đột nhiên lại cảm thấy một trận ác hàn? Giống như..... bị người kia nhìn chăm chăm.....

Vì thế Hồng Thất kéo kéo Hoàng Dược Sư bên cạnh, giật giật mi mắt không biết đang nghĩ cái gì, hỏi: “Người, có cảm thấy có người đang theo dõi không?”

Hoàng Dược Sư sớm đã phát hiện ra ánh mắt kia, nhất là khi Hồng Thất khôi phục nguyên dạng, ánh mắt đó lại di chuyển tới người hắn lảng lảng một lần. Nhưng mà cái tên ăn mày bên cạnh chỉ chăm chăm đi hóng bát quái kia một chút cũng không phát hiện.

Hoàng Dược Sư hí mắt, tà khí nói: “Không có, là người ảo giác, hơn nữa, Trùng Dương huynh cũng đâu nói gì?” Hoàng Dược Sư trợn mắt nói dối, giờ là hôn lễ của Vương Trùng Dương, lấy đâu ra thời gian quản chuyện hai người? Nói sau, duyên nợ gì gì thì sau cũng bị ngựa đá.

Hồng Thất sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vẫn bất an không yên. Đáng chết, rõ ràng đã dò được tin tức tên kia sẽ không đến Giang Nam, sao trực giác vẫn không bình tĩnh được, chỉ như vậy khi người kia xuất hiện? Tuy nói y không biết thân phận thật của mình, nhưng giờ khôi phục lại nguyên trạng, giờ mà bị nhìn thấy.....

Hồng Thất không khỏi rùng mình, chết là cái chắc.....

Phong Lạc mặt không chút thay đổi nhìn nơi phồn hoa náo nhiệt này, bốn phía đều là không khí vui mừng, phi thường náo nhiệt, mình giống như rỗi rảnh, lảng lảng nhìn xung quanh, không cách nào hòa vào được, như cách một tầng lá mỏng nhìn một màn kịch.

Hỉ sự? Hỉ sự của y? Sao y lại cảm thấy đây là tang sự của mình mới đúng?

Kia, đều là giả đi? Thật sự? Duẫn Khanh thật sự không cần ta? Thật sự không cần ta?

Cuối cùng cũng tới giờ bá đường, sao Duẫn Khanh còn chưa tới?

Duẫn Khanh sao lại không biết? Trong lòng y, chỉ có hấn mà thôi?

Hay là hấn, chung quy vẫn luôn chán ghét mình?

Xa xa, Lý Nguyệt Ảnh vội kéo tay áo Hoa Mãn Lâu, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, sao con cảm thấy Phong đại phu không ổn?”

“Ta cũng thấy vậy.” Hoa Mãn Lâu khẽ nhíu mày, hơi thở trên người Ngư Tử tuyệt vọng như vậy, chẳng lẽ Duẫn Khanh không nói rõ cho y?

“Sư phụ.....” Lý Nguyệt Ảnh sợ hãi túm chặt tay áo, Hoa Mãn Lâu sững sốt, nhưng hiểu ý của Lý Nguyệt Ảnh, trong lòng không khỏi thương tiếc. Nguyệt Ảnh phải trưởng thành sớm, trừ khi không thể tránh, sẽ tuyệt đối không để lộ loại tư thái này, lần này.....

“Nguyệt Ảnh, còn kéo nữa, tay áo sư phụ sẽ bị con xé rách.” Lại nói, không chỉ tay áo, chỉ sợ chính mình phải ở trên giường nằm vài ngày —— y cảm nhận được ánh mắt ghen tuông của người kia từ đằng xa tới, còn có ánh mắt vẫn luôn quần quít bên người đứng cạnh, Nguyệt Ảnh xin giúp đỡ cho Phong Lạc.

Hoa Mãn Lâu không khỏi đau đầu, xoa đầu náo loạn của đồ nhi, dịu dàng khuyên bảo: “Nguyệt Ảnh, chỉ cần con vui, sư phụ chuyện gì cũng sẽ giúp.” Thở dài, nói tiếp: “Ảnh nhi, về Linh Phong, nếu trong lòng con không có nó, nói rõ ràng cho nó biết, đừng treo nó nữa vớ vẩn như vậy, Linh Phong sắp không chịu được nữa đâu.” Vốn là có ý tốt khuyên bảo, ai ngờ lại có kết quả như vậy, Hoa Mãn Lâu về sau vẫn cảm thấy ảo não khi nói vậy với Nguyệt Ảnh.

“Giờ lành đã đến, mời bá đường.” Giang bá đứng một bên chủ trì.

Phong Lạc mặt không chút thay đổi nhìn mọi người vây quanh tân nương, một mảnh im lặng. Hiện tại, mọi thứ đều yên lặng không tiếng động.

Tân nương không mặc phượng bào mà là một thân hồng y, không phân rõ nam nữ. Thân hình cao lớn, cùng chú rể đứng một bên, so với chú rể còn cao hơn một cái đầu. Hơn nữa các đốt ngón tay rõ ràng, nhưng trên đầu phủ hồng sa, nhìn không được diện mạo. Phong Lạc ngờ ngác nhìn tân nương, ngay cả huyết đạo được giải khi nào cũng không biết.

“Nhất bá thiên địa ——” Giang bá bị Hoa Mãn Lâu giục, mới lấy lại tinh thần hô.

“Nhị bá cao đường ——” Tiền đường là hai bài vị, hai người cúi đầu xuống.

“Phu thê giao bá ——” Phong Lạc chậm rãi cúi người, nước mắt không thể khống chế mà rơi xuống, nắm chặt kết hoa.

“Kết thúc buổi lễ —— đưa vào động phòng.” Giang bá sờ sờ cái trán, cả đời hấn chưa từng khấn trương như vậy, tân nương kia vừa nhìn đã biết là nam nhân, khó trách, buổi lễ như vậy cũng đâu có nhiều.

Hồng Thất cắn ngón tay nhìn chằm chằm hai người vừa vào động phòng, có chút hâm mộ nói: “Thật hạnh phúc.”

“Nếu ngươi muốn, ta cũng có thể chuẩn bị một cái hôn lễ cho ngươi, hôn lễ của Tây Vực, thích không?” Phía sau một đôi tay gặt gao ôm chặt lấy thắt lưng Hồng Thất.

Hồng Thất giật mình xoay người, chỉ vào mũi người kia, run run, hỏi: “Ngươi, ngươi xuất hiện lúc nào?” Sao hấn lại không phát hiện ra.

Người nọ âm trầm cười nói: “Ta nên gọi ngươi là Hồng Bang chủ? Hay nên gọi ngươi ——” Ngưng một chút, mắt như rắn độc, cơ hồ muốn nuốt chửng hẳn. Nhẹ nhàng dán vào lỗ tai Hồng Thất, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Gọi ngươi là Huyền Thanh.”

Kinh hách! Tuyệt đối là kinh hách!

Hồng Thất nhìn xung quanh, người có thể cứu hắn bây giờ, cũng chỉ có Hoàng Dược Sư và Hoa Mãn Lâu. Vì thế ánh mắt quét về phía Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu đang khuyên Nguyệt Ảnh, vừa mới làm bất an của y bình ổn xuống, Nguyệt Ảnh đang dìu Linh Phong uống rượu say không biết trời trăng gì, vội vàng rời đi, Hoa Mãn Lâu chỉ đành bất đắc dĩ, hy vọng hai đứa không quá rắc rối như vậy nữa.

Cảm nhận được ánh mắt cầu cứu kia, cùng lúc cảm nhận được ánh mắt đầy ghen tuông bắn vào người mình, không khỏi có loại xúc động ngứa mắt lên trời thét dài. Sao lại thêm nữa?

Nhưng là.....

Hoa Mãn Lâu mỉm cười, hướng nam tử kia chấp tay nói: “Âu Dương tiên sinh, Hoa Sơn từ biệt, thân thủ tiên sinh lại tiến thêm rồi.”

Âu Dương Phong tay vẫn ôm chặt Huyền Thanh, một bên cười nói: “Hở thẹn, Hoa tiên sinh không phải cũng đã sớm phát hiện ra ta sao?”

“Âu Dương tiên sinh tới đây.....” Hoa Mãn Lâu ngập ngừng, vẫn nói tiếp: “Bạn cũ có việc vui, vẫn mời Âu Dương tiên sinh uống một chén rượu nhạt.”

Cái gì? Không cứu hắn sao?

Hồng Thất ánh mắt ngập nước trừng Hoa Mãn Lâu, vẫn không quên lắc lắc người tránh hai cánh tay cứng rắn bên hông. Âu Dương Phong ánh mắt âm trầm, lại ôm chặt lại, thấp giọng nói: “Huyền Thanh, ngươi muốn ở ngay đây sao?” Hồng Thất hung hăng trừng hẳn, người cũng không dám động nữa.

Tuy là nói khế, nhưng tại Hoa Mãn Lâu linh mẫn. Y ho nhẹ một tiếng, sắc mặt vi hách, nói: “Hai vị tùy ý, tại hạ lui trước.” Dưới ánh mắt chăm chăm nhìn mình của Hồng Thất mà rời đi.

Âu Dương Phong một bên kéo Hồng Thất rời đi, một bên cảm khái: “Hoa tiên sinh thật sự biết suy nghĩ cho người khác.”

Hồng Thất buồn bực, đợi đến chỗ không người, hung hăng thoát khỏi tay của Âu Dương Phong, tức giận nói: “Ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn thế nào?” Âu Dương Phong cười âm hiểm, bước tới gần Hồng Thất: “Ta muốn gì ngươi biết không? Ngươi bội tình bạc nghĩa, lại giấu diếm thân phận né tránh ta, ta làm gì sai?” Dữ tợn tới gần Hồng Thất.

“Vậy ta mới hỏi ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi sao lại tìm được ta.” Hồng Thất bình tĩnh hỏi. Nhưng có thực sự bình tĩnh hay không, không ai biết.

“Ta nhớ lần đầu tiên gặp ngươi, liền tới Giang Nam.” Âu Dương Phong buồn bã nói: “Sau lại thấy một bóng dáng quen thuộc, liền đi theo.” Ánh mắt đầy bi thương nhìn chăm chăm Hồng Thất làm hắn mất tự nhiên tránh đi.

“Sau đó ta gặp đối thủ của mình cởi bỏ ngụy trang, cư nhiên lại là người ta ngày đêm tâm tâm niệm niệm.” Lúc đó y thực sự điên rồi. Nhưng, vẫn luyến tiếc.

Luyến tiếc sẽ làm hắn bị thương, luyến tiếc làm hắn sợ chạy mất, luyến tiếc..... Y biểu tình cô đơn.

“Ngươi.....” Mắt Hồng Thất hồng hồng, chửi: “Ngươi là tên ngu ngốc.” Sau đó xoay người bỏ chạy.

Ngु ngốc, biết rõ chúng ta không thể bên nhau, sao phải chấp nhất như vậy?

Chỉ còn lại Âu Dương Phong đơn độc đứng một bên, thật lâu sau mới nhẹ nhàng cười nói: “Huyền Thanh, người nghĩ ta dễ dàng để người chạy mất như vậy sao? Chân trời góc biển, ta xem người có thể chạy đến khi nào?”

Bên kia tân phòng.

Chú rể sau khi đóng cửa phòng, liền ôm cô dâu khóc lớn, vừa nức vừa khóc: “Ta, ta tưởng, hức, người không cần ta nữa, hức.”

“Ta sao lại có thể không cần người? Người chỉ nghĩ lung tung.” Tân nương, chính là Duẫn Khanh, bắt đắc dĩ cười khổ. Trời mới biết, cách hồng sa nhìn thấy bộ dáng của tiểu tử tông này, hấn đau lòng muốn chết.

“Lạc Lạc, ta biết trong lòng người vẫn có khúc mắc.” Vương Duẫn Khanh cười khổ, khúc mắc này là do chính hấn tạo nên.

“Ta yêu người, ta đã thề cả đời này sẽ không lấy vợ, cho nên ta không cưới người, ta,” Vương Duẫn Khanh nhìn Phong Lạc, đau lòng nhìn ánh mắt hồng hồng của y.

“Ta tình nguyện gả cho người. Cho nên, Lạc Lạc, không cần bất an, hiện tại chỉ có người có thể rời khỏi ta, không bao giờ có chuyện là ta rời đi.” Nhiều đêm, thấy y khóc trong mộng nhiều khi, thấy y nửa đêm tỉnh lại, luôn cẩn thận xác định hấn vẫn ở bên y.

Người này thật làm hấn đau lòng.....

Hôm nay, dưới sự chứng kiến của thiên địa, của bằng hữu, bọn họ, kết duyên vợ chồng.

Suy nghĩ tác giả: Ta hiện tại rất rối chuyện của Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong, nên hay không nên ngược? Cầu cho ý kiến.

46. Chương 41

Khúc Linh Phong sau khi hôn lễ kết thúc, liền không ngừng uống rượu, ngay cả Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong cùng Lục Thừa Phong cả đám người đi khuyên hấn, cũng bị lôi vào uống mấy chén.

Nguyệt Ảnh yên lặng ngồi đằng xa nhìn hấn, nhìn hấn không ngừng uống rượu, vừa uống, vừa nhỏ giọng ní non gọi tên mình, trong lòng thực khổ sở. Những người khác thấy vậy cũng thức thời nhanh chóng rời đi. Tửu lượng Linh Phong không thể so với Nguyệt Ảnh, uống như hấn, người bình thường đã sớm gục.

“Linh Phong.....” Nguyệt Ảnh ở bên cạnh cúi đầu gọi. Những lời sư phụ hôm nay nói, cũng làm khúc mắc trong lòng được giải quyết chút ít, trong lòng thâm hạ quyết tâm, cùng Linh Phong nói chuyện, nhưng nhìn hấn như vậy, sao mà nói được?

Khúc Linh Phong yên lặng tròn tròn mắt, nhìn thấy Nguyệt Ảnh đang đứng đó lo lắng nhìn mình, bỗng nhiên ha hả cười rộ lên, trong miệng thì trào gọi: “Ảnh nhi, Ảnh nhi.....”

Nguyệt Ảnh nghe vậy trở nên lo lắng, kéo Khúc Linh Phong dậy. Khúc Linh Phong cũng thuận theo ôm lấy Nguyệt Ảnh, ôm thật chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mơ..... Ảnh nhi..... đừng..... trốn..... ôm ta.....”

Thật vất vả Nguyệt Ảnh mới đỡ được người này đứng lên, thấy hơi thở không ổn định, không khỏi cười khổ. Vừa rồi lúc Phong Lạc đang oán hận nhìn mình không nói rõ ràng cho y, lại thừa cơ hạ nhục căn tán lên người, mình giờ cả sức đỡ Khúc Linh Phong cũng không có.

“Linh Phong, ngoan, ta dìu huynh về phòng.”

Sắc trời dần âm u, trong lòng Hoa Mãn Lâu bế tắc, tràn đầy bất an. Hoàng Dược Sư chậm rãi khóa chặt thất lưng y, khẽ cười nói: “A Lâu, nếu lo lắng, chúng ta đi xem thế nào.”

“Bỏ đi.” Hoa Mãn Lâu lắc đầu, chậm rãi nói: “Chuyện của chúng, nên để chúng tự giải quyết.” Dắt tiểu Hoàng Dung cùng dời đi, đứa nhỏ này thực thích quẩn lầy mình. Nhớ những gì đã đọc ở kiếp trước, thấy đứa nhỏ thông minh như vậy lớn lên bên mình, Hoa Mãn Lâu trong lòng đầy hân hoan. Không chỉ bởi vì cô bé là Hoàng Dung, quan trọng hơn, bé là do A Hành cô nương sinh ra, là con gái duy nhất của Hoàng Dược Sư.

Đứa nhỏ này Hoa Mãn Lâu rất yêu quý.

Hoàng Dược Sư ghen tị nhìn Hoa Mãn Lâu chơi đùa quần quít lấy tiểu Hoàng Dung, hoa hoa lệ lệ mà ghen tị.

Nếu sớm biết, nếu sớm biết đã không mang nhóc con đi cùng, mang nó đi vốn định nếu A Lâu không muốn trở về cùng hắn, sẽ để đứa nhỏ quần lấy y không cho đi, ai ngờ.....

Thế nhưng lại thành cướp người của hắn.

Tiểu Hoàng Dung nhìn phụ thân nhà mình đầy ghen tuông trừng mình, không khỏi khanh khách cười. Bé đến giờ vẫn mơ hồ nhớ rõ, khi vừa bắt đầu tập đi, mỗi lần mình sắp ngã đều được hương thơm mềm mại này ôm lấy, chính là người này luôn ôm lấy mình, bé lên, còn nói bé rất giỏi, chỉ cần tiếp tục luyện tập. Sau khi cái ôm ấm áp đó rời đi, bé quyết định, mình phải hung hăng quần chặt lấy y.

Bây giờ y đã trở lại, sao có thể không lợi dụng chứ?

Nhưng là Hoa Mãn Lâu đang ôm bé như biết được bé đang nghĩ gì, khóe miệng hơi nhếch lên, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói: “Tiểu quý, đừng khi dễ cha con.”

.....

Chỉ có thể nói, cả nhà này, không ai dễ đối phó.

Nguyệt Ảnh đỡ Linh Phong trở lại phòng, đây là phòng của Nguyệt Ảnh và hắn. Trước kia, mỗi khi Linh Phong đến Bách Hoa lâu đều ngủ cùng phòng với Nguyệt Ảnh, lần này về sớm, hơn nữa khách nhiều, Nguyệt Ảnh lại cùng Linh Phong dùng chung phòng.

Nhưng là, Nguyệt Ảnh lần nào cũng đợi Linh Phong ngủ say rồi mới trở lại, một là vì vợ, hai là..... trốn tránh Linh Phong.

“Linh Phong, huynh sao vậy?” Ngồi bên giường, nhìn Linh Phong thống khổ nằm trên giường quay cuồng, đẩy Nguyệt Ảnh ra, chạy đến góc nệm, Nguyệt Ảnh đứng đằng sau vỗ vỗ lưng hắn, đợi hắn nôn xong, dìu lại về giường, dọn dẹp sạch sẽ chỗ vừa rồi, mang lên một chậu nước ấm.

Nguyệt Ảnh cẩn thận cởi áo ngoài cho Linh Phong, động tác vội vội vàng vàng như người vợ nhỏ hiền lành. Nhưng Nguyệt Ảnh không phát hiện ra, một đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình chằm chằm.

“Ảnh nhi.....” Bàn tay to run rẩy hướng phía Nguyệt Ảnh, mang theo bất an, tựa hồ không biết đây là thực hay chỉ là ảo ảnh.

“Ảnh nhi, ta lại nằm mơ.” Mang theo tiếng cười hư ảo, ngón tay Linh Phong chỉ còn cách một đoạn thì dừng lại, lần theo khuôn mặt của Nguyệt Ảnh nhưng không chạm đến.

“Ảnh nhi, ta nhất định đang mơ, đệ không né tránh ta, còn quan tâm đến ta như vậy.” Vừa nói vừa gật nhẹ đầu, như đang khẳng định lời nói của chính mình. Nguyệt Ảnh trong lòng khổ sở, cầm khăn mặt ẩm, nhẹ nhàng lau cho Linh Phong, nhưng không phát hiện ra, khi y chạm tới hắn, nháy mắt, cả người hắn cứng ngắc cùng kinh ngạc.

Khúc Linh Phong hai mắt tham lam nhìn người trước mặt, nhìn khuôn mặt dần thả lỏng, nhìn y một bên lau thân thể cho mình, một bên lộ ra ánh mắt chua xót.

Những nơi y chạm đến như truyền từng đợt kích thích, điện lưu mạnh mẽ truyền xuống hạ thân, sắc mặt Linh Phong đỏ ửng, thở phì phò, tay giữ chặt lấy Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh thân mình cứng đờ, hất mạnh tay hắn ra.

Nhất thời, không khí trong phòng cứng ngắc, thời gian như dừng lại. Cả căn phòng yên tĩnh, trừ bỏ xa xa vang tới tiếng cười náo nhiệt, cũng chỉ còn lại tiếng hít thở dày đặc.

Linh Phong hạ mắt, nhìn tay mình bị hất ra, im lặng không nói.

Nguyệt Ánh kinh hãi nhìn Linh Phong, Linh Phong im lặng như vậy, là lần đầu tiên nhìn thấy. Vừa rồi khi bị Linh Phong cầm lấy tay, Nguyệt Ánh cảm nhận được một loại điện lưu kì dị xuyên qua, cảm giác kỳ lạ làm y trong lúc nhất thời bối rối giãy ra. Có chút ảo não nhìn tay mình, Nguyệt Ánh bất đắc dĩ thở dài.

“Linh Phong, ta.....” Nên nói gì? Nguyệt Ánh không biết bắt đầu từ đâu. Cuối cùng chỉ thở dài, xoay người chuẩn bị trà giải rượu, lại bị người ôm lấy hông, cả người mềm nhũn, trời đất xoay chuyển, đã bị người đặt trên giường.

Nguyệt Ánh cố gắng nén lại đầu óc choáng váng không khỏe, nhìn nam tử đang nằm trên người mình, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại phát hiện hai tay mình đã bị giữ chặt trên đỉnh đầu. Giật mình nhìn lại Linh Phong, lại phát hiện hắn đang nhìn mình, ánh mắt lại như thật xa xăm. Con người âm trầm, như muốn đem y nuốt chửng.

Chậm rãi, Khúc Linh Phong tới gần Nguyệt Ánh, cảm thụ người trong lòng ẩn ẩn tỏa ra mùi hương thơm ngát, đầu óc đã sớm bị rượu phao đến chín tầng mây, Khúc Linh Phong hiện tại đã thật gần bên người hắn yêu.

“Ánh nhi, sao lại chán ghét ta như vậy?” Cúi đầu, câu hỏi mang theo nồng đậm bi thương, nếu không phải Nguyệt Ánh chính tai mình nghe thấy, cũng sẽ không tin Linh Phong có thể nói loại ngữ khí như vậy.

“Vì sao phải trốn ta?” Nói xong, Khúc Linh Phong nhẹ nhàng cắn lên cổ Nguyệt Ánh. Thấy Nguyệt Ánh hừ một tiếng, không khỏi cúi đầu cười. [?]

“Linh Phong, đừng như vậy, buông.” Lý Nguyệt Ánh bị thân thể nam nhân đè nặng, một cảm giác vi diệu nảy lên trong lòng, giống như, nếu tiếp tục như vậy, hết thảy sẽ không quay lại như xưa được nữa.

Linh Phong chỉ cúi đầu cười, cau mày nhìn Nguyệt Ánh.

Không thích, không thích buông người này dễ dàng như vậy, không thích, nếu buông tay người này sẽ chạy đi thật xa. Muốn, đem người này nuốt vào bụng, ăn tất cả máu thịt của y, nuốt hết, dung nhập thân thể hắn, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không rời bỏ mình.

Hung hăng cắn lên bả vai Nguyệt Ánh, mùi máu tươi thoang thoảng, Nguyệt Ánh rên lên đau đớn, cảm giác lực tay đã giảm xuống, ma xui quỷ khiến, ôm lấy đầu Linh Phong, trấn an hắn, thấp giọng khuyên nhủ: “Linh Phong, Linh Phong, đừng như vậy.....”

Khúc Linh Phong nhắm miệng, mùi máu tươi xộc vào mũi, hắn thấy hơi hận. Người này, người này quan trọng với hắn như thế nào, hắn sao có thể thương tổn y.

Chậm rãi chống đỡ thân thể đứng dậy, nhìn vẻ mặt dịu dàng của thiếu niên kia, nghe y thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, Linh Phong, thực xin lỗi.....”

Nước mắt như có sinh mệnh riêng biệt, càng không ngừng chảy xuống.

Rõ ràng thích người này đến như vậy, cho dù phải đánh đổi cả sinh mệnh cũng vẫn thích, cho dù y không yêu mình, chỉ cần có thể ở bên y, cho dù phải chết hắn cũng cam tâm tình nguyện, nhưng là, vì sao.....

“Vì sao? Vì sao? Vì sao phải rời bỏ ta? Cho dù đệ không thích ta, vì sao lại không nói?”

“Linh Phong, ta thích huynh.....” Thích, chỉ là thích, vẫn không thể yêu.

“Nhưng đệ không yêu ta.....” Khúc Linh Phong khuôn mặt đầm nước mắt, ánh mắt dừng lại trên miệng Nguyệt Ánh.

Thật đau, thật chua xót, ngay cả tâm Nguyệt Ánh cũng thấy đau khổ.

Từ khi nào Linh Phong trở nên yếu ớt như vậy? Hình như từ khi quen biết đến nay, chưa bao giờ thấy Linh Phong như vậy.

Trong lòng không chịu nổi, nháy mắt, Nguyệt Ánh trong lòng hiểu ra, xem ra, chính mình không thể thoát ra được rồi.

Khúc Linh Phong nhìn Nguyệt Ánh không trả lời hắn, trong lòng như có dã thú muốn thoát khỏi *** giam. Hung hăng, Khúc Linh Phong hôn lên môi Nguyệt Ánh. Thô bạo quấn lấy ngây ngô mềm mại, trên miệng

Nguyệt Ảnh mà cuồng bạo hút lấy. Chất lỏng không kịp nuốt xuống, theo khóe miệng Nguyệt Ảnh mà chảy xuống.

Giống như đã hoàn toàn mê muội, Khúc Linh Phong cơ hồ không buông tha cho tới khi gần như không thể hô hấp, ngân tuyến nổi giữa hai người.

“Ảnh nhi, Ảnh nhi.....” Khúc Linh Phong vùi đầu vào xương quai xanh Nguyệt Ảnh, lưu lại dấu vết xanh tím, tay không nhàn rồi, xé rách xiêm y Nguyệt Ảnh, rất nhanh, quần áo đã trở thành vãi vụn.

Nguyệt Ảnh sợ hãi đẩy Linh Phong ra, nhưng nhuyển cân tán đã hoàn toàn phát tác, Nguyệt Ảnh sao có thể đẩy được Linh Phong, ngược lại còn mang theo loại chống cự khiến Khúc Linh Phong càng cuồng tính.

Khúc Linh Phong ánh mắt như dã thú nhìn chăm chăm thân hình trắng nõn của người dưới thân, một tay giữ chặt hai tay y, hồng anh phấn nộn bại lộ trong khí lạnh, run rẩy, dưới cái nhìn chăm chú của nam nhân, đứng thẳng lên.

Khúc Linh Phong nắm lấy đóa hồng anh, trêu đùa nói: “Ảnh nhi, đệ xem, đệ không phải cũng có cảm giác với ta sao?”

“Không, đừng như vậy, Linh Phong, van cầu huynh... Ừ.....” Lý Nguyệt Ảnh xấu hổ muốn chết, nhưng cả người vô lực, tản ra loại mị thái yếu ớt, làn da như sứ, dưới cái nhìn chăm chú của Khúc Linh Phong mà trở nên đỏ bừng. Khúc Linh Phong nhẹ nhàng cúi xuống, cắn lên hồng anh mềm mại kia.

Suy nghĩ tác giả: Vì thế, ngược, hay không ngược, là cả một vấn đề.....

Liếc mắt một cái phía dưới Hoa Mãn Lâu, lần đầu tiên của Nguyệt Ảnh, giá trị sẽ không nhỏ đi?

Có nên viết một vở kịch cầu huyết? hay là vẫn đánh nhanh thắng nhanh?

Thỉnh mọi người cho ý kiến.....

47. Chương 42

“A ——” cảm giác xa lạ, giống như điện lưu đánh lên thân thể, thiếu niên kêu lên.

Nam tử dè trên người thiếu niên thần tình hư ảo, mang theo ý cười đau thương, cọ hai má thiếu niên, ở bên tai y nhỏ giọng nói: “Ảnh nhi, ta không cần gì cả, chỉ mong đệ cho ta một đêm.....”

Điểm huyết đạo của Nguyệt Ảnh, Khúc Linh Phong chậm rãi đem quần áo hai người cởi sạch, nằm trên người Nguyệt Ảnh, khuôn mặt đầy nước mắt nhưng có chút tỉnh trẻ con. Thanh niên mỉm cười, vẻ mặt hư ảo thỏa mãn nhìn thiếu niên. Vốn là bộ dáng thấp phần buồn cười, nhưng trong mắt thiếu niên, lòng, đặc biệt đau.

“Linh Phong, buông.” Trong lòng thiếu niên thực đau, đây không phải điều y muốn, cứ tiếp tục thế này, Linh Phong sẽ hối hận, y sẽ hận Linh Phong. Sau đó mọi thứ sẽ không thể quay lại như trước đây, sự tình sẽ càng trở nên nghiêm trọng.

“Linh Phong, ngoan. Đừng làm vậy với ta.” Nguyệt Ảnh cố nén sợ hãi, kiên nhẫn khuyên dụ. Hiện tại Linh Phong tâm tình không ổn, bọn họ cần phải bình tĩnh lại. Giờ Linh Phong say rượu loạn tính, mọi thứ hiện tại, hết thảy hẳn nghĩ là đang xảy ra trong mộng, không phân biệt được thực ảo, cứ như vậy, sẽ xảy ra đại sự.

Linh Phong mặc kệ Nguyệt Ảnh nói chuyện, tay lần khắp người y, khi sờ đến hông, Nguyệt Ảnh cả người chấn động mạnh, vật giữa hai chân có chút ngẩng đầu.

Giờ khắc này, Nguyệt Ảnh xấu hổ nhắm chặt mắt, thống hận thân thể dễ dàng bị nam nhân trêu chọc.

Nước mắt chảy ra, dính khắp hai má, Linh Phong thương tiếc lau đi nước mắt.

“Ảnh nhi, đệ hận ta đến vậy sao?” Linh Phong bi ai. Nhưng không chờ Nguyệt Ảnh trả lời, liền hung hăng cắn xuống hông y.

“Ừ ——” Nguyệt Ánh kêu lên một tiếng, bên hông vừa xót vừa đau, cảm giác khó chịu trong bụng. Kêu lên: “Linh Phong, dừng tay, đừng ép ta hận huynh —— a ——”

Linh Phong chống hai khuỷu tay, một lần nữa nằm lên người Nguyệt Ánh, bên hông y là lửa nóng, Nguyệt Ánh cảm nhận thực lớn, nhất thời há hốc kinh ngạc. Đây, sao có thể?

Linh Phong nhìn Nguyệt Ánh không nói, cởi bỏ huyết đạo cho y, khẽ mỉm cười. Nhưng hiện tại Nguyệt Ánh cũng không có sức lực để phản kháng. Tay Linh Phong xoa nắm dục vọng y, không ngừng ma xát, ngón tay linh hoạt khơi lên dục hỏa của y.

Nguyệt Ánh dưới tác dụng nhuần nhuyễn cân tán của Phong Lạc, sớm đã không có sức để động, giờ hạ thân yếu ớt lại bị Linh Phong nắm lấy, Nguyệt Ánh trốn cũng không được, vì thế nhắm mắt lại, tay túm chặt lấy đệm phía dưới, muốn cố chống lại dục hỏa.

“A —— Ừm, đừng —— ách, Linh Phong —— đừng tay!” Nguyệt Ánh không nhịn được nỉ non. Đáng thương hề hề nhìn Linh Phong, hai tay đẩy hẳn, nhưng khí lực như con mèo nhỏ, cả nửa người đã thành mềm yếu vô cùng, nước mắt như châu châu lăn rơi xuống.

Linh Phong khựng lại giật mình, nhưng lại cười thêm tà mị, tay không chậm lại, thân thể nam nhân thật dễ nổi lên dục vọng, ngón tay lướt qua song cầu, đảo qua nộn thịt giữa hai chân, cảm giác mãnh liệt, Nguyệt Ánh không thể khống chế mà run rẩy.

“Ồ —— Linh Phong —— đừng ——”

“Thật không cần? Thân thể đệ lại không thấy vậy nha.” Linh Phong như nghĩ đến điều gì, hôn Nguyệt Ánh.

“Ánh nhi, cho ta được không?” Khúc Linh Phong hỏi. Nhưng Nguyệt Ánh ánh mắt cầu xin nhìn hẳn, trong mắt là cự tuyệt rõ ràng.

Nguyệt Ánh trong lòng hối hận, nếu không phải mình ép buộc người này, có phải hay không hẳn sẽ không, sẽ không điên cuồng như vậy. Kỳ thật, y hiểu bản thân không thể cự tuyệt Linh Phong, nếu Linh Phong muốn, y sẽ không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, y thích Linh Phong, có phải là yêu hay không, y thật sự cũng không biết.

Nhưng y cự tuyệt Linh Phong, không phải bởi vì không thích Linh Phong, mà dưới loại tình huống này, một sai lầm thôi cũng sẽ long trời lở đất.

Khúc Linh Phong chỉ bất đắc dĩ cười khổ. Ánh nhi, đệ muốn ta làm thế nào mới có thể buông đệ ra, đã tới tình trạng này, ta, dù thế nào cũng không thể buông tay.

Tinh tế hôn lên người Nguyệt Ánh, khơi màu từng trận khoái cảm, Nguyệt Ánh cắn chặt khớp hàm, không cho phép phát ra tiếng rên rỉ. Nhưng cảm giác hạ thân được một nơi ấm áp bao lại, cảm giác chưa từng có, Nguyệt Ánh lập tức mở to mắt, thấy Linh Phong đang nuốt phân thân của mình.

“Không —— Linh Phong, bản —— đừng.....” Nguyệt Ánh như con cá mắc cạn, mạnh thẳng lưng, không biết mình đã bất giác hòa theo động tác của Linh Phong.

Cảm giác thỏa mãn sáng khoái kỳ dị tràn tới, y cơ hồ như sắp tiết ra. Nhưng Linh Phong đang vui vẻ nuốt ra vào như vậy, chủ ý xấu xa, lướt qua lỗ nhỏ phía trên, Nguyệt Ánh cảm giác mình đang cùng lúc ở giữa thiên đường và địa ngục.

Sau đó dừng lại, Nguyệt Ánh kinh ngạc nhìn hẳn, Linh Phong đỡ lấy dục vọng y, liền cứ như vậy ngồi xuống.

Hậu huyết không được chuẩn bị trước, vừa mới vào một chút đã nứt ra rồi. Gần như có thể nghe thấy tiếng xé rách, máu lập tức chảy ra. Được máu làm dịu, Khúc Linh Phong cố nén đau đớn, bắt buộc chính mình ngồi hẳn xuống.

Có máu làm dịu, không còn thống khổ như vậy nữa. Ấm áp bao trùm, *** là lý trí xảy ra xích mích.

Khúc Linh Phong nghiêm mặt tái nhợt, hai tay chống đỡ thân thể, nhắc lên. Muốn mặc kệ cảm giác đau đớn, cơ hồ đem chính bản thân mình phá hư.

“Đừng..... Linh Phong, đừng như vậy.....” Nguyệt Ánh đã lệ đầy mắt.

Linh Phong một bên thống khổ thông thả chuyển động, một bên mạnh mẽ mỉm cười nói: “Ảnh nhi, đệ không vui sao? Không thoải mái sao?” Ngay cả ký ức cuối cùng cũng không cho ta sao?

Mùi máu tươi càng ngày càng đậm, dững đạo khô khốc gắt gao ôm trụ dục vọng y, nhưng thấy Linh Phong như vậy, bị đối đãi như vậy, dục hỏa Nguyệt Ảnh lập tức biến mất. Nguyệt Ảnh cắn mạnh chính mình một cái, cảm thấy đã khôi phục một chút sức lực. Vốn Phong Lạc có oán Nguyệt Ảnh, nhưng xuống tay cũng không nặng, đến bây giờ, được liệu cũng giảm đi nhiều.

Nguyệt Ảnh đẩy Linh Phong, dục dững theo bản năng co rút lại, làm Nguyệt Ảnh lập tức bắn ra. Linh Phong ngã sang một bên, hai người há mồm thở dốc. Nguyệt Ảnh vội đứng lên, vội vàng vàng thay xiêm y, bỏ chạy ra ngoài.

Khúc Linh Phong ngã trên giường, mặc kệ trên người bừa bãi, chỉ kinh ngạc nhìn thân ảnh Nguyệt Ảnh rời đi, rồi lại cúi đầu mỉm cười.

“Ha ha, Ảnh nhi, chung quy, đệ vẫn muốn rời khỏi ta.....” Hai mắt đỏ hồng, cực kỳ bi thương.

“Ảnh nhi, chúng ta, kết thúc rồi sao?” Linh Phong kỳ thật vẫn biết chính mình đang làm gì, nguyện trả giá hết thấy vẫn không thể có được Nguyệt Ảnh, ngược lại càng đẩy y ra xa hơn.

Nằm trên giường, giống như con búp bê vải rách nát, không có một chút sức sống, tuyệt vọng tột cùng, thật bình tĩnh. Ánh mắt trước đây bất an, giờ nghĩ lại, đúng chỉ là một mộng cảnh bình thường.

Lặng lặng nhìn thẳng phía trước.

“kết ——” Tiếng cửa bị đẩy ra.

Linh Phong yên lặng nhìn lại, là Nguyệt Ảnh đi vào mang theo mấy thùng nước ấm, đổ vào dục dững, sau lại cố sức khiêng Linh Phong tới bồn nước.

Nước ấm chạm tới vết thương, bỏng rát đau buốt, Linh Phong mặt trắng bệch, hừ một tiếng.

Nguyệt Ảnh chỉ cúi đầu, thu dọn lại giường, cũng cởi quần áo tiến vào dục dững.

Khúc Linh Phong kinh ngạc nhìn Nguyệt Ảnh, không nói nên lời, đầu óc trống rỗng.

“Linh Phong.....” Thanh âm thản nhiên nhẹ nhàng, như sợ sẽ phá hư thứ gì.

“Ta không chán ghét huynh.” Thanh âm Nguyệt Ảnh thản nhiên vang lên, từng tiếng từng tiếng thực cắn thận.

Khúc Linh Phong ngơ ngác không phản ứng, lời nói trong đầu hần, nhưng không hiểu có ý gì.

Nguyệt Ảnh cầm khăn mặt, thay hần lau rửa thân thể, một tắc lại một tắc.

“Ta không chán ghét huynh, ta thích huynh.”

“Nhưng có phải yêu hay không, ta không biết.”

“Ta không thể tin vào tình yêu, phụ thân nói yêu mẫu thân ta, nhưng cuối cùng, mẫu thân ta vẫn chết.”

Khúc Linh Phong nhìn Nguyệt Ảnh, lòng rất đau.

“Mẫu thân ta chết dưới tay ông ta.” Nguyệt Ảnh thản nhiên nói, không toát ra chút bi thương nào, nhưng Khúc Linh Phong lại giống như đứa nhỏ, lui vào trong góc, không nhúc nhích. Tâm hần, rất đau.

Chậm rãi ôm lấy thân mình đơn bạc của Nguyệt Ảnh, Khúc Linh Phong thì thào nói: “Thực xin lỗi, Nguyệt Ảnh, thực xin lỗi.....”

“Linh Phong, ta thật sự không biết thế nào là yêu, không biết cảm tình đối với huynh là như thế nào. Lúc trước trốn tránh huynh, thật có lỗi.”

“Về sau, về sau sẽ không.....”

Linh Phong ôm lấy Nguyệt Ảnh, cười đến thực ngọt, như là có được hạnh phúc của toàn bộ thế giới.

Đêm dài nhân tĩnh.

Suy nghĩ tác giả: Ứng với yêu cầu người xem, không có ngược Nguyệt Ảnh, ta ngược tiểu tử Linh Phong này.

48. Chương 43-1

Ánh mặt trời hiện lên, Hoa Mãn Lâu đau nhức xoa thắt lưng, không khỏi cau mày. Hoàng Dược Sư lần này trở về như thế nào cũng muốn ăn đủ, mỗi lần đều mệt mỏi tới bình minh. Đêm qua vì thương tiếc y một nhọc, nhưng vẫn làm y đến xương sống thắt lưng đau.

Không biết thế nào, trong lòng Hoa Mãn Lâu luôn thấy không nở, hiện giờ tĩnh lại, không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng thấy người bên cạnh còn ngủ say, nghĩ hẳn là còn rất sớm.

Hắn ngủ hơi rớt người ra bên ngoài, cho dù ngủ say vẫn cố chấp khóa bên người y, nghĩ đến Hoàng Dược Sư hơi thở ổn định, Hoa Mãn Lâu động tác cố gắng không phát ra tiếng động, mặc quần áo, không để Hoàng Dược Sư tỉnh lại.

Hoa Mãn Lâu cảm thấy người kia vẫn ngủ say, nhẹ nhàng rời đi.

Sáng sớm khí lạnh mang theo hàn ý, tựa như cảm nhận được hơi ấm của người, lập tức bao quanh, hút hết hơi ấm xung quanh. Lạnh giá khiến mọi vật trở nên lạnh lẽo.

Hoa Mãn Lâu chậm rãi tản bộ, vừa nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, tay áo đã bị túm lấy.

“Sư phụ.....” Thanh âm mang theo tiếng nước nở nhưng vẫn còn chút kiên cường của Nguyệt Ảnh.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc quay lại, sao lại thế này? Nguyệt Ảnh đứa nhỏ này sao lại như vậy, là có chuyện gì xảy ra sao?

“Nguyệt Ảnh, rốt cuộc có chuyện gì? Nói cho sư phụ, đừng sợ.” Nhẹ nhàng khuyên bảo, Hoa Mãn Lâu trong lòng có chút không nở.

“Sư phụ, con, con.....” Nguyệt Ảnh cuối cùng không chịu nổi mà nhào vào lòng Hoa Mãn Lâu, run rẩy.

Hoa Mãn Lâu vội vàng trấn an, Nguyệt Ảnh cũng buồn rầu kéo y đi.

Lý Nguyệt Ảnh trong lòng bất an. Tối hôm qua tắm cùng Linh Phong xong, liền giúp hắn bôi thuốc, sau rồi hai người cùng nhau ngủ. Vẫn vẫn bình thường không có việc gì, nhưng lúc gần tới bình minh, Linh Phong đột nhiên sốt cao, lại túm chặt y không cho đi. Nguyệt Ảnh không đi được, đành cả đêm ôm Linh Phong, dỗ hắn ngủ. Đợi đến lúc hắn ngủ được một chút, trời cũng đã tờ mờ sáng.

Cũng may hai người vận khí tốt, Nguyệt Ảnh vừa mới chạy ra khỏi phòng đã nhìn thấy Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu dù không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ần ần hiểu được Nguyệt Ảnh và Linh Phong có chuyện, cũng thuận theo đi cùng.

Dọc đường, Nguyệt Ảnh một bên vừa đi vừa kể nhanh lại chuyện tối qua. Hoa Mãn Lâu nghe xong càng kinh hãi, cước bộ cũng nhanh hơn.

Vừa vào cửa, bắt mạch, trán Hoa Mãn Lâu hơi nhăn lại. Tuy nói y thuật Hoa Mãn Lâu kém Hoàng Dược Sư cùng Phong Lạc, nhưng mấy bệnh bình thường vẫn không làm khó được y.

“Linh Phong chỉ đang sốt, nhưng do thể chất nên mới sốt cao không hạ. Đợi lát bảo Dược Sư kê đơn, cho Linh Phong uống là được.” Hoa Mãn Lâu trầm ngâm nói, bộ dáng suy nghĩ sâu xa. Lại phân phó nói: “Nguyệt Ảnh, hiện tại mang tới thêm chăn, bồi bên cạnh hắn.....”

Nhưng lời còn chưa dứt, liền bị tiếng bước chân vội vàng đánh gãy, cùng tiếng bước chân là thanh âm đang gọi bức thiết: “A Lâu, A Lâu, A Lâu.....”

Hoa Mãn Lâu hơi giật mình, cùng kêu to gọi Hoàng Dược Sư: “Dược Sư, làm sao vậy?”

Vừa dứt câu, cả người đã bị ôm chặt trong lòng người.

Hoàng Dược Sư toàn thân rét run, ôm chặt người trong lòng như muốn tìm lại hơi ấm. Khi vừa tỉnh lại, bên cạnh vẫn còn chút hơi ấm nhưng không thấy người. Hoàng Dược Sư cả người lạnh lẽo, giống như trong giấc mơ trước đây, mơ thấy y, nhưng khi tỉnh lại, vẫn chỉ có một mình mình.

Quá khứ gắt gao ám ảnh, sợ hãi đó đã ăn sâu vào linh hồn hắn.

Mấy ngày nay thực sự rất hạnh phúc, hạnh phúc như đang trong mơ, hơn cả những giấc mơ trước đây hắn thấy. Như vậy, lại càng khiến hắn lúc nào cũng lo lắng đây chỉ là mộng ảo như những lần trước, tỉnh lại, tất cả chỉ là hư vô, tỉnh lại, tất cả đều không tồn tại.

Hiện tại hắn muốn ôm chặt lấy người này, xác nhận mình không phải đang mơ, mà là thực sự có được y.

Hoa Mãn Lâu cảm nhận được bất an của hắn, nhẹ nhàng ôm lấy, tùy ý hắn ôm mình.

Hoàng Dược Sư vẫn là Hoàng Dược Sư, trong võ về của Hoa Mãn Lâu mà dần khôi phục lý trí, nhìn sắc mặt của bọn đồ đệ, cho dù không nói, cũng đại khái hiểu được tình hình.

“Ừm, hừ, người đứng là đại ngu ngốc.” Hoàng Dược Sư đuổi Nguyệt Ảnh đi nấu thuốc, Hoa Mãn Lâu cũng đi cùng, một mình Hoàng Dược Sư ở lại trong phòng. Ngồi bên giường, lười biếng nói: “Ta nhớ không có dạy đồ đệ ngốc như vậy.”

“Nhưng là, không phải đây là phương pháp tốt nhất để giữ y lại sao?” Lúc này về mặt Khúc Linh Phong không còn yếu đuối như trước nữa, nghiêm túc nhìn Hoàng Dược Sư, nói: “Con, không thể buông tay y, cũng không thể để y rời khỏi, để y được tự do.” Ngưng một chút, cười nói: “Xem ra, con thành công rồi. Trong lòng y có con.”

Hoàng Dược Sư thấy ánh mắt kiên định của hắn, không khỏi thở dài, nói: “Xem ra, người vẫn không hiểu. Bất quá, Linh Phong, Nguyệt Ảnh không phải vật trong ao, nếu nó không thích, vẫn nên để nó đi.”

“Con biết.” Ánh mắt Linh Phong trong suốt, tràn ngập kiên định: “Con cho tới bây giờ cũng không muốn y rời khỏi mình. Nhưng, cho dù chỉ một chút thời gian, cho dù chỉ một chút dụ dỗ đối đãi, cũng muốn y ở bên con.”

“Cho y, cũng là cho con.” Khúc Linh Phong sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía Hoàng Dược Sư, trong mắt ngập tràn quyết tâm.

Hoàng Dược Sư sững sờ, thở dài. Để lại một cái lọ, nói: “Tiểu tam ngu ngốc, về sau muốn dùng thuốc mỡ, thư phòng còn một đồng, đừng có mỗi lần lại tới xin sư phụ, quấy rầy ta cùng A Lâu.”

“Vâng, đa tạ sư phụ thành toàn.” Khúc Linh Phong đỏ mặt cảm lấy, ánh mắt tuy vẫn buồn nhưng đã trong sáng hơn.

“Sư phụ.....” Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng gọi. Khói thuốc lượn lờ, về mặt mờ lung, biểu tình của Hoa Mãn Lâu che dấu trong làn khói, Nguyệt Ảnh nhìn thấy, không rõ ràng.

Hoa Mãn Lâu thương tiếc nhìn Nguyệt Ảnh, chậm rãi mở miệng nói: “Nguyệt Ảnh, hiện tại con muốn thế nào?”

“Sư phụ, người nghĩ sao? Mong muốn của Linh Phong, không phải con không biết, con chỉ đang sợ hãi.” Nguyệt Ảnh nhìn chăm chăm bếp lò.

“Linh Phong hao hết tâm tư, chỉ mong muốn tình cảm của con.” Nguyệt Ảnh thản nhiên nói.

“Nhưng, tình yêu trong thế gian này, có thể dễ dàng tìm được như vậy sao?”

“Thấy được người thứ nhất, tưởng tìm được rồi, nhưng sự thật trước mắt, lại bị ai phát hiện, tất cả là giả dối, giống như mẫu thân con. Bà yêu phụ thân, lại bị chính phụ thân đánh chết.....”

“Linh Phong tuổi còn trẻ, so với Hoàng tiền bối thành thực, Hoàng tiền bối biết mình phải làm gì, có thể làm sư phụ vui vẻ hạnh phúc. Nhìn sư phụ hạnh phúc, con cũng rất vui mừng.”

“Linh Phong lớn lên có đường huynh ấy phải đi, con không biết rồi sẽ tới đâu, đến khi tình cảm phai nhạt, huynh ấy có thể hay không gặp người có thể tác động đến tâm mình, sau đó bỏ con. Cũng không biết, về sau con có gặp người nào khác khiến tâm rung động hay không.” Nguyệt Ảnh có chút ảm đạm, kỳ thật khi

Linh Phong cam nguyện nằm dưới y, y hiểu rõ, kiếp này, chỉ có Linh Phong mới khiến tâm mình rung động, lúc này nói đến, chỉ có một nửa là để an ủi chính bản thân mình.

“Nguyệt Ảnh.....” Hoa Mãn Lâu thở dài, xoa đầu Nguyệt Ảnh.

“Trước kia, đối với những chuyện này, con thật sự rất sợ. Hơn nữa nhìn song thân [cha mẹ] yêu nhau như vậy, cuối cùng trở thành như thế, con thật rất sợ. Cho nên vẫn luôn né tránh huynh ấy.”

“Hơn nữa, con là nam nhân, không thể cho Linh Phong một gia đình, không thể sinh con cho huynh ấy.”

“Nếu huynh ấy hối hận, con không thể buông tay, vậy, con phải làm sao?”

“Nhưng lần này Linh Phong làm vậy, con không thể tiếp tục trốn tránh.”

Nguyệt Ảnh mạnh mẽ cười, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như giấy.

“Sư phụ, người không cần lo lắng cho con, con sẽ không trốn tránh nữa.” Khi nhìn thấy Linh Phong, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, cố gắng cười với mình, trong mắt mang theo sợ hãi bị vứt bỏ, tuy rằng đã cố gắng che dấu, nhưng lúc lơ đãng vẫn bất giác toát ra. Thấy hắn như vậy, trong lòng rất đau.

“Đồ nhi biết bản thân phải làm gì đó, đồ nhi, chắc chắn sẽ nắm chắc hạnh phúc của mình.”

“Sư phụ.....”

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn về phía Nguyệt Ảnh, sững sờ, thần tình phức tạp.

“Nguyệt Ảnh đã trưởng thành rồi.” Hoa Mãn Lâu thở dài, rồi sau đó dịu dàng nói: “Ảnh nhi thật sự trưởng thành rồi.”

“Có chuyện gì khó có thể tìm sư phụ, dù thế nào, Nguyệt Ảnh là người nhà quan trọng nhất đối với Hoa Mãn Lâu ta.”

“So với Hoàng tiền bối quan trọng hơn?”

Hoa Mãn Lâu có chút ngạc nhiên, cảm nhận dưới tay có độ ấm nóng bỏng, nở nụ cười, nụ cười thật dịu dàng.

“Ừ, con là người nhà rất quan trọng.” Quan trọng so với tất cả mọi người.

Đợi đến lúc Nguyệt Ảnh cùng Hoa Mãn Lâu bưng thuốc trở về, Khúc Linh Phong cùng Hoàng Dược Sư cũng nói chuyện xong, không khí trong phòng như ngừng lại.

Hoàng Dược Sư kéo Hoa Mãn Lâu dời đi, dù sao, Hoàng Dược Sư cũng muốn cùng Hoa Mãn Lâu buổi sáng.....

“Huynh nói, Dược Sư, chúng sẽ không sao chứ?”

“Tuy rằng Huyền Phong là đệ tử quan trọng nhất đối với ta, nhưng Linh Phong cũng rất giống ta, chúng sẽ không sao đâu.” Ôm vợ vào lòng, Hoàng Dược Sư tà tà mỉm cười: “Nhưng là, người người phải lo lắng là chính mình kia.”

“Ừ.....” Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ trợn trắng mắt, để hắn tùy ý vuốt ve. Nhưng cũng ôm lại Hoàng Dược Sư.

Nguyệt Ảnh một thìa lại một thìa dứt Khúc Linh Phong, Khúc Linh Phong vẻ mặt đau khổ, uống đồng thuốc đắng nghét kia.

“Nguyệt Ảnh, không cần bón..... ta có thể ngay lập tức uống hết.....” Khúc Linh Phong dè dặt nói.

Lý Nguyệt Ảnh chỉ lườm hắn một cái, tay vẫn không ngừng lại, Khúc Linh Phong chỉ đành vừa vui sướng vừa đau khổ hưởng thụ phúc vụ của người trong lòng.

Lý Nguyệt Ảnh mặt không chút thay đổi nhìn hắn chịu khổ. Đùa, thuốc này y chính là cho thật nhiều Hoàng Liên, vừa vặn giúp giảm sốt, xem hắn còn dám tính kế với mình không.

“Ảnh nhi.....” Khúc Linh Phong đáng thương hề hề gọi Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh lại lườm hắn một cái, nói: “Chờ chút, ta cho chút đường.”

“Ta không cần đường.” Khúc Linh Phong cười tà, kéo Nguyệt Ảnh qua, hung hăng hôn một cái.

Môi lưỡi giao triền, vị thuốc đông y đắng chát lưu chuyển. Lý Nguyệt Ảnh đầu tiên cứng đờ, sau đó thân thể dần thả lỏng, tùy ý để Khúc Linh Phong hôn.

Thật lâu sau, Khúc Linh Phong mới thỏa mãn dời khỏi, chép chép miệng, nói: “Thật ngọt.”

Lý Nguyệt Ảnh đã sớm đỏ bừng mặt, nằm bẹp trong ngực hắn, nặng nề thở.

Dán miệng vào tai Nguyệt Ảnh, tiếng nói khàn khàn vang lên, có chút không xác định ngữ khí: “Nguyệt Ảnh, đệ là đang câu dẫn ta.”

“Ta nghĩ, cho dù ta không muốn, huynh cũng sẽ tự lấy.” Thanh âm Lý Nguyệt Ảnh khàn khàn vang lên. Thân thể thả lỏng, đổi một tư thế thoải mái, chôn trong lòng Khúc Linh Phong, rầu rĩ nói: “Nếu huynh ghét, phải nói trước với ta, ta sẽ không, sẽ không quấn lấy huynh nữa.”

Ta chỉ muốn nắm chặt lấy hiện tại.

Khúc Linh Phong vụn phần sung sướng: “Sẽ không đâu, sẽ không có ngày như vậy, đệ cũng không được rời khỏi ta.”

Nguyệt Ảnh chỉ yên lặng, khắp căn phòng an tĩnh.

Thật lâu sau, Lý Nguyệt Ảnh mới nhỏ giọng nói: “Ta sẽ luôn bên cạnh.”

Suy nghĩ tác giả: Rốt cục cũng xong chuyện của hai đứa nhỏ không được tự nhiên này.....

Vì thế, chương tiếp theo sẽ tiến vào giai đoạn mới, nói, mọi người thích phiên ngoại không? Thích thể nào có thể nói, Nguyệt Nguyệt sẽ viết, dù sao, M mỗi nghỉ ngơi lâu lắm (cười gian).

49. Chương 43-2: Phiên Ngoại – Về Nhà

Phong cốc rất lớn, bốn phía đều là núi, từ khi còn nhỏ, y vẫn luôn muốn bay ra khỏi ngọn núi này, bay đến một nơi thật xa.

“Sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ rời khỏi đây.” Y hăng hái, nhìn lên bầu trời hét lớn, lập tức bị các huynh đệ khác trong cốc cười nhạo. Y tức giận đuổi theo các sư huynh đệ.

Ký ức đến đó dừng lại, cảnh sắc nơi này vẫn vậy, đã thật gần rồi, ký ức bị chôn thật sâu dần trở lại, từng mảnh từng mảnh nổi lên, rồi ngay lập tức nhớ lại, ánh mắt lo lắng hướng về phía người phía trước, hắn khẽ mỉm cười lắc đầu, ý bảo mình sẽ không sao.

Buồn bực trong lòng tiêu tán đi không ít.

Phong cốc, theo như lời người ngoài nói chính là tiên cốc, Phong gia nhiều thế hệ làm thầy thuốc, sách về y thuật qua từng thế hệ mà chất đầy trong thư các Phong cốc.

Phong Lạc là một đệ tử trong Phong cốc, Phong cốc là một sơn cốc tự nhiên. Theo lời đồn, y thuật của người trong cốc rất cao, vì muốn bảo vệ Phong cốc cùng mọi người, chủ nhân Phong cốc từng lập lời thề trên giang hồ, cả đời cũng sẽ không rời khỏi cốc, người muốn vào Phong cốc phải tuân theo mọi quy củ của Phong cốc.

Kỳ thật, với mọi người trong cốc, Phong cốc chính là nhà, đối với Phong Lạc cũng như vậy.

Vốn, Phong Lạc chỉ định đi khắp giang hồ, không muốn làm ếch ngồi đáy giếng, gặp được người thích hợp sẽ sống cùng nhau, bình an ổn nhạc cả đời.

Nhưng là hết thầy, đều tại một người không may rơi xuống cốc, được y cứu sống, vận mệnh xoay chuyển.

Người bị kẻ khác ám toán đó chính là Vương Trùng Dương.

Nam nhân đứng trên đỉnh núi, gió thổi qua, tóc bạc phiêu phiêu, như tiên nhân hạ phàm. Nam nhân thở dài một tiếng, Phong Lạc tiểu ngốc tử, dời khỏi đây, cũng đã mười năm rồi. Nam nhân nghĩ nhanh như vậy, mà tiểu tử vô lương tâm kia, rời nhà lâu như vậy cũng không gửi về một bức thư, thật vô tâm vô phách không

phải sao? May mắn trong cốc vẫn có chút liên kết với giang hồ, tin tức về Phong Lạc vẫn luôn được gửi về nhưng gốc tử kia không biết.

Hít thật sâu, khí lạnh tràn đầy phổi. Sắp tới lễ mừng năm mới rồi, thật nhớ nó.

Đồ tiểu gốc tử!

Khi Phong Lạc cùng Vương Trùng Dương gặp nhau, rất nhanh đã kết thành bằng hữu. Vương Trùng Dương khi đó hăng hái, Phong Lạc cũng sắp xuất cốc, liền quyết định đi cùng nhau.

Đợi đến lúc báo lại cho các trưởng bối, nam nhân nhìn khuôn mặt đơn thuần của Phong Lạc, lại nhìn sang Vương Trùng Dương, thở dài, vừa nhìn hai người vừa nói chuyện.

“Tiểu Ngư, con muốn ở cùng hấn sao?”

“Sư phụ, con không thể đi cùng hấn sao?” Phong Lạc bất an. Y thực rất thích người này, nhưng sư phụ có thể nhìn thấu thể sự, cho tới giờ vẫn chỉ nói một không nói hai, nếu sư phụ phản đối, y tất nhiên sẽ không cùng đi với Vương Trùng Dương.

“Sư phụ lo lắng.....” Thở dài, nam nhân phong tư trác tuyệt, mặt mày tinh xảo, năm tháng không lưu lại dấu vết, đôi mắt ánh lên tia tang thương.

Hồng nhan đầu bạc.

Phong Lạc này, từ nhỏ đã do mình chăm sóc, y cũng nhìn thấu thể sự, tất nhiên biết thế gian Đào Hoa nước chảy, ngày xuân nắng ấm, y cũng từng yêu một người.

Phong Lạc với nam nhân kia, hiển nhiên là rất quan tâm.

Sợ nó sẽ thương tâm.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Phong Lạc, mang theo chút bối động, y thở dài.

Có lẽ đã yêu thương nó quá rồi, đứa nhỏ này cần phải lớn lên, nhưng là.....

Nam nhân dắt Phong Lạc rời khỏi cốc, bắt y lập lời thề. Lời thề này bất kỳ đệ tử nào khi rời cốc đều phải lập, đương nhiên nội dung lời thề còn tùy theo tính tình của đệ tử mà các trưởng bối quy định, nam nhân suy nghĩ một chút, gần từng tiếng, nói: “Tiểu Ngư, con phải kết hôn mới có thể trở lại cốc.”

Toàn bộ đệ tử trong Phong cốc trở mắt, Vương Trùng Dương cũng kinh ngạc, các trưởng bối hiểu ra, ánh mắt đầy bi ai, Phong Lạc rối rắm, không biết làm thế nào, lời thề này quan trọng cả một đời.

Y không oán sư phụ, sư phụ rất quan trọng với y, tuyệt đối sẽ không hại y.

Xe ngựa nhanh như chớp lao đi, gần tới nhà rồi, cảnh sắc ngoài cửa sổ vẫn liên tục thay đổi. Phong Lạc vén màn, thò đầu ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, Vương Duẩn Khanh thấy buồn cười, đem cái đầu vừa thò ra ấn trở lại vào trong, thấy cặp mắt ướt như cú con nhìn hấn, không khỏi bật cười: “Vẫn nên ngủ một chút đi, lộ trình vẫn còn khá xa.”

Phong Lạc chỉ khều khều hấn không nói. Chôn trong ngực hấn ngủ, miệng thì thảo nói: “Tĩnh ngủ, là đã về nhà.”

Vương Trùng Dương bật cười, nhìn Phong Lạc khó có lúc lộ bản tính trẻ con, lòng hơi đau.

Có thể đến được ngày hôm nay, Lạc Lạc đã phải khổ không ít.

Năm đó Vương Trùng Dương hấn đi ngắm cảnh, người đi theo hấn một đồng lớn, trong đó có Lâm Hướng Anh luôn ở cùng hấn, đối hấn ẩn ẩn tình ý. Lâm Hướng Anh với hấn là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Nhưng gốc nha đầu kia vẫn không hết hy vọng, đúng là cô nương gốc ghéch. Cuối cùng nằng vào cổ mộ, coi như ngoài ý liệu, Vương Duẩn Khanh không khỏi cảm thán.

Năm đó nhớ mang theo một người, kế hoạch chí lớn, nhưng hoa trong gương, trăng trong nước, vụ lý xem hoa, giao tiếp với triều đình, không phải đều như vậy sao? Bọn họ là giang hồ hào kiệt, trong triều đình lại một đồng cáo già.....

Lạc Lạc từ đầu đến cuối vẫn đi theo hấn, đi theo Lâm Hướn Anh còn có một nam tử vẫn luôn yêu nàng.

Vốn hết thấy đều là giảng co, nhưng một khi cân bằng tan vỡ, hết thấy, đều trở nên mất khống chế.

Nụ hôn trộm trong một lần say rượu, hỗn loạn sau khi bị vạch trần, hết thấy khiến người trở tay không kịp.

“Vì sao, vì sao, vì sao không thể là ta? Ta chỉ là thích người, chỉ thích người, ta không cầu gì cả, chỉ muốn được ở bên cạnh người, vì sao người phải nư vậy?” Chẳng lẽ yêu một người là sai sao? Y không cần gì cả, chỉ thầm nghĩ được ở bên cạnh chăm sóc hấn, nhìn hấn hạnh phúc, có khi rảnh rỗi sẽ cùng hấn uống rượu, khi hấn cần thì giúp đỡ hấn, cứ như vậy cả đời.

Như khóc như than, tốt cùng đau khổ, như tiếng than đau đớn của đồ quyên, lời nói của Phong Lạc đâm sâu vào tâm hấn. Nhưng lúc ấy bản thân không rõ ràng, bối rối, lại ần ần mừng thầm, ánh mắt thế tục, cần rắng, đồng ý hôn sự cùng Lâm Hướn Anh.

Lâm Hướn Anh vui mừng hỉ sự, để lại Phong Lạc đau khổ.

Nhưng, ai ngờ trước ngày thành thân, có kẻ thù hạ độc, đợi đến khi hấn tỉnh lại thì đã tới giờ lành. Lúc ấy Phong Lạc vẽ mặt buồn rầu, tìm thấy hấn, nâng chén rượu về phía hấn, chúc mừng, nhưng đầu vẫn một mực cúi xuống, cả người đầy mùi rượu. Vương Duẫn Khanh không khỏi nhíu mày, người này sao lại biến thành vậy, lại không hề biết lần đó, lại khiến hấn hối hận nửa đời người. Y vẫn nhớ đến nữ tử dịu dàng thiện lương lộ ra ánh mắt khinh bỉ chán ghét, tuy chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng vẫn khắc sâu trong lòng. Sau chén rượu đó, Phong Lạc biến mất.

Nhớ tới nam tử yêu Lâm Hướn Anh kia, bọn họ vốn là bằng hữu tốt, lại chạy tới trước mặt hấn đánh một chưởng, phần nộ kêu lên: “Sao người dám? Sao người dám làm vậy?”

“Y vì người, thử độc trên chính mình, võ công hoàn toàn phế bỏ, từ nay về sau cũng không thể học võ, sao người dám, sao người dám nhìn y như vậy?”

“Hiện tại y thân thể chưa khỏe, lại bị các người đối đãi như vậy, thích một người là sai sao?”

“Các người dựa vào cái gì?”

Hấn như phát điên mà lao đi, ngay cả lễ cưới cũng bỏ mặc.

Phong Lạc mất tích.

Vương Trùng Dương điên cuồng tìm kiếm, lật tung cả trời đất để tìm cũng tìm không thấy.

Nhưng, không nhận ra giá trị, mất đi rồi, còn có thể tìm lại sao?

Sau hấn thành đạo sĩ. Tâm đã chết. Lâm Hướn Anh cũng buông tha, không dây dưa cùng hấn nữa, ần cư cổ mộ.

Hấn phụ hai người, làm tâm bốn người bị tổn thương.

Xe ngựa vẫn đi, Phong Lạc xoa mắt, từ trong lòng hấn ngồi dậy, cười, cuộc sống cứ như vậy thật tốt. Ông trời thương hại, hai người cuối cùng cũng gặp lại.

“Duẫn Khanh, sắp về nhà rồi.” Phong Lạc kéo Duẫn Khanh ngồi ngoài xe ngựa.

“Trước kia sư phụ luôn thích ngồi ở ngọn núi kia...”

“Tiểu Ngư.”

Ngẩng đầu, một thân ảnh tuyết trắng xinh đẹp phiêu nhiên đi xuống. Vui quá mà khóc, ôm nhau, mắt Phong Lạc hồng hồng, chôn trong lòng người nọ.

“Sư phụ, con đã về.”

“Chúng ta về.”

Về tới nhà, không có gì bất ngờ xảy ra, bị mọi người gắt gao vây quanh, hoặc là vui cười hoặc là rơi lệ, nam nhân đầu bạc kia vẫn như trước phong thái chiếu nhân, nhìn Phong Lạc bằng con mắt ôn nhu, thấy mọi người vui vẻ, càng cố uống rượu.

Phong Lạc say, ôm chặt lấy người kia.

Vương Trùng Dương sờ sờ mũi, được rồi, hấn ghen tị. Vừa mới trở về thấy ánh mắt của mọi người, hướng gọi “ngoan”.

Hắn rất hoài nghi, bọn họ ở bên ngoài hết thấy đều bị người trong này biết. Nhưng A Lâu quả thật giữ bí mật rất tốt, người nhà Lạc Lạc không hề biết bọn họ đã thành thân.

Phong Lạc say khướt ôm lấy tay áo nam nhân, bỗng nhiên lớn tiếng gọi: “Phụ thân!”

Vương Trùng Dương thú vị nhìn biểu tình trên mặt Phong tộc hoàn toàn biến sắc, nam nhân kia mặt cũng trắng bệch.

“Con thành phụ thân rồi, phụ thân.” Lời Phong Lạc phun ra càng thêm kinh động lòng người, ngay cả Vương Trùng Dương cũng sợ tới chấn kinh.

“Con thành phụ thân rồi phụ thân. Con hoàn thành lời thề rồi trở lại.”

Vương Trùng Dương vĩnh viễn nhớ rõ, ánh mắt Phong tộc nhìn hắn lúc đó, y hết muốn ăn tươi nuốt sống hắn, mắt đỏ rực. Vương Duẩn Khanh sờ sờ mũi, xem như hắn chân chính hiểu được địa vị của Phong Lạc ở trong tộc là như thế nào.

“Con lấy vợ. Duẩn Khanh, vợ của ta, lại đây.” Phong Lạc ngưỡn khí kinh người.

.....

Vương Trùng Dương nhìn trời cảm khái, người một nhà có sức sống thế nào nha, có bản lĩnh thế nào nha, cư nhiên rượu vào lời ra, phản ứng đồng đều đến thế nào nha.

Nam nhân nắm chặt tay áo Phong Lạc, hỏi: “Con đã biết cái gì?”

“Con biết người là người sinh ra con, nhưng nếu gọi người là “mẹ” người sẽ không vui.....” Phong Lạc chậm rãi nói xong.

Nhìn mặt nam nhân hết trắng lại đỏ, cuối cùng thành đen, lại ngoan ngoãn tiếp tục nói: “Con lúc trước bị thương trúng độc, được cha cứu..... A, cha nói, đêm nay sẽ tới đây gặp người.”

..... Nam nhân cứng ngắc. Hắn sao lại cũng đến, bí mật giấu diếm nửa đời người cư nhiên cứ như vậy bị vạch trần.

“Sao con không nói sớm!” Nam nhân rối loạn, vội vàng thu thập đồ vật này nọ, ngay cả hỏi Phong Lạc chuyện kia cũng quên mất. Lại bị một hắc y nam nhân ôm chặt thắt lưng. Hắc y nam nhân kia, đúng là có năm sáu phần giống Phong Lạc, mày nhẵn nhẵn, nếp nhăn nhẹ đã tố cáo tuổi tác của hắn, ánh mắt thâm thúy so với Phong Lạc khác nhau, ánh mắt lợi hại, khí thế bức người, vừa thấy liền nhận ra không phải người đơn giản.

Hắn tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn mọi người một cái, xoay người liền đem nam nhân tóc bạc đi.

Vương Trùng Dương cùng người trong Phong tộc ngây người. Đây là chuyện gì nha?

Nhìn về phía Phong Lạc, chỉ thấy y vô tội nói: “Nga, Duẩn Khanh, người nghĩ ta và người đi xe ngựa xa hoa như vậy, vì sao lại không có người tới cướp, còn không phải do cha ta vẫn luôn đi đằng sau sao? Hơn nữa, phụ thân nói, người cùng phụ thân “ôn chuyện” xong rồi, sẽ cùng mấy người khác thanh toán vụ lấy con gái đã vài năm rồi mà vẫn không được vào nhà.”

Phong tộc toàn bộ hô hấp ngừng lại, sau đó rối loạn, mỗi nhà đều chạy đi thu dọn đồ chuẩn bị chạy lấy người.

Phong Lạc cũng dắt Vương Trùng Dương, cùng nhau rời đi, quay đầu nói với Vương Duẩn Khanh: “Nhanh, bằng không cha ta trở về, chỉ sợ người cũng chạy không thoát.”

Nhìn đằng sau, mọi người cũng vội vàng vàng rời đi, Vương Duẩn Khanh nở nụ cười, nói: “Chúng ta về nhà.”

Trở về nhà của chúng ta. Có người, có ta, tất cả mọi người cùng một chỗ.

50. Chương 43-3: Phiên Ngoại – Tây Độc Bắc Cái

Tránh kẻ thù đang truy lùng mình, Hồng Thất cả người đầy máu ngã vào suối nước, hít vào thật mạnh, phun ra một ngụm máu đen.

Cái Bang là một bang lớn, nhân tài đầy rẫy, cho dù ân sư của hắn là bang chủ, được học võ công thượng thừa, cũng tránh không khỏi bị tập kích ngầm, cho dù những người đó không tự mình ra tay, chỉ cần bán đứng hắn cho kẻ thù, hắn, thế nào cũng khó chống đỡ.

Hừ, Cái Bang bang chủ, ai mà thèm? Hắn là muốn đi khắp thiên hạ thưởng thức mỹ vị, sau đó, trở lại có người đợi ở nhà thôi.....

Ai thèm vị trí bang chủ chứ.....

Hồng Thất mắt đột nhiên đỏ đỏ. Hồi trẻ hết sức lông bông, rồi sau được sư phụ thu nhận, nghe nói người trước khi chết hay nhớ lại chuyện cũ, mình hắn sắp chết đi, bằng không sao lại nhớ đến chuyện ngày xưa?

Hắn không cam lòng!

Hắn muốn trừng phạt mấy người kia thật thỏa đáng!

Hắn, còn chưa tìm được..... nhà.

Mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, ký ức cuối cùng là hình ảnh một nam tử áo trắng, hắn là Bạch Vô Thường đi? Tới đón mình về địa ngục? Mình giết nhiều người, tuy là chết chưa hết tội, nhưng cũng đủ để xuống mười tám tầng địa ngục.

An tâm nhắm mắt lại, đủ rồi đủ rồi, đã đủ biết thế nhân có dạng gì.

Âu Dương Phong nhíu mày nhìn nam tử đang túm áo mình, không, nói nam tử chưa đúng, hắn là nam hài, tay đen thùi nắm chặt góc áo y. Bị thương khá nặng, khuôn mặt trắng nõn hiện từng vết tím đen, hắn phải chịu rất nhiều khổ. Khuôn mặt còn nét trẻ con, mang theo chút phóng khoáng thoải mái. (Đây là, bị nước suối tẩy qua, mấy thứ Hồng Thất dùng để che dấu dung mạo đều bị tẩy đi, này là, hoa hoa lệ lệ gặp nhau kiểu rất cầu huyết)

Âu Dương Phong rung động, trong mắt là hình ảnh nụ cười cuối cùng của nam hài kia. Tâm y như bị thứ gì đó mạnh mẽ chạm vào. Hô hấp cứng lại, cảm giác nói không nên lời, không quan tâm dơ bẩn trên người hắn, đem người ôm vào ngực mang đi.

Tuy nói nam hài vừa tìm thấy này chính là phiên toái, Âu Dương Phong y tuy cũng không thích mấy chuyện phiên toái, nhưng cũng không nhất thiết là sợ hắn.

Âu Dương Phong ôm nam hài, khinh bỉ liếc mắt nhìn hắc y nhân, gào thét vài cái, một đám độc xà quần chặt hắc y nhân.

Tên đầu lĩnh nắm chặt đao trong tay nói: “Các hạ tội gì phải vì tiểu tử kia cùng Xuân Phong Các chúng ta đối địch? Nghe nói Bạch Đà Sơn trang của các hạ không đội trời chung với.....”

“Hừ!” Âu Dương Phong cười lạnh nói: “Bổn thiếu gia muốn cứu muốn giết ai liên quan tới các ngươi sao.” Còn nói: “Nga, các ngươi nghĩ người chết sẽ nói được gì?”

“Ngươi!.....” Hắc y nhân ngũ quan biến đen, toàn bộ ngã xuống mặt đất. Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, nếu không phải vì cứu nam hài này, y mới không đem rắn thả ra như vậy, còn lãng phí độc dược mới nhất mà y vừa chế tạo.

Khi Hồng Thất mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng, hoảng hốt nhìn xung quanh, trên tường có khắc hoa văn, bài trí cao nhã, hiện ra chủ nhân căn phòng hẳn là người cao nhã. Hồng Thất cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, mơ hồ nghĩ: ta không chết? Nơi này là đâu?

Lúc này cửa phòng mở ra, một nam tử áo trắng bưng chén thuốc tiến vào, Hồng Thất ngơ ngác nhìn y, bộ dáng đó hiển nhiên lấy được lòng bạch y nam tử, y cười một tiếng, ngồi bên giường, nâng Hồng Thất dậy, để hắn dựa vào đầu giường. Nhìn Hồng Thất còn chưa hoàn hồn, khuôn mặt trẻ con bầu bầu kiểu búp bê mang theo biểu tình mờ mịt, thập phần đáng yêu. [nói thật thì, tại xem đi xem lại phim “Tân Anh hùng

xạ điêu” quá nhiều lần rồi nên... bạn hoàn toàn không tưởng tượng ra được mặt của Hồng Thất Công trong này..... =.,=]

Hiển nhiên thần trí Hồng Thất vẫn chưa thanh tỉnh, nhìn khóe miệng nam tử mỉm cười, nụ cười ôn hòa khiến tâm Hồng Thất ấm áp. Hắn ngậy ngốc hỏi một câu.

“Người là ai?”

Cho đến thật lâu sau, hắn vẫn nghĩ như trước, nếu những lời đó một lần nữa hỏi lại, có phải hay không sẽ không giống nhau?

Nam tử trên mặt hiện lên ý cười, ôn thanh nói: “Tại hạ Âu Dương Phong, Bạch Đà Sơn trang trang chủ.”

Bạch Đà Sơn trang Âu Dương Phong!

Hồng Thất mở lớn mắt, cúi đầu, nháy mắt ngừng hô hấp. Âu Dương Phong không phát hiện ra khác thường của hắn, cúi đầu hỏi: “Các hạ là?”

Hồng Thất. Hồng Thất rất muốn nói như vậy, nhưng hắn cùng Âu Dương Phong, có thể đoán ra cục diện chết không toàn thây. Danh tiếng của Bạch Đà Sơn trang ở Trung Nguyên không tốt, cũng chính cũng tã.

“Ta gọi Huyền Thanh.” Chính là Huyền Thanh. Áp chế bất an cùng đau đớn, Hồng Thất chưa xốt nói ra cái tên đã phủ bụi thật lâu, lâu đến ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa quên đi tên thật.

Đoạn thời gian hết sức lông bông kia, vì một người nam nhân mà từ bỏ gia tộc, trực tiếp bị gia tộc xóa tên, rồi lại bị nam nhân đó vứt bỏ, Huyền Thanh lưu lạc giang hồ. Lắc lắc đầu, từ khi được sư phụ thu nhận cũng đã vài năm. Vốn tưởng có thể buông tha, nhưng là.....

Âu Dương Phong thấy hắn ủ rũ, nghĩ hắn nội thương chưa lành, tinh thần cũng không tốt lắm, chăm sóc hắn, cho hắn uống thuốc xong rồi dời đi, để hắn nghỉ ngơi.

Không biết có phải hay không mỗi người đang yêu đều như vậy, Hồng Thất xem như lần này bị thương cũng thật vui vẻ. Âu Dương Phong là người Tây Vực, không có mấy nghi lễ chấp nhất của người Trung Nguyên. Hắn biết y thích Huyền Thanh, liền vẫn theo đuổi, thừa dịp Hồng Thất không để ý mà hay đùa giỡn hắn. Huyền Thanh cũng rõ ràng, bị quan tâm lơ đãng của Âu Dương Phong làm động tâm. Nhưng nội thương của hắn ngày càng tốt lên, Hồng Thất trong lòng lo lắng.

Nói thật, Âu Dương Phong đối hắn rất tốt, luôn để hắn trong mắt, thậm trí có một ngày, Âu Dương Phong nói hắn có gì đó gặt y, nhưng là, Âu Dương Phong nhìn ánh mắt hắn nói: “Ta thích người trước mắt ta, không phải vì thân phận gì khác.” Một khắc kia, Hồng Thất cảm thấy chính mình đã rơi vào tay giặc.

Khẽ cắn môi, Hồng Thất hạ quyết tâm.

“Huyền Thanh.” Âu Dương Phong thâm tình gọi, Hồng Thất tóc tán loạn nằm trên giường, ánh mắt mờ sương, thấy Âu Dương Phong càng thêm dục hỏa đốt người. Sau cơm chiều, Hồng Thất lười kéo Âu Dương Phong vào phòng, sau đó, đẩy ngã, lại sau đó, liền có loại tình huống này.

Thân thể vừa mới phát tiết rất mãnh cảm, cảm giác ngón tay Âu Dương Phong vói vào trong thăm dò dục dưng chưa ai từng khai phá, Hồng Thất đầu tiên cứng đờ, rồi sau đó ôm chặt Âu Dương Phong, nhắm mắt lại, kệ y muốn làm gì thì làm.

Ngón tay mang theo thuốc mỡ hương hoa hồng thơm ngát đi vào, bị Âu Dương Phong nhét đầy, Hồng Thất chỉ cảm thấy nơi đó trướng trướng, rất không thoải mái.

“Âu Dương.....” Khàn khàn, thanh âm mang theo nồng đậm dục vọng, Hồng Thất như bị thanh âm của chính mình dọa rồi. Lời đến miệng lại nuốt vào. Nhưng là, hắn xem nhẹ lực hấp dẫn của mình đối với nam nhân.

Rút ba ngón tay ra, Âu Dương Phong cơ hồ không ngưng lại mà lập tức đi vào.

Cảm giác như bị xé rách, làm Hồng Thất hốc mắt ạng nước, Âu Dương Phong yêu thương hôn lên mắt hắn, dưới thân không ngừng va chạm.

Xâm nhập, rút ra, hết thấy cảm giác đều vì luật động nguyên thủy này mà sinh ra. Hồng Thất cảm thấy nơi đó như có lửa đốt, gắt gao cắn chặt răng. Âu Dương Phong thuần thực biến đổi góc độ va chạm. Hồng Thất bỗng không nhận được mà rên rỉ lên, Âu Dương Phong tinh quang chợt lóe, hướng vị trí vừa rồi mà mạnh mẽ ra vào.

Hồng Thất không nhận được cao giọng rên rỉ, lại ôm chặt Âu Dương Phong, hạ thân không ngừng co rút.

“Chậm, dừng, dừng —— Âu Dương ——” Ngắc đầu rên rỉ, hậu huyết gắt gao co rút, như miệng nhỏ của đứa trẻ ôm chặt lấy Âu Dương Phong, khiến y thoải mái ngửa đầu thở dài.

Lửa nóng như trước vẫn tiếp tục, Hồng Thất đã muốn bắn vài lần, nhưng Âu Dương vẫn còn chưa tiết, như trước dùng sức va chạm, không muốn buông tha cho người dưới thân. Hồng Thất lúc này thật muốn khóc, nước mắt theo va chạm thân thể mà rơi xuống. Âu Dương Phong đau lòng nói: “Thanh nhi như vậy, ta sẽ đau lòng.”

Hồng Thất khóc, đành phải cố gắng co rút phía dưới, Âu Dương như bị kích thích, ngay lập tức tiết ra. Chất lỏng nóng rực bắn vào trong thân thể, mang đến khoái cảm khác thường, Hồng Thất cũng theo đó tiết ra.

Âu Dương ghé vào bên người Hồng Thất, hân hoan y, giọng buồn ngủ nói: “Ra đi, ta muốn ngủ.”

Âu Dương động động lưng, thân thể vừa trải qua cao trào cực kì mãnh liệt, không khỏi thấp giọng rên rỉ, Âu Dương Phong tà tà cười nói: “Ra ngoài? Sao mà ra được.” Thử nằm trong người Hồng Thất lại đứng lên.

Đêm rất dài, Hồng Thất bị lấn qua lộn lại mấy lần mới được Âu Dương Phong buông tha, mang đi rửa sạch thân mình.

Nhưng tới ngày hôm sau, khi Âu Dương Phong thỏa mãn tĩnh lại, chào đón y lại là cái giường lạnh như băng.

Âu Dương Phong đầu tiên là ngây người, rồi sau đó cười khổ. Không phải đã sớm biết rồi sao? Từ khi hắn biết thân phận của y, dùng tên giả trả lời y, Âu Dương Phong biết chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra.

Huyền Thanh của y, rốt cuộc là người như thế nào? Sẽ mai danh ẩn tích? Quan hệ của bọn họ cũng đã nhất định bị chấm dứt, Âu Dương Phong cười cười, quên đi, trong lòng không phải đều đã rõ rồi sao?

Âu Dương Phong không phát hiện ra, trên mặt mình đầy mất mát.

“Bang chủ, bang chủ, thỉnh hoàn hồn, ngài nói chuyện này phải giải quyết thế nào đây?” Một gã bang chúng đứng bên cạnh hô. Hồng Thất lấy lại tinh thần, cười mỉa nhìn bất mãn trên mặt các trưởng lão, ai thán nhở lại chính mình bị đánh bại.

“Chuyện này.....” Hồng Thất lười biếng nói: “Ta sẽ giải quyết. Giờ tan họp.” Nói xong liền rời đi. Lần đó hắn trở về, sư phụ liền giao lại chức bang chủ cho hắn, vốn hắn không muốn nhận, nhưng sư phụ đã trước phong sau báo, bản thân chạy không thoát, người kế thừa mới không còn, Hồng Thất đành phải đem chuyện này vứt ra sau.

Nhưng là, người kia, hắn rất tức giận đi.

Từ đó tới Hoa Sơn luận kiếm, lại gặp lại người kia, y đã thay đổi, không còn là nam tử dụ dỗ dịu dàng như trước, hắn khiêu khích Âu Dương Phong, thấy y không nhận ra mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, rồi lại trở nên nặng trĩu, khó chịu muốn chết.

Lại sau này, tại hôn lễ của Vương Duẫn Khanh, bản thân lại mất cảnh giác, bị y phát hiện.

Hồng Thất có chút buồn bực, đối mặt y nói: “Người rốt cuộc muốn đuổi theo ta tới khi nào?” Hắn không thừa nhận, hắn cảm thấy vui vẻ nhiều hơn là khó chịu.

Âu Dương Phong nở nụ cười, Hồng Thất Công hoảng hốt, giống như thấy lại nam tử áo trắng dịu dàng trước kia. Âu Dương Phong tất nhiên nhìn ra chi tiết đó, cười càng vui. Chậm rãi mở miệng nói: “Ta thích thì tới, chẳng lẽ đường là do người mở sao?” Khoảng cách quá gần, hơi thở nóng bỏng phun bên tai mãnh liệt, Hồng Thất bị y trêu đùa cả mặt đều đỏ hồng.

Liên tiếp vài ngày, Hồng Thất bị Âu Dương Phong đi theo đằng sau, hơn nữa nhớ tới lần tiếp xúc thân mật vừa rồi, cả người hần lại nóng bừng như lửa đốt, mà tên kia lại không thèm đến dập lửa.

Muốn tìm bất mãn, khẩn trương bất an, Hồng Thất thiếu chút nữa suy sụp tinh thần.

Có thể nói, Âu Dương Phong lòng dạ hẹp hòi, là trả thù, ừ, nhất định là đang trả thù.

Nhìn tóc Hồng Thất bay tứ tán, Âu Dương Phong cười càng thêm vui. Ánh mắt chợt lóe sáng.

Rốt cục, hôm nay đi tới một hồ nhỏ yên tĩnh không người, thế nào cũng đoán không ra, cam chịu nghĩ, dù sao cũng vậy..... Hồng Thất nhảy xuống hồ, tính tắm cho thoải mái, nhưng nhìn thấy nam nhân đi theo đằng sau, bĩu môi, quần áo cũng không thèm cởi.

Âu Dương Phong ngồi trên bờ, vẫn ung dung ngắm mỹ nhân dục đồ trong hồ [tranh mỹ nhân tắm], cười meo meo nói: “Thanh nhi, người đang câu dẫn ta sao?”

Hồng Thất thiếu chút nữa học máu, nhưng đối phó với nam nhân kia, biện pháp tốt nhất vẫn là mặc kệ không để ý đến.

Hồng Thất cũng cố gắng tự tẩy thân.

Đợi đến khi hần lên bờ, Âu Dương Phong đã nhóm xong lửa, còn nướng mấy con cá. Hồng Thất chạy nửa ngày, ngửi thấy mùi cá, không khỏi nuốt nước miếng.

Âu Dương Phong tòm tĩm nhìn hần, nói: “Ăn đi.”

Hồng Thất không chút khách khí cầm cá nướng ăn, đợi hần ăn xong rồi, Âu Dương Phong lại nói: “Ăn no mới có sức để làm.”

“Phụt!” Hồng Thất phun ra, giật mình hỏi: “Làm, ách, làm cái gì? Ách.” Cự nhiên lại nói lắp.

Âu Dương Phong vỗ vỗ lưng hần, đưa siêu nước qua, Hồng Thất theo thói quen cứ vậy mà uống. Sau đó kinh hoảng, uống cạn rồi, trong nước có bỏ thêm gì thì sao?

Siêu rơi trên mặt đất, Hồng Thất chỉ cảm thấy cả người mềm oặt, ngã vào trong lòng Âu Dương Phong.

“Người hạ được gì?” Hồng Thất cảm thấy toàn thân như lửa đốt, lại mềm nhũn vô lực.

Âu Dương Phong nhìn ánh mắt hần, đầu tiên là ảm đạm, sau đó dần bị che dấu, nói: “Ta chỉ hạ nhuyển cân tán, một chút thôi.” Nhìn Hồng Thất vẻ mặt càng ngày càng kinh hoảng, lại cười tà nói: “Nhưng loại nước rượu này, cũng là rượu Ngưu Tiên tốt nhất.”

Rượu Ngưu Tiên? Nhuyển cân tán?

“Âu Dương Phong người đã sớm có kế hoạch?”

Âu Dương Phong thật cao hứng nghe Hồng Thất gọi y, động tác tay lại càng không dừng lại, nói: “Xem là vậy đi.” Vừa cởi quần áo ướt sũng của hần, vút sang một bên, vừa ôm lấy, cắn lỗ tai nói: “Mấy năm nay thực trưởng.”

Bàn tay to ấm áp đảo qua làn da mẫn cảm, làn da trắng nõn vì tác dụng của rượu mà toàn thân phỉếm hồng, khi bàn tay lướt qua như có dòng điện tê dại chạy khắp.

Hồng Thất cúi đầu rên rỉ, nhìn nam nhân đang cười trước mắt, nhưng đáy mắt y lại đầy bi thương, thật mạnh tác động đến lương tâm hần.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Âu Dương, năm đó là ta sai.” Hồng Thất gian nan ôm lấy tay y.

“Ta không nên rời bỏ người như vậy.” Cảm thấy trước ngực bị mấy giọt chất lỏng nóng bỏng rơi xuống, Hồng Thất cảm thấy hốc mắt mình cũng đỏ.

“Người biết? Người biết cái gì?” Như dã thú bị thương mà gầm nhẹ, mang theo dày đặc bi thương.

“Người biết ta tìm người bao lâu không? Người biết ta không tìm được người, lo lắng người gặp bất trắc đến cỡ nào không? Người biết không, người biết không?” Âu Dương Phong như đã nổi điên, điên cuồng hôn môi hần, giữ chặt hần.

Hồng Thất chỉ có một cảm giác, đau. Mặc cho nam nhân muốn làm gì thân thể mình, cũng như đau đớn bị xé rách, thậm chí ngửi được mùi máu. Hồng Thất mơ hồ nghĩ, cũng vậy thôi, đây là gieo nhân nào gặt quả ấy.

Thời điểm Hồng Thất mơ hồ tỉnh lại, chính mình đang nằm trên giường, bên cạnh là nam nhân đang ôm chặt hân, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm.

Hồng Thất cười mỉa, vừa muốn nói chuyện, lại bị thanh âm ám ách làm hoảng sợ.

Âu Dương thấy hân tỉnh lại, đầu tiên là thở ra, sau đó bưng một chén nước tới cho hân uống, Hồng Thất muốn cự tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt kiên định kia, đành để mặc.

“Ta sẽ không hối hận, sẽ không giải thích.” Âu Dương lẳng lẳng nói.

“Ta cũng sẽ không buông tay, ngươi hân là biết.” Âu Dương Phong nhìn hân.

Trong lòng Hồng Thất ngọt đến ê ẩm.

Nam nhân này, thích mình đã rất nhiều năm, hân biết y vẫn một mực tìm người, tìm người tên là Huyền Thanh. Nhưng lúc này.....

“Nếu người không đáp ứng, ta sẽ làm Hồng Thất từ nay về sau biến mất, trên đời chỉ có một người tên Huyền Thanh.” Âu Dương Phong mặt méo mó, nhìn như nói giỡn.

Nhưng Hồng Thất biết, đây không phải đùa. Hân biết y nói thật.

“Ta sẽ không tiếp tục trốn ngươi. Hàng năm sẽ tới nơi ngươi ở ở lại mấy tháng.” Hồng Thất cười khổ, một lần nữa nhìn lại nam nhân, lại nói: “Nhưng Cái Bang ta không thể bỏ mặc, đợi khi tìm được người thừa kế thích hợp, Hồng Thất sẽ rời khỏi giang hồ. Huyền Thanh vẫn sẽ ở bên cạnh Âu Dương.” Hồng Thất Công nói, cẩn thận quan sát biểu tình của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong chỉ lẳng lẳng nhìn hân, tới khi Hồng Thất nói xong, thật lâu sau, trong phòng chỉ một mảnh yên tĩnh.

“Được.” Âu Dương Phong cười nói, kỳ thật sở cầu của y cũng rất đơn giản.

“Ta đáp ứng ngươi, không cho ngươi chạy trốn nữa.” Âu Dương Phong nói.

Hồng Thất vui mừng, nam nhân này sở cầu rất đơn giản, là lúc đó bản thân yếu đuối mà bỏ trốn. Lẳng lẳng nằm trong lòng y, Hồng Thất buồn ngủ, mơ hồ nghĩ: cứ như vậy cũng tốt.

Nhưng là vài ngày sau, Âu Dương Phong vừa tỉnh lại, giường bên cạnh đã trống không lạnh lẽo. Âu Dương Phong nở một nụ cười dữ tợn, mở cửa lớn, ngay cả cửa cũng không đóng, cứ thế chạy đi.

Không chú ý trên mặt bàn có một tờ giấy nhỏ, bên trên viết: Ta có việc gấp phải làm, phải lưu lại vài ngày, lập tức quay lại.

Một trận gió to thổi qua, tờ giấy không có vật chặn cứ thế bay mất.

Lúc này trong một khu rừng nhỏ bên ngoài, Hồng Thất đánh cái rùng mình, sao đột nhiên lạnh vậy? Người kia hân là nhìn thấy tờ giấy hân để lại đi? Nhưng sao mình vẫn có dự cảm xấu? Sờ sờ mũi, mặc kệ, xong việc trước rồi nói sau.

Từ nay về sau, trên giang hồ truyền ra, Tây độc luôn cùng Bắc cái đối nghịch, mỗi khi gặp nhau, đều khiến nơi đó long trời lở đất. Khi mấy vị bằng hữu biết nội tình của hai người nghe thấy, mỗi khi biết tin tức, hoặc là cười đến lăn trên đất, hoặc lại ra vẻ thâm trầm, ngửa mặt lên trời thở dài, nội bộ cười đến long trời lở đất, hận mình chỉ có hai chân, không thể đi làm cục diện thêm hỗn loạn.

Hồng Thất khi gặp lại mọi người, chống đối nói: “Cái này gọi là tình thú.” Bị người nào đó ôm lấy, lạnh lùng ném một câu thất lễ, liền không để ý tới mấy bằng hữu vẫn ngồi đấy, đá văng một cửa phòng, đầu tiên là bình bồng cạnh râm, sau đó là tiếng rên rĩ nóng bỏng. Một đám người nghe thấy mặt cũng đỏ hồng, liền tự động trở về phòng.

Suy nghĩ tác giả: Chương tiếp theo, chính là sẽ phá vỡ nội dung gốc, có thể hoàn toàn biến dạng, tại hạ là viết giang hồ JQ đầy trời, mong mọi người đừng trách. Nguyệt Nguyệt cúi đầu lui ra.....

51. Chương 43-4: Phiên Ngoại – Chuyện Về Hoàng Dung

Ta gọi là Hoàng Dung, phụ thân gọi ta là Dung nhi, phụ thân gọi ta là “Nha đầu chết tiệt kia”..... Khụ, xưng hô phụ thân mọi người có thể tỉnh lược. Ta là tiểu tinh linh đáng yêu, xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành..... (tỉnh lược 500 từ, Nguyệt mộ không nói gì, thành ngữ cứ dùng như vậy đi..... bị đá bay, mọi người mắng: còn không phải do người dạy). Phụ thân rất gian trá, chính mình muốn cùng phụ thân lăn giường, liền ném ta ra ngoài, bắt ta đi dụ. Nếu ta không dụ được phụ thân, ta nhất định phải đi quấy rối.

Ừm, hôm nay sẽ viết về phụ thân và phụ thân nhà ta, lúc trước viết Nguyệt Ảnh ca ca, tam sư huynh rất là không vui.....

Khụ khụ, tình huống trong nhà có chút đặc biệt, so sánh với những nhà khác thì đúng là vậy, nhà ta không có mẫu thân, chỉ có phụ thân cùng phụ thân. Ách, hẳn là dưỡng phụ cùng phụ thân, nhưng là lần đầu tiên ta gọi dưỡng phụ, phụ thân rất kiên nhẫn bảo ta gọi người là phụ thân. Còn nhớ rõ, lúc ấy phụ thân xinh đẹp mặt rất đỏ, ừm, trời rất nóng sao? Nhưng lúc đó ta thấy lạnh mà, cũng sắp năm mới nữa.

Trong trí nhớ có ấn tượng mơ hồ, giống như hồi nhỏ phụ thân có từng chăm sóc ta, nhưng đột nhiên lại biến mất, sau đó phụ thân mang ta hành tẩu giang hồ, lưu lạc phiêu bạc khắp nơi, nhưng lại không nhìn thấy phụ thân, ta biết phụ thân rất đau lòng.

Sau lại, bỗng nhiên gặp được phụ thân, phụ thân vẫn đẹp như vậy, vẫn như trước hấp dẫn ánh mắt mọi người, làm cho ai nhìn thấy cũng ngây người, nhưng là, phụ thân ngay lập tức bỏ ta xuống, tiến lên cùng phụ thân biến mất. Ta rất sợ, nhớ họ bỏ lại ta mà chạy mất, ta phải làm sao giờ? Bọn họ không cần ta?

May mắn, cuối cùng phụ thân cùng phụ thân cũng trở lại. Ta ôm phụ thân, chôn trong cái ôm ấm áp mang theo hương thơm thoang thoảng đó, trong lòng thực ấm áp, có chút ê ẩm. Lúc đó còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, sau lớn lên mới biết, đó gọi là hoài niệm.

Phụ thân trên giang hồ uy danh lan xa, kỳ thật ta cho rằng là vì hành vi của phụ thân khác người, đương nhiên, võ công của phụ thân cũng rất mạnh. Lần trước nghe phụ thân nói người cùng phụ thân cùng nhau tham gia Hoa Sơn luận kiếm, nhưng vì sao thanh danh của phụ thân không vang xa? Như vậy hồi phụ thân, phụ thân chỉ cười, lắc đầu không nói. Ta ảo não nha, sao lại như vậy chứ? Phụ thân nói hồi nhỏ có kẻ làm mất người bị thương, cuối cùng không nhìn thấy nữa, ngay cả Phong thúc thúc bọn họ cũng không chữa được. Nhưng hành động của phụ thân ngày thường so với người bình thường chẳng có gì khác, rất nhiều lúc chính ta cũng quên mất người không nhìn được.

Phụ thân nhìn đẹp lắm, ấn tượng của ta từ trước đến nay vẫn không thay đổi, giờ ta đã mười lăm, bộ dáng của người một chút cũng không thay đổi. Ta kỳ thật biết lai lịch của phụ thân rất bí ẩn, phụ thân thường xuyên thấy phụ thân nhũn mày, nhưng là mỗi khi phụ thân cùng phụ thân nói về chuyện này, phụ thân lại né tránh, tiếp tục đùa cùng phụ thân.

Chúng ta đều biết, phụ thân giống như tuyết trắng trên trời, không có gì cả, giống như vì có chúng ta giữ lại, mới lưu lại nơi này.....

Trước đây hỏi vì sao những đứa trẻ khác có mẹ còn ta không có, phụ thân luôn nổi lên một tia áy, ánh mắt phụ thân vốn cũng âm trầm, nhưng là lúc đó con người lại càng tối hơn, người chỉ sờ sờ đầu ta, nói ta sau này lớn lên sẽ biết, ta không dám hỏi tiếp, cảm thấy nếu tiếp tục hỏi, nhất định sẽ có thứ gì đó bị đánh vỡ. Vì thế ta thực thông minh nói lảng sang chuyện khác. Nhưng phụ thân vẫn như trước buồn bã như vậy, nói sau này ta trưởng thành, sẽ mang thư mẹ để lại cho ta xem, đến lúc đó muốn oán hận hay không, đều tùy ta.

Phụ thân ngốc. Ta sao lại oán người được? Y theo tính tình phụ thân, còn có đồng thư tập nham trong thư phòng, còn không phải phụ thân bên ngoài khắp phương tứ hướng trên ông ghẹo bướm thì nương mới có ta, phụ thân tuyệt đối là loại hại người. (Nên nói thế nào đây, Hoàng Dược Sư, người làm cha quá thất bại.....)

Về phần bọn họ khi nào phát hiện mình đã phát hiện ra.....

Vừa lúc đầu đúng là cũng không hiểu, phát hiện ra quan hệ của phụ thân cùng phụ thân là khi bảy tuổi. Ừm, ta lấy danh nghĩa phụ thân Hoàng Dược Sư ta đánh cược, phụ thân là cố ý muốn ta phát hiện, bởi vì phụ thân là người dễ xấu hổ, phụ thân lại rất muốn đem người danh chính ngôn thuận thành người của mình. Vì thế, lầm bầm, ta, Hoàng Dung thông minh tuyệt đỉnh nhất thiên hạ, độc nhất vô nhị, thiên hạ đệ nhất đáng yêu, thông minh, trước mặt ta làm mấy chuyện đó, lầm bầm, ngay cả phụ thân cũng không tin.

Nhìn xem, hôm sau phụ thân bộ dạng xanh trắng nghiêm mặt không phải là đang tức giận sao?

Vẫn là đau trong vui vẻ đi. Phụ thân hẳn là muốn trả thù ta, mỗi ngày đều là cái gì nữ hồng nha, cái gì mà lễ nghi thượng vàng hạ cám, bắt ta học, còn muốn phụ thân tự mình dạy ta, lầm bầm, người sẽ không đau lòng sao? (Đứa nhỏ đáng thương, vẫn là chưa hoàn toàn nhận ra bản tính của Hoa Hoa nhà chúng ta.....)

Khinh bỉ một cái, người này khi ta còn bé cũng toàn trước mặt phụ thân tranh thủ tình cảm tình cảm. Đừng tưởng ta còn nhỏ cái gì cũng không nhớ rõ, ta nhớ rõ ràng lúc ta học đi, phụ thân bị người nào đó làm cho như vậy mà chạy mất, lại khi đó, ta chỉ biết chúng ta nhất định sẽ gặp lại. [chém nhiệt tình~]

Phụ thân vì muốn mỗi ngày được ở cạnh phụ thân nhiều hơn, vì thế mỗi ngày đều dạy ta y thuật. Đường nhiên một nhà độc y, hàng năm đều có một lần bị họ lôi tới Phong cốc sống.

Cái đó rất khổ nha.....~~o(>_<>

~~Trong Phong cốc phần lớn là nam nam, cực nhỏ là nam nữ ghép thành đôi, biết chuyện của phụ thân cùng phụ thân xong, ta nhìn nam nam thành đôi từ kinh ngạc thành đến giờ là chết lặng, hiện tại cứ nhìn thấy hai nam tử đẹp đẹp đi cùng nhau, đều phải tự động nghĩ đến vài tư tưởng không lành mạnh một phát..... (Chẳng lẽ, đây là cách bồi dưỡng hủ nữ thời cổ đại?)

Rất là khổ nha, phải giúp mọi người trong Phong cốc nấu cơm. Lần đầu, ta nén giận vì bị bắt học kỹ thuật xào nấu, toàn là những thứ đã biết..... Ta trăm phần trăm chắc chắn, đây tuyệt đối là ý của phụ thân, tuyệt đối là kế hoạch của phụ thân!

Nhận lệnh đi làm cơm, nhưng vì trong lòng không vui, lấy luôn đồ trong cốc nấu. Dù sao nơi này cũng toàn là thần y, tùy tay ném một người ra ngoài cũng sẽ nổi danh thiên hạ. Ừ, lấy một ít độc hoa độc thảo làm gia vị, sao hương vị so với trước càng tốt hơn nhỉ? Mặc kệ.

Nhưng mà lần đó, ta sai rồi, chỉ bằng chút ít da mặt này, khác gì tự bêu xấu trước mặt mọi người đâu? Sau đó bọn họ cứ nhiên đi tổ chức cái cuộc thi dùng độc thảo làm gia vị.....

Vì thế, ta ngoan ngoãn học, mấy người này, tuyệt đối so với phụ thân còn thủ đoạn hơn.

Còn một điều ngạc nhiên nữa là đứa nhỏ của Phong thúc thúc. Thằng nhóc đó gốc a gốc, dễ bắt nạt cực kì, luôn đi theo sau ta. Đường nhiên ta biết là do mị lực của ta quá mạnh, có tên nhóc như vậy đi theo là bình thường..... Khụ khụ, lạc đề. Kỳ thật ta vẫn thấy kỳ quái, sao Phong thúc lại mang thai được? Phong thúc không phải là nam sao? Dựa theo kết cấu sinh lý, đây tuyệt đối không có khả năng. Vì thế, hồi ta mới 3 tuổi, thực khẳng định gọi một câu: “Phong đi”. Sau đó ta nhớ rõ, lúc đó Phong thúc thúc sắc mặt đủ mọi màu sắc, ngày hôm sau trên mặt Vương thúc thúc có hai mắt đen.....

Sau lớn thêm chút nữa, mới biết được, thì ra trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra, chính là nam nam sinh tử. Phong thúc thúc một mực ghi hận, dùng kẹo ngọt cùng roi mà dạy dỗ ta, cho nên ta ở Phong cốc thật sự quá là “đau”. [ở đây là chơi chữ từ “đau”, “đau” vừa có nghĩa là đau theo nghĩa đen, còn có nghĩa là yêu thương]

Đương nhiên, ta tài hoa như vậy, sao có thể để Phong thúc áp chế dễ dàng, đương nhiên sau đó có một ngày, Phong thúc đáp ứng ta, chờ ta học nghệ xong, sẽ dạy ta làm thế nào để nam tử có thể sinh con. Khụ khụ, ta không phải làm chuyện xấu đâu, ta chỉ muốn phụ thân sinh cho ta một muội muội.....

Khụ khụ, ta không phải muốn trả thù, mấy người đừng nghi ngờ một mảnh chân tình của ta.....

Cứ như vậy cho tới hiện tại, thẳng tới lúc, phụ thân cùng phụ thân đưa thư của mẫu thân cho ta đọc.

“.....Con, không cần phải oán cha, cha con không làm sai, là nương sai..... Nương không hận cha, chỉ áy náy..... Nương thật sự muốn xin lỗi Hoa công tử, cũng chính là nghĩa phụ của con..... Kỳ thật, cả đời nương

rất hạnh phúc..... Con, dù thế nào, ta vẫn hy vọng, con có thể tìm được người mình thích, cùng người đó hạnh phúc sống bên nhau.....”

Thư, ta đọc lại mấy lần. Đây là thư nương tự tay viết cho ta. Nương, cái gì mà tình nhân của phụ thân, đều đã biết rồi, ta cũng hiểu, chuyện tình cảm, không có ai đúng ai sai, cũng không có ai thắng ai thua.

Ta không oán phụ thân cùng phụ thân, dù rằng vẫn bức mình phụ thân hay bắt nạt ta.

Nhưng là, thử dài, ta ngẩng đầu.

Nương, nương của con, con sẽ hạnh phúc cho người xem.

Hoàng Dược Sư vừa vào, thấy Hoàng Dung nằm trên thư án mà ngủ, trong lòng có vài phần thương tiếc, lắc đầu, trên bàn còn có mấy trang giấy, chữ viết rất quen thuộc, nội dung.....

Càng đọc, mặt Hoàng Dược Sư càng đen thêm, thương tiếc trong lòng biến mất, quả nhiên con nhỏ này sinh ra để đối đầu với mình. Ra khỏi thư phòng, rời đi.

Mấy ngày tiếp theo, Hoàng Dung vẫn rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Nàng không rõ, vì sao phụ thân mình đột nhiên lại khó chịu như vậy, muốn tìm bất mãn sao? Hay là như Phong thúc nói, tới thời kỳ mãn kinh rồi?

52. Chương 44

[Đúng ra Hoàng Dung gọi Lão Tà là “Cha” còn Hoa Hoa là “Phụ thân”, phần phiên ngoại phía trên lúc ta đọc lại QT mới để ý... lười sửa nên... kệ nó đi mà ta cũng thích để nguyên như vậy hơn từ chương này sẽ để Hoàng Dung gọi Lão Tà là “cha” ha]

Cha, phụ thân.

Con gái bất hiếu, không thể hầu hạ hai người, con cũng chưa bao giờ oán trách hai người. Cha cùng phụ thân, con đã xem thư nương để lại, tất nhiên hiểu được tình cảm của hai người. Nhưng nương nói, con phải tìm được người mình thích, lại là một phu quân thật yêu mình, rồi cùng nhau sống hạnh phúc trọn đời. Con gái cũng đã mười lăm, học nghệ cũng đã xong rồi, cho nên con sẽ hành tẩu giang hồ, tìm hạnh phúc của chính mình.

Con gái.

Một bóng người lén lút chạy nhanh tới bến tàu, trộm cưỡi một cái thuyền nhỏ, yên lặng dời đi.

Đội bóng người đi xa rồi, hai người mới bước ra, nhìn bóng thuyền dần biến mất khỏi tầm mắt. Trong đó có một người áo trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh dài tới hông, tung bay theo gió, khuôn mặt tinh xảo không nhìn ra tuổi, gương mặt như tranh vẽ, tư chất của tiên nhân, duy chỉ có đôi mắt là âm đạm không ánh sáng. Người còn lại mặc trường bào xanh đen, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt lộ rõ vẻ cơ trí trầm ổn, tuấn dật phi phàm, nhưng nếp nhăn tại khóe mắt lại hiện rõ vết năm tháng. Hai người này chính là Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư.

Như may mắn, năm tháng hoàn toàn không để lại dấu vết trên khuôn mặt Hoa Mãn Lâu, ngược lại, theo thời gian còn tăng thêm vài phần mị lực. Hoa Mãn Lâu qua từng ấy năm, nhìn vẫn trẻ như vậy, giống như năm tháng đã yên lặng mà bỏ qua y.

“Dược Sư, huynh định cứ để Dung nhi đi như vậy?” Hoa Mãn Lâu hỏi.

Hoàng Dược Sư bĩu môi nói: “Nha đầu tinh quái này, chỉ có nó khi dễ người khác, không có người khác khi dễ nó.”

Hoãn khẩu khí, còn nói: “Nó đã sớm muốn bước chân vào giang hồ, hiện tại cho nó xem thư mẹ nó để lại, còn lấy cớ đó để đi. A Lâu,” Chuyển ngữ khí, đen tối nói: “Chỉ có hai chúng ta, không tốt sao?”

Hơi thở ấm áp phun bên tai, cho dù đã nhiều năm như vậy, Hoa Mãn Lâu vẫn như trước mặt hơi ửng hồng, ôn nhã cười, đẩy Hoàng Dược Sư ra một chút, lại bị ôm chặt lại, trốn không được.

“Được Sư, đừng nháo, chúng ta mau đuổi theo thôi.” Hoa Mãn Lâu như có chuẩn bị trước, ngoắc ngoắc tay gọi một thị đồng, Hoàng Dược Sư trợn mắt há mồm nhìn thị đồng dâng lên hai cái bọc.

Hoàng Dược Sư cười cười, chọn mi hỏi: “A Lâu, người đã sớm chuẩn bị rồi sao? Biết khi nào vậy?” Ngay cả người cũng đã chuẩn bị xong.

“Từ lúc Dung nhi lên lút trong thư phòng chuẩn bị đồ đạc. Bằng không huynh nghĩ vì sao mấy ngày nay ta vì sao nhúng tay vào điều chỉnh mấy lối đi trên đảo?”

Nếu không phải y nhúng tay vào, nha đầu ngốc này có thể nguyên vẹn mà rời đi sao? Năm đó trận pháp này vây Lão ngoan đồng, đến bây giờ mỗi ngày đều thay đổi, ngay cả Hoa Mãn Lâu y cũng không dám xông bừa, nha đầu đó thật sự nghĩ là nhờ vận khí sao?

“..... A Lâu, người đã tính hết rồi sao?” Hoàng Dược Sư lại hỏi.

“Cũng coi như là vậy đi.” Hoa Mãn Lâu im lặng, ôn nhu cười nói: “Ở trên đảo ngốc vài năm rồi, muốn đi ra ngoài một chút, thăm đứa nhỏ của Ngư Tử, rồi xem Huyền Thanh cùng Âu Dương gần đây thế nào, còn có Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong, thật lâu không cùng nhau gặp lại, rất nhớ đi.”

Hơn nữa, Dung nhi rời đảo, y theo tính cách của con bé, hẳn lại một phen long trời lở đất. Y cũng muốn xác định thái độ làm người của Quách Tĩnh một chút. Nói thế nào thì, từ lúc tới thế giới này, nội dung đã hoàn toàn thay đổi. Hơn nữa, vở kịch cũng bắt đầu rồi, y muốn đi xem.

Năm đó, sau hôn lễ của Phong Lạc cùng Vương Duẫn Khanh, Linh Phong cùng Nguyệt Ảnh làm rõ chuyện tình cảm, không rõ hai người nói gì, hẹn nhau cùng bước chân vào giang hồ. Đương nhiên, Hoàng Dược Sư là rất vui mừng, còn Hoa Mãn Lâu lại không nở. Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong đã lập gia đình, được Hoàng Dược Sư ngầm đồng ý, liền ở lại Hoa gia, giúp Hoa Mãn Lâu quản lý sinh ý, Hoa Mãn Lâu cũng thu dọn hành lý, cùng Hoàng Dược Sư sống trên đảo. Khi đó Lão ngoan đồng cũng đã rời khỏi đảo, theo hiểu biết của Hoa Mãn Lâu, Vương Duẫn Khanh gửi tin cho hắn, Lão ngoan đồng liền vội vàng vàng rời đi.

Mười mấy năm qua, Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư vẫn cùng nhau sống trên đảo, toàn tâm toàn ý dạy dỗ tiểu Hoàng Dung, rất ít khi đi ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu trúng độc bị thương, thân mình cứ đến mùa đông là trở nên lười biếng, cực kỳ giống thời kỳ ngủ đông. Phong Lạc xem qua, nói là di chứng của Triền miên, Phong Lạc cũng không có cách nào, chỉ đành nói Hoa Mãn Lâu giữ ấm thật tốt.

Dung nhi đôi mắt trong veo, hoạt bát đáng yêu, tính tình lại không kiêu căng. Hoa Mãn Lâu rất yêu quý nàng, dốc lòng dạy, vô luận là võ công hay học thức, cầm kỳ thi họa, ngay cả mấy kinh nghiệm triết lý cá nhân cũng dạy cho nàng, là người ngoài thì hoàn toàn không có cơ hội học được.

Hoàng Dung đáng yêu của y, không giống người trong “Thần điêu đại hiệp” mà có thành kiến này nọ với Dương Quá.

“Được rồi, mấy năm này trên đảo cũng rất buồn, vậy chúng ta ra giang hồ chơi một chút.” Hoàng Dược Sư trầm ngâm một chút, cười nói: “A Lâu, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi thăm Ngư Tử, Được Sư hẳn cũng muốn đi tìm Duẫn Khanh bàn luận về võ công đi.”

Hoàng Dược Sư cười, nói: “A Lâu, người thật rất hiểu ta. Vậy, chúng ta liền đi thôi, ta sẽ bảo mấy người lưu ý tình hình của Dung nhi.”

“Ta cũng gửi thư cho mấy đệ tử, để chúng chiếu cố Dung nhi một chút.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Vài năm này, các đệ tử đều đã xuất môn rời đảo, nhưng mỗi đầu năm mới đều họp lại, thăm sư phụ, vậy cũng biết các đệ tử sống rất tốt.

“A Lâu.” Hoàng Dược Sư gọi Hoa Mãn Lâu, nhu tình nói: “Ta thực hạnh phúc.” Bởi vì có người bên cạnh, có người bên cạnh ta. Câu cuối cùng không nói ra, hẳn biết, Hoa Mãn Lâu hiểu.

Quả nhiên, sắc mặt Hoa Mãn Lâu ửng hồng, cũng nhẹ nhàng nói: “Ta cũng vậy.” Y hiểu hắn, giống như hiểu chính bản thân mình.

Hoàng Dược Sư meo meo cười ôm lấy thắt lưng Hoa Mãn Lâu, thổi thổi vào vào tai y: “Đã có các đệ tử, chúng ta đi chậm chút cũng không sao. A Lâu, trước về phòng nghỉ ngơi, mai hẵng xuất phát.” Tốt nhất thừa dịp nha đầu kia không có ở đây, hẳn có thể cùng A Lâu tận tình thể này thể kia.....

Hoa Mãn Lâu tuy không nhìn thấy cái nụ cười thần tình nhộn nhạo của Hoàng Dược Sư, nhưng dựa theo hiểu biết của mình với hắn, tất nhiên biết hắn muốn làm gì, bắt đắc dĩ thở dài, gật gật đầu, để Hoàng Dược Sư ôm mình dời đi. Ai bảo thân thể mình không tốt, hơn nữa nha đầu Hoàng Dung này ở đây luôn thích quấy rầy Hoàng Dược Sư. Hắn tráng niên như vậy, lần nào cũng không thỏa mãn.

Bay thật nhanh, tiếng gió bên tai hoàn toàn bán đứng tâm tình hiện tại của Hoàng Dược Sư, lòng nóng như lửa đốt!

Hoa Mãn Lâu cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Hoàng Dược Sư rất cao, người này cho dù ở loại thời điểm nào cũng không quên lo lắng cho mình, sợ mình cảm lạnh mà cố ý dùng nội lực đề cao nhiệt độ thân thể, không khỏi nở nụ cười.

Người này, là do chính mình lựa chọn, cả đời bầu bạn.

Y, thực hạnh phúc.

Y muốn thu hồi lại câu vừa rồi, Hoa Mãn Lâu nghiêng răng nhiên lợi.

Nằm úp sấp bên mép thuyền, cảm nhận gió thổi từng trận thoải mái. Hoa Mãn Lâu xoa xoa thắt lưng đau nhức, tức giận không để ý tới tên đang pha trà lấy lòng bên cạnh.

Ngày hôm qua, hôm qua rõ ràng nói không muốn, người kia vẫn cứ như dã thú xổng chuồng mà làm tới, sống chết áp y, lấy hết sức mà làm. Thứ thật lớn kia cứ ra ra vào vào trong thân thể, ôm lấy cả thân mình đã động tình của y, hết cao trào rồi lại cao trào. Y còn khóc xin dừng lại, nhưng mà bộ dáng đó còn làm thú tính càng không thể khống chế, động tác không ngừng lại, điểm mẫn cảm dưới thân liên tục bị đỉnh đến, cuối cùng Hoa Mãn Lâu bị làm tới không thể tiết ra cái gì nữa, thần trí không rõ ràng, cứ thế ngất đi.

Nam nhân tới lúc đó mới như được thỏa mãn, bằng lòng tha cho y. Đến khi y tỉnh lại thì đã là hai ngày sau, người thì tỉnh lại nhưng hông lại đau đến không thể động dậy, tiểu huyết nhỏ nhẩn mềm mại sưng đỏ dị thường, may không có chảy máu. Tuy nói Hoàng Dược Sư có thuốc tốt, nhưng đợi đến lúc Hoa Mãn Lâu có thể dời giường, vẫn là phải chờ đến bốn ngày sau.

Cuối cùng cũng rời đi, Hoa Mãn Lâu đen mặt ở trên thuyền. Nam nhân phía sau tự biết đuối lý, cũng chỉ dám đi theo sau, không dám làm trái ý y.

Phe phẩy quạt, Hoàng Dược Sư ôn nhu nhìn người phía trước đang hờn dỗi. Nhiều năm như vậy, nam tử trước mắt vẫn không thay đổi, phong tư đoạt nhân, năm tháng như ngừng lại trên thân thể y, cho dù mình vô công thâm hậu cũng không thể chống lại sự ăn mòn của năm tháng, nhưng người đó.....

Bỗng nhiên nhớ tới lần đầu bọn họ gặp mặt, người đó thần kỳ từ giữa không trung rơi xuống, xung quanh không hề có nơi nào cao như vậy, lúc ấy tuy hắn hoài nghi, nhưng Hoa Mãn Lâu không nói, hắn cũng không gặng hỏi. Đã nhiều năm như vậy, Hoa Mãn Lâu cũng không hề nhắc tới, cũng không giải thích chuyện của mình. Giống như, chỉ cần y biến mất, sẽ không bao giờ có thể tìm lại. Áp chế bất an trong lòng, ánh mắt Hoàng Dược Sư âm trầm, yên lặng nhìn nam tử trước mắt.

Ma xui quỷ khiến, hắn nghe thấy giọng mình vang lên: “A Lâu, lần này ra ngoài, không phải nên đi bái tế tổ tiên của ngươi sao?”

Thân mình Hoa Mãn Lâu bỗng cứng đờ, rồi như mất hết khí lực, đưa lưng về phía Hoàng Dược Sư, khoe miệng gợn lên, cười khổ. Cuối cùng, hắn vẫn hỏi.

Từ khi quyết định ở bên người này, rất nhiều chuyện y đã muốn quên đi. Y biết Hoàng Dược Sư đã sớm hoài nghi. Nhưng hắn yêu y sâu đậm, thấy y không muốn nói cũng sẽ không tiếp tục gặng hỏi. Nhưng là.....

“Ta sẽ kể cho huynh, Dược Sư.” Hoa Mãn Lâu bỗng cảm thấy mỗi một, “Nhưng là, đợi một chút đi.” Đợi một chút, để y nghĩ nên nói thế nào. Y không muốn nói dối.

Nhìn thân ảnh đó, đưa lưng về phía hắn, gió trên biển thổi thực lớn, thân ảnh phiêu dật có điểm mơ hồ, giống như tùy thời có thể biến mất giữa trời đất, Hoàng Dược Sư kích động.

Cho tới nay, rất nhiều chuyện hắn có thể bày mưu tính kế, nhưng chỉ khi dính tới người này, việc gì cũng trở nên không thể xác định. Cho dù đã ở cùng nhau hơn mười năm, hắn, vẫn bất an như thế.

Ôm chặt lấy người từ phía sau, Hoàng Dược Sư thấp giọng nói: “A Lâu, nếu không muốn nói, không cần phải ép buộc bản thân, người không nói cũng được.” Xoay người Hoa Mãn Lâu lại, Hoàng Dược Sư xoa xoa đôi mắt vô thần đó, chậm rãi nói: “Chỉ cần, đừng rời xa ta.” Mỗi lần đến Trung Thu, người trong lòng luôn có điểm ảm đạm. Hắn biết y nhớ nhà, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, tuyệt đối không cho y cơ hội biến mất.

Hoa Mãn Lâu nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt, nói: “Thật xin lỗi, Dược Sư.....” Đây là lần đầu tiên họ nói về vấn đề này. Nhưng, lai lịch của y thật không bình thường, nói, Hoàng Dược Sư không cần, nhưng, hắn sẽ không an tâm. Hiện tại không nói rõ, Hoàng Dược Sư sẽ cứ bất an như vậy.

Hoàng Dược Sư không nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của Hoa Mãn Lâu, như đã hạ quyết tâm rồi.

“Ngư Tử, Duẫn Khanh, bạn cũ tới chơi.” Hoa Mãn Lâu cao giọng gọi. Trước mặt chỉ thấy một sơn cốc, cây cối xanh um tươi tốt, thoạt nhìn không có người ở, Hoa Mãn Lâu đứng trước sơn động chờ.

Dọc đường đi gần như không nói chuyện cùng Hoàng Dược Sư, đi vào trong Phong cốc. Hoa Mãn Lâu trong lòng rất khó chịu, dù sao đây là lần đầu tiên, y cùng Hoàng Dược Sư xuất hiện khác nhau, sau đó rùng mình.

Nhưng mỗi lần mình định mở miệng nói, Hoàng Dược Sư nhất định chặn lại, như sợ y nói ra gì đó. Hoa Mãn Lâu thấy hắn như thế, trong lòng thực đau, hiểu được hắn lo lắng, cũng chỉ đành ngậm miệng không nói.

Ngay cả như vậy, nam nhân này vẫn luôn chăm sóc mình, dọc đường đi vẫn cứ ôn nhu như vậy, tuy không nói chuyện với nhau, nhưng mỗi đêm vẫn ôm chặt y mà ngủ, như sợ y biến mất.

Hoàng Dược Sư ngưng thần nhìn nam tử, Hoa Mãn Lâu hiện tại nhìn vẫn trẻ như vậy, nói y là ca ca của Dung nhi cũng không ai nghi ngờ. Tuy nói tập võ có thể kéo dài tuổi thọ, làm chậm lão hóa, nhưng như Hoa Mãn Lâu, lại giống như thời gian đã ngưng lại, rất hiếm thấy. Cả Ngư Tử hiện tại cũng đã muốn già hơn rồi.

Hắn rất sợ. [còn một câu ngắn nữa... nhưng không hiểu nên... cắt... cũng không quan trọng đâu...]

Một thiếu niên chạy ra từ trong sơn động, mười một mười hai tuổi, bộ dạng thật đáng yêu, giống Phong Lạc, lại có chút ổn trọng của Vương Trùng Dương. Thiếu niên nắm một dải vải, nói: “Hoàng thúc thúc, Hoa thúc thúc, cha cùng phụ thân đang đợi hai người. Con dẫn hai người vào.”

Hoa Mãn Lâu xoa xoa đầu thiếu niên, nói: “Phong Quân, cao lên rồi.”

Phong Quân nhìn trái phải một hồi, có điểm thất vọng nói: “Hoa thúc thúc, sao Dung tỷ tỷ còn chưa tới?”

Hoa Mãn Lâu cười, gõ nhẹ đầu cậu nói: “Sao trong lòng con suốt ngày chỉ có Dung tỷ tỷ.”

Phong Quân nhếch miệng cười, nói lấy lòng: “Hoa thúc thúc vẫn đẹp như vậy, một chút cũng không già đi.” Lời nói lọt vào tai người bên cạnh, Hoàng Dược Sư xoát cái trắng mặt, kéo tay Hoa Mãn Lâu, nói: “Chúng ta đi trước nói sau.”

Thiếu niên nhẹ giật tay áo Hoa Mãn Lâu, nghi hoặc vì sao sắc mặt Hoàng Dược Sư lại thay đổi nhanh như vậy. Mấy người nắm lấy mảnh vải kia, cùng nhau vào động.

Chuyển trái chuyển phải, rẽ ngang rẽ dọc, còn không đủ hình dung lối đi phức tạp trong động, mỗi bước còn phải lo lắng mấy cơ quan ngầm. Đây là lối vào chính của Phong cốc, Ngư Tử cùng Duẫn Khanh sau khi lập gia đình đều ẩn cư trong cốc, không màng đến chuyện giang hồ. Vốn Phong cốc bí ẩn, nếu không phải Ngư Tử cùng Duẫn Khanh vì bạn tri kỷ thì y cùng Hoàng Dược Sư cũng không biết đường vào cốc.

Đợi đến khi ra khỏi động, trước mắt lại bừng sáng, Vương Duẫn Khanh cùng Phong Lạc đã sớm đứng đó đón họ.

Nhã gian nhỏ thanh lịch hợp lòng người, không phải là trang trí quá cao nhã gì, Hoàng Dược Sư cùng Vương Duẫn Khanh cầm quân cờ. Duẫn Khanh nhìn bàn cờ, sau đó ba một tiếng, hạ một nước cờ.

Hoàng Dược Sư chọn chọn mi, tỏ vẻ nghi vấn.

Vương Duẫn Khanh đứng lên, gió thổi ồng tay áo, đứng trước cửa sổ nói: “Lòng người không ở đây, cờ, cũng không có lòng dạ nào để chơi.”

Hoàng Dược Sư bĩu môi, hẳn thật sự ghét người này, giống như cái gì cũng thấy rõ.

Trong lòng Hoàng Dược Sư phiền muộn, cũng tới bên cửa sổ, nhìn ba người trong đình viện cười đùa, không nói một lời.

“Gì cơ? Dung tỷ tỷ hành tẩu giang hồ?” Tiếng thét chói tai đem hai nam nhân thâm trầm trong phòng hoàn hồn, liếc nhau một cái, có chút ăn ý cùng bước ra ngoài.

Sao có thể như vậy chứ? Cậu vốn định chờ mình lớn hơn một chút, rồi tìm Dung tỷ tỷ cùng hành tẩu giang hồ, sau đó thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thuận lý thành chương, nước chảy thành sông.....

Đúng là ý nghĩ kỳ quái hết sức, Hoa Mãn Lâu xoa xoa đầu Phong Quân, dịu dàng nói: “Đừng tưởng ta không biết con muốn làm gì, đem mấy cái ý niệm xấu xa đen tối trong đầu thu lại cho ta.”

Dung tỷ tỷ..... Phong Quân ngậy người, sao ngữ khí cùng khí chất Hoa thúc lại giống như, không xong, càng nghĩ lại càng muốn Dung tỷ tỷ. (Bạn nhỏ Phong Quân, hết thảy lễ nghi khí chất của Hoàng Dung đều do Hoa Mãn Lâu dạy.....)

Lúc này Hoàng Dược Sư đi tới ôm chặt lấy Hoa Mãn Lâu, ngữ khí xấu xa nói: “Dung nhi muốn vào giang hồ tìm chồng, tiểu Quân, trong lòng Dung nhi ngươi là đệ đệ của nó. Đệ yêu.” Câu cuối cùng còn cố tình nhấn mạnh, Hoàng Dược Sư lòng đầy phiền muộn, thấy ánh mắt Phong Quân nhìn Hoa Mãn Lâu lại nổi cơn ghen.

Hoa Mãn Lâu thở dài, Duẫn Khanh cùng Phong Lạc nhưng lại không nhìn ra tâm trạng con mình đang xám xịt. Ai bảo tiểu tử thối này thường xuyên đem họ ra giễu cợt, còn kiêu ngạo như vậy, bọn họ đã sớm muốn tìm người có thể hảo hảo giáo huấn nó.

Phong Quân vẻ mặt cầu xin, nhìn mấy đại nhân xung quanh, sao lại như vậy được chứ? Kế hoạch của cậu, Dung tỷ tỷ của cậu.....

Phong Quân rơi nước mắt.

Đêm khuya, một bóng người lén lút yên lặng rời khỏi Phong cốc, khụ khụ, mọi người đoán không sai, chính là Phong Quân. Phong Quân như con chim nhỏ lần đầu rời tổ, thật nhanh chạy khỏi Phong cốc.

Dung tỷ tỷ, chờ ta, ta tới đây.

Phía sau, một đám người bất đắc dĩ đứng nhìn bóng cậu rời đi, một người chẹp chẹp miệng nói: “Thật không có kỹ thuật, dọc đường đi nếu không phải chúng ta nói trước với mấy người gác cổng, giờ hẳn nó đã bị bắt lại từ đời tám hoánh.”

“Quân nhi còn nhỏ mà, như vậy đã là tốt rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, hồi đó chúng ta trốn ra ngoài cũng như vậy.”

“Thật sao? Sao ta lại không biết?”

“Khụ khụ, thời tiết thật tốt, tộc trưởng đại nhân, chuyện quá khứ không cần nhắc lại.....”

“Các người trốn đi chơi vậy mà lại không gọi ta?”

“Khụ khụ, tộc trưởng, hình tượng.....”

“Bất quá thế cũng tốt, tiểu quỷ nghịch ngợm này đi, chúng ta có thể ngủ ngon rồi.”

“Đúng nha đúng nha, tai họa giáng vào giang hồ thì mặc kệ đi, Phong cốc của chúng ta cuối cùng cũng bình yên rồi.”

“Đi thôi đi thôi, đi ăn mừng.”

Một đám người ì xèo nói chuyện, Hoa Mãn Lâu không khỏi hắc tuyến, này này, đây là cách mấy người giáo dục trẻ nhỏ sao hả?

“Hai người không lo lắng?” Hoa Mãn Lâu hỏi.

“Tất nhiên lo lắng.” Phong Lạc không thèm để ý nói: “Ta lo cho mấy người trong giang hồ, gặp phải tiểu quỷ đó, cố gắng mà nhịn.”

“.....” Này này, đó là con các người nha.

“Bất quá, A Lâu, vẫn là phải nhờ người trông nom rồi, nhỉ?”

“.....” Khó trách, ra là có ý này. Hoàng Dược Sư hắc tuyến nhìn mấy người Phong cốc đầy gian trá không nói gì.

Suy nghĩ tác giả: bắt đầu từ chương này, nội dung gốc sẽ thay đổi, nhân vật tan vỡ hình tượng, khụ khụ, dù sao cũng là JQ giang hồ, sẽ không theo nguyên tác, tác giả hiện tại một lần nữa lại viết linh tinh == một lần nữa viết mấy chuyện học sinh trung học vĩ đại..... Vì thế mấy chương sau sẽ ra chậm một chút, tận lực cố gắng hết trước năm mới. Cảm tạ mọi người vẫn luôn theo dõi, đây là văn án mới ra, mong mọi người cho ý kiến – Nguyệt mỗ không biết đặt tên:

Lâm Hoa là một người bình thường, nhưng đứng giữa đường lớn thì lại thành người không bình thường.

Chính là một người xuyên đến đại lục huyền huyền.....

Khụ khụ, ngại quá, hắc vẫn là người bình thường, nhưng trên đường quay đầu một cái lại thành người không bình thường.

Lâm Hoa: Ta XX ông trời, ta bình thường như vậy, ngày ngày cũng vẫn bình thường như vậy, vì sao cứ bị nhiều người đuổi theo như thế? A a a..... Ông trời, ta tiêu diệt người!!!!!!

Ôn nhu công: Hoa, ở bên người ta rất hạnh phúc, không cần phải trốn ta.....

Bá đạo công: Lâm Hoa, người là của ta, cả đời, ta cũng không tha cho người.....

Phúc hắc công: Tiểu Hoa Nhi, người chạy a, chạy một ngày ta cho người nằm giường mười ngày.....

Lâm Hoa hồng mắt: Ông trời, ta nợ người cái gì chứ

Khụ khụ, đây là chuyện cầu huyết về một tiểu thụ bị ba tiểu công theo đuổi

53. Chương 45

Tối gần một khách *** có biển hiệu viền vàng, bởi vì giá cả hợp lý, còn có trù nghệ xuất sắc của đầu bếp, hấp dẫn rất nhiều thương nhân tới nơi này nghỉ lại.

“Đại sư phụ, ăn thật ngon.” Thiếu niên tay cầm đùi gà, ăn thật ngon lành, đại sư phụ trong miệng thiếu niên giãn lỏng mi, ho nhẹ một tiếng, nói: “Tình nhi, con thích là được rồi.”

Thiếu niên đơn thuần thỏa mãn đầy khuôn mặt, ngũ quan thanh tú, khi cười lộ ra hàm răng trắng, thoát nhìn rất thư thái, hơn nữa ánh nhìn khiến người khác không thể cự tuyệt, huống chi là nhóm sư phụ đi cùng.

Giang Nam thất hiệp mang theo Quách Tĩnh đã sắp đến Gia Khánh. Năm đó Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong không luyện Cửu Âm Bạch cốt trảo, cũng sẽ không xuất hiện Hắc Phong song sát, Giang Nam thất hiệp vẫn như cũ bảy người. Lúc trước cùng Khâu Xử Cơ đánh cược, giờ đã sắp tới ngày hẹn, liền mang Quách Tĩnh đến nơi hẹn. Trên đường đi qua khách *** này, dù sao cũng là đồ đệ thương yêu nhất, liền cho nó ăn no một chút.

Thiếu niên được yêu quý, bên cạnh có một nam tử áo trắng tham lam nhìn thấy cậu cười, khoe miệng cong lên, khác với hình tượng băng sơn thường ngày, mấy thuộc hạ đối diện hắc sợ tới mức cảm rơi xuống đất. Thiếu chủ vừa cười thiếu chủ vừa cười thiếu chủ vừa cười thiếu chủ vừa cười thiếu chủ vừa cười thiếu chủ

vừa cười (Nguyệt mỗ: trong đầu bọn thuộc hạ chỉ còn mỗi câu đó.) [đánh mấy cái “thiếu chủ vừa cười” này mệt quá, đến lúc nhớ ra có thể -paste thì đã đánh xong mệ nó rầu.....facepalm]

Nhìn xem, thiếu chủ vẫn nhìn tới thiếu niên kia, mỗi thuộc hạ nội tâm cảm thán, nguyên lai là có di truyền, khó trách thiếu chủ nhận đám nữ tử kia làm đồ đệ mà không có chạm qua. Xem ra không phải thiếu chủ với “cái kia” không được, mà hẳn là thích hoa cúc đi, ừm ừm, tốt nhất là đi tìm “hoa cúc”...

“Ai nha.” A Đạt sờ sờ cái trán bị gõ đau, nam tử hán cơ bắp đầy người lộ ra biểu tình cún con, nhìn nam tử áo trắng đầy ảm áp.

“Ăn cơm đi, ít suy nghĩ miên man.” Thanh âm lười biếng của nam tử vang lên, lại quay đầu nhìn thiếu niên, mỉm cười.

Hán tử lẳng lẳng cười, cúi đầu ăn cơm, trong lòng đọc một lượt bảng cửu chương.

“Thiếu chủ sao ngài lại tới đây, còn uống rượu giải sầu?” Một giọng nữ kiều mị kéo lực chú ý của nam tử áo trắng trở về. Không ai phát hiện, nam tử áo trắng co rút khóe miệng, nhìn về phía mỹ nhân mặc nam trang đang hấp dẫn ánh mắt mọi người kia.

Chết đi! Nam tử áo trắng mặt không thay đổi, trong lòng thầm mắng. Lúc này mỹ nhân kia chạy vội đến, nhào vào lòng nam tử, nam tử cứng người, khuôn mặt vặn vẹo, không nhúc nhích. Không ai thấy phía dưới, mỹ nhân mặc nam trang đang túm chặt hông nam tử.

“Thiếu chủ ” Mỹ nhân kiều mị kêu, những người khác nghe thấy mặt đỏ tới mang tai. Giang Nam thất hiệp lão đại Kha Trấn Ác tai đỏ lên, nhú mày mắng: “Đồi phong bại tục.” [“Thuần phong mỹ tục” is coming =)))]

Mỹ nhân nhĩ lực bén nhọn, nhìn phất qua, đập bàn tức giận mắng: “Người nói cái gì?” Sau nhìn rõ dung mạo Kha Trấn Ác, miệt thị nói: “Ra là một đám măng phu.” Lại nhìn về phía Hàn Tiểu Oanh, nói: “Tiểu nương tử tội gì phải đi theo đám măng phu này hành tẩu giang hồ chịu vất vả, mau mau theo Thiếu chủ nhà ta đi, Thiếu chủ là người thương hương tiếc ngọc.....” Sau đó quay sang phía thiếu niên phao mị nhân.

Nàng thật ra là thật tình khuyên bảo, không có ý gì xấu, nữ tử Tây Vực vốn nhiệt tình, tất nhiên tư tưởng khác với nữ tử Trung Nguyên, nhưng lời nói lại không phù hợp hoàn cảnh, hơn nữa tính tình người dân mỗi vùng mỗi khác, có thể đoán được, lại bắt đầu một hồi đánh dấu. Vì thế các khách nhân trong khách *** thức thời đều vội vàng tính tiền rời đi.

Lúc này Tiểu Oanh đã gả cho Trương A Sinh, thấy nàng kia nói lời càn rỡ, ly gián tình cảm, tức thì tức giận tới đầu bốc khói, đập bàn đứng dậy, quay về phía nam tử áo trắng tức giận mắng: “Dâm tặc *** phụ, đừng có hồ ngôn loạn ngữ [Ăn nói xằng bậy].”

Khóe miệng nam tử áo trắng run rẩy, hẳn hình như cái gì cũng chưa nói.....

Tình hình xem như là rất căng thẳng, lúc này, thanh âm như trong veo của thiếu niên vang lên: “Vị ca ca này, mắt huynh bị rút gân sao? Ba vị sư phụ của ta biết y thuật đó, hay là nhờ họ nhìn xem?”

.....Mấy người Tây Vực trán đầy mồ hôi.

.....Thiếu niên làm bảy vị sư phụ nhà mình không biết nói gì.

Mỹ nhân áo trắng cười gượng, quyết tâm không để ý tới thiếu niên. Đùa gì chứ, nàng đến đây lâu như vậy, ánh mắt Thiếu chủ vẫn dán vào thiếu niên, cũng biết tâm tư của Thiếu chủ. Tuy Thiếu chủ vẫn để mấy tỷ muội các nàng tùy ý, nhưng Thiếu chủ cũng từng cứu các nàng từ hổ lửa ra, dù nói thế nào, thiếu niên kia, cũng không phải người các nàng nên động vào.

Mỹ nhân áo trắng cứng ngắc chuyển đề tài, nói: “Gì mà *** tặc *** phụ, nói chuyện phải cẩn thận.....”

Lời còn chưa dứt, thiếu niên kia lại mở miệng: “Tam sư phụ.....” Nhưng mà chưa kịp nói hết câu đã bị ngắt lời.

“Tình nhi ngoan, đừng lo cho ca ca kia, tên đó.....” Hàn Bảo Câu nói.

“Tam sư phụ, con chỉ muốn hỏi, gà nướng này có thể gói về ăn không.”

.....

Lại một gáo nước lạnh, tốt lắm, rất mạnh.

“Phụt.....” Lúc này hai người đang xem diễn nở nụ cười, trong đó một người nằm hằn xuống bàn cười. Người đó còn vừa cười vừa nói: “A Lâu, bụng ta đau.”

Cục diện bế tắc một lần nữa bị phá vỡ, hai bên người nhìn ta ta nhìn người, bị một câu của Quách Tĩnh đâm như vậy, bị người ta chê cười, trong nhất thời không còn tâm tư để đánh nhau. Ngược lại nhìn về phía hai người đang ngồi trong khách ***.

Kỳ thật, người trong giang hồ nào biết ai. Nếu muốn biết nhiều người thì phải đi khắp nơi, nghe chuyện bốn phương tám hướng, tốt nhất là nhìn rõ năng lực của người khác.

Cho nên khi hai người này vào khách ***, đều mang mũ sa, ngay lập tức khiến người khác phải âm thầm để ý, chỉ là họ ngồi vào góc trong nên cũng không còn để tâm lắm.

Lúc này, nam tử mặc thường y tím nhạt quay lưng về phía họ, khẽ thở dài nói: “Huynh thật là, huynh biết trong đó có cháu của Âu Dương.”

“Cháu của Âu Dương?” Nam tử áo xanh có chút kinh ngạc nói: “Không phải vẫn đang ở Tây Vực sao?”

Lời vừa nói, tất cả ánh mắt đều tập trung về phái nam tử áo trắng, nam tử kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu lộ cảm xúc, đi về phía hai người, chấp tay nói: “Xin hỏi, hai vị đây là.....”

Hai người này hành vi khí độ đều là thượng đẳng, hơn nữa nhất cử nhất động đều lộ ra khí tức cường giả, hẳn có nghe thục thục có bạn bè ở Trung Nguyên, hai người này, nếu không hẳn là.....

“Là Hoàng Đảo chủ và Hoa tiền bối?” Nếu là họ, biết mình cũng là bình thường.

Lời vừa nói ra, Giang Nam thất quái bên kia một trận ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, Hoàng Đảo chủ và Hoa tiền bối tên kia nói, sẽ không phải là người bọn họ nghĩ chứ?

Nam tử y phục mặc y phục tím nhạt quay đầu cười, nói: “Đúng vậy.” Nam tử đó là Hoa Mãn Lâu, nụ cười của y rất đẹp, ôn nhuận như ngọc, khí độ bất phàm, mặc tử y thoát nhìn ung dung quý phái, khiến mọi người một trận kinh ngạc. Hoàng Dược Sư mắt híp hờ một tiếng, trong đó còn chứa nội lực, như sấm bên tai, Giang Nam thất quái cùng mỹ nhân áo trắng bị một trận quay cuồng, vội hoàn hồn, không dám nhìn hắn. Nhưng trong lòng đã hoàn toàn khẳng định.

“Tiền bối sao lại đoán ra?” Nam tử áo trắng hỏi.

“Nội tức của người cùng Âu Dương giống nhau, võ công hẳn là do Âu Dương truyền lại. Hơn nữa,” Ngưng một chút, nói tiếp: “Âu Dương cũng nói qua, cháu hắn cùng mấy người hầu đi cùng, ách, khụ khụ, tính cách rất thú vị.”

Lời nói ra, nam tử áo trắng run run khóe miệng, muốn nói gì lại không nói ra, mỹ nhân áo trắng lại bật cười, hướng phía Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư hành lễ nói: “Thu Vãn bái kiến Hoàng Đảo chủ, Hoa tiền bối.” Nhưng là động tác có chút không tự nhiên.

Giang Nam thất quái cảm thấy bội phục, có thể từ khí tức mà đoán ra võ công, võ công y phải mạnh đến thế nào.....

Lúc này, Quách Tĩnh nói: “Oa, đại ca ca, huynh thật đẹp.” Ánh mắt đơn thuần tràn ngập kinh diễm, nhìn Hoa Mãn Lâu không dời. Tiếng Hoàng Dược Sư mang nội kinh vừa rồi thật xảo diệu nhưng lại không tổn thương tới Quách Tĩnh.

Hoa Mãn Lâu cười nói: “Thật sao? Tiểu huynh đệ, cậu tên là gì?” Nói thật, đứa nhỏ này, y rất thích.

“Ta tên Quách Tĩnh.” Bỗng nhiên nghe thấy Quách Tĩnh kêu lên: “Nhị sư phụ, đừng.....”

Đã thấy tay áo Hoa Mãn Lâu vung lên, đẩy người vừa tới gần ra, tiện tay điểm huyệt hắn.

“Nhị ca.....”

“Nhị đệ.....”

Mấy người hô lên, vội chạy tới đỡ Diệu thủ thư sinh Chu Thông.

Mọi người thấy y bỗng nhiên ra tay, không khỏi âm thầm phòng bị. Kha Trấn Ác giận dữ hỏi: “Ngọc tụ công tử, ngươi làm gì vậy?”

Hoàng Dực Sư hừ một tiếng, không đáp lại. Hoa Mãn Lâu không lạnh không nhạt nói: “Tại hạ chỉ đề phòng tiểu chộm thôi.” Liền thuận tay bỏ huyết đạo.

Một lời nói ra, mọi người đều im lặng, xem ra tất cả đều đã biết thân phận của nhau.

“Quách Tĩnh sao?” Hoa Mãn Lâu mỉm cười, nói: “Vây, về sau nếu có duyên thì gặp lại.” Không ai biết, trong lòng Hoa Mãn Lâu thật . Ở cùng Giang Nam thất quái, không phải Quách Tĩnh kia thì là ai? Quả nhiên, nguyên tác không đáng tin nha.....

Xoay người, để Hoàng Dực Sư tùy ý kéo đi.

Ban đêm, quỷ dị, ba nhóm nhân mã lại một lần nữa gặp lại trong khách *** tìm nơi trọ. Hoàng Dực Sư run rẩy khoe miệng, nói: “A Lâu, chúng ta nên mua lá bưởi về, tẩy xui.” Mọi người Kha Trấn Ác buồn bực, Quách Tĩnh tò mò nhìn Hoàng Dực Sư, Âu Dương Khắc đã sớm đuổi mỹ nhân áo trắng về, mang theo mấy thị vệ, làm tiếp việc cũ —— nhìn chăm chăm Quách Tĩnh cười.

Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ, sao một chuyến du ngoạn giang hồ này sinh ra lắm chuyện như vậy? Xem ra về thật sự phải mua lá bưởi về tắm mới được.....

54. Chương 46

Thời tiết ban đêm, cho dù ban ngày có oi bức thế nào, cũng mát mẻ hơn. Nằm trên giường, Hoa Mãn Lâu để mặc Hoàng Dực Sư ôm mình, thưởng thức tay hần.

Từ sau khi bị thương, thân thể luôn sợ lạnh, Hoàng Dực Sư theo thói quen đêm nào cũng ôm y vào lòng, hai người trò chuyện, cảm nhận hơi ấm của nhau. Trên Đào Hoa đảo không có người ngoài, có nhiều khi là nằm trên thảm cỏ, ôm nhau, nói chuyện sau đó ngủ trưa.

Im lặng hồi lâu, Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng nói: “Dực Sư, cái gọi là nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề. Huynh hiểu không?”

□ “Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề” (thêm 1-2 câu nữa) là một câu trong Phật giáo, bạn cũng không biết nghĩa chính xác là thế nào, nhưng tóm tắt nghĩa thì là: “Một đóa hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, một chiếc lá là một vùng sáng, một hạt cát là một cõi cực lạc, một nơi cũng là một mảnh đất lành, một tiếng cười ẩn chứa cả trần duyên, một lần tụng niệm lòng thêm một lần thanh tịnh.” Mọi người cũng có thể tìm hiểu thêm trên GG

Hoàng Dực Sư căng thẳng, tay nắm chặt tay Hoa Mãn Lâu, y nhắm mắt nhú mày, cũng không nói gì. Hần biết, A Lâu muốn nói chuyện thân thể của y, hần vốn nên cảm thấy vui vẻ, nhưng vì sao, vì sao lòng hần lại bất an như vậy?

Ôm chặt Hoa Mãn Lâu, chôn mặt vào cổ y, tham lam hít thở mùi hương trên thân thể y, Hoàng Dực Sư thấp giọng nói: “A Lâu, nếu là..... không cần nói.”

Lời nói vụn vỡ, Hoa Mãn Lâu vỗ vỗ lưng hần, nở nụ cười ôn nhu, ánh mắt lóe sáng, hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nói: “Dực Sư, ta không muốn lừa huynh, nhưng là lai lịch của ta không đơn giản, ta là người của triều Minh mấy trăm năm sau.....” Cẩn thận từng lời nói, vẫn là chọn những nội dung Hoàng Dực Sư có thể tiếp nhận.

Hoàng Dực Sư cả kinh, cả người dè lên người Hoa Mãn Lâu, chống mình cúi đầu nhìn y, sắc mặt thay đổi. Nhưng lại bị Hoa Mãn Lâu kéo cổ, một lần nữa nằm xuống.

Một bên vỗ vỗ lưng hần, một bên Hoa Mãn Lâu tổ chức lại ngôn từ, nói: “Ta xuyên qua không gian cùng thời gian mà tới nơi này.....”

Từng câu từng chữ, Hoa Mãn Lâu chậm rãi nói, vừa lưu ý phản ứng của Hoàng Dược Sư vừa nói: “Ta vốn là con thứ bảy của Hoa gia – Giang Nam đệ nhất phú thương, trên ta có sáu ca ca, một hôm một người bạn tới tìm ta cùng đi phá một vụ án, cũng vì kẻ liên quan tới vụ án đó là kẻ khiến mắt ta không nhìn thấy, cho nên ta đi cùng.....” Hoa Mãn Lâu chậm rãi nói, chìm trong hồi tưởng.

Rất nhiều chuyện đã qua, chi tiết chính xác đã quên đi rất nhiều, trong ký ức của y, phần lớn đều là thời gian y ở cùng Hoàng Dược Sư. Nhưng lúc này nhớ lại, lại có cảm giác tang thương. Nhà của y, đã không thể quay về, nhưng trong thế giới này, có Hoàng Dược Sư cho y một gia đình, y không đơn độc.

“Sự việc giải quyết xong, ta cùng bạn trên đường trở về, nhưng là..... Khi đó, ta cứ như vậy mà tới đây, may mắn, may mắn huynh đỡ được ta..... Chuyện về sau, huynh cũng biết rồi.....” Một hơi nói xong, ánh mắt hạ xuống, chờ đợi phản ứng của Hoàng Dược Sư.

Cái đầu đang chôn ở hõm vai y ngẩng phắt dậy, ôm chặt y: “May mắn, may mắn.....” Trong lòng kinh hoàng dị thường. May là đã đỡ lấy người này, may mà không để vượt mất hạnh phúc ngay cạnh.....

Ôm chặt Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư trong lòng cảm thấy may mắn, nói: “Cảm tạ ông trời, người đã tới đây, cho dù đối với người không phải là chuyện tốt, nhưng ta vẫn cảm thấy thật hạnh phúc, để ta có thể gặp người.....”

Hoa Mãn Lâu quay lại ôm hắn, trong lòng một mảnh ấm áp, may mắn, may mắn, Hoàng Dược Sư quả nhiên không làm y thất vọng, nếu bây giờ mất đi người này, y thật không biết mình sẽ phải làm sao.....

“A Lâu, sau này dù thế nào, cũng đừng rời khỏi ta.....” Hoàng Dược Sư nghiêm túc nói. Hoa Mãn Lâu gạt gạt đầu, nở nụ cười, tươi sáng lóa mắt.

Hôn sâu đôi môi Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư áp chế bất an còn ẩn ẩn tồn tại trong lòng, Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy, tất nhiên không phát hiện ra bản thân mình không hề già đi. Nhưng mười mấy năm qua, y đều chưa từng thay đổi, hắn lo lắng, vạn nhất, vạn nhất có chuyện gì, hoặc là đột nhiên y biến mất, hắn phải làm sao?

Giao cảnh triền miên, đè nặng trên thân thể Hoa Mãn Lâu, lửa nóng tình tự cháy lên, bất an trong lòng dần giảm bớt.

Đêm càng khuya, hai người không làm gì, chỉ ôm nhau như vậy.

“A Lâu, người nói, Đại Tổng nhất định diệt vong sao?”

“Triều đại thay đổi, vốn là điều tất nhiên của lịch sử, không thể tránh khỏi. Kỳ thật, dân chúng có bao người quan tâm?” Nhận ra tâm tư của Hoàng Dược Sư, Hoa Mãn Lâu nói: “Làm dân chúng, kỳ thật hy vọng không phải là ai thống trị, mà là mỗi ngày có thể kiếm tiền được hay không, ăn có no hay không, mặc có ấm hay không, ngôi vị hoàng đế hay đen tối trong chính trị này kia, cách bọn họ quá xa. Chỉ cần ngày ngày yên vui, ai quan tâm kẻ ngồi trên ngai vàng là ai?”

“A Lâu.....” Hoàng Dược Sư kinh ngạc.

“Dược Sư, lịch sử vốn vô tình.”

Thật lâu sau, im lặng.

Lúc này, Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu im lặng trong phòng, bên kia, phòng của Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh thật ra ngay cạnh nhau, phòng của Giang Nam thật quái lại khá xa. Tuy Hàn Tiểu Oanh có chút lo lắng, nhưng nghĩ Quách Tĩnh dù đã lớn, vẫn còn như đứa trẻ con, có động tĩnh gì bọn họ cũng không ở quá xa, hơn nữa phải rèn luyện một chút kinh nghiệm giang hồ cho đồ đệ, cũng đừng nói gì.

Quách Tĩnh tâm tính thiếu niên, lần đầu ra ngoài, nhóm sư phụ không ở cạnh nhìn chăm chăm, trong phòng đợi không thấy.

Lúc này, thiếu niên tò mò tắm rửa xong, thoải mái thở ra. Ở đại thảo nguyên, nước để uống rất quý, còn nói gì đến tắm rửa, thiếu niên mỗi ngày dưỡng thành thói quen ra sông rửa mặt.

Quách Tĩnh tắm rửa xong lại không ngủ được, đi dạo trong biệt viện để tiêu thực.

Thiếu niên vừa tắm xong [sao cứ phải nhấn mạnh vấn đề tắm xong hay chưa... ==] mang theo chút hơi nước, mái tóc đen nhánh thả dài bên hông, không buộc lên, nhưng còn làm tăng bản tính trẻ con hơn ban ngày.

Quách Tĩnh nhìn ánh trăng, nhất thời ngây người. Cậu biết chính mình không tính thông minh, tư chất ngu dốt, đại sư phụ tính tình dữ dằn, mới bắt đầu thường xuyên đánh với mắng, cậu vẫn biết sư phụ sau lưng thường lắc đầu thở dài. Lúc ấy trong lòng thực ủy khuất, luôn cảm thấy chỉ cần mình cố gắng nhiều hơn là có thể làm được, hơn nữa cậu cũng thực cố gắng làm tốt những gì nhóm sư phụ giao. Nhưng nhìn các sư phụ lúc đầu mừng rỡ vui vẻ, đến cuối cùng lại thất vọng, cậu chỉ biết, hóa ra, cũng có chuyện dù cố gắng thế nào cũng không thể làm được.

Đột nhiên cảm thấy lạc lõng. Cậu biết, dù không nói, đại sư phụ rất muốn thắng cược, nhưng mình học lâu như vậy, một chút công phu đó, cho dù mình chăm chỉ thế nào, chỉ một chốc, cũng hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Cậu không quan tâm, nhưng các sư phụ hẳn sẽ rất chú tâm tới. Nếu không phải vì quan hệ với phụ thân, phỏng chừng mình như vậy, các sư phụ có chết cũng không nhận mình làm đệ tử đi!

Cậu không muốn làm các sư phụ thất vọng.....

Cậu cũng không muốn làm nương thất vọng.....

Nước mắt trong suốt đọng lại khóe mắt, Quách Tĩnh vội ngẩng đầu, nghe nói, làm như vậy có thể ép nước mắt chảy ngược lại, nếu bị các sư phụ thấy, sẽ lại bị mắng.....

Ai ngờ, vừa nhấc đầu, lại thấy.....

Âu Dương Khắc tìm nơi ở trọ trong khách ***, nhất quyết không tìm chỗ khác. Giang Nam thất quá không biết, khách *** này là sản nghiệp trên danh nghĩa của hắn, cho nên đã sớm sai A Đạt đi sắp xếp tốt vị trí.

Âu Dương Khắc cười gian, phòng hắn ngay cạnh Quách Tĩnh, vô luận thế nào, Giang Nam thất quá cũng không phát hiện ra, dù họ phân thế nào, phòng của hắn cũng sẽ sát cạnh phòng Quách Tĩnh.

Âu Dương Khắc thỏa mãn nghe tiếng tắm rửa truyền ra từ phòng cậu, sau đó là tiếng ra ngoài, trong lòng có chút kinh ngạc: Ban ngày đi đường đã rất mệt mỏi, sao còn chưa đi nghỉ. Sau đó lén lút đi theo thiếu niên vào sân.

Ra là đi dạo. Âu Dương Khắc trong mắt thật dịu dàng, trên đời này, người có ánh mắt thanh thuần sạch sẽ như vậy không nhiều.

Trộm đi theo đằng sau, thú vị nhìn thiếu niên không phát hiện ra mình, sau đó nhìn bộ dáng ngốc ngốc ngẩn trắng của thiếu niên làm hắn thiếu chút nữa nở nụ cười. Nhưng nhìn rõ khuôn mặt cậu, hắn rung động.

Phiền não hiện đầy trong mắt thiếu niên, khuôn mặt thanh tú, vẻ u sầu không hợp tuổi, đôi mắt còn có ánh sáng lấp lánh của nước mắt.....

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy tâm mình trùng xuống, đau xót. Muốn đi đến chỗ cậu, an ủi, động tâm rồi.

Không tự chủ được, đi đến phía trước thiếu niên, vừa vặn Quách Tĩnh ngẩng đầu, hai người đều có chút giật mình.

Quách Tĩnh ngờ ngác nhìn bóng nam tử đột nhiên xuất hiện, cậu nhận ra đây là người gặp lúc sáng thiếu chút nữa là đánh nhau, chỉ thấy người nọ một thân áo trắng, nhẹ nhàng chậm rãi, thần thái tiêu sái, khoảng hai mươi sáu tuổi, mắt xếch, khuôn mặt tuấn nhã, anh khí bức người, nhìn phục sức, hẳn là một vị vương tôn quý tộc. Dưới ánh trăng phong thần tuấn mỹ, như thiên thần hạ phàm, quan tâm lo lắng nhìn cậu, hướng cậu vươn tay.

Có lẽ trong lòng chứa nhiều ủy khuất, có lẽ dịu dàng trong mắt nam tử quá rõ ràng, có lẽ ánh trăng thật đẹp, Quách Tĩnh ngờ ngác không động, trong chớp mắt, nước mắt cứ vậy rơi xuống.

Nam tử đưa tay đỡ lấy giọt nước như viên ngọc kia, cũng không nói nhiều, chậm rãi đưa tay ôm cậu, như sợ dọa cậu. [Thật là, ed mấy đoạn hai cái đứa này rất là... nổi hết cả da gà da vịt... ^= hoàn toàn không phải vì trời lạnh đâu]

Quách Tĩnh không né tránh, có lẽ cô đơn quá lâu, dịu dàng trong mắt nam tử không thể cự tuyệt, ỷ vào lòng nam nhân, bao nhiêu ủy khuất cứ như vậy tiết ra. Nước mắt càng rơi nhiều.

Âu Dương Khắc bất đắc dĩ nhìn thiếu niên đang nức nở trong ngực mình, có cảm giác thương tiếc.

Vốn hẳn chỉ định dỗ cậu ngừng khóc, ai biết lại khóc càng thêm lợi hại.....

Được rồi, mỹ nhân trong ngực, nhất là lại là người trong lòng, hẳn rất thích, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không ổn, hẳn còn chưa có chính thức giới thiệu bản thân.....

“Hu hu.....” Thiếu niên nức nở.

.....Ách, được rồi, vì người này giải lo âu, gia tăng hảo cảm, nói thế nào ít nhất cũng phải có chút thời gian để nấu nước luộc ếch. Âu Dương Khắc vỗ vỗ thiếu niên trấn an, ai ngờ lại càng khóc to hơn. Âu Dương Khắc cười khổ, may mà hiện tại không có ai, nếu có người thấy, khéo nghi ngờ hẳn bắt nạt cậu.....

Nghe tiếng khóc đứt quãng, thậm chí còn nấc lên, Âu Dương đau lòng vỗ, thiếu niên này rốt cục vì cái gì mà khóc thành như này, khẳng định là bị mấy người bình thường kia hay bắt nạt cậu, Âu Dương Khắc còn thấy hối hận buổi sáng không giáo huấn mấy giang hồ “đại hiệp” kia một trận.

Vỗ vỗ thiếu niên, để cậu không bị khó chịu, miệng còn dỗ. Nghe tiếng khóc của cậu nhỏ dần, cuối cùng không còn tiếng động, Âu Dương Khắc cảm thấy không đúng lắm, vừa cúi xuống, không biết nên khóc hay nên cười —— cậu ngủ mất rồi.

Suy nghĩ một chút, Âu Dương Khắc cong khoe miệng, ôm lấy thiếu niên, đưa về phòng mình.

Nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, Âu Dương Khắc lấy khăn mặt lau cho cậu.

Cảm nhận được ấm áp thoải mái, Quách Tĩnh nhẹ thở ra, thì thào vài câu, lại ngủ tiếp. Cũng khó trách, Quách Tĩnh đi theo Giang Nam thất quái, đi suốt ngày đêm, thật vất vả mới được nghỉ ngơi, sau khi khóc một tràng như vậy, rất là mệt mỏi, thế nên Âu Dương Khắc lau mặt cho cậu cũng không có tỉnh lại.

Âu Dương Khắc trong lòng rất vui vẻ, Quách Tĩnh ngủ như vậy, không phải là do tin tưởng mình sao?

Âu Dương Khắc từ nhỏ sống ở Bạch Đà sơn trang, sau khi phụ thân mất, mẫu thân vẫn ở vậy, có người nói hẳn là con của thúc thúc, nhưng đây không có khả năng, hẳn biết thúc thúc có người trong lòng, hơn nữa hẳn cũng từng gặp qua người đó. Hẳn là con của phụ thân, mẫu thân trong lòng cũng thích thúc thúc, loại chuyện này truyền ra ngoài, cũng không có gì ngạc nhiên.

Âu Dương Khắc còn nhỏ biết, tình yêu này đó, đều không muốn dính vào, cho nên hẳn kiếm rất nhiều nữ nhân về, phần lớn đều là các bé gái mồ côi, không thì là các nữ nhân không tự nguyện bị bán đi, nhưng đó cũng chỉ là hứng thú sở thích của hẳn, cho tới bây giờ cũng chưa từng đụng tới một người, cũng không dám yêu ai. Hẳn sợ, một ngày sẽ gặp một người như mẫu thân.....

Nhưng ai ngờ lần này ra ngoài, lại gặp một người khiến hẳn động tâm, còn là một thiếu niên, không phản kháng chối bỏ, Âu Dương Khắc chấp nhận loại tình cảm đó, liền bắt đầu theo đuổi.

Thúc thúc từng nói, Âu Dương gia cả đời chỉ yêu một người, cho nên nếu đã yêu ai, nhất định phải nhanh chóng bắt về, bằng không sẽ phải đuổi theo đến ba bảy năm..... Sau đó bị cái người y phải đuổi theo ba bảy năm kia bịt mồm, Âu Dương Khắc cũng thức thời rời đi.....

Nhìn thiếu niên nằm trên giường đôi mắt có chút sưng đỏ, Âu Dương Khắc ánh mắt nhu hòa nhìn, sống hơn hai mươi năm, cứ nhiên còn đi dỗ một đứa nhóc.....

Tay xoa nhẹ đôi mắt nhắm chặt, thẳng xuống, làn da mềm mại trơn nhẵn, tới đôi môi hồng nhạt, nhẹ nhàng hôn lên.

Hơi thở giao hòa, Âu Dương Khắc nở nụ cười đầy yêu nghiệt, nếu đã chạm tới ta, cũng coi như cậu không may mắn rồi, về sau, đừng mong vứt bỏ được ta.....

55. Chương 47

Chăn đệm ấm áp, Quách Tĩnh mơ mơ màng màng, thực buồn ngủ, cọ cọ thứ ấm áp bên cạnh, rồi vừa lòng thở dài một tiếng, thực thoải mái ôm chầm lấy cái gối. Ôm gối ngủ tiếp, dọc đường đi thực mệt, cho dù Quách Tĩnh lớn lên ở thảo nguyên cũng không chịu nổi.

Nhưng là, không đúng, sao gối ôm lại phát ra tiếng? Còn có tiếng thỉnh thỉnh giống tim đập?

Cơn buồn ngủ tán đi hơn nửa, mở to mắt, nhất thời ngây dại.

Trước mặt lộ ra khuôn mặt tuần tú, cho dù không có biểu tình gì, nhưng hai mắt đầy mị lực ôn nhu nhìn mình, giống như muốn nhấn chìm cậu trong đó.

Quách Tĩnh không biết vì sao, đỏ mặt. Trên mặt nóng tới bốc hơi, sắp bị luộc chín rồi.

Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, một màn tối qua tràn về trong đầu khiến cậu quay tròn tròn. Hôm qua tắm xong, đi dạo, sau đó thực mất mặt ôm lấy người ta khóc.....

Sau đó, sau đó cư nhiên lại ngủ mất.....

Quách Tĩnh mở to miệng, ngốc lằng, ngơ ngác.

Âu Dương Khắc thấy Quách Tĩnh như vậy, khoe miệng không khỏi cong lên, lại làm Quách Tĩnh bình tĩnh.

Quách Tĩnh giờ đã hoàn toàn tỉnh ngủ, thấy tay chân mình ôm chặt cứng nam tử, đem người ta thành gối ôm, vội vàng đẩy ra, lui vào trong góc, đỏ mặt, muốn chui vào chăn trốn.

Ý cười trong mắt nam tử càng tăng thêm, ngồi dậy, vẫn ung dung nhìn người đang trốn trong chăn, miệng thì thảo nói: “Mình chưa tỉnh ngủ, mình chưa tỉnh ngủ, nhưng sao trong mơ lại thật như vậy.....”

Sờ sờ cằm, bộ dáng rất tốt, vẻ mặt đáng yêu, ngay sau đó liền nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cười, cả người Quách Tĩnh cứng đờ, chậm rãi chui ra khỏi chăn, khổ hề hề nhìn nam tử ngồi trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, khiến người ta rất muốn sờ véo mấy cái.

“Khụ khụ, hôm qua đã quấy rầy, quấy rầy ngài.” Quách Tĩnh dè dặt nói, lần này, ngay cả hai tai đều đỏ như sắp chảy máu.

“Không việc gì.” Nam tử sáng sớm thanh âm có chút khàn khàn, mang theo ý khiêu khích, nhưng là, Quách Tĩnh nghe không hiểu, cậu chỉ cảm thấy giọng người này thật đặc biệt.

Không khí nhất thời lặng ngắt, Quách Tĩnh trong lòng khóc thầm, phải nói gì đây.

Âu Dương Khắc tốt bụng mở lời: “Tại hạ Âu Dương Khắc, cậu là...?”

Quách Tĩnh vội vàng tiếp lời: “Cái này, ta gọi Quách Tĩnh.....”

“Tại hạ thấy cậu rất hợp ý, ta gọi cậu Tĩnh nhi được không?” Âu Dương Khắc cười đến nở hoa nha.

Tĩnh nhi? Hình như chỉ có mẹ cùng các sư phụ gọi mình như vậy, nhưng mình cũng không có lý do gì để từ chối, hơn nữa còn ôm người ta nguyên một đêm..... (Khụ khụ, đừng hiểu nhầm, đứa nhỏ này của bọn ta CJ)

Quách Tĩnh vô ý vô chặt chần trong tay, nghĩ nghĩ một hồi, cũng gật đầu nói: “Được, Âu Dương thúc thúc.”

Âu Dương thúc thúc?

Một gáo nước lạnh đổ xuống. Âu Dương Khắc cảm thấy gân xanh đang giật giật, xoa xoa, có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Thúc thúc?”

Quách Tĩnh hoảng sợ, dè dặt nói: “Mẹ ta nói, phải gọi người lớn hơn mình mười tuổi là thúc thúc...”

.....Âu Dương Khắc hết chỗ nói rồi, lúc này không thể không tâm phục khẩu phục, Quách mẫu giáo dục tốt cỡ nào, Quách Tĩnh đoán tuổi của người khác gần như không sai chút nào.....

“Đệ bao tuổi?”

“Ta năm nay mười sáu.”

Vẫn không còn gì để nói. Vừa đúng một vòng, gọi thúc thúc vẫn là chấp nhận đi.....

Có lẽ kinh nghiệm luyện ra khuôn mặt bằng sơn mặt than của Âu Dương Khắc quá mức mạnh mẽ, cho nên hiện tại không ai biết nội tâm hắn đang sụp đổ cỡ nào.

Thúc thúc thúc thúc thúc thúc thúc thúc.....

Giống y hệt thần chú niệm kim cô của Đường Tăng, làm đầu Âu Dương Khắc co rút đau đớn. Bề ngoài trẻ tuổi, so ra Âu Dương Khắc mới hai mươi tám, quang vinh giành được danh hàm thúc thúc. Một bên ai thán năm tháng tuổi trẻ của mình, Âu Dương Khắc cười khổ: “Tĩnh nhi, người giang hồ, không nhất thiết phải giữ đúng lễ tiết. Thật ra tuổi ta còn trẻ lắm, khụ khụ, đệ có thể gọi ta là Khắc.”

Quách Tĩnh cái hiểu cái không, nghĩ nghĩ, nhớ sư phụ có dạy là trên giang hồ xưng hô, xấu hổ chút —— chết rồi, lúc sư phụ dạy không chú ý.....

Gọi Khắc hình như không ổn lắm..... Nhưng là, nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Khắc đầy khát vọng, Quách Tĩnh vẫn gọi một tiếng ——

“Khắc.” Không biết vì sao, Quách Tĩnh rất là ngượng ngùng.

“Tĩnh nhi, vì sao lại buồn như vậy?” Xoa xoa đầu Quách Tĩnh, Âu Dương đau lòng nói.

“Đệ, đệ.....” Quách Tĩnh đỏ mặt, nói thế nào, nên nói thế nào nhỉ? Quách Tĩnh cắn môi, không biết nói thế nào, cậu không muốn lừa người này.

Thấy Quách Tĩnh ấp úng, tâm tình Âu Dương Khắc lập tức ảm đạm, cũng đứng, hai người vừa quen nhau, sao có thể ngay lập tức nói ra tâm sự?

Vừa muốn xuống giường, lại cảm thấy tay áo như bị người khác kéo. Quay đầu vừa thấy Quách Tĩnh đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt có chút sốt ruột, mặt đỏ lên, nghiêm túc nói: “Đệ chỉ là nhớ mẹ thôi.....” Nói xong muốn tự cắn lưỡi. Trong lòng Âu Dương Khắc không biết thế nào, cảm thấy rất ngọt ngào mà cũng phức tạp. Dưới ánh nền nhu hòa, Âu Dương Khắc ôn nhu nở nụ cười như xuân về, Quách Tĩnh hơi ngáy người, tới khi cảm thấy tay Âu Dương Khắc xoa xoa đầu mình mới tỉnh lại.

“Đệ nha, nên cảnh giác với những người xung quanh.....” Âu Dương Khắc than thở, sắc mặt phức tạp.

Quách Tĩnh ngượng ngùng, cúi đầu cười cười. Cậu tất nhiên biết phải cẩn thận, trên giang hồ có rất nhiều người xấu, tự biết chính mình gốc gác, nhưng cảm giác của bản thân rất mạnh. Thấy Âu Dương Khắc, chỉ biết người này chắc chắn sẽ không tổn thương mình, cho nên lúc trước, cho dù nhóm sư phụ muốn đánh nhau với người ta, cậu cũng không cảm thấy căng thẳng lo lắng. Ánh mắt nhìn mình dịu dàng như vậy —— nam nhân này sẽ không thương tổn đến cậu.

Xuống giường rót trà đưa cho Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nhận lấy chén trà ấm, có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn cười nói cảm ơn, ngoài ra cũng không nói gì khác.

Âu Dương Khắc thấy cậu uống xong, đôi môi khô trở nên ướt át, nói: “Tĩnh nhi, giờ vẫn còn sớm, hay là ngủ thêm một lát đi?”

Lúc này, Quách Tĩnh mới nhớ ra mình ngủ trong phòng người khác. Nhìn bên ngoài một cái, vừa rồi không chú ý đến sắc trời. Hiện tại thật sự còn rất sớm, mới canh bốn, mình vậy mà đánh thức người ta dậy.

Đỏ mặt, Quách Tĩnh ngượng ngùng nói: “Thật có lỗi, phiền đến huynh, đệ trở về phòng rồi ngủ.”

Âu Dương Khắc khước miệng hơi gợi lên nói: “Không sao, nhưng đêm dài nhân tĩnh, đệ cũng không nên làm phiền đến những người khác, phiền tới tiểu nhị. Cũng không phải nữ nhân, không nên câu nệ tiểu tiết, kệ đi.” Liền lôi kéo Quách Tĩnh cùng nằm xuống giường, nói: “Ngủ đi.”

Quách Tĩnh cũng chỉ là một thiếu niên, tính tình đơn giản, thấy Âu Dương Khắc nói vậy, chính mình là nam, cũng không thấy có gì nguy hiểm. Lại nói, nếu Âu Dương Khắc có mưu đồ gì, đã sớm ra tay khi mình đang ngủ lúc này. (Chỉ có thể nói, bạn nhỏ Quách Tĩnh rất thuần khiết)

Lẳng lẳng quay về giường, mặt cậu vẫn cứ đỏ hồng, vừa nãy còn buồn ngủ, nhưng hiện tại lại hoàn toàn không ngủ được, Âu Dương Khắc nằm rất gần, nhưng vẫn có một khoảng cách nhất định.

Âu Dương Khắc nhú mào, nghĩ nghĩ, nói: “Tĩnh nhi, đệ có thể nằm gần lại một chút, giường đủ lớn.”

“Nga, đệ, đệ biết rồi.” Dịch người gần một chút, dù sao vẫn rất mệt, Quách Tĩnh quay lưng về phía Âu Dương Khắc, ngủ.

Âu Dương Khắc nhìn đường cong lưng duyên dáng của cậu, có mềm dẻo của thiếu niên, cũng có cả cứng cáp của thanh niên, khí chất bất đồng, ngồi dậy trên giường. Hô hấp có chút dồn dập, cảm thấy một luồng khí nóng chạy khắp toàn thân, không khỏi cười khỏ. Đúng là nam nhân a..... Nghe tiếng hít thở đều đặn của Quách Tĩnh, biết cậu đã mệt chết rồi mới có thể ngủ dễ dàng như vậy.

Ánh mắt nhu hòa của Âu Dương Khắc đột nhiên hiện lên một tia sáng như muốn cắn người.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu trên thân ảnh hai người đang ôm nhau ngủ trên giường. Quách Tĩnh hơi mở mắt, thật lâu chưa được ngủ ngon như vậy. Cọ cọ thân thể ấm áp phía trước, Quách Tĩnh đột nhiên cứng ngắc.....

Đẩy ra khỏi cái ôm ấm áp kia, nháy mắt có chút không hiểu, đoạn ký ức tối qua lại quay lại trong đầu, vì thế, cái bực dọc rục tên Quách Tĩnh lại được sinh ra.

Trong lòng Quách Tĩnh rất là buồn bực. Trước kia cùng anh em kết nghĩa Đà Lôi ngủ cùng cũng đâu có như vậy, đâu có ôm người ta ngủ. Ai biết giờ cứ nhiên lại ôm người ta ngủ những hai lần, chẳng lẽ trước kia tướng ngủ của mình không tốt, Đà Lôi sợ mình ngưng nên không nói?

Nhưng nhìn bộ dáng hào phóng của Âu Dương Phong, nói: “Người xưa vẫn luôn ngủ chung, đệ và ta nhất kiến như cố, cần gì phải để ý?”

Quách Tĩnh thế nào cũng không nghĩ thông, buồn rầu nhưng vẫn gật đầu, cong khóe miệng cười cười. Quách Tĩnh đơn thuần sau có thể nghĩ ra Âu Dương Phong thừa lúc cậu ngủ mà ôm lấy. Sau đó nụ hôn đầu của bạn nhỏ Quách Tĩnh, nụ hôn thứ hai của bạn nhỏ Quách Tĩnh, đến nụ hôn thứ N của bạn nhỏ Quách Tĩnh, lúc không biết gì bị người ta hoàn toàn chiếm hết.

Buồn cười nhìn thiếu niên then thùng, Âu Dương Khắc thỏa mãn tối qua đã trộm ăn rất nhiều đậu hủ, vì thế vui vẻ nói: “Chúng ta trước xuống ăn sớm một chút đi.”

Quách Tĩnh gật gật đầu, nghĩ thầm người ta không để ý, mình cũng không cần quá để ý, liền đứng lên rửa mặt.

Đợi đến lúc Quách Tĩnh xuống lầu, Giang Nam thất quái cũng đã ngồi đó dùng bữa sáng. Chỉ là sắc mặt họ không tốt lắm, cau mày, cúi đầu nói nhỏ, thậm chí Quách Tĩnh đã tới rồi cũng không phát hiện.

“Các sư phụ, sớm an.” Quách Tĩnh nhu thuận chào.

Nhìn về phía cậu, Hàn Tiểu Oanh gật gật đầu, bảo cậu ngồi xuống. Quách Tĩnh còn chưa kịp nói lại chuyện tối qua đã bị lời mấy sư phụ làm quên mất.

“Để con đi trước một mình?” Quách Tĩnh ngạc nhiên.

“Đúng vậy, Tĩnh nhi, con cũng lớn rồi, chúng ta không thể lúc nào cũng kèm như vậy.”

Giang Nam thất quái buổi sáng dậy sớm, Hàn Tiểu Oanh lo Quách Tĩnh đi theo bọn họ phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, mà bất định đề [ngựa không ngừng tiến tới, ý chỉ con người không ngừng tiến bộ], hiện tại cho tới ngày hẹn còn sớm, muốn để Quách Tĩnh nghỉ ngơi thật tốt. Ai ngờ, lần này lại làm họ lỗ mất một cơ hội, thời điểm đã sáng tỏ hết thảy, nhất thời chuy tâm đồn tặc, hối hận không kịp.

Bảy người xuống ăn sáng sớm, nghe thấy cái gì Linh Trí Thượng Nhân, Sâm tiên lão quái đã thu thập đủ phần thượng kinh, lại nghe thấy một người nói: “Đã nhiều ngày trên đường gặp không ít hắc đạo, đều là người của Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ, nhất định là tụ hội trong kinh.” Kha Trần Ác khuôn mặt nghiêm nghị lộ vẻ ghê tởm, biết Bành Liên Hồ là hân phi vùng Hà Bắc Sơn Tây, hẳn có nhiều lâu la, thanh thế lớn, làm việc tàn độc, giết người như ma. Lòng thầm nghĩ không tốt, nhiều kẻ ác tụ tập ở Kinh Bắc như vậy, nhất định có mưu đồ, gần tới ngày họp mặt, quay lại nhất định là không kịp.

Vì thế mấy người liền đưa ra đối sách, để Quách Tĩnh tới Gia Khánh trước, Chu Thông cũng nói: “Tĩnh nhi cũng đến lúc nên đi một mình rồi.”

Quách Tĩnh nghe thấy phải tách ra với nhóm sư phụ, lưu luyến không rời, Kha Trấn Ác răn dạy: “Lớn như vậy rồi, đừng như đứa nhỏ.”

Chu Thông nói: “Ước hẹn luận võ ở Gia Khánh, chúng ta không cần nhắc lại, nói tóm lại, giữa trưa ngày hai tư ba tháng nữa, con phải tới Túy Tiên Lâu phủ Gia Khánh, chuyện này không thể thất ước.” (trích nguyên tác)

Cuối cùng, Hàn Tiểu Oanh đưa cậu một túi bạc to, nói: “Tĩnh nhi, thời gian này con có thể đi tới những nơi khác để học hỏi kinh nghiệm, ngắm một chút cảnh sắc Trung Nguyên, nhưng tuyệt không được thất ước.” Xong còn vỗ vỗ tay cậu trấn an.

Quách Tĩnh cảm kích nhìn nàng, gật gật đầu. Hàn Tiểu Oanh từ lúc thành thân tới nay, vẫn chưa có con, Trương A Sinh yêu nàng như vậy, sao có thể nặng lời? Vợ chồng hai người đều coi Quách Tĩnh như con mình.

Sau một hồi từ biệt, Giang Nam thất quá vội vàng rời đi. Nhìn theo bóng của họ, trong lòng Quách Tĩnh một trận buồn bã.

Xoay người đi vào, thấy hai người đang ngồi trên bàn hương phía mình cười.

56. Chương 48

Lại đúng là hai người Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu, cho dù Hoa Mãn Lâu mang khăn che mặt nhưng Quách Tĩnh vẫn nhận ra, đi tới đó, nhu thuận chào hỏi. Hoa Mãn Lâu cười cười xoa đầu cậu, cho một lọ Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn nói: “Giang hồ hiểm ác, ta rất thích cháu, bình dục này, trúng độc hay bị thương cũng đều dùng được. Hành tẩu giang hồ, cần phải cẩn thận người xấu.” Nói xong, Hoàng Dược Sư liếc mắt nhìn Âu Dương Khắc đang đứng trên lầu, tựa tiểu phi tiểu. Âu Dương Khắc đứng đó hơi xấu hổ, thấy Hoàng Dược Sư liếc mình một cái, liền không tự nhiên mà quay đầu ho nhẹ, mặt hồng hồng. Chuyện ngày hôm qua, nhất định đã bị hai vị tiên bối thấy. Hoa Mãn Lâu ôn hòa cười, Quách Tĩnh nhu thuận cảm tạ. Cậu mới vào giang hồ, tất nhiên không biết Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn cỡ nào khó có được.

Hoa Mãn Lâu cũng không nói gì thêm, liền cùng Hoàng Dược Sư dời đi.

Âu Dương Khắc chậm rì rì nhìn theo, thấy Quách Tĩnh đi qua. Tuy Âu Dương Khắc vẫn luôn đứng trên lầu, nhưng lúc Quách Tĩnh cùng nhóm sư phụ của cậu tách ra, hẳn tất nhiên nghe hết, nhưng mà lúc này vẫn giả như không biết, hỏi: “Tĩnh nhi, các sư phụ của đệ đâu?”

Quách Tĩnh vừa kể lại mọi việc, Âu Dương Khắc gật gật đầu nói: “Dù sao huynh cũng không có việc gì, huynh cũng rất thích đệ, không bằng chúng ta cùng đi Gia Khánh đi”

Thích?! Mặt Quách Tĩnh ngay lập tức lại đỏ, gật gật đầu nói: “Được.”

“Cái kia.....” Quách Tĩnh giương mắt nhìn nam tử đang kiên nhẫn nghe mình nói, lấy thêm dũng khí nói: “Đệ, đệ cũng rất thích huynh, đệ, đệ đi thu thập hành lý.” Nói xong lập tức chạy lên lầu, thu dọn đồ vật này nọ.

Âu Dương Khắc nhìn theo bóng thiếu niên, rất là mất mát, hẳn đương nhiên biết “thích” của mình cùng cậu là không giống nhau, nhưng chỉ hơi uể oải một chút, rồi ngay lập tức lấy lại tinh thần, đây không phải là một khởi đầu tốt sao?

Thị vệ A Đạt bên cạnh nhìn chủ tử nhà mình, có điểm ai oán, này này, không nói mặt, nhưng hẳn là đứng đây, sao lúc nào cũng phải đóng vai người qua đường, lơ đãng đi như vậy, bắt hẳn làm nên sao? Lòng chưa xót rơi lệ, nhìn chủ tử mình phiêu phiêu không thèm liếc mình một cái đã đi mất, vẫn là buồn bực không chịu nổi. Hoàng Dung rất là vui nha, vui nha, rời khỏi đảo Đào Hoa, mỗi sáng không có ai quấy rầy, không có ai cố tình tới phá nàng. Về phần phụ thân sao? Chẳng qua là do hay cùng cha tranh cướp thời gian của phụ thân, sau đó là bị đem đi huấn luyện, nói cái gì con gái trong nhà phải biết tam tông tứ đức, nữ công gia chánh, vì thế mỗi sáng bị bắt học cái gì mà tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử [ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con], đến chiều lại học kỹ thuật thái rau, nếm nếm gia vị.....

Hoàng Dung nghĩ đến đây không khỏi rơi lệ thương tâm. May mắn có phụ thân, đem đồng tam tông tứ đức kia đổi thành mấy cuốn sách khác, còn mỗi ngày cùng nàng luyện võ, mặc kệ cha, mỗi ngày đều khiến nàng cười hì hì.

Hoàng Dung hành tẩu giang hồ, nhớ kỹ mọi thứ Hoa Mãn Lâu dạy, ra ngoài phải dịch dung, hoặc là mang khăn che mặt, nếu không nữa thì phải cải trang. Hoàng Dung lựa chọn một hồi, quyết định dịch dung.

Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh hai người một cười Tiểu hồng mã, Âu Dương Khắc cười một con ngựa trắng, cùng nhau đi về Gia Khánh. Về phần thị vệ A Đạt, đã sớm bị Âu Dương Khắc phái đi trước chuẩn bị, tiện thông báo lại cho thúc phụ.

Dọc đường đi chậm một chút, tới một trấn nhỏ đã tới thời gian dùng cơm. Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc đi vào một khách *** nhỏ, Âu Dương Khắc vào trước, Quách Tĩnh nhìn trái phải, đang muốn theo vào thì bỗng nhiên nghe thấy hai gã tiểu nhị đang lớn tiếng mắng một thiếu niên gầy gò, ăn mặc rách rưới.

Thiếu niên ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đội một cái mũ sa đen rách nát, trên mặt trên tay đầy nhoe nhoe đen nhem, nhìn không rõ mặt, cầm một cái bánh màn thầu cười hì hì để lộ hàm răng trắng muốt, không hề tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của y. Y trông mắt đen láy, thần tình rất linh động.

Một tiểu nhị kêu lên: “Làm cái gì vậy? Còn chưa cút đi cho ta?” Thiếu niên kia nói: “Được, đi thì đi.” Vừa xoay người đi, tiểu nhị khác lại kêu: “Bỏ cái bánh xuống.”

Thiếu niên theo lời vứt bánh bao xuống đất, nhưng trên cái bánh trắng tinh đã in lại mấy vết tay đen nhem, có muốn cũng không bán được nữa. Một tiểu nhị giận dữ, đánh về phía thiếu niên, thiếu niên đó cúi xuống tránh thoát.

Quách Tĩnh thấy y đáng thương, vội vàng ngăn cản, nói: “Đừng đánh người, để ta trả tiền.” (Nguyên văn)

Mắt thiếu niên lúng liếng đánh giá cậu, liền hỏi: “Huynh mời?”

“Ta mời” Quách Tĩnh gật gù đầu.

“Huynh trả tiền?”

“Ta trả tiền.”

Ngón tay đen thui của thiếu niên cầm cái bánh bao, lại ném một cái về phía một con chó con ghẻ lở gần đó, nhặt giọng nói: “Cái bánh này không ngon. Đáng thương thật, thôi người ăn đi.”

Đám tiểu nhị lại tiếc nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc phí một cái bánh bao nhân thịt cho chó ăn.”

Quách Tĩnh cũng ngạc nhiên, tưởng thiếu niên đói bụng nên mới ăn trộm bánh, ai biết cư nhiên lại ném cho chó ăn? Quách Tĩnh sững sốt một chút, xoay người trở về chỗ của Âu Dương Khắc, trong lòng thầm nghĩ: Khó trách Âu Dương thúc thúc nói lòng người giang hồ khó dò. (Âu Dương đáng thương...thế nào vẫn là thúc thúc...)

Thiếu niên đi theo Quách Tĩnh vào khách ***, ngó từ đằng sau cậu, thấy Âu Dương Khắc sắc mặt không được tốt lắm, Quách Tĩnh thấy thiếu niên theo vào, tiếp đón hỏi: “Người cũng tới đây ăn đi?” Thiếu niên cười lớn nói: “Được, ta một mình buồn muốn chết, đang muốn tìm người cùng tán gẫu.” Không nhìn tới Âu Dương Khắc bên kia mặt đen có thể tích ra nước. Buồn cười nhìn Âu Dương Khắc, lúc Quách Tĩnh quay ra nhìn hắn thì mặt ngay lập tức ôn hòa mà cười, Quách Tĩnh không nhìn một cái là lại như đông lạnh, thiếu niên thấy rất thú vị.

Quách Tĩnh gọi tiểu nhị gọi món, tiểu nhị thấy một thiếu niên bộ dạng dơ bẩn ngồi cùng bàn, ông chủ nhìn thấy không vui, gọi nửa ngày mới lười biếng chạy tới.

Âu Dương Khắc vào pha trà trước chờ Quách Tĩnh. Ai biết cậu đi vào còn mang theo một thiếu niên, không đúng, là một cô gái. Âu Dương Khắc dù sao cũng là người từng trải, liếc mắt đã nhận ra thiếu niên này đang nguy trang. Nghe theo lời nói, hình như là quyết tâm muốn đi theo bọn họ, trên mặt đầy vết bẩn, ánh mắt thú vị nhìn họ, trong mắt còn có ý khiến hắn phát lạnh, vì thế lại càng mất hứng. Giờ nhìn thấy thái độ của bọn tiểu nhị, Âu Dương Khắc ở trước mặt Quách Tĩnh phải bảo trì hình tượng không được phát hỏa đến sắp nội thương rồi cục cục cũng có chỗ để phát tiết.

“Trước cho ta bốn thứ quả khô, bốn thứ quả tươi, hai thứ ngâm muối, bốn thứ mứt.” Tiểu nhị giật mình, không ngờ hắn lại nói như vậy, liền cẩn thận hỏi: “Đại gia, ngài cần những loại trái cây, bánh mứt nào?”

Âu Dương Khắc trong lòng rất tức giận, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, chỉ thần nhiên nói: “Loại quán rượu nhỏ ở xứ nghèo này thì có cái gì ngon, thôi thế này vậy, bốn món quả khô là vải khô, quế viên, táo khô, ngân hạnh. Quả tươi người cứ chọn loại mới. Ngâm muối phải là anh đào và ô mai gừng, không biết ở đây có không? Còn bánh mứt à? Thì là Mai côi kim quất, Hương lạc bồ đào, Đường sương đào liễu, Lê nhục hảo lang quân.”

Thiếu niên cười hì hì nhìn Âu Dương Khắc, cũng nói theo: “Đồ nhắm rượu ở đây không có cá tôm gì tươi, ừm, mang tạm tám món qua loa để uống rượu vậy.” Tiểu nhị hỏi: “Các vị gọi món gì?” hắn thầm kêu khổ.

Thiếu niên nói: “Ai, đúng là không nói không xong. Tám món uống rượu là Chim cút nướng hoa, chân vịt xào, canh lưỡi gà, dạ dày hươu nấu giang dao, gân bò luộc uyên ương, cúc hoa thố ty, đùi heo nướng, chân giò nấu gừng chua. Ta chỉ gọi các người mang ra vài món nấu được thôi, chứ những món ngon lành quý báu à, bọn ta cũng miễn cho.” [tuôi yêu mấy đoạn trích nguyên văn của tác giả v đồng thức ăn kia mà phải tự mò chắc chết quá v nguồn: kiemhiep.net]

Tiểu nhị nghe xong mồm há hốc không ngậm lại được, thầm nghĩ đúng là kẻ thạo nghề nha.

Chờ y nói xong, tiểu nhị nói: “Này, tiền tám món kia cũng không phải rẻ, riêng chân vịt cùng lưỡi gà đã phải dùng mấy chục con.” Thiếu niên hướng Âu Dương Khắc ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Vị đại gia này là chủ, người nói hắn không trả nổi sao?” Tiểu nhị nhìn Âu Dương Khắc, tuy chỉ mặc loại áo trắng kiểu dáng bình thường, nhưng lại có cảm giác lộng lẫy hoa lệ, ngay đến cả phần viền đơn giản trên áo cũng toát lên quý khí, tiểu nhị nhìn hắn, hỏi lại: “Vậy là đủ món rồi sao?” Âu Dương Khắc sắc mặt không tốt gật đầu, tiểu nhị như được đại xá, vội vàng lui ra.

Quách Tĩnh tò mò nhìn Âu Dương Khắc sắc mặt không tốt, kéo ống tay áo hắn hỏi: “Khắc, tâm trạng huynh không tốt sao?” Cậu tuy ngốc, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt người khác thì vẫn biết, ắn ắn có cảm giác, Âu Dương Khắc vì thiếu niên kia nên mới không vui.

Quách Tĩnh có chút buồn bã, cậu tuy rằng trong lòng thích người này, nhưng vẫn không hiểu, nhìn thấy hắn trong lòng liền khẩn trương, nói cũng không nên lời, dọc suốt đường đi, toàn là Âu Dương Khắc nói còn mình nghe. Có lẽ nhìn ra cậu mất tự nhiên, Âu Dương Khắc thở dài, thuận theo cậu.

Thiếu niên nhìn không khí nặng nề giữa hai người, liền cao đàm khoát luận [nói viển vông, khoác lác], nói đều là về phong cảnh nhân tình phía nam, Quách Tĩnh nghe y năng tuyển nhã, kiến thức uyên bác, không khỏi bái phục. Nhị sư phụ của cậu là thư sinh uyên bác, nhưng Quách Tĩnh chuyên tâm học võ, chỉ khi nhàn rỗi mới cùng Chu Thông nói chút văn vẻ, lúc này nghe nói chuyện, học thức không giống như nhị sư phụ, không khỏi lấy làm kỳ lạ, thiếu niên cùng Quách Tĩnh nói chuyện, nghe nói cậu đến từ Mông Cổ, liền hỏi về tình hình đại mạc.

Quách Tĩnh được sư phụ dạy, không dám tiết lộ thân phận, chỉ nói qua về mấy chuyện bản điều sẵn thỏ, chăn ngựa đuổi sói. Thiếu niên kia có vẻ rất thú vị, nghe Quách Tĩnh nói tới đoạn hay bắt giặc vỗ tay cười lớn, thần thái rất ngây thơ. Quách Tĩnh sinh ra lớn lên ở đại mạc, tuy chơi thân với đám Đà Lôi, Hoa Tranh, nhưng Thiết Mộc Chân thương con nhỏ, Đà Lôi thường đi sát bên cha, ít khi cùng chơi đùa với cậu. Hoa Tranh thì tính nết kiêu ngạo, Quách Tĩnh lại không thể chuyện gì cũng nhường nàng, cho dù thường cùng chơi đùa nhưng động tới là cãi cọ, sau cũng làm lành nhưng cũng không hợp nhau lắm. Cùng Âu Dương Khắc ở chung tuy nói không khí hòa hợp nhưng là cậu luôn cảm thấy không được tự nhiên, lúc này cùng thiếu niên vừa ăn uống vừa nói chuyện, không biết vì sao lại lại cảm thấy chưa từng thích thú như vậy.

Cậu vốn mồm mép vụng về, không khéo ăn khéo nói, thường người ta hỏi mới không thể không đáp vài câu. Hàn Tiểu Oanh thường trêu cậu là có tính tiếc lời như vàng giống Nam Hy Nhân, đúng là đệ tử đắc ý của Tứ sư phụ, nhưng lúc ấy lại nói thao thao bất tuyệt, đem những chuyện ngu ngốc của mình ra làm ví dụ, ngoài những chuyện liên quan tới võ học và Thiết Mộc Chân thì chuyện gì cũng kể, nói tới say sưa còn đưa tay cầm tay trái thiếu niên. Vừa nắm chợt thấy bàn tay y mềm mại mịn màng như không xương, bắt giặc sưng sốt (Trích nguyên văn). Âu Dương Khắc ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm tay hai người.

Thiếu niên cười một tiếng, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng rút tay lại, trong lòng thầm hô không tốt. Quách Tĩnh

thấy trên mặt y đen nhem nhưng sau gáy như mỡ đông ánh lên màu trắng, hơi cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không để ý. (Trích nguyên văn)

Nhưng là quay đầu lại nhìn Âu Dương Khắc không khỏi hoảng sợ, chỉ thấy hắc mặt mày xám trắng, cắn chặt răng, liền hỏi: “Khắc, Khắc, huynh làm sao vậy? Đừng làm đệ sợ!” Âu Dương Khắc gượng cười, nhưng vẻ mặt ảm đạm có chút chua xót.

Thiếu niên kia vừa thấy, âm thầm nghĩ: hai người tình cảm thật tốt, vẫn không nên xen vào thì hơn, liền nói ăn no rồi rời đi. Quách Tĩnh nghĩ nghĩ, thanh toán tiền, tiễn thiếu niên ra khỏi tử lâu, còn cho chút bạc. Thiếu niên nhận lấy, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn cậu, Quách Tĩnh hỏi: “Hiền đệ còn thiếu gì không?” Thiếu niên hỏi: “Huynh không đi chăm sóc cho bằng hữu của mình sao? Hắc không có ý kiến?” Quách Tĩnh sờ sờ đầu, cười hai tiếng. Thiếu niên mỉm cười, lại nói: “Còn chưa thỉnh quý tính đại danh của huynh trưởng.”

Quách Tĩnh cười nói: “Ta gọi Quách Tĩnh, hiền đệ thì sao?”

“Ta là Hoàng Dung.” Hoàng Dung càng vui vẻ, cúi đầu lẩm bẩm: “Khó trách..... lại gặp huynh.”

Quách Tĩnh ần ần nghe thấy hình như Hoàng Dung nói gì đó, nhưng lại thấy Hoàng Dung chấp tay, nói: “Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu [câu này nói về sự kiên định, lòng quyết tâm, về bạn bè gắn bó mãi không thay đổi...], sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.” Liền nhanh nhẹn rời đi. Hoàng Dung trong lòng thầm mất mát. Khó trách phụ thân tặng thuốc cho y, quả thật rất khó gặp một tên gốc thành thật như vậy, đáng tiếc nha đáng tiếc, bên người đã sớm có con sói nhìn chăm chăm, chỉ chờ ăn sạch con dê nhỏ đáng thương.

Quách Tĩnh nhìn thân ảnh thiếu niên dần biến mất, cảm thấy có chút buồn bã, xoay người đi vào. Âu Dương Khắc sắc mặt không tốt, cậu rất lo lắng, hôm nay nghỉ một ngày, mai sẽ đi tiếp.

Vừa vặn, xác thực là lạnh lẽo hẳn.

Ở lầu hai nơi mấy người không nhìn thấy, Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư đang ngồi ở đó, một bên uống rượu, một bên xem chuyện vừa xảy ra, Hoàng Dược Sư hứng trí bưng bưng nói: “Ừm, đúng là diễn không tồi, A Lâu, ngươi thấy sao?”

Hoa Mãn Lâu chỉ khẽ mỉm cười không nói gì, nhẹ nhàng đem đưa chén trà, Hoàng Dược Sư nhanh nhẹn rót trà, Hoa Mãn Lâu vẫn mỉm cười không nói.

Hoàng Dược Sư sờ sờ cằm, nhe răng cười nói: “Dung nhi, nên học cách ăn mặc sau khi dịch dung, bộ dáng đó, nào có nam nhân nào giống nó?” Trong lòng thầm quyết định, về sau cho Hoàng Dung học một khóa về cách ăn mặc, con gái của Hoàng lão tà hắc, có bắt nạt, cũng chỉ có thể là hắc cùng A Lâu bắt nạt, người ngoài? Đừng mơ!

Hoa Mãn Lâu “Phiêu” một cái liếc hắc, nói: “Dược Sư, cũng đừng có bắt nạt Dung nhi.”

Hoàng Dược Sư nắm bàn tay lạnh lạnh của y, nở nụ cười.

Hoa Mãn Lâu uống một ngụm trà, thở một hơi thật dài.

Có một số người, một số việc, một sai lầm cũng là cả đời sai, cho dù có làm lại lần nữa, cũng không hoàn toàn như cũ được nữa.

57. Chương 49

Quách Tĩnh trở về chỗ, thấy Âu Dương Khắc mặt tái nhợt ngồi trước bàn ăn toàn món ngon, tay nắm chặt đến ngón tay cũng trắng bệch. Quách Tĩnh vội ngồi xuống, lo lắng nói: “Khắc ca ca, ngày mai chúng ta tiếp tục đi, sắc mặt huynh không được tốt.”

Âu Dương Khắc có chút bất ngờ nhìn Quách Tĩnh, khóe môi hơi gợn lên, thanh âm khàn khàn nói: “Tĩnh nhi quan tâm đến ta sao?”

Quách Tĩnh bị Âu Dương Khắc nhìn có chút ngượng ngùng, đỏ mặt, hơi quay đầu đi nói: “Đương nhiên.”

Âu Dương Khắc vốn thấy thật vui vẻ, lại không biết vì sao, trong lòng cùng lúc từng trận đau khổ, bỏ suy nghĩ xuống, nở nụ cười.

Quách Tĩnh bất an nhìn hắn, Âu Dương Khắc tuy đang cười nhưng chính hắn cũng không biết, hắn cười so với khóc còn khó nhìn hơn.

Âu Dương Khắc trong lòng chua xót, hắn biết Quách Tĩnh cho dù chưa trưởng thành, nhưng là nam nhân bình thường đều sẽ thích nữ nhân, cô gái kia, hắn là Quách Tĩnh rất có hảo cảm.

Nghĩ như vậy, trong lòng từng đợt khó chịu.

Lúc này, cảm thấy một bàn tay ấm áp phủ lên trán mình, Âu Dương Khắc giật mình nhìn lên, thấy Quách Tĩnh lo lắng nhìn hắn, nói: “Quả nhiên là nóng lên, mau về phòng nghỉ ngơi, đệ đi gọi thầy thuốc.”

Âu Dương Khắc kinh ngạc nhìn Quách Tĩnh, bình thường Quách Tĩnh hay tránh né đụng chạm với hắn, có một lần đi trên đường không cẩn thận đụng tới tay cậu, lại thấy cậu giống như đụng phải thứ gì bỏng, mãnh liệt chà xát cánh tay, từ lúc đó, Âu Dương Khắc luôn để ý không đụng tới cậu, lại đừng nói tới Quách Tĩnh chủ động chạm tới hắn. Vừa rồi thấy Quách Tĩnh nắm lấy tay cô nương kia, Âu Dương Khắc càng thấy nản lòng, mình..... không được sao? Người có thể phóng khoáng cùng những người khác ở chung như vậy, nhưng với hắn lại không thể sao?

Hiện giờ Quách Tĩnh đang kéo tay hắn, gọi chưởng quầy dọn một phòng, mãi tới khi vào phòng, tay vẫn nắm chặt.

Quách Tĩnh đem Âu Dương Khắc kéo nằm xuống giường, thấy hắn nhìn chằm chằm tay hai người vẫn đang nắm chặt lấy nhau, không khỏi đỏ mặt lên, đắp chăn cho hắn xong, muốn rời đi, lại bị Âu Dương Khắc túm lại, dùng sức kéo, làm cậu ngã nhào nằm trên người Âu Dương Khắc.

Hai tay đặt trước ngực Âu Dương Khắc, Quách Tĩnh khẽ cắn môi, hơi dời ánh mắt, không nhìn tới cặp mắt cuộn cuộn tình tự bên trong kia.

“Khắc, đệ không ghét huynh, thật đấy.” Quách Tĩnh dường như đã thông suốt điều gì, bình tĩnh nhìn về phía Âu Dương Khắc. Tuy cậu đơn thuần, nhưng là đơn thuần thần kinh thô không phải ngốc. Âu Dương Khắc đối tốt với cậu, cậu tự nhiên biết, khác thường của Âu Dương Khắc, trong lòng cậu biết rõ ràng, sau lần đó, Âu Dương Khắc vẫn luôn thật cẩn thận, không dám tùy tiện đụng chạm tới cậu, nhưng là trên đường cậu không có cơ hội để giải thích.

Giờ có cơ hội.

“Đệ không ghét huynh, thật đấy.” Như sợ Âu Dương Khắc không tin, Quách Tĩnh còn gật đầu thật mạnh.

“Lần đó, đệ không phải cố ý.....” Đối diện với Âu Dương Khắc cậu luôn có chút hoảng loạn, từ lần tỉnh ngủ trong lòng hắn, cậu luôn có cảm giác tâm tư mình bị hắn nhìn thấu, nên luôn cố tránh đi. Lần đó hắn đụng tới cậu, cậu cảm thấy chỗ đụng tới kia nổi lên một trận tê dại, lại có cả loại cảm giác khoái cảm khác thường, cậu sợ.

Ôm chặt Âu Dương Khắc, vùi đầu vào ngực hắn, Quách Tĩnh lòng không yên chờ đợi Âu Dương Khắc đáp lại, cậu rất thích hắn, không muốn mất đi người này, người này cho cậu cảm giác muốn quan tâm đến hắn, thậm chí còn là yêu thương hắn. Không dám nhìn hắn, không dám để hắn biết tâm tình của mình, sợ bị nam nhân này chán ghét, nhưng lại luyện tiếc cái ôm ấm áp của hắn.

Đúng vậy, ngay từ đầu Quách Tĩnh đã thích Âu Dương Khắc, tình ý mờ mờ lung lung kia cứ dần lớn lên, nảy mầm rồi nở hoa.

“Tĩnh nhi.....” Thanh âm khàn khàn của Âu Dương Khắc vang lên, bên hông nâng lên một cánh tay, âm thanh nhu hòa vang lên bên tai: “Chỉ cần Tĩnh nhi không chán ghét huynh, như vậy huynh cũng rất vui vẻ.”

Âu Dương Khắc vui sướng nở nụ cười, hắn so với Quách Tĩnh lớn tuổi hơn, trải nghiệm cũng nhiều hơn, hơn nữa còn do mấy người cáo già giáo dục mà lớn lên. Quách Tĩnh đơn thuần không biết che giấu tâm sự, vừa rồi nhất thời thất thố, không nghĩ tới lại thu được kết quả ngoài ý muốn.

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Âu Dương Khắc cười đến hai mắt cong lên, y hết biểu tình của trẻ con được người lớn tán thưởng, rất thỏa mãn, hai gò má còn hồng hồng, trông rất đẹp.

Quách Tĩnh bị tươi cười của hắn làm sửng sốt, sau lấy lại tinh thần, giống như tiểu bạch thỏ bị đại hôi lang dọa, đứng bật dậy, sau đó xoay người dời đi, miệng nói: “Huynh chờ, đệ gọi người thầy thuốc.....”

Âu Dương Khắc thở dài, tóm lại con thỏ Quách Tĩnh, nói: “Huynh không sao, đệ bảo tiểu nhị làm cho huynh bát canh gừng là được.”

Con thỏ đỏ rực gật gật đầu, lại lao ra khỏi phòng.

Âu Dương thú vị nhìn theo bóng thỏ nhỏ, nhẹ nở nụ cười. Thu hoạch rất tốt, không phải sao? Xem ra về sau nên dùng khổ nhục kế nhiều chút.

Im lặng một lúc, thấy bóng dáng Quách Tĩnh đã dần biến mất, nghĩ tìm tiểu nhị cũng mất một chút thời gian, liền từ từ nói: “Hai vị thúc thúc thật nhân nhã, cháu lại thật thất lễ.”

Lúc này trong phòng bỗng nhiên xuất hiện hai người, một người áo trắng hơn tuyết, lay động theo gió, một người áo xanh cao nhả, kiệt ngạo bất tuân, hai người khí chất khác nhau, đứng cùng một chỗ lại có cảm giác hài hòa dung hợp, thu hút ánh nhìn của kẻ khác.

“Hoàng đảo chủ, Hoa tiên bối, cháu thân thể không khỏe, không thể chào, mong hai vị thứ tội.” Âu Dương Khắc thản nhiên nói.

Hoa Mãn Lâu đầu tiên thở dài, sau nói: “Khắc nhi tức giận?”

“Không dám.”

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, không nói gì thêm.

“Nhiều năm không gặp, không nghĩ lại gặp cháu ở đây.” Hoa Mãn Lâu đầy cảm thán, nhiều năm trước, từng cùng Hoàng Dược Sư đi qua Tây Vực, cũng gặp Âu Dương Khắc khi hắn chỉ là một đứa nhóc, bọn họ cũng từng dạy qua Âu Dương Khắc, hơn nữa Âu Dương Khắc cũng tương đối thân quen với họ, nhưng là trước đó nhiều người, không tiện nhận thức, cũng coi như mới quen. Bằng không, Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn toàn quý như vậy, sao có thể dễ dàng tặng cho Quách Tĩnh như vậy? Bất quá việc thích Quách Tĩnh cũng là sự thật.

Âu Dương Khắc cắn chặt môi không nói lời nào, trong lòng rất buồn bực, sao lúc này lại gặp bọn họ? Nếu họ biết..... sợ là trên giang hồ lại một mưa gió. Âu Dương Khắc nghĩ đến đây lại cẩn thận vài phần.

“Khắc nhi có điều phải giấu sao?” Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói.

Tiếng nói mềm nhẹ vang lên bên tai, Âu Dương Khắc đánh một cái rùng mình, mỗi lần loại tiếng nói này phát ra, chắc chắn có kẻ gặp xui xẻo, có thể nào, lần này kẻ không may, chính là mình?

“Khắc nhi chắc nghĩ canh gừng kia sao mãi chưa được mang lên đi?” Hoàng Dược Sư sợ thiên hạ không loạn nói xong.

Âu Dương Khắc lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, xem ra kẻ xui xẻo thật sự là mình.

Hoa Mãn Lâu thở dài, hỏi: “Âu Dương và Huyền Thanh gần đây ở đâu?” Vẫn là tha cho đứa nhỏ này đi, đã đổ mồ hôi lạnh rồi.

“Thúc thúc cùng thím gần đây xuất hiện ở Giang Nam, cháu cũng theo một đường tới đây.” Âu Dương Khắc lập tức trả lời.

Động tác nhanh đến sét đánh không kịp bưng tai, Hoàng Dược Sư một tay bắt mạch cho Âu Dương Khắc, sau đó lập tức buông ra, nói: “Trong thân thể người độc còn chưa giải, Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn toàn hắc có thể giúp kéo dài thời gian.”

Âu Dương Khắc kinh ngạc nhìn hai người, sao bọn họ biết được?

“Không chỉ có chúng ta, còn có Huyền Thanh cùng Ngư Tử cũng biết, Quân nhi hiện tại hành tẩu giang hồ, Phong Quân là con của Phong Lạc thúc thúc cháu, thấy nó thì lập tức đưa thư cho, lúc đó để nó xem xem thế nào.” Hoa Mãn Lâu thản nhiên nói.

Hoàng Dược Sư lườm Âu Dương Khắc, nói: “Cho dù ngươi có lớn lên nhiều, trong mắt Âu Dương ngươi vẫn chỉ là một đứa nhỏ, bị người ta đánh thương trúng độc cũng không phải chuyện dọa người, người giang hồ, nhiều nhiều ít ít cũng sẽ có lúc thất thủ, nếu cố tự chống đỡ, sẽ chỉ làm Âu Dương cùng Huyền Thanh lo lắng hơn.”

Âu Dương Khắc trong lòng vừa động, không khỏi cười khổ, xem ra mình không thể gạt mấy người họ, bọn họ toàn là mở một mắt nhắm một mắt, biết tất cả mấy chuyện mình nháo suốt thời gian qua.....

Mấy tháng liền, hắn còn cùng người ta đánh nhau, ai biết nhất thời vô ý, bị đánh thành nội thương, còn trúng kỳ độc, nhưng là hắn hiểu thấu, Bạch Đà sơn trang am hiểu về độc, bản thân nghĩ sẽ không làm sao, ai biết, loại độc dược này thật khó giải, thân thể hắn dùng nội lực để đề lại độc phát tác, tuy chỉ gặp thúc phụ vài lần, nghĩ sẽ không bị phát hiện, ai ngờ vẫn bị nhìn thấu, khi đó thúc phụ kéo hắn lại một cái, hắn là bắt mạch cho mình rồi đi?

“Thực xin lỗi.....”

“Cháu không sai, không cần giải thích, nếu có giải thích, cũng không phải là với chúng ta, mà là người coi cháu như con đẻ, Âu Dương cùng Huyền Thanh.”

Âu Dương Khắc lặng im, trong lòng cuộn trào mãnh liệt vạn phần.

“Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi, canh chừng của cháu cũng tới rồi.” Hoa Mãn Lâu nói.

Mặc dù là đang nói chuyện, nhưng dù sao vẫn là người từng trải, luôn cảnh giác động tĩnh xung quanh. Hoàng Dược Sư kéo Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu xoay người, thản nhiên cười, nói: “Quách Tĩnh là một đứa nhỏ tốt, Khắc nhi nhớ phải quý trọng thật tốt.” Một câu đó khiến Âu Dương Khắc hơi đỏ mặt.

Hoàng Dược Sư nhếch miệng, lấy một cuốn sách nhỏ cùng một phong thư, còn có một bình thuốc nhỏ ném qua, Âu Dương Khắc theo bản năng đón lấy, Hoàng Dược Sư nói: “Bảo trọng.” Liền vội vàng dời đi.

Âu Dương Khắc cúi đầu nhìn đồ trong tay, trước mở bình nhỏ, ngửi thấy mùi thuốc mỡ thơm ngát, là một thuốc trị ngoại thương tốt nhất. Nhìn phong thư, là thư gửi Phong Quân, cuối cùng là cuốn sách nhỏ, Âu Dương Khắc lấy ra.

Chỉ thấy trên bìa ngoài là dòng chữ nhỏ rồng bay phượng múa —— Long dương thập bát thức.

Âu Dương Khắc co giật, hình tượng cao lớn của Hoàng Dược Sư trong đầu sụp đổ, lúc này tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Âu Dương Khắc vội đem mấy đồ vật kia giấu trong ngực, nhất là cuốn sách, cẩn thận giấu trong người rồi mới xoay người đối mặt với Quách Tĩnh.

Lúc này cách đó không xa, Hoa Mãn Lâu vẻ mặt đầy tiểu ý, dịu dàng hỏi: “Dược Sư, huynh cho Khắc nhi cái gì vậy?”

Hoàng Dược Sư mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả lưng ướt đẫm, giống như thấy cổng lớn địa ngục.

58. Chương 50

Trung đô Bắc Kinh, đây là kinh thành nước Đại Kim là nơi danh thắng phồn hoa đệ nhất thiên hạ lúc bấy giờ, cho dù là cự kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An của Đại Tống cũng không bằng. Quách Tĩnh lớn lên ở vùng đại mạc hoang vu, đã khi nào thấy qua cảnh tượng như vậy? Chỉ thấy lầu hồng gác vẽ, cửa đỏ rèm thêu, xe lẫn ngựa phóng huyền náo phi thường. Quầy cao tiệm lớn, đều bày hàng hóa quý báu, trà đình tửu ***, chỉ thấy khách khứa giàu sang, đúng là màu sắc đầy ngõ, đàn sáo vang trời, ánh vàng chói mắt, gấm lụa bay hương. Quách Tĩnh nhất thời hoa cả mắt, hưng phấn kéo Âu Dương Khắc chạy khắp nơi, trái xem phải ngó, Đông nhìn một cái Tây nhìn một cái. Âu Dương Khắc ánh mắt sùng nịnh để cậu tùy ý kéo mình đi, một bên nhỏ nhẹ trả lời mấy câu hỏi của Quách Tĩnh, một bên nắm chặt tay cậu.

Độc trong người Âu Dương Khắc chưa giải hết, hơn nữa tâm thần không yên, mới nhất thời không chú ý, để trúng gió độc ngã bệnh. Sau được Hoa Mãn Lâu cũng Hoàng Dược Sư cho thuốc, Âu Dương Khắc ngay lập tức tốt lên, hai người một đường đi tiếp, rốt cục cũng tới Trung đô.

Dùng xong cơm trưa, Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc lững thững đi dạo.

Đi được nửa ngày, bỗng nhiên nghe thấy người trước mặt một trận huyền não, khen ngợi không ngớt, xa xa nhìn lại, thấy một đám đông xúm xít, không biết đang xem gì.

Quách Tĩnh kéo kéo Âu Dương Khắc, hần rất phối hợp cong thắt lưng, cúi đầu, hơi thở nam tính phả trên mặt, mặt Quách Tĩnh đỏ bừng.

“Khắc ca ca, chúng ta có đi xem không?” Quách Tĩnh cúi đầu, cậu biết biểu hiện của cậu rất kém, hơn nữa ánh mắt *** lão bản nhìn cậu như nhìn thấy một con tiểu thỏ, tuy cậu đúng là vậy, nhưng Âu Dương Khắc vẫn đi cùng bên cạnh, trên mặt vẫn luôn tươi cười, không có ghét bỏ cậu, thấy Âu Dương Khắc chân thành như vậy, cậu, có chút tự ti.

“Được, Tĩnh nhi thích thì đi thôi.” Lại một câu như vậy, Quách Tĩnh bỗng cảm thấy tức giận, trong lòng buồn phiền, hướng về phía hần nói một câu: “Đệ thích, vậy huynh thì sao?” Lời vừa nói ra, hai người đều có chút giật mình.

Quách Tĩnh lời vừa khỏi miệng cảm thấy không tốt, túm góc áo, cắn môi, quay đầu đi vào trong đám người.

Âu Dương Khắc chớp mắt, cười vui vẻ. Tĩnh nhi quan tâm tới tâm tình của hần, xem như có tiến bộ, hần rất là cao hứng, cả lòng đầy vui vẻ chen vào đám người tìm Quách Tĩnh, bỏ qua tiếng cười to quen thuộc trên lầu hai.

Hừ, đúng là nghiệt duyên, dọc đường đi luôn đụng phải hai người kia. Nhất định là ông trời trừng phạt hần không thấp hươu.

Quách Tĩnh vào tới bên trong, mặt vẫn đỏ đến dọa người.....

Vỗ vỗ khuôn mặt, mặc kệ, đem lực chú ý chuyển đến chuyện trước mắt.

Chỉ thấy chính giữa cầm một ngọn cờ trắng viền đỏ thêu bốn chữ vàng “Luận võ kén rể”. Một thiếu nữ áo đỏ cùng một thiếu niên mặc cẩm y đang đấu võ. Cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, duyên dáng yêu kiều, mặc dù trên mặt có vẻ phong trần, nhưng là mắt ngọc mày ngài, dung mạo xinh đẹp. Công tử ước chừng mười tám mười chín tuổi, phục sức hoa lệ quý giá, nhân phẩm tú nhả [xinh đẹp nho nhã], phong thần tuấn lãng. Hai người người tới ta lui, quyền qua cước lại.

Quách Tĩnh xem đến mê mẩn, phía sau thanh âm trầm thấp của Âu Dương Khắc gọi cậu, cậu cũng chỉ hai tai đỏ lên, không quay đầu lại.

Âu Dương Khắc thú vị nhìn vành tai đỏ ửng xinh đẹp kia, đem lực chú ý dời đến đài luận võ. Lúc này vị công tử kia đã thuận tay đem cô gái ôm vào ngực, cô gái xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, thấp giọng năn nỉ: “Mau buông ta đi.”

Công tử kia cười nói: “Người gọi ta một tiếng thân ca ca ta sẽ để người đi!”

Cô gái giận y khinh bạc, cổ sức giãy dụa, nhưng tay công tử kia ôm chặt, sao có thể giẫy ra?

Cô gái phi chân hướng vào huyết Thái Dương của công tử đá. Công tử kia buông tay phải ra, giơ tay gạt một cái, cổ tay móc lại đã bắt được chân của nàng. Cổ sức giật chân lại, chiếc giày thêu hoa hồng bị tuột ra nhưng cũng thoát khỏi vòng tay y. Công tử kia cười hì hì, làm bộ ngứa giày.

Lúc này đại hán bên kia đối công tử nói: “Chúng ta trụ ở Cao Thăng khách *** tại phía Tây thành, chúng ta tới đó nói chuyện đi.” Công tử kia nói: “Nói chuyện gì? Tuyệt rồi rồi, ta phải về nhà.” Đại hán ngạc nhiên nói: “Người đã thắng tiểu nữ, tất nhiên là đem tiểu nữ gả cho người, chuyện chung thân đại sự, sao có thể nói qua cho xong?”

Công tử kia cười ha ha, nói: “Bọn ta chỉ là đùa chơi bằng quyền cước, kể cũng hay. Còn chiêu thân sao, đa tạ.” Mục Dịch tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhất thời không nói nên lời, túm tấy áo của công tử, công tử vận lực hất tay hần ra, hai người liền bắt đầu giao thủ.

Quách Tĩnh cắn răng, có chút sốt ruột. Âu Dương Khắc nhìn Quách Tĩnh, lại như được mở mang tầm mắt nói: “Như vậy không hẳn không tốt.” Thấy Quách Tĩnh quay đầu kinh ngạc trừng mắt, nói tiếp: “Nam tử kia quần áo hoa lệ, vừa nhìn đã biết là con nhà phú quý, ở đây có mấy nhà phú quý không quan hệ tới hoàng thân quốc thích?” Thấy Quách Tĩnh lẳng lẳng nhìn mình, một bộ khó hiểu, Âu Dương Khắc dịu dàng xoa tóc cậu, nói: “Đệ không cần hiểu, chỉ cần nhớ kỹ họ môn không đăng hộ không đối là được.” Quách Tĩnh đơn thuần, lớn lên ở đại mạc, tính tình hào sảng phóng khoáng, làm sao hiểu mấy chuyện vòng vòng vèo vèo này.

Hán tử cùng công tử giao thủ, công tử tuổi trẻ, mắt thấy không tránh được một chiêu, trong lòng sinh hung ác, hai tay nhanh như chớp, mười ngón tay đâm vào hai tay trái phải của Mục Dịch, rút ra, cả mười ngón đã đâm máu.

Người vây quanh xem kinh hô, cô gái vừa tức vừa vội, vội đến đỡ phụ thân, kéo vạt áo phụ thân xuống để băng lại.

Ở từ lâu bên cạnh, vị trí lầu hai vừa vặn có thể quan sát trận luận võ bên dưới, một người di một tiếng, sắc mặt hơi trầm xuống, người còn lại kỳ quái hỏi: “Được Sư, làm sao vậy?”

“A Lâu, thiếu niên kia biết Cửu Âm chân kinh. Quyền pháp y sử dụng chính là quyền hạ, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.”

“Cái gì?”

“Việc này ta sẽ điều tra rõ ràng.”

“Chỉ mong.”

“Hiện tại xem diễn hết trước đi.”

Khuôn mặt ngọc ẩm đậm, cô gái chăm chú nhìn vị công tử kia, lấy dao găm trong áo hươu vào ngực chính mình, Mục Dịch kinh hãi, lấy tay chặn lại, cô gái không kịp thu lại, đâm vào tay cha mình.

Quách Tĩnh thấy việc bất bình, làm sao có thể nhẫn nại? Mặc kệ Âu Dương Khắc kéo lại đằng sau, liền xông ra ngoài. Âu Dương Khắc nhìn tay mình bị đẩy ra, không khỏi lắc đầu cười khổ, nhìn thiếu niên đang đứng trên đài kia, cười thư thái, người trong sạch không sợ phiền toái như vậy, mới là người hắn yêu.

“Người không nên làm như vậy.”

Quách Tĩnh lúc này đã đang cùng công tử kia cãi nhau. Công tử thấy cậu ăn mặc quê mùa thô sơ, nói chuyện lại bằng khẩu âm phương nam, bắt chước ngữ khí của cậu giễu cợt: “Vậy thế nào mới tốt?” Bọn thủ hạ đằng sau đều cười giễu cợt.

Ánh mắt Âu Dương Khắc trầm xuống, Bạch Đà sơn trang của hắn từ xưa đến nay chính tà khó phân biệt, cho dù là người trong trang làm sai cũng phải do chính trang chủ trừng phạt, không tới phiên người ngoài nhúng tay vào, hiện giờ người trong lòng hắn bị kẻ khác khi dễ, trong lòng lửa giận rầm rầm bùng lên.

Mục Dịch thấy Quách Tĩnh khảng khái trượng nghĩa, biết cậu là một thiếu niên chính trực, nghe lời cậu nói, hiển nhiên là người thuận hậu tự đáy lòng, hoàn toàn không hiểu rõ sự đời, lập tức chen vào, nói: “Tiểu huynh đệ, đừng để ý đến y, chỉ cần ta còn một hơi, cừu này không thể không báo.” Lại cao giọng nói: “Này, người để lại tính danh.”

Công tử kia cười nói: “Ta nói rồi không gọi người nhạc phụ, người hỏi tính danh ta làm gì?”

Quách Tĩnh giận dữ, tiến lên nói: “Người đem giày trả lại cô nương kia.”

Công tử giận nói: “Không trả, ta cứ không trả, liên quan gì đến người.” Thấy Quách Tĩnh vẫn còn đứng đấy, chính mình cũng không rời đi được, nhất thời giận dữ, xông tới cho cậu một bạt tai.

Ai ngờ tay vừa giơ lên, đã bị người bắt lấy, không thể động đậy. Bên tai thanh âm trầm thấp vang lên: “Đánh nhau cũng được thôi, nhưng phải nhìn rõ là ai có thể đánh, ai không thể động vào.”

Âu Dương Khắc vẫn luôn theo dõi Quách Tĩnh, thân thủ công tử này tuy kém hắn rất nhiều, nhưng thấy ánh mắt y cơ trí, liền biết người này nhất định phải đề phòng — quả nhiên, thấy y bỗng nhiên muốn đánh

Quách Tĩnh, Âu Dương Khắc làm sao cho phép, liền xuất một Tiểu cầm nã thủ, túm chặt lấy tay công tử kia.

Phản ứng của Quách Tĩnh nhưng lại rất thú vị, đầu tiên là vui mừng, sau đó lại đỏ mặt cúi đầu, giống như xem xét lại mình, lại vui vẻ vì hấn tới cứu cậu, tự kiểm điểm sao chính mình lại không cẩn thận rồi? Âu Dương Khắc nhìn thấy, trong lòng không khỏi cảm thán, trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào.

Công tử vừa sợ vừa giận, giẫy quất: “Người là ai, muốn chết sao?” Thân thủ muốn thoát ra, Âu Dương Khắc cũng không muốn nghĩ nhiều, buông tay, đứng cạnh Quách Tĩnh, chiếc giày thêu trong áo công tử bị hấn rút ra, ném trả cô gái.

Mục Dịch thấy giày thêu đã được trả lại, mấy người vây quanh cũng càng ngày càng nhiều, gió tuyết đã lớn dần, nhưng mọi người thấy có trò hay để xem vẫn không dời đi. Mục Dịch hành tẩu giang hồ, biết cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt, nhiều người như vậy sẽ kinh động quan phủ, nhưng lúc này đám người quá nhiều, muốn đi cũng không được, hơn nữa trong đám người đứng xem đánh nhau có cả võ lâm nhân sĩ, giang hồ hiệp khách, hoặc là thấp giọng nghị luận, hoặc lại ngưng thần quan sát, sợ là sẽ phiền toái. Không khỏi nhìn về phía nam tử áo trắng, xem ra ở đây người có thể dựa vào, chỉ có nam tử này.

Công tử kia vừa sợ vừa giận, cũng là người có mắt, biết đối phương khó chọc vào, lấy đồ trên người mình như không, muốn làm mình bị thương cũng thực dễ dàng, nhưng cứ như vậy rời đi lại không cam lòng, tròng mắt đảo qua đám người, bỗng thấy mấy người đứng giữa mấy tên tùy tùng, trong lòng thầm mừng.

Mục Dịch nhìn qua, chỉ thấy ba dị nhân tướng mạo quái dị, dáng người so với người xung quanh cao hơn một cái đầu. Một ở giữa, tuổi trẻ tóc bạc, người thứ ba tướng ngũ đoản [thân ngắn, chân ngắn, cổ ngắn, mặt ngắn, đầu ngắn], trong mắt có tia đỏ, ánh mắt như điện. Âu Dương Khắc âm thầm đánh giá, chau mày, ba người này, xem ra đều là kẻ bất hảo.

Một gã tôi tớ nói: “Thượng Nhân, người xem xem, Tiểu vương gia thất thủ, cứ vậy sẽ bị thương, người hầu chúng ta chắc chắn không sống nổi.” Mục Dịch vừa nghe đã thấy kinh hãi, xem ra lần này lớn chuyện rồi.

Âu Dương Khắc liếc mắt, nói: “Linh Trí Thượng Nhân, Tham Tiên Lão Quái, Bành Liên Hải.” [Tham Tiên Lão Quái là ai bạn chịu, tìm trong wiki AHXD không thấy, còn Bành Liên Hải có lẽ là Bành Liên Hổ, vì trên QT ghi là Hải nên giữ nguyên]

Mấy người kinh hãi, nhìn kỹ qua, không khỏi kinh hô: “Là người?”

Lúc ấy, xảy ra dị biến, Bành Liên Hải quay về phía họ, trên mặt vẫn còn vết chưởng đỏ tươi. Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh cảnh giác, một mực theo dõi hẩn.

Bành Liên Hải nhưng lại không để ý tới họ, đi thẳng tới trước mặt mấy người, hướng khuôn mặt tú lệ, mỹ nhân khí chất cao nhã, còn không kiên không tịnh mắng: “Xú bà nương, sao ngươi lại ở đây?”

Mỹ nhân che miệng cười, nhẹ nhẹ nhàng nhàng tránh đi, không biết thế nào, đứng bên cạnh Quách Tĩnh nói: “Lại gặp rồi, Quách đại ca.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Quách Tĩnh, thần nhiên cười: “Ta là Hoàng Dung.”

Quách Tĩnh giật giật khóe miệng, Hoàng Dung cậu biết, là, là nữ? Âu Dương Khắc lên tiếng, thuận tay kéo người trong lòng về bên cạnh, giấu đi. Xem ra hôm nay không tốt không được, vẫn nên giúp người đi. Còn nữa, có hai người đang ngồi trên lầu xem diễn kia, họ muốn chết cũng không được.

“Cô, cô là Hoàng Dung?” Quách Tĩnh đỏ mặt, nhớ tới mình từng cầm tay nàng, ra là một cô gái, khó trách tay lại mềm như vậy.....

Vừa định quay người nhìn Âu Dương Khắc vẫn bình tĩnh, đem Quách Tĩnh đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình kéo sang một bên, lúc này, một thanh âm với lực xuyên thấu cực mạnh vang lên, khiến người xung quanh đó không khỏi phải bịt tai lại.

“Dung tỷ tỷ ”

Hoàng Dung cả người run rẩy, kinh dị nhìn về hướng tiếng kêu: “Phong Quân?”

Chỉ thấy một thiếu niên mới mười hai tuổi đang chạy thật nhanh tới, lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, thiếu niên đã ở trước mặt họ, nụ cười tươi vui, mắt to trong suốt, làm người ta thế nào cũng không ghét cậu được.

Công tử kia nhìn một đám người thâm kinh hãi, tốc độ nội lực như vậy, xem ra lại là một cao thủ. Vốn nghĩ chỉ có Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh hai người, chỉ cần mấy người kia là được, ai biết lại tới thêm hai cường viện. Thiếu niên cùng mỹ nhân kia, đều không phải loại tầm thường. Sắc mặt Tham Tiên Lão Quái cùng Bành Liên Hải thâm trầm.

Chỉ thấy thiếu niên đi tới trước mặt Hoàng Dung, kéo tay nàng, giống như con cún nhỏ bị đá đi, không dám gọi, chỉ ỉn nhẫn nhìn nhìn, hu hu nói: “Dung tỷ tỷ, tỷ sao không đợi ta? Đợi ta đi cùng, ta có gì không tốt chứ, có thể mang đi khắp nơi, có thể nấu cơm,... (Tĩnh lược mấy trăm từ).....”

Hoàng Dung mắt tròn trắng, vỗ vỗ cái đầu trên vai nàng nói: “Ta không muốn bị người khác gọi là luyện đồng, tiểu đệ đệ.” Một lời xuyên tâm, Phong Quân cầm mấy mảnh vỡ trong lòng, ai oán, vì sao mình không sinh sớm vài năm chứ?

Phong Quân mặt sắp khóc, nhưng liếc mắt thấy ngọc bội lộ ra một nửa của Âu Dương Khắc, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Âu Dương Khắc nói: “Người là người Tây Vực? Họ Âu Dương?”

Âu Dương Khắc thu hồi ánh mắt, nhìn thiếu niên vẻ mặt so với vừa rồi khác một trời một vực, trong lòng đã xác định vài phần: “Người là người của Phong cốc? Tên Phong Quân?”

Thấy thiếu niên gật đầu, nhân tiện nói: “Hai thúc thúc của người đang ở lầu hai từ lâu bên kia, hẳn là thấy chúng ta. Chúng ta cùng tới đó gặp đi, không cần tham chiến.” Nhìn về phía Mục Dịch nói: “Cùng đi đi. Chính là ở từ lâu bên kia.”

Mấy người đang khe khẽ bàn luận, công tử kia nhất thời rất tức giận, Bành Liên Hải gấp lại cừu nhân, nhưng không cùng đẳng cấp, liền hướng phía Hoàng Dung, muốn hảo hảo trả thù một chút.

Âu Dương Khắc đi trước, hướng mọi người nháy mắt, liền tán đi bốn phía. Âu Dương Khắc tất nhiên đi cùng Quách Tĩnh, Hoàng Dung lại đi cùng thiếu nữ áo đỏ, Mục Dịch đi cùng Phong Quân, tách ra đi. Công tử kia ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ đến mấy cao thủ này sẽ tách ra, ngay người, nhất thời tức giận quát, gọi bọn gia đình vây quanh, đám gia đình nhiều người, hơn nữa võ công Mục Dịch cùng cô gái không quá cao, Quách Tĩnh cũng chưa hoàn hồn — vốn định đánh một trận, mấy người ngay lập tức bị vây lấy, tình hình hết sức căng thẳng.

59. Chương 51

Lúc này, mười mấy Hán quân tay cầm đằng điều chạy tới mở đường, một chiếc tú kiệu đỉnh đỏ vàng được nâng tới, tiểu vương gia nhìn thấy, đầu tiên sắc mặt tái nhợt, nhíu mày mắng: “Là tên nhiều chuyện nào đi bầm bả với Vương Phi?”

Tú kiệu dừng lại, chỉ nghe thấy thanh âm một nữ nhân nói: “Sao lại cùng người ta đánh nhau? Trời tuyết lớn như vậy cũng không mặc trường y, lát lại lạnh.” Thanh âm mềm mại nhẹ nhàng. Mục Dịch nghe thấy, trong lòng chấn động, si ngốc đứng lên, trong lòng thầm nghĩ: sao thanh âm đó lại giống người kia đến vậy? Chân vô thức tới gần cỗ kiệu.

“Trời lạnh như vậy, hai ta cùng trở về thôi.”

“Không được, nương, con phải giải quyết mấy người này trước.”

“Khang nhi.....” Giọng nữ có điểm tức giận.

“Nương, không có việc gì đâu.” Tiểu vương gia thấp giọng khuyên nhủ.

Tiểu vương gia cho người bao vây sáu người, Âu Dương Khắc che chở cho Quách Tĩnh, mày nhíu chặt, như đang suy nghĩ điều gì. Quách Tĩnh túm chặt tay áo hắn, Âu Dương Khắc quay đầu, Quách Tĩnh khổ sở nói: “Khắc, là đệ không tốt, làm liên lụy huynh.”

“Đứa ngốc.” Âu Dương Khắc nhu hòa nở nụ cười, xoa đầu Quách Tĩnh nói: “Về sau không được nói như vậy nữa, ta sẽ không vui.”

Sau đó kéo Quách Tĩnh tới chỗ Hoàng Dung cùng Phong Quân cúi đầu nói nhỏ, đợi thượng lương xong xuôi, quay đầu kéo tay áo Mục Dịch nói vài câu.

Tiểu vương gia bị Âu Dương Khắc làm mất hết mặt mũi như vậy, trong lòng đã rất căm tức, giờ thấy mấy người lại châu đầu vào thì thà thì thầm, càng thêm nổi trận lôi đình, trong lòng y có cảm giác phức tạp không nói nên lời, thấy không khí giữa bọn họ như vậy, làm y rất muốn hủy diệt tất cả.

Vốn y bức bối với phụ thân, muốn ra ngoài tìm người có thể đánh nhau, liền đi khiêu chiến trước phát tiết sau. Ai biết đây là Luận võ kén rể (nè nè, bốn chữ to đùng đó mà không thấy sao?), thắng phải kết hôn, trời ạ, y rõ ràng bởi vì không muốn kết hôn nên mới cãi nhau với phụ vương, lại thế nào nhảy vào hố lửa, nhất là bởi vì có hứng thú với thân thể nam nhân, bị phụ vương phát hiện, bắt phải kết hôn, nếu phụ vương biết mình đi luận võ kén rể, con gái người ta còn tìm tới tận cửa, như vậy chuyện kết hôn là không thể chối cãi. Vốn tính rời đi ngay, nhưng ai biết cô nương kia lại làm hành động yêu thương nhưng nhớ, còn tặng giày đinh ước, bên cạnh mình lại có người bí mật theo dõi, đành phải đùa giỡn chơi xấu, vốn định để tên theo dõi kia chạy về báo lại thì sẽ thỉnh tội giải thích với người ta. Hoàn Nhan Khang y tuy là thiên chi kiêu tử, nhưng mẫu thân cũng thường dạy không được ý thế hiếp người, y không phải người tốt gì, nhưng đạo lý cơ bản, luân thường đạo lý vẫn biết.

Vốn là chuyện rất nhỏ (nè nè, nhỏ cỡ nào chứ?), nhưng là.....

Tức giận trừng Quách Tĩnh, tên ngốc này ở đâu chạy ra chứ?

Đều là tại tên ngốc đó, sao lại muốn đánh nhau chứ?

Cũng không biết chính xác mình tức giận vì cái gì, cũng không biết vì sao khi thấy nam tử áo trắng kia, trong lòng lại có dục vọng muốn phá hủy? Muốn động thủ, nhưng lúc sắp đánh tới tên ngốc kia, trong lòng lại một trận kinh hoàng, thậm chí lúc nam tử áo trắng kia giữ tay mình lại, không ai biết, kì thật y lại nhẹ nhàng thả ra.

Nhưng ngốc tử kia lại nhìn mình bằng loại ánh mắt chán ghét, lập tức làm tự tôn của y bị tổn thương. Được lắm, người đã nhìn ta như vậy, ta lập tức khi nam bá nữ cho người xem, ta không nói đạo lý cho người xem. Sau đó thấy mấy bóng người quen thuộc, trong lòng thật vui sướng, tên ngốc này, có thể bắt lại rồi.

Nhưng đúng lúc đấy, lại xuất hiện một nữ nhân có ân oán với một người trong đám kia, xem ra chuyện càng ngày càng lớn, muốn thu tay, nhưng nhìn về phía hai người đang đứng kia, cắn răng, Hoàn Nhan Khang y thu không được, cũng không cam lòng.

Phất tay, cho người bao vây họ, không cho họ rời đi, khuyên nhủ nương, âm trầm nhìn mấy người đó thâm thì với nhau, thấy không khí hòa hợp của họ, ngọn lửa không tên trong lòng càng cháy dữ dội.

“Bao vây.” Ngữ khí âm trầm ra lệnh. Cẩn thận đề phòng, nam tử áo trắng kia không phải nhân vật dễ chọc, xem ra phải thận trọng đề phòng hẳn.

Chỉ thấy khoe môi Âu Dương Khắc nhẹ câu lên, Hoàn Nhan Khang thầm nghĩ không tốt, chỉ thấy mấy người kia không hề động đậy, người bên mình lại vang lên vài tiếng kinh hô, chính mình bị người khác bắt, tay người nọ giữ chặt yết hầu.

Thanh âm ôn nhuận vang lên bên tai: “Đừng cử động, nếu tay ta không cẩn thận vận chút lực, phát sinh chuyện gì không hối hận kịp đâu.”

Lại nghe thấy một thanh âm khác vang lên: “Tiểu nha đầu, con thử chạy tiếp đi.” Đã thấy một bóng áo xanh túm lấy tiểu cô nương Hoàng Dung kia. Tiểu cô nương vẻ mặt đau khổ, ngoan ngoan để hẳn tùy ý túm lấy. Người áo xanh khinh thường hừ một tiếng hướng Bành Liên Hải, ba vị cao thủ nhất thời không đề phòng, nội tức ngay lập tức bị nhiễu loạn.

Hoàn Nhan Khang kinh hoàng, ánh mắt vừa chuyển, xuyên qua mảnh sa che mặt, trong nháy mắt, hé ra khuôn mặt hoàn mỹ của người đang bắt giữ y, chớp mắt ngay người.

Lập tức ổn định lại tâm thần, Hoàn Nhan Khang trấn tĩnh lại, nhìn về phía tay người nọ, nói: “Người là ai? Có biết ta là ai không?”

“Tiểu vương gia.” Người nọ dịu dàng nở nụ cười, ôn thanh mở miệng nói: “Tại hạ có chút việc, mạo phạm tiểu vương gia.” Chậm rãi nói: “Ta tin Khâu đạo trưởng cũng không ngại ta dùng thủ đoạn này.”

“Người biết sư phụ ta?” Hoàn Nhan Khang kinh hãi, nếu mấy việc mình làm bị Khâu Xử Cơ biết, người tính cách thô bạo kia nhất định sẽ đánh chết.

“Ha ha.....” Người nọ cười khê, chưa kịp nói gì, chợt nghe một giọng nữ ngẹn ngào hô lên.

“Đại hiệp, đại hiệp, van cầu ngài thả con ta.” Một nữ nhân xinh đẹp ngã trước kiệu, hai mắt mang lệ, mềm mại động lòng người. Hoàn Nhan Khang hơi quay đầu, nhìn về phía mẹ ruột mình, ôn nhu an ủi nói: “Không sao đâu, nương đừng lo lắng, vị đại hiệp này có việc muốn hỏi ta, ta không sao.”

“Không sao? Đại hiệp nếu có việc gì, trước buông tay, rồi nói tiếp, ta cam đoan mọi người có thể an toàn dời đi.” Nữ tử như hiểu điều gì, lập tức mở miệng cam đoan.

“Tích Nhược.....” Thanh âm khàn khàn cúi đầu gọi, chỉ có mấy người đứng gần mới nghe thấy, mẫu tử Bao Tích Nhược quay đầu, Hoàn Nhan Khang là nghi hoặc, Bao Tích Nhược là kích động.

Mục Dịch ngơ ngác nhìn Bao Tích Nhược, nhiều năm như vậy, nàng như trước vẫn không thay đổi, một thân đạm hoàng xiêm y như tiên tử trên trời, Bao Tích Nhược như bị dọa đến ngã người, đứng cũng không vững, lui lại vài bước, nhờ người hầu bên cạnh đỡ lấy. Hai người si ngốc nhìn nhau, giống như những người xung quanh không hề tồn tại.

Hoàn Nhan Khang thâm nghĩ không tốt, nhưng bản thân bị người khác nắm trong tay không thể động đậy, còn tiếp tục như vậy chỉ sợ diễn biến tiếp theo sẽ không tưởng tượng nổi. Y từ nhỏ thông minh, khi y còn nhỏ Bao Tích Nhược đã nói cho y biết một bí mật lớn, nhìn biểu hiện của nương hôm nay, chỉ sợ Mục Dịch này có quan hệ sâu xa với mình.

Nhưng hiện tại, Hoàn Nhan Khang cần rằng, xem như đánh cược.

“Vị tiền bối này, chỉ cần ngài giúp ta, chuyện ngài muốn biết ta chắc chắn sẽ không dối nửa chữ.”

“Người hiện tại nằm trong tay ta, có tư cách gì ra điều kiện với ta?”

Hoàn Nhan Khang cần rằng, muốn nói, nhưng thật sự không có.....

“Nếu ngài không giúp ta, ta tuyệt đối không mở miệng.” Về mặt dứt khoát, bộ dáng kiên quyết, đáng tiếc người đang giữ y lại không nhìn thấy.

Bạn nhỏ Hoàn Nhan Khang đáng thương, xem như lãng phí biểu cảm.

Người nọ cười khê nói: “Người muốn ta mang vị huynh đệ kia cùng nương người rời đi phải không?”

Hoàn Nhan Khang , người này còn trẻ như vậy, sao lại gọi hán tử kia huynh đệ? Cứng nhắc gật đầu, lại nghe người nọ nói: “Chuyện ta hỏi quan trọng hơn, tiểu oa nhi người cũng rất thú vị, ta giúp người một lần.”

60. Chương 52

Hoàn Nhan Khang đánh giá hoàn cảnh xung quanh, chung quanh hoang vắng. Y bị đánh ngã, khi tỉnh lại đã ở trong một ngôi miếu nhỏ vùng dã ngoại hoang vu. Chung quanh tối như mực, cũng chỉ có một đồng lửa cao, còn có..... một đám người.

Đúng, một đám người nhìn rất quen, là đám vừa cùng y đánh nhau. Hoàn Nhan Khang chỉ cảm thấy mi mắt giật giật dữ dội, .

Đây là cái tình huống gì vậy?

Một tiểu cô nương mặc xiêm y màu vàng nhạt bị một nam nhân áo xanh nhìn chăm chăm, trong tay cầm một quyển sách thật dày, liều mạng đọc, vẻ mặt đau khổ, giống như cuốn sách kia có thâm cù đại hận gì

với nàng vậy. Bên cạnh là một thiếu niên đang bưng trà lấy lòng, trái quẹo phải chui, quần quít tiểu cô nương, rồi lại bị tiểu cô nương trợn trắng mắt đẩy ra, thiếu niên như đại cầu bị đá đi, mắt to ướt đầm nhìn tiểu cô nương, tiểu cô nương bất đắc dĩ xoa xoa đầu cậu, rồi mới cười bỏ qua.

Còn tên ngốc kia chính là ngồi xổm một bên lo lắng nhìn nam tử áo trắng, nam tử ngồi khoanh chân, tựa hồ đang vận chân khí, bên cạnh là một nồi thuốc đang nấu. Thấy ánh mắt của y, ngưng ngừng hướng y gật đầu. Hoàn Nhan Khang cũng sốt một chút, quay đi, hừ một tiếng, nhưng đỏ ửng trên mặt lại bán đứng tâm tình y.

Bên kia, Mục Dịch vẫn là bộ dáng ngơ ngác, bên cạnh là hồng y thiếu nữ khoe mắt có chút đỏ, ngồi bên đồng lửa cẩn thận chăm sóc vết thương cho hắn.

Người áo xanh ngồi trước nam tử bắt cóc y, Hoàn Nhan Khang lén nhìn ánh mắt hắn, liếc một chút nhìn lại lần nữa, thật không có nhìn nhầm, người áo xanh, là đang..... lấy lòng người kia?

“Thâm thì.....” Hoàn Nhan Khang mặt đỏ bừng. Mấy ánh mắt cùng nhìn qua, sau đó người áo xanh nhủu mày. Mấy người trẻ tuổi đều cong khoe miệng, làm bộ không nhìn thấy, tự dờ tầm mắt đi. Lúc này, nam tử bắt cóc y hướng y cười dịu dàng: “Tĩnh?”

Tuy Hoàn Nhan Khang xuất thân hoàng gia, đã xem qua bao nhiêu mỹ sắc thiên tiên, lúc này vẫn không khỏi một trận hoảng hốt. Người nọ phong thần tuấn lãng, mặt mày như tranh, không phải loại đẹp âm nhu, mà giống như tiên nhân trên trời, phong tư trác tuyệt, như chỉ cần một cơn gió thổi qua, sẽ ngay lập tức mọc ra đôi cánh bay đi, thoát ly phạm trần.

Hoàn Nhan Khang không biết có phải cảm giác của mình hỏng rồi hay không, trong miếu nhỏ nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, là phát ra từ người áo xanh, trong lòng có chút buồn bực, mình hình như không có đắc tội gì với hắn đi.....?

Người kia nhìn thẳng về phía y, khoe miệng kèm thêm tia mỉm cười, Hoàn Nhan Khang lời nói tới khoe miệng lập tức nuốt trở lại. Sau đó, miếu nhỏ lại lạnh thêm vài phần.

Ổn định lại tinh thần, Hoàn Nhan Khang trong lòng cảm thấy có điểm không đúng, cẩn thận nhìn lại lần nữa, không khỏi kinh ngạc thốt ra: “Người không nhìn thấy?”

Người nọ nhu hòa cười, nói: “Vậy thì sao?”

Hoàn Nhan Khang bất giác có điểm rõ ràng, cúi đầu nói: “Người rất lợi hại.”

Người nọ bật cười, cười dài nói: “Người đúng là đứa nhỏ thú vị.” Lời vừa nói ra, quá mức khủng khiếp. Đầu tiên là người áo xanh lạnh lùng nhìn y một cái, không biết vì sao, trong mắt Hoàn Nhan Khang lại như nghe thấy hắn nói: Nhãi ranh, ta tính sổ với người sau, chờ đó.

Hoàn Nhan Khang chỉ cảm thấy ánh mắt kia như dao chém tới, đâm vào lòng y, lạnh lẽo khiến toàn thân run lên. Tiểu cô nương kia sách cũng không thèm đọc nữa, híp mắt đánh giá y, Hoàn Nhan Khang lại có cảm giác như bị hồ ly nhìn xuống, nhưng là, khoe miệng y cong lên, dù sao gần đây cũng đang chán, tên lớn kia y không đánh lại, nhưng đứa nhóc chính là không sợ. Không sợ chết trừng qua, hai người ánh mắt bùm bùm giao chiến, trùng hợp bên cạnh Hoàng Dung có con nhện vừa rơi xuống, chuyển ánh mắt, vội vàng hô to gọi nhỏ. Hiệp thứ nhất, Hoàng Dung cùng Hoàn Nhan Khang giao chiến, Hoàn Nhan Khang thắng. Hoàn Nhan Khang hừ một tiếng, cái gọi là thua người không thua trận, y tốt xấu gì cũng coi như là vương tử của Kim quốc, nếu bại bởi một nha đầu, không cần phụ vương ra tay, y sẽ tự sát rửa nhục. Tuy rằng vẫn không hiểu sao lại thành thế này.

Quách Tĩnh ở một bên lo lắng nhìn, không khỏi kéo kéo tay áo Âu Dương Khắc đã điều tức xong, hỏi: “Khắc, cứ như vậy thật sự không sao sao?”

Âu Dương Khắc lười biếng dựa đầu vào hõm vai Quách Tĩnh, cọ cọ vào cổ, hít vào hơi thở của thiếu niên như mặt trời này, nói: “Không sao, Tĩnh nhi không cần lo lắng.” Hơi thở theo lời nói phun lên vành tai mất cảm, mặt Quách Tĩnh ửng đỏ.

Hoàn Nhan Khang âm trầm nhìn bọn họ, trong mắt vận phần suy nghĩ, Quách Tĩnh cảm nhận được ánh mắt y, bỗng nhiên có cảm giác bị người bắt gian, vội đẩy Âu Dương Khắc, có chút không tự nhiên ngồi một

bên. Mặt Âu Dương Khắc ngay lập tức đen lại.

Hoàng Dược Sư thú vị nhìn bọn họ. Thú vị, rất thú vị! Thật lâu rồi chưa xem chuyện thú vị như vậy.

Lúc này Mục Dịch rất cục cựa cũng lấy lại tinh thần, mặc kệ tay bị thương, nhào tới, gắt gao kéo tay Hoàn Nhan Khang, kích động hỏi: “Tích Nhược, người quen Tích Nhược? Người cùng Tích Nhược có quan hệ gì?”

Hoàn Nhan Khang bình tĩnh nhìn hắn, cau mày nhìn xuống ống tay áo bắt đầu nhuộm đỏ, phẩy tay ông ra, nhàn nhạt nói: “Không phải người đã nghe rồi sao? Bà ấy là nương ta, ta là tiểu vương gia Kim quốc, nương ta tất nhiên là vương phi Kim quốc.” Quay đầu, hỏi: “Vậy người rốt cục là ai?”

“Vương phi..... Kim quốc.....?” Mục Dịch như đang hỗn loạn, cúi đầu lẩm bẩm. Suốt mười tám năm, hắn lần lộn trong giang hồ tìm kiếm, ai ngờ thế sự vô thường, biến cố kia khiến hắn mất thế tử, cũng mất đi cả một nhà nghĩa huynh, sau gặp được Mục Niệm Từ, thu nàng làm con nuôi, mở luận võ kén rể, một là để tìm một nhà Quách Khiếu Thiên, một để lưu lạc xung quanh, thầm mong có thể gặp lại thế tử.

Nhưng là, đợi suốt mười tám năm, đến khi thế tử đã lấy người khác, con cũng đã có. Trong lòng không khỏi bi thống dờ dẫm, nói không nên lời. Hít sâu một hơi, hướng mấy người bên cạnh hành lễ, nói: “Lão phu Mục Dịch, cảm tạ ân cứu giúp của các vị, các vị anh hùng thiếu hiệp có thể cho biết tính danh?”

Người áo xanh chồm chồm mi, bên hông một trận đau buốt, nhẹ nhàng thu hồi khẩu khí, cau mày đem lời định nói nuốt trở lại, lại nói: “Tại hạ Đào Hoa đảo Hoàng Dược Sư.”

Hoàng Dược Sư? Hoàn Nhan Khang không khỏi thở dốc kinh ngạc, nháy mắt hàng trăm ngàn suy nghĩ hiện lên trong đầu.

“Tại hạ Hoa Mãn Lâu.” Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp trả.

Hoàng Dược Sư, Hoa Mãn Lâu, trong lòng Mục Dịch như cuộn lên ngàn cơn sóng, cho dù hiện tại dờ dẫm, cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi. Vội chấp tay nói: “Nghe uy danh đã lâu, Hoàng đảo chủ, Hoa công tử, thật sự là may mắn của lão phu.”

“Không dám không dám.”

“Đây là tiểu nữ Mục Niệm Từ, Niệm Từ, tới bái kiến các vị tiền bối.”

Thiếu nữ áo đỏ đứng lên hành lễ.

“Tại hạ Bạch Đà sơn trang Âu Dương Khắc.” Âu Dương Khắc cũng vội biếng chấp tay. Tiểu cô nương kia cười cười nói: “Ta gọi Hoàng Dung, là con của phụ thân.” Ghé sát vào Hoa Mãn Lâu, thân thiết ôm cánh tay Hoa Mãn Lâu cọ cọ. Khóe miệng Hoàng Dược Sư vẫn cong lên không thay đổi, tay không nhanh không chậm, kéo Hoàng Dung trở về, Hoàng Dung nhẹ nhàng khéo léo xoay người đáp xuống, trong miệng thì thầm. Hoàng Dược Sư ngay cả khóe mắt cũng không thêm liếc nàng, chỉ nói: “Dung nhi, nếu thừa tình lực như vậy, giờ đi chuẩn bị bữa tối đi, nhớ kỹ, là cho mọi người ở đây.” Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ cười khổ, hai người này ở trên đảo cũng thường xuyên như vậy, giờ ra ngoài, vậy mà cũng không sửa.

Ác ma, ác ma, tuyệt đối là ác ma! Hoàng Dung đầy oán niệm nhìn Hoàng Dược Sư, Phong Quân bên cạnh kéo kéo tay áo nàng, nói: “Dung tỷ tỷ, đệ giúp tỷ.” Sau đó cười với Mục Dịch nói: “Tiền bối, văn bối là Phong Quân, là một đại phu.” Sau đó không cho Mục Dịch thời gian phản ứng, liền chạy theo sau Hoàng Dung.

Lúc này Mục Dịch cùng Mục Niệm Từ có chút không xác định liếc nhau, có phải hay không bọn họ vừa dính phải, khụ khụ, một cái vòng luẩn quẩn kỳ quái?

Lúc này Quách Tĩnh cười khanh khách nhìn về phía Mục Dịch, nói: “Văn bối Quách Tĩnh, ra mắt tiền bối.” Quách Tĩnh!

Hai chữ đánh vào tai, trong lòng chấn động, Mục Dịch giọng run run nói: “Cái gì? Người gọi Quách Tĩnh? Người..... người..... người họ Quách?”

Quách Tĩnh nghiêng nghiêng gật đầu, cười đến giống một tiểu hài tử khờ dại, nói: “Đúng vậy.”

“Vậy phụ thân tên là gì?”

“Tiên phụ là Quách Khiếu Thiên.” Khi cậu còn bé không biết tên phụ thân, sau được Chu Thông dạy chữ, liền dạy cậu tên của phụ thân.

“Nương người gọi Lý Bình có phải không? Hiện tại bà ấy còn sống không?” Kích động khó nén.

Quách Tĩnh gật gật đầu, hỏi lại: “Nương ta còn sống, người thế nào lại biết nương ta họ Lý?”

“Trời ạ, trời ạ.....” Mục Dịch nắm chặt tay cậu, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy cánh tay kia một mực run rẩy, đồng thời có mấy giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay mình, nghe Mục Dịch run rẩy nói: “Người, cha người cùng ta là huynh đệ kết nghĩa, chúng ta từng cùng chỉ phúc vi hôn [đính ước khi mấy đứa nhỏ chưa sinh, tóm lại là thế~], lúc ấy nương người cùng thê tử ta còn đang mang thai.”

Sau đó lệ rơi đầy mặt nói: “Năm đó Ngưu Gia thôn gặp biến cố, khi ta về tới nhà, thê tử ta cùng mọi người Quách gia toàn bộ không thấy. Không thể tưởng được, không thể tưởng được.....”

Mục Niệm Từ ở bên cạnh vỗ vỗ lưng Mục Dịch, trấn an hắn, Mục Dịch kích động nói: “Người gọi Quách Tĩnh phải không? Nếu con trai Dương Khang ta còn sống, các người chính là huynh đệ kết nghĩa, Niệm Từ là nghĩa tử của ta.....”

Lúc này Hoàn Nhan Khang hừ một tiếng, lạnh lùng mắng: “Người liền cứ như vậy cho là nương ta là người tham luyến vinh hoa phú quý sao? Dương Thiết Tâm, người không tin năng như vậy sao?”

Hoàn Nhan Khang hướng Mục Dịch đánh một quyền, mọi người chưa kịp ngăn lại, Hoàn Nhan Khang đã túm chặt lấy cổ áo hắn, tai mắt đỏ rực, rống to một câu: “Người đã nghĩ như vậy, thì ta đã không cần phải đi theo Hoa tiên bối tới đây, cũng không cần bảo vệ người, ném người vào đại lao vương phủ là được rồi! Nương ta nhớ người đến khổ như vậy, trong phủ vẫn còn lưu lại mấy gia cụ ở Ngưu Gia thôn, người vậy mà tốt thật đấy, cái gì cũng chưa hiểu rõ, liền cho là nương ta ham phú quý, hừ, ta rõ ràng đã khuyên nàng quên người đi.” Nói đến cuối, đúng là càng rống càng lớn.

Mục Dịch giãy dụa, muốn nói chuyện, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Hoàn Nhan Khang khé mắt đỏ bừng, cùng Mục Dịch đối diện một lát, đẩy mạnh hắn ra, nhìn nhìn vạt áo mình, lạnh lùng nói một câu: “Vấn đề Hoa tiên bối muốn hỏi, văn bối hiểu rõ, nhưng văn bối cần thanh tịnh một chút, điều đã đáp ứng, văn bối quyết không nuốt lời. Ta..... đi ra ngoài một chút rồi quay lại.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà một mạch ra khỏi cửa.

Trong nháy mắt, không gian lặng xuống.

Quách Tĩnh rất hỗn loạn, nhưng Âu Dương Khắc vỗ vỗ lưng cậu, hơi thở ấm áp làm cậu tỉnh táo lại, khẽ cắn môi, đẩy tay Âu Dương Khắc, Quách Tĩnh nhìn trái nhìn phải tránh ánh mắt hắn, nói: “Đệ đi xem y.” Liền xông ra ngoài, Âu Dương Khắc nhìn tay mình vẫn chưa thu lại, dừng giữa không trung, im lặng thu tay, một mảnh lạnh như băng.

“Tĩnh nhi.....” Sắp ra tới cửa, Mục Dịch khản trương gọi một tiếng, Mục Niệm Từ bên cạnh đỡ ông đi vài bước.

Quách Tĩnh quay đầu lại, Mục Dịch nhìn chăm chăm cậu, “Kia là Khang nhi sao? Là con của ta, Dương Khang.”

“Quách Tĩnh không biết, nhưng rất có thể là vậy.” Quách Tĩnh cắn môi.

“Vậy nó đành phiến người.”

Gật gật đầu, liếc nhìn Âu Dương Khắc một cái, thấy hắn vẫn nắm rồi duỗi tay, ánh mắt trong veo [<~ tuổi=” là=”” tuổi=”” không=”” hiểu=”” cái=”” chỗ=”” trong=”” veo=”” trong=”” việc=”” kia=”” là=”” gì=”” đâu,=”” qt=”” nó=”” là=”” “ánh=”” mắt=”” thánh=”” thót=””=]” quách=”” tĩnh=”” quay=”” đầu=”” ra=””>

Kỳ thật Quách Tĩnh thật không ngờ, trong nháy mắt chợt hiểu ra, nếu lúc đó Dương Khang không ngắt lời Mục Dịch, như vậy rất có thể sẽ đưa ra hôn ước kia, như vậy Mục Dịch rất có thể để Mục cô nương.....

Sau đó cậu bỗng nhiên nhớ tới, chính mình còn có Hoa Tranh, bị Đại hân tứ hôn.

Cậu thấy thực hỗn loạn.....

Cậu thích Âu Dương Khắc, nhưng mà Đại hãn chỉ hôn, cậu vì nường, không thể không nhận. Hiện tại Âu Dương Khắc cùng mình còn chưa rõ ràng, nường cũng sẽ không cho phép hai nam nhân cùng nhau, như vậy, vẫn là thừa dịp hiện tại bảo trì khoảng cách, vậy mới đúng, hai nam nhân cùng nhau, là không có kết quả.....

Nhưng là vì sao, tâm cậu, lại đau như vậy.

61. Chương 53

Rừng cây hoang vu, hư hư ảo ảo, như có như không, bóng tối thâm trầm như ngay lập tức sẽ nuốt chửng người vào trong đó. Hoàn Nhan Khang từ miếu nhỏ tới đây, ngồi dưới tàng cây. Hai tay che mặt.

Đã bao nhiêu năm, y phát hiện phòng nhỏ không bình thường trong vương phủ, rồi trong phòng nhỏ phát hiện cây thương cũ rỉ sắt, rồi y chỉ biết thân thể của mình có một bí mật lớn. Cho dù y còn nhỏ, nhưng mấy lời đồn thổi của hạ nhân nhiều nhiều ít ít cũng sẽ rơi vào tai, tỷ như Vương gia dẫn về một Vương phi người Hán, tỷ như Vương tử cùng Vương gia không giống nhau, tỷ như trong lòng Vương phi không có Vương gia.....

Lại sau khi Khâu Xử Cơ đến, cho dù y vẫn còn nhỏ nhưng lại nhớ rõ, nhớ rõ hãn trách cứ mẫu thân, ánh mắt nhìn y lại thêm vài phần cố kỵ, vài phần khinh thường, lần đó khi hãn đi rồi, nường rút cục nhìn không được ôm y khóc lớn, nói ra bí mật che dấu nhiều năm.

Y tuy rất nhỏ, nhưng bắt đầu từ lúc ấy. Có lẽ do ký ức khắc quá sâu, hình ảnh ôm y khóc ấy đã khắc sâu vào trong trí óc. Khâu Xử Cơ biết chân tướng, nhưng không nói cho y, cũng như vậy, Hoàn Nhan Khang cũng không tin hãn. Một người hiểu tiền nhân hậu quả, lão đạo sĩ cũng không thông cảm được cho một nữ nhân mang theo con nhỏ gian nan đến đây, cho dù Hoàn Nhan Khang biết chỉ cần mình nói khéo một chút, hãn sẽ nói mọi chuyện với y, nhưng Hoàn Nhan Khang muốn.

Nhưng Hoàn Nhan Khang thông minh, biểu hiện bên ngoài của y là kẻ chuyên khi nam bá nữ, áp bách lương dân, con dòng cháu giống, Khâu Xử Cơ vẫn như cũ nguyện ý dạy võ công cho y, tuy rằng không phải công phu thực sự, nhưng cũng tuyệt đối không tầm thường.

Che mặt, Hoàn Nhan Khang đắm chìm trong suy nghĩ của mình không phát hiện, một bóng đen đang dần tiếp cận, đợi đến khi y phát giác, người kia đã ở ngay cạnh. Hoàn Nhan Khang trong lòng cả kinh, cổ tay vừa lật, đã túm chặt một cổ tay, quay đầu vừa thấy, Quách Tĩnh vẻ mặt kinh hoảng nhìn y.

“Sao người lại đến đây? Sợ ta chạy trốn?” Hoàn Nhan Khang kéo tay Quách Tĩnh, nhìn cậu chằm chằm.

“Ta, ta chỉ là lo cho người.....”

“Hừ, người thật đúng là đơn giản đến đần độn, ta thật hoài nghi người như người sao lại có thể sống đến bây giờ, hiện tại ta là kẻ thù của người, võ công người không bằng ta, không sợ ta bắt người sao.”

Quách Tĩnh khước miệng cong gợi lên một mặt mỉm cười, ôn nhu nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, người chính là nghĩa đệ của ta, hơn nữa theo những gì người nói hiện tại, ta biết người không có ác ý với ta.”

“Người!” Hoàn Nhan Khang hung tợn dùng sức nắm chặt tay Quách Tĩnh, quát: “Người thì biết cái gì?”

“Ta cái gì cũng không biết.” Quách Tĩnh bình tĩnh nói, nghiêng đầu, hơi chua xót nói với Hoàn Nhan Khang: “Ta chỉ biết, cha ta mất sớm, nường ta mang theo ta cô nhi quả phụ sống qua ngày.” Mang theo mỉm cười bình tĩnh, Quách Tĩnh nhìn Hoàn Nhan Khang, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời im lặng.

“Nường ta mang theo ta lưu lạc đến thảo nguyên, nơi đó thực hoang vắng, cuộc sống so với nơi này, rất gian khổ.”

“Nhưng là, ta sống rất tốt. Tuy lớn lên ở thảo nguyên, nhưng là, dù ở đâu, mẹ con chúng ta vẫn như trước là người ngoài. Hiện tại nghe nói người có thể là nghĩa đệ của ta, người biết ta vui mừng cỡ nào không?”

“Ta có thêm một người thân là đệ đệ. Ta biết ta rất ngu ngốc, người có lẽ khinh thường ta.” Quách Tĩnh thản nhiên mỉm cười nói, Hoàn Nhan Khang phát hiện, tia cười đó khiến y đau lòng, nhưng y không thể phản bác, lúc biết Quách Tĩnh là nghĩa huynh, trong lòng rất không muốn. Nhưng là, y biết?

“Nhưng là, nương ta nói, con nha, không cần phải thật thông minh.” Quách Tĩnh nhìn qua, ánh mắt trong suốt kia tựa như đang rửa sạch âm u trong lòng y, lòng Hoàn Nhan Khang chấn động.

“Quá thông minh, sẽ phải nghĩ rất nhiều.” Quách Tĩnh cười khê.

“Cho nên dù các sư phụ mắng ta ngu dốt, ta vẫn biết họ quan tâm đến ta, vậy là đủ rồi.”

Nhìn vào hai mắt chấn động của Hoàn Nhan Khang, Quách Tĩnh nhẹ giọng hỏi: “Kỳ thật người cái gì cũng đã biết, đúng không?”

“Người ý nói tên thật của ta là Dương Khang?” Hoàn Nhan Khang, không, hẳn là Dương Khang vừa nói. Y hiện tại hoàn toàn không rõ người này rốt cuộc là thông minh hay ngu dốt.

Quách Tĩnh cười khê: “Nương ta nói, người hy vọng ta cứ bình bình phàm phàm mà sống, cái gì thâm cừu đại hận, không thích hợp với ta, cho nên chuyện đã qua mười mấy năm, muốn tìm người rất khó. Bà đã mất cha ta, bà chỉ mong ta có thể an an ổn ổn, bình bình thường thường sống, cưới vợ sinh con, để bà lúc già có niềm vui tuổi già.” Cầm lấy đôi tay vẫn nắm chặt của Dương Khang, Quách Tĩnh nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi, Dương thúc thúc rất lo lắng cho người.”

“Hừ!” Dương Khang hừ giọng, quay, nhưng là tay Quách Tĩnh đang nắm không giật ra, trong lòng thực âm áp. Quách Tĩnh quay đầu nhìn lại, còn nhìn thấy vành tai y có chút ửng đỏ.

Dương Khang, hẳn là ngạo kiều đi.

Trên đường trở về, Quách Tĩnh không khỏi có điểm chua xót, một bên là nương cậu, một bên là người khiến tâm cậu động, phải làm thế nào đã thực quá rõ ràng.

Trong miếu nhỏ, sau khi Quách Tĩnh đi, lâm vào một mảnh yên tĩnh, Hoàng Dung cùng Phong Quân vừa trở về liếc nhìn nhau, nhìn hai phụ thân cao cao tự tại tại nhà mình ngồi một bên lo nghĩ, Mục Dịch bên kia vẫn ánh mắt đại ra cùng Mục Niệm Từ đang chiếu cố ông, cuối cùng nhìn về phía Âu Dương Khắc đang lạnh như khối băng ngàn năm, Hoàng Dung quyết định, đêm nay phải lược sống Dương Khang!

Vào lúc đang chuẩn bị dọn bữa tối ra, Quách Tĩnh kéo Dương Khang cùng trở về, Âu Dương Khắc nhìn chằm chằm tay đang nắm của hai người, Quách Tĩnh không được tự nhiên buông tay ra, lại bị Dương Khang túm chặt lại, ánh mắt khiêu khích hướng Âu Dương Khắc, bốn mắt đánh nhau bùm bùm.

“Khụ khụ.” Tiếng khụ mang theo nội lực nổ tung bên tai họ, làm họ một trận ù tai, đem cả người tâm tư đang lạc trong cõi thần tiên, Mục Dịch, kéo về, ánh mắt ông cũng ngay lập tức dán lên người Dương Khang. Nhưng là khóe miệng run run, cái gì cũng không nói.

“Các người tới lấy thức ăn của mình rồi tự tìm một chỗ ngồi ăn, đừng có mình không ăn được làm ảnh hưởng tới người khác.” Hoàng Dược Sư híp mắt nói.

Bỗng nhiên mỗi người ở đây đều cảm thấy sau lưng phát lạnh, ngay cả Dương Khang cũng buông tay ra, ngoan ngoãn tự mình lấy thức ăn, thần sắc phức tạp nhìn Quách Tĩnh, lại hung hăng trừng Âu Dương Khắc một cái, xoay người đi tới chỗ Dương Thiết Tâm, bọn họ cũng nên nói chuyện.

Âu Dương Khắc nổi giận đùng đùng kéo Quách Tĩnh ra ngoài, Quách Tĩnh cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng theo đằng sau, thấy bóng người đằng trước rõ ràng đang tức giận, mắt nhìn hai tay đang đan vào nhau, cho dù đã rất tức giận, nhưng vẫn như trước không làm cậu bị thương.

Bỗng nhiên Quách Tĩnh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Suy nghĩ có chút rời rạc, không tập trung, kết quả chính là Quách Tĩnh một đầu đâm sầm vào trong lòng người bỗng nhiên dừng lại đằng trước, ngẩng đầu, lạc vào con người đen ngập tràn phức tạp kia. Một đôi tay ôm chặt cậu, một chút cũng không lỏng ra.

Âu Dương Khắc bắt đắc dĩ cúi sát Quách Tĩnh, trán kề trán, chóp mũi cũng chỉ cách một đoạn cực ngắn, thở dài nói: “Đệ nói, đệ muốn ta phải làm sao bây giờ?”

Cúi đầu nhìn Quách Tĩnh, chậm rãi thấp xuống, hôn lên thánh địa ngày đêm mong nhớ.

Quách Tĩnh đầu tiên cứng đờ, nháy mắt hiện lên một suy nghĩ, tuy rất nhanh, nhưng Âu Dương Khắc vẫn nhìn ra tuyệt vọng cùng đau thương trong đó, chưa kịp kinh ngạc, cặp mắt kia đã nhắm lại, cự tuyệt thăm dò của hắn. Sau đó Quách Tĩnh thả lỏng, thân thể dựa sát hắn, tựa hồ mang theo chút liều lĩnh, ngẩng đầu, đón nhận nụ hôn của hắn.

Cảm nhận được đôi môi mềm mại, Âu Dương Khắc không kịp nghĩ lại về cảm xúc vừa rồi của đối phương, toàn bộ tâm tư lại bị đặt tại nơi đang bị hôn lên.

Bất mãn hành động ngốc ngốc kia, đầu lưỡi Âu Dương Khắc cường ngạnh mở khớp hàm đang khép chặt, quần lên chiếc lưỡi mềm mại trơn nhẵn, điên cuồng mút đôi môi ngọt ngào kia. Quách Tĩnh cũng nhiệt tình đáp lại, mang theo chút khoái cú cuối cùng, như hoa quỳnh nỗ lực hết mình để nở ra, dùng tất cả sinh mệnh, nở ra đóa hoa tuyệt mỹ.

“Ngô — không —” Quách Tĩnh thở hổn hển, toàn thân vô lực bị Âu Dương Khắc ôm trong lòng, cuối cùng chỉ đành dựa vào đôi tay đang ôm bên hông mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

62. Chương 54

Hôn môi kịch liệt, hơi thở dồn dập dây dưa, tình cảm tuyệt vọng, Âu Dương Khắc gắt gao ôm lấy ẩm áp mà hắn khát vọng, phóng túng dã thú bên trong, điên cuồng đoạt lấy khát vọng đó. Cường ngạnh tách mở khớp hàm đóng chặt, cuộn cuộn cuốn lấy chiếc lưỡi thiếu niên, như dùng toàn bộ sức lực, đoạt lấy thiếu niên ngọt ngào, khí thể hùng hực, thiếu niên cơ hồ không thể hô hấp, cuối cùng mềm nhũn ngã vào ngực nam nhân, ôm chặt cổ hắn.

Đỡ lấy thất lực Quách Tĩnh, chậm rãi buông lỏng, vừa lòng nhìn đôi môi sưng đỏ của cậu, mắt khép hờ, hô hấp dần dập.

Ôm người, đem cằm tựa lên đỉnh đầu thiếu niên, trong mắt Âu Dương Khắc hiện lên một tia cuồng dã, nhưng rất nhanh bị đè lại xuống.

Người này, là của mình, cho dù là ai, cho dù người này muốn rời khỏi hắn, hắn, tuyệt đối không buông tay.

Cho dù thế nào, cũng tuyệt không buông tay!

Quách Tĩnh đáng thương, cả người như nhũn ra, ngoan ngoãn vùi đầu vào lòng Âu Dương Khắc, không nói một lời. Trong lòng cậu rất loạn, chuyện tiếp theo nói ra, cậu biết với người kia là sẽ bị tổn thương, nhưng là, thẳng tay hạ đao, nhân lúc bọn họ đều chưa hãm quá sâu, cần phải giải quyết nhanh chóng. Nếu tiếp tục kéo dài, cuối cùng thương tổn sẽ càng nghiêm trọng. Nhưng là hiện tại, lòng cậu, rất đau.....

“Khắc.....” Quách Tĩnh cúi đầu gọi khẽ, nếu không phải nơi này yên tĩnh, chỉ sợ Âu Dương Khắc đã bỏ qua mất.

“Ta đây.” Âu Dương Khắc trấn an xoa đầu Quách Tĩnh, nhẹ nhàng nhu hòa, như thủy tinh mà cẩn thận nhẹ nhàng, nhưng ngay sau đó liền cứng đờ, tay không nhúc nhích.

“Huynh, đối với đệ là loại tình cảm gì?” Thanh âm cực nhẹ, không nghe ra giọng điệu, lại khiến Âu Dương Khắc có dự cảm xấu.

Ôm chặt Quách Tĩnh, Âu Dương Khắc đặt từng nụ hôn nhỏ vun lên mắt, lên trán cậu, mang theo đau lòng không nói nên lời.

“Tĩnh nhi, huynh đối với đệ.....” Âu Dương Khắc thở dài, cúi đầu bên tai Quách Tĩnh nói: “Huynh.....” Yêu đệ!

Nhưng còn chưa nói xong, đã bị Quách Tĩnh đẩy ra, Âu Dương Khắc nhất thời không kịp phản ứng, bị đẩy lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn Quách Tĩnh, nhìn thấy một đôi mắt mang đầy tuyệt vọng. Quách Tĩnh khẽ cắn môi, đôi mắt nhắm chặt, nói: “Nhưng, đệ từ nhỏ chỉ có nương, nương rất quan trọng đối đệ rất quan trọng.”

Hoảng sợ, trong lòng Âu Dương Khắc bất an, cảm thấy không ổn, người phía trước giống như muốn nói chuyện mà bản thân không muốn nghe nhất.

“Cha đệ mất sớm, nương đệ một quả phụ nuôi đệ lớn, hy vọng lớn nhất của bà, chính là có thể thấy đệ bình an lớn lên, thành thân sinh con, để bà có thể ngậm kẹo đùa cháu.”

Sắc mặt Âu Dương Khắc tái nhợt, đi nhanh về phía trước, bước chân loạng choạng, mấy lần suýt ngã. Nắm chặt lấy khuỷu tay Quách Tĩnh, Quách Tĩnh mặc hấn khéo, xụ mặt, tiếp tục nói: “Đệ lớn lên ngoài thảo nguyên, Đại hân nơi đó, đã chọn đệ làm con rể, phong đệ thành Kim đao phò mã, chỉ chờ việc riêng của đệ hoàn thành.....”

Âu Dương Khắc nắm chặt tay cậu, hai mắt đỏ lên, mãnh liệt nói: “Vậy ta thì sao?”

Quách Tĩnh bi thương nhìn hấn, cắn răng, nhắm lại nói: “Đệ không..... Ngó!”

Chưa nói xong miệng đã bị ngăn lại, Quách Tĩnh đầu tiên liều mạng giấy dựa, nhưng tay Âu Dương Khắc giữ chặt, còn thuận tay điểm huyết cậu, Quách Tĩnh hoàn toàn không thể động đậy.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Quách Tĩnh mềm yếu, Âu Dương Khắc cười khê bên tai cậu, nói: “Tĩnh nhi, huynh sẽ không để đệ đi, tuyệt đối không.” Đừng chờ mong vào việc huynh sẽ buông tay, cho dù, thịt nát xương tan.

“Khắc, huynh sao phải làm vậy?”

“Chuyện xảy ra trước đây, huynh tuyệt đối không vì thế mà buông tay đệ, tin huynh.”

“Huynh tuyệt đối không buông tay, Tĩnh nhi.”

“Đệ sẽ thành thân sinh con, chỉ hôn của Đại hân không thể từ chối.”

“Cứ thử như vậy xem, cho dù, có bao nhiêu người phản đối, huynh tuyệt đối cũng không bao giờ buông tay, đệ đùa ta, cũng đừng mong ta buông tay trước!”

“.....Đứa ngốc này.”

“Mấy đứa nhỏ này, thật đúng là có sức sống nha.” Hoàng Dục Sư bĩu môi nói.

Hoa Mãn Lâu hé miệng cười nói: “Cũng không hấn, nhưng, hy vọng chúng có thể đối chọi với sự thật tàn khốc. Không phải ai cũng giống ta và huynh.”

Hoàng Dục Sư ôm Hoa Mãn Lâu, nhàn nhã ngồi trên nóc nhà.

“Người nghĩ gì vậy? A Lâu.”

“Nghĩ rất nhiều chuyện.” Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng nói: “Ta nghĩ đến Dung nhi, nghĩ đến Phong Quân, nhớ đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“A?”

“Dung nhi trưởng thành, có thể lập gia đình, nhưng chưa có người thích hợp, tuy con bé với Phong Quân không có cùng loại tình cảm, nhưng, bản thân con bé còn chưa nhận ra, cũng sẽ không chấp nhận.”

“Quân nhi rất thông minh, nhưng là nam nhân, luôn có những lúc phạm sai lầm. Dung nhi sẽ không dễ dàng tha thứ. Tính cách của con bé cũng là một phiền toái.”

“A, con cháu có phúc của con cháu, A Lâu, giờ vẫn rất sớm, bọn chúng, rồi sẽ trưởng thành lên.” Nếu chúng chỉ cần có chút điểm nào làm A Lâu của hấn lo lắng, vậy đừng trách hấn. Tâm. Ngoan. Thử. Lạ.

“Dục Sư, đừng nghĩ loại ý nghĩ đen tối nào đó.” Hoa Mãn Lâu có điểm dở khóc dở cười, quen người này, làm bạn, cuối cùng yêu nhau, vậy mà bất giác đã sắp qua hai mươi năm, ngẫm lại, thời gian đã thật lâu, người này sẽ vì y mà cùng vui vùng buồn, yên lặng vì y giải quyết chút việc, làm y thực vui vẻ cũng thực đau lòng.

Người này, dùng tất cả bản thân mình, yêu y.

“Ta còn nghĩ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nếu không phải huynh đưa tay ra đỡ, chỉ sợ, chúng ta sẽ không có ngày hôm nay.”

“Người nói bậy bạ gì vậy?”

“Không có gì, nghĩ đến một việc trước kia thôi.”

Hoa Mãn Lâu cười cười, đang muốn nói chuyện, bỗng cảm thấy tim chợt đập nhanh, nháy mắt không thể hô hấp, bên tai một trận ù ù, tim đập ngày càng nhanh. Toàn thân như bị ngâm trong nước lạnh, lạnh băng.

“.....A Lâu, người làm sao vậy?” Hoàng Dược Sư khấn trương kêu to, không thèm để ý những người khác có thể nghe thấy họ. Vừa rồi, ngay lúc này, thân ảnh Hoa Mãn Lâu giống như phai nhạt đi, cho người đang nằm trong lòng hắn, nhưng tùy lúc có thể biến mất, hắn dùng tay ôm chặt y, phát hiện toàn thân Hoa Mãn Lâu đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt, trắng như tờ giấy.

Hoa Mãn Lâu cố gắng nở nụ cười, an ủi hắn nói: “Không sao, chỉ là có chút..... không khỏe thôi.”

“Chắc là, trúng gió, nhiễm lạnh.....”

“Có lẽ, nhiễm lạnh.”

Hoa Mãn Lâu mệt mỏi chôn mặt trước ngực Hoàng Dược Sư, đôi mắt nhắm lại, thân thể run rẩy.

Y không dám nói, vừa rồi, ngay lúc này, y nghe thấy giọng nói mình ngày đêm mong nhớ, từ lúc y sinh ra, là giọng nói đầu tiên y nghe thấy, còn có giọng của người y đã cứu trong lúc nguy hiểm, còn có rất nhiều giọng nói khác nữa, đều là người y quen, những người kiếp này không thể quên.

Khắc cốt ghi tâm, ăn vào máu, tiến nhập vào hồn, là một phần y vĩnh viễn không thể vứt bỏ. Y sống tại thế giới này nhiều năm, nhưng vẫn không thể xóa mọi hạnh phúc ở thế giới kia.

Y là Hoa Mãn Lâu, Hoa gia thất tử, bằng hữu của Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết.

Nhắm mắt, lắng lắng nghe nhịp đập bên tai, đến giờ, y vẫn là Hoa Mãn Lâu.

63. Chương 55

Dương Khang rời đi.

Ngay bình minh hôm sau, sau khi ngoan ngoãn trả lời Hoàng Dược Sư mấy vấn đề, mang theo ánh mắt rõ ràng đầy ưu sầu, sau một đêm, nháy mắt cảm thấy già đi rất nhiều, Dương Thiết Tâm thần sắc hoặc hỉ hoặc bi, còn có đôi mắt đầy lo lắng, Mục Niệm Từ cũng không ngừng nhìn về phía Dương Khang.

Hoàng Dược Sư sờ sờ cằm, sách một tiếng, bĩu môi.

Hoàng Dung lén lút nghe trộm cuộc nói chuyện của Hoàng Dược Sư và Dương Khang, quay đầu nói thầm với Phong Quân, thấy Hoàng Dược Sư cười như không cười liếc về phía mình, ngậm miệng, vội rụt rụt cổ.

“Đã là vô tình nhặt được, thì tất nhiên phải trả về chủ cũ.” Dương Khang thành thành thật thật lấy ra cái túi giấu trong người, lấy ra từ bên trong một mảnh vải mỏng, đưa cho Hoàng Dược Sư. Đồ vật lấy thật dễ dàng, có một lần Vương phủ được một tên trộm ghé qua, khi đó mình thừa dịp hắn không chú ý, phai người giữ chân hắn, sau đó lấy được. Nhưng nội dung bên trong thâm ảo, hơn nữa chỉ có một nửa, năm đó luyện được một nửa rồi ngưng, thật đáng tiếc. Tuy chỉ như vậy, nhưng kinh trong tay, cho dù không được đầy đủ, nhưng vẫn rất có ảnh hưởng tới võ công của mình. Tuy là giao trả lại Hoàng Dược Sư có chút đáng tiếc, nhưng coi như trả lại một nhân tình, dù sao cũng đã nhờ họ giúp đỡ.

Hoa Mãn Lâu đứng một bên, nhẹ nhàng kéo tay Dương Khang, cẩn thận bắt mạch. Trầm ngâm một lát, mới thở dài một tiếng, cái gì cũng không nói.

“Tuy có được kinh thật, nhưng cũng chỉ có nửa bộ, ta chỉ chọn lựa một vài thứ rồi mới luyện.” Dương Khang cười khổ. Thấy ánh mắt phức tạp Hoàng Dược Sư nhìn kinh văn kia, bỗng nhiên, đưa đến bên ngọn lửa đốt cháy.

Nhìn ngọn lửa chậm rãi nuốt trọn toàn bộ mảnh vải, Hoàng Dược Sư thần sắc phức tạp, nói với Hoa Mãn Lâu đang kinh ngạc: “Đây không phải bút tích của A Hành.” Quá khứ, cũng nên để nó tan thành mây khói.

“Người mất đã mất rồi, kẻ còn sống quan trọng hơn.”

Hoa Mãn Lâu trầm mặc một lát, nói một câu, như có như không, ánh mắt vô thần chậm rãi đảo qua những người ở đây.

“Người, không thể sống mãi trong quá khứ. Quá khứ đã qua, cho dù làm sai chuyện gì, không thể oán hận những gì có được ở hiện tại, mà phải hết sức bù đắp lại quá khứ.”

Dương Khang đầu tiên kinh ngạc, ngây người, sau thở dài một hơi, chấp tay từ biệt.

Mục Niệm Từ nhìn theo bóng dáng Dương Khang dời đi, lại nhìn nghĩa phụ đang ngây như phỗng sau khi nghe những lời Hoa Mãn Lâu nói, không tiếng động mà thở dài, mang theo u sầu trong cõi lòng.

Âu Dương Khắc âm trầm nhìn Quách Tĩnh, ánh mắt Quách Tĩnh chìm trong suy nghĩ sâu xa, biểu hiện ít có trên khuôn mặt cậu, biểu tình thành thực không hợp tuổi, Âu Dương Khắc nhìn mặt càng kéo dài ra.

Dương Thiết Tâm cắn răng, chấp tay từ biệt Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu, kéo Mục Niệm Từ rời đi. Chỉ trong thoáng chốc, trong miếu nhỏ còn lại sáu người.

“Dung nhi.” Giọng nói lười biếng vang lên, Hoàng Dung run lên một cái, lui lui lấy lòng đầu nhô ra sau lưng Hoa Mãn Lâu.

Xong đời!

Trong đầu Hoàng Dung chỉ còn lại đúng ý nghĩ đó. Lúc trước nàng lén lút trốn đi, lần này lại đen đủi bị bắt lại, sau vì tình huống khẩn cấp, cha sợ phụ thân mệt, nên tối qua mới không tính sổ với mình.....

Hối hận nha hối hận, Hoàng Dung vẽ mặt đau khổ đến sắp khóc.

Trên đời này còn gì đáng hối hận hơn? —— Hoàng Dung đau khổ nghĩ.

“Dung nhi ” Giọng nói vang lên, ý cảnh cáo rõ ràng.

“Phụ, phụ thân.” Hoàng Dung nhăn nhó nhìn Hoa Mãn Lâu, ánh mắt xoay xoay chuyển, sau đó lấy tay dắt Phong Quân, lấy lòng cười nói: “Cha, phụ thân, hai người sao tìm được con vậy? Thật sự là rất lợi hại.”

“Hừ, con tiểu quỷ này, chẳng lẽ con nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao? Ta nói cho con biết, ngay ngày đầu con lên bờ, bọn ta vẫn luôn biết rõ hành tung của con, con cho là mấy cửa hàng của phụ thân con để không sao?” Hoàng Dược Sư liếc mắt nhìn nàng một cái.

“A... Cha... Cha.....?” Hoàng Dung ngây người, nhất thời ử rữ. Phong Quân không đành lòng nhìn nàng sa sút tinh thần như vậy, nhưng lại không dám làm cản trước mặt Hoàng Dược Sư và Hoa Mãn Lâu, chỉ giật nhẹ tay áo Hoàng Dung, hé ra khuôn mặt cười an ủi trước mắt nàng, khiến Hoàng Dung bất giác thấy ấm áp trong lòng.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy, không phát tiếng động, tay nắm chặt tay Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu cảm nhận được, cười với hắn, tay nắm ngược lại.

“Có gì muốn nói?” Hoàng Dược Sư giọng nói lạnh lùng, liếc nhìn Phong Quân, miệng nói với Hoàng Dung.

“Cha, phụ thân, con chỉ là muốn hành tẩu giang hồ mà thôi.....” Dù sao hai người cũng chê con chướng mắt.

Hoa Mãn Lâu nhàn nhạt nói: “Cho nên không thèm tới chào chúng ta mà lặng lẽ bỏ đi? Dung nhi, không chào mà đi, ta nhớ hình như không dạy con như vậy.” Dù thế nào, Hoàng Dung là do chính mình nuôi lớn, kiểu từ biệt như vậy, Hoa Mãn Lâu không thể nào lại lạnh nhạt, mà lại cảm thấy chút bi thương.

“Phụ thân, con xin lỗi.....” Hoàng Dung cúi đầu, sắc mặt bất ngờ.

“Được rồi, được rồi.” Hoa Mãn Lâu là ai, cho dù mắt không nhìn thấy được, vẫn miễn cảm nhận ra được áy náy của Hoàng Dung, còn có, không thành thật.

Đúng, chính là không thành thật. Hoa Mãn Lâu híp mắt lại, mím môi, không nói. Trong lòng thầm than, cũng đúng, thiếu niên tính cách nông nổi là chuyện thường, lớn lên, vẫn là muốn độc lập rồi.

Hoàng Dung vẫn chuẩn êm. Không thể không nói, thấu hiểu của Hoa Mãn Lâu đối với nàng không phải chỉ là bình thường.

Buổi chiều cùng ngày, thừa dịp Hoa Mãn Lâu nằm dưới cành cây bên ngoài ngủ trưa, lúc Hoàng Dực Sư ở bên cạnh canh giữ, lén mang theo Phong Quân, kèm cả Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc cùng nhau bỏ chạy.

“Hừ, nha đầu này cũng có chút đầu óc đấy.” Còn biết túm theo Âu Dương Khắc, không một mình một người xông ra ngoài.

“Chúng đi rồi?” Hoa Mãn Lâu nửa khép mắt, chậm rãi hỏi Hoàng Dực Sư.

Hoàng Dực Sư ôm lấy thắt lưng y, để đầu y thoải mái dựa lên người mình, nghe hô hấp của hắn, chậm rãi nói: “Dung nhi cũng đã đủ lớn, Quân nhi cũng là lựa chọn không tồi.”

“Vậy Dung nhi tự mình chuẩn đi, chắc là đi giao du với kẻ xấu ở Vương phủ kia, tuy là có Dương Khang đứng sau, còn có Âu Dương Khắc bên cạnh, nhưng với chút võ công của chúng, vẫn không đủ so với những người khác. Hơn nữa kinh nghiệm của chúng.....”

“Ha ha.....” Hoàng Dực Sư cười nhẹ.

Hoa Mãn Lâu khó hiểu hỏi: “Dực Sư, đó là con gái huynh, sao huynh không lo lắng?”

“Hồi trước lúc mới bắt đầu ra ngoài hành tẩu, võ công của ta còn thấp hơn Dung nhi, nhưng vẫn một mình đi được. Giờ bên cạnh Dung nhi có Quân nhi, ta còn nói với Tiểu Tam cùng Nguyệt Ảnh, bọn nó không có việc gì làm cũng nên ra ngoài hoạt động.” Bất quá cũng nói với bọn Linh Phong, nếu không phải trường hợp nguy hiểm tính mạng thì không được ra tay, cho dù có cũng chỉ được âm thầm giúp, tuyệt không được cho chúng biết, nếu không lần rèn luyện này cũng uổng phí.

“Được, Dực Sư, cứ theo như huynh nghĩ đi.” Hoa Mãn Lâu cuối cùng vẫn là hiểu rõ Hoàng Dực Sư, không nói lời thừa, quay lại tiếp tục ngủ.

Cách nơi Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dực Sư mấy dặm, mấy người đang nhanh chóng rời đi.

“Cái kia.....” Quách Tĩnh bỗng nhiên dừng lại, mấy người đi theo cũng vội dừng, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Quách Tĩnh xin lỗi nhìn những người khác, có chút chần chờ nhìn Hoàng Dung, hỏi: “Dung muội muội, cha muội cùng Hoa đại hiệp.....”

Hoàng Dung thiếu chút nữa bị cái tên Hoa đại hiệp kia , nàng ho nhẹ một tiếng, cố ý hỏi: “Cha ta cùng phụ thân làm sao?”

Quách Tĩnh nghiêng đầu, như là cực kỳ gian nan tìm ra từ ngữ thích hợp trong đầu nói ra: “Quan hệ của bọn họ..... tốt lắm?” Đầu chỉ là tốt, cơ hồ là đến mức như hình với bóng, đến nỗi cùng vào cùng ra, hơn nữa giữa hai người trao đổi loại gian tình đầy nùng tình mật ý, không cần họ nói ra, người ngoài vừa nhìn đã biết quan hệ của họ không tầm thường. Quách Tĩnh trong thời gian ngắn ngủn ở cùng họ, thường xuyên cảm thấy đỏ mặt.

“Tốt lắm? Huynh chỉ cái gì?” Hoàng Dung cười hì hì, cố ý vui đùa hỏi lại cậu.

“Bọn họ.....” Quách Tĩnh ấp úng, nói không nên lời.

Hoàng Dung cười như không cười nhìn cậu một cái, quăng một câu: “Vô nghĩa.” Bọn họ quang minh chính đại, chẳng che dấu gì, chỉ có cái đám tự xưng nhân sĩ chính nghĩa kia không ngờ đến mà thôi.

“Cha muội với phụ thân đã thành thân rồi.” Hoàng Dung suất khí ném ra một câu, nhìn sắc mặt Quách Tĩnh thay đổi mấy lần, cuối cùng biến thành một cái .

“Hò, bọn họ.....” Quách Tĩnh như trước giật mình, ngay cả nói cũng không ra.

“Bọn họ thật sự yêu nhau, sao lại phải để ý đến thiên hạ nghĩ gì, quản thế nhân làm gì chứ?” Hoàng Dung ngạo nghễ nói. Giờ phút này khí thế nàng áp nhân, dường như có chút uy nghiêm của Hoàng Dục Sư. Mặc kệ Quách Tĩnh vẫn thất thần không biết nghĩ cái gì, Hoàng Dung dẫn đầu đi trước, Phong Quân liếc mắt nhìn cậu một cái, không nói gì, cũng đi theo đằng sau.

Quách Tĩnh ngơ ngẩn, bị Âu Dương Khắc mang đi, cũng theo sau.

“A Lâu.....” Giọng nói trầm thấp dịu dàng truyền đến, xuyên qua ***g ngực, mang theo rung động hơi thở.

“Ừm.....” Mơ màng trả lời một tiếng, sao gần đây ngủ nhiều như vậy? Rõ ràng còn chưa đến mùa đông.....

“Tiếp theo, ngươi muốn làm gì?”

“Ta trước muốn tìm Hồng Thất cùng Âu Dương.....”

“Sau đó sao?” Giọng nói trầm thấp tiếp tục đổ.

Hoa Mãn Lâu cọ cọ vai Hoàng Dục Sư, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người y, bên người là hơi thở ấm áp, vui sướng thở ra, thoải mái nói: “Tới Hoa Sơn, thăm lại chốn cũ... Sau đó... Về nhà.....” Nói đến âm cuối, ý thức lại mờ mịt, tinh thần lại dần tan rã.

“Vậy... Dục Sư muốn... đi đâu?... Khò khò.....”

“.....”

Hoàng Dục Sư cúi đầu nhìn người đang yên lặng ngủ, khéo miệng hơi cong lên, in lại một cái hôn trên trán y.

Nơi ta muốn đi, cũng chỉ có bên cạnh ngươi.

64. Chương 56

Giang Nam Gia Khánh.

Quách Tĩnh mang theo Âu Dương Khắc, Phong Quân theo sát Hoàng Dung, đoàn người một trước một sau đi tới lầu Túy Tiên ở Gia Khánh, cùng tới địa điểm gặp mặt với Giang Nam thất quái.

Chỉ thấy không khí thật trầm lặng, chuyện xảy ra lúc trước, khiến lòng mọi lưu lại ám ảnh.

Dương Thiết Tâm ban đêm xông vào vương phủ, cho dù có Dương Khang ở trong sắp xếp, cho dù Hoàng Dung cùng Phong Quân đã lừa dẫn mấy cao thủ rời đi, cho dù có Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc ở bên cạnh hộ tống, cho dù may mắn gặp được Khâu Xử Cơ đang đi tìm Dương Khang như đã hẹn, vẫn không thoát được kết cục cùng Bao Tích Nhược tự sát.

Dương Khang cả người đỡ đỡ, bị thống mất đi song thân, hơn nữa song thân còn là bị dương phụ mình yêu thương bức tử.

Một bên là quan hệ huyết thống, một bên là dương phụ dưỡng dục mình, cân cả hai bên, đều nặng như nhau, không thể bắt công một bên, cũng không thể chọn lấy một.

Dương Khang đứng trước thi thể hai người vẫn ôm chặt lấy nhau, nhận được ánh mắt đau xót chất vấn của Hoàn Nhan Hồng Liệt, mặt không chút thay đổi, sắc mặt tái nhợt, trong chớp mắt, Quách Tĩnh nghĩ y sắp khóc.

Khâu Xử Cơ cũng đau lòng một chút, an ủi vài câu, hỏi Quách Tĩnh vài chuyện, rồi vội vàng rời đi, chạy tới chỗ hẹn với Giang Nam thất quái. Quách Tĩnh mơ hồ nhìn theo bóng Khâu Xử Cơ, mới vừa rồi tai nghe thấy ông ta nói lời khinh miệt với Bao Tích Nhược, trong lòng không nhịn được phản cảm. Nhíu mày, nhìn Dương Khang vẫn ngơ ngác đứng một bên, thở dài một tiếng, trong lòng lo sợ không yên.

“Hiền đệ.....” Quách Tĩnh chậm rãi không biết nói gì cho phải. Rõ ràng cho dù là Phong Quân hay là Hoàng Dung hay là Âu Dương Khắc hay là Mục Niệm Từ, tài ăn nói của họ so với bản thân vẫn tốt hơn mình, ách, được rồi, Mục Niệm Từ đã khóc đến không nói nổi, nhưng so với cậu, ba người kia vẫn có thể khuyên giải an ủi Dương Khang, sao cứ lôi mình ra chứ?

“Người chết không thể sống lại, giờ nên tìm một nơi để hảo hảo an táng bọn họ.....” Quách Tĩnh giật giạt tay áo Dương Khang, lo lắng nhìn người như sắp bị gió thổi cũng ngã, thật cẩn thận nói.

Dương Khang đỡ dẫn gật gật đầu, mấy người ở trong rừng cây chọn một nơi thanh u, cùng nhau chôn cất hai người. Mục Niệm Từ cùng Dương Khang đổi thành áo tang màu trắng, đơn giản dập đầu.

Dương Khang ngơ ngẩn đứng trước mộ, mặt như trước không thay đổi. Mục Niệm Từ trước mộ vừa hóa vàng vừa khóc, Hoàng Dung tất nhiên chỉ có thể ở bên cạnh an ủi cô.

“Bọn họ sống không thể cùng chôn, nhưng sau khi chết có thể cùng huyết.....” Dương Khang trắng bệch nghiêm mặt, quay đầu: “Khi ta còn nhỏ, điều nương ta tâm niệm niệm là cha đến tìm bà, hiện tại xem như đã đạt được nguyện vọng.” Cúi đầu nhìn thoáng qua, Dương Khang lại nói: “Người xem, trên mặt mẹ ta vẫn còn cười đó.” Nụ cười ảm đạm, biểu tình yếu ớt, còn có ánh mắt truyền tới một mảnh hoang vu, người trước mắt, tựa hồ bị tất cả những chuyện vừa xảy ra đánh gục, cũng chỉ còn lại thể xác trống rỗng.

Quách Tĩnh nhìn Dương Khang, nhất thời một trận đau lòng, bản thân khỏe mạnh cũng ươn ướt, không biết lấy đâu ra dũng khí, ôm chặt đầu Dương Khang vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Chịu đựng không khóc như vậy, sẽ rất khó chịu..... khóc ra, mới không nghẹn đến hủy hoại chính mình.” Hít sâu một hơi, lại nói tiếp, như khi mẫu thân dỗ dành mình nói: “Khang nhi, ngoan.....”

Dương Khang cảm thấy bản thân hẳn là vẫn ở trong mộng, nhưng trong cơn mơ này, vì sao lại thật như vậy? Giống như bị tắm trong nước lạnh, thống khổ không thể hô hấp, cả người lạnh thấu xương. Nhìn thấy cha mẹ ruột tự vẫn ngay trước mắt, bị dưỡng phụ yêu thương mười mấy năm nhìn bằng ánh mắt đầy oán hận, trong nháy mắt, linh hồn y như rời ra, lạnh lùng nhìn xung quanh, nhìn dưỡng phụ rời đi, ngay cả một lần quay đầu lại cũng không có nhìn thấy Khâu Xử Cơ hiệp cốt chính nghĩa, xin lỗi cha để mình mà vẫn không giấu được loại cảm giác cao cao tại thượng, đối với mẹ ruột mình nói những lời không giấu được khinh miệt nhìn thấy người mình vừa quen biết không lâu, thậm chí một ngày trước mới nhận làm bè bạn, quan tâm lo lắng cho mình, nghe thấy những lời miệt thị với cha mẹ mình mà phản bác ra tiếng, nơi chốn giữ gìn.

Dương Khang bỗng cảm thấy thật buồn cười, đây là cái thế giới gì vậy? Lòng y như bèo trôi vậy, phiêu đảng không trung, không nơi đặt chân. Cho tới —— rơi vào một cái ôm ấm áp.

Nghe Quách Tĩnh dịu dàng dỗ mình, cõi lòng mệt mỏi như cuối cùng cũng tìm được nơi dựa vào, nghiêng người tới.

Dương Khang buông thả bản thân, thả lỏng dựa vào lòng Quách Tĩnh.

..... Cứ như vậy một đêm, để y nghỉ ngơi một chút, cái gì cũng không nghĩ tới.....

Xa xa, Phong Quân liếc liếc nhìn Âu Dương Khắc, theo ánh mắt nhìn hai người đang ôm nhau, hỏi: “Âu Dương ca ca, huynh không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?” Âu Dương Khắc giọng nói bình tĩnh như trước nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau, chỉ là nắm tay đang gồng lên đang bán đứng tâm tình hẳn, “Người ta yêu sẽ không làm ta thất vọng.”

“À?” Phong Quân cười như không cười nhìn hắn. Phong Quân vô tội nói: “Đệ chỉ muốn hỏi huynh không lo sẽ có truy binh đuổi tới sao.” Làm sao vậy, chưa đánh đã khai, lo lắng Quách Tĩnh bên ngoài.....?

Rầm một tiếng, Âu Dương Khắc ở trên thân cây đáng thương bên cạnh để lại một cái lỗ. Phong Quân ngừng một chút, nuốt một cái, nhất thời có chút không yên. Cha chú bọn họ quan hệ tốt như vậy, Âu Dương Khắc hẳn sẽ không hạ độc thủ với cậu đi?

Âu Dương Khắc chậm rãi quay đầu, nghe răng cười với cậu, răng nanh trắng trắng phản xạ ánh sáng khiếp người. Ngay lúc Phong Quân sợ tới mức sắp bỏ chạy, Âu Dương Khắc dịu dàng nói: “Huynh nghe Hoàng Dung nói, đệ quá nhỏ, cho nên không nằm trong danh sách những người muội ấy chọn làm chồng.”

Ngay giữa hồng tâm.

Phong Quân oán hận trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc, tức giận tới không nói ra nổi, càng nhìn càng thấy cái khuôn mặt cười kia đáng ghét. Khẩu Phật tâm xà, trong ngoài bất nhất, làm bộ làm tịch, sói đội lốt cừu.

Giống y hệt chú hần, khó trách người kia vẫn hay nói với mình gặp phải đàn ông nhà Âu Dương là phải cẩn thận, bọn họ không chỉ keo kiệt âm hiểm gian trá giảo hoạt mà còn làm bộ làm tịch.

“Được lắm, huynh giỏi, cẩn thận vợ ôm người khác, đến lúc đó khóc cũng không có chỗ khóc đâu.” Phong Quân cắn răng bỏ lại một câu như vậy, liền xoay người đi chỗ khác tìm nương tử tương lai nhà mình. Nói đùa chắc, kế hoạch truy thê của cậu còn chưa hoàn thành, cho dù là nam hay nữ, cậu cũng không cho phép kẻ nào thừa cơ nhảy vào. Trên khuôn mặt trẻ con của Phong Quân, là biểu tình thành thực không hợp tuổi.

Hoàng Dung, nhất định là của cậu.

Lúc này Hoàng Dung đang ở bên an ủi Mục Niệm Từ, bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, hắt xì một cái. Nàng xoa xoa cái mũi, lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ cha với phụ thân đang mắng mình đi không chào sao?

Buổi sáng ngày kế, trên mặt mọi người đều là mỗi một, nhìn lẫn nhau, không khỏi cười khở. Quách Tĩnh nhìn Dương Khang, trên mặt có chút ngạc nhiên. Đêm qua họ ôm nhau ngủ, ở trước mộ, nghe Quách Tĩnh kể về cuộc sống ở đại mạc lúc trước, Dương Khang cũng nói về cuộc sống ở vương phủ. Không biết từ khi nào lại ngủ mất. Buổi sáng ngày kế tỉnh lại, liếc mắt một cái đã nhìn thấy gương mặt đang ngủ của Âu Dương Khắc.

Vốn là không có gì, nhưng nhìn thấy khuôn mặt cười dịu dàng của Âu Dương Khắc, trong mắt còn ẩn chứa một mặt sóng to gió lớn, Quách Tĩnh bỗng có cảm giác kinh hồn táng đảm.

“Hiện đệ, đệ tiếp theo làm gì?” Quách Tĩnh thân thiết hỏi.

Dương Khang sắc mặt tái nhợt, nhìn cậu thật lâu, thật lâu mới nói: “Niệm Từ là nghĩa nữ của cha ta, giờ là nghĩa muội của ta, ta muốn thay nàng tìm một chỗ tốt gả đi.” Không thấy sắc mặt Mục Niệm Từ sau khi nghe những lời ấy càng thêm tái nhợt, hoặc là thấy nhưng cố ý giả vờ không biết, Dương Khang nhìn Mục Niệm Từ, nói: “Chúng ta trước tìm một chỗ, yên ổn lại đã.”

Mục Niệm Từ mặt tái nhợt nghiêm túc lại, gật đầu một cái, nội tâm phức tạp. Nàng là một nữ nhân gia, không giống như Hoàng Dung theo đuổi những mục tiêu lớn, cho dù từ nhỏ đã hành tẩu giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, nhưng quy tắc tam tông tứ đức, vẫn khắc sâu vào xương tủy. Cho dù ái mộ Dương Khang, đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp.

“Hẹn Túy Tiên lâu, ta sẽ không đi.” Dương Khang hít thật sâu, lấy từ trong ngực một thanh ngọc đao, nói: “Chuôi đao nhỏ này, người giao cho Khâu đạo trưởng.” Nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Quách Tĩnh, Dương Khang giọng điệu châm chọc: “Nói với ông ta, đệ tử Dương Khang không ra gì, phải ở lại trông trước mộ của người đàn bà không sạch sẽ trong miệng ông ta, không có thời gian để ý tới cái ước hẹn nhảm chán của bọn họ, muốn đánh thì tự mình đi mà đánh, đừng luôn tự cho mình là đúng, cho rằng mình là danh môn chính phái là giỏi.”

“Hiện đệ.....”

“Không cần nói nữa, ta còn phải quay về vương phủ. Phong thư này người giúp ta giao cho Khâu đạo trưởng.” Giọng nói Dương Khang mang theo mỗi một: “Chờ sau khi ta dàn xếp ổn thỏa, ta liền rời đi. Chuyện này là việc cá nhân của ta, ông ấy dù sao cũng đã nuôi ta mười mấy năm, đủ quan tâm. Các người không cần nhúng tay vào.”

Không có phản bác hay khuyên bảo gì như trong dự kiến, cho dù là Quách Tĩnh hay là Hoàng Dung, thậm chí là Âu Dương Khắc cũng vậy, chỉ im lặng không nói gì, ánh mắt không có trách cứ, chỉ có thấu hiểu. Trong lòng Dương Khang nhất thời ảm áp.

“Vậy, hiện đệ bảo trọng, có thời gian chúng ta gặp lại.” Quách Tĩnh khép mở miệng, nhưng lại không nói gì khác. Âu Dương Khắc kéo tay cậu, nói với Dương Khang: “Tây Vực Bạch Đà sơn trang, ta và Tĩnh Nhi về sau sẽ định cư ở đó.”

Dương Khang nhìn chằm chằm, Quách Tĩnh nhất thời có cảm giác đao kiếm đang giao tranh, rung mình một cái. Lúc này Âu Dương Khắc cùng Dương Khang mới thu lại ánh mắt giết người. Dương Khang lại nhìn Quách Tĩnh, chấp tay nói: “Về về sau, tại hạ nhất định sẽ tự mình tới cửa bái phỏng.” Ở hai chữ “nhất định” kia nhấn mạnh, ánh mắt nhìn thẳng Âu Dương Khắc. Nhất thời, sấm chớp nổi lên.

“Cái kia.....” Quách Tĩnh muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói thế nào, đành phải ném ánh mắt cầu cứu Hoàng Dung.

“Đào Đào Hoa, phụ thân cùng cha ta nhất định rất vui nếu người đi tìm họ.” Xoay người trợn trắng mắt, không nói gì nhìn hai người bên kia đang giết nhau bằng mắt, Hoàng Dung mở miệng. Không ngờ Dương Khang nhìn nàng một cái, gật đầu.

Chuyện xảy ra tiếp theo, thật sự là kẻ khác không chịu đựng nổi.

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi là hộp bản thảo Nguyệt Nguyệt xinh đẹp, một năm này đã được mọi người chiều chuộng, mọi người vui vẻ đi, mấy ngày này được nghỉ, tên Nguyệt Nguyệt kia sẽ mỗi ngày vất vả cần cù viết nốt, trong vòng một tuần, Đào Hoa có thể kết thúc, nhưng mà, quá trình sẽ ngắn gọn, kết cục là HE, vì vậy mong quý vị khoan hồng độ lượng, đừng đánh tôi.....

65. Chương 57

Không còn ai muốn nhớ lại ngày hỗn loạn đó, đoạn ký ức hỗn loạn u ám.

Khi Giang Nam thất quá nhìn thấy Âu Dương Khắc đi cùng Quách Tĩnh cho rằng cậu đã theo tà phái, Kha Trấn Ác thậm chí tức giận tát Quách Tĩnh, nhưng bị Âu Dương Khắc cản lại, nói lung tung châm chọc họ một loạt, đem người tức đến xanh mặt, lại không thể động thủ. Cho dù Quách Tĩnh ở bên khuyên giải, cũng không có mấy hiệu quả, tức đến cứng ngắt nha.

Mà khi phong thư cùng đao ngọc của Dương Khang đưa tới chỗ Khâu Xử Cơ, Khâu Xử Cơ nháy mắt nổi trận lôi đình, liền gào lên muốn đi giáo huấn tiểu súc sinh Dương Khang, rồi vội vàng rời đi, ngay cả Quách Tĩnh cũng không cản được, đành hy vọng Dương Khang đã sớm rời đi.

Giang Nam thất quá thấy luận võ không thể bắt đầu, nghĩ giờ Lý Bình (Mẹ của Quách Tĩnh) còn đang ở đại mạc, thêm trực giác phụ nữ của Hàn Tiểu Oánh, đã sớm cảm giác được Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh lúc đó có chút không đúng, lại cũng không nói được gì, luôn cảm thấy nên để Quách Tĩnh sớm thành thân một chút. Vì thế nói với Quách Tĩnh: “Tĩnh Nhi, giờ luận võ đã bị hủy bỏ. Hôn ước của con với Hoa Tranh trước đó, đến lúc nên thực hiện rồi.” Khi nói chuyện, ánh mắt như có như không nhìn về phía Âu Dương Khắc.

Quách Tĩnh nhất thời sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm lại thả, thả lại nắm, nghẹn đỏ mặt. Âu Dương Khắc ở bên cạnh, có chút đau lòng dị thường.

Hắn sao có thể khiến cậu khổ sở chứ? Âu Dương Khắc vừa định nói, lại bị Quách Tĩnh nghiêm khuôn mặt tái nhợt kéo lại lắc đầu.

“Con không cưới Hoa Tranh.” Sắc mặt Quách Tĩnh tái nhợt, kéo chặt tay Âu Dương Khắc, lại kiên định như trước nói: “Người con thích là huynh ấy, cho dù huynh ấy là nam.”

Một câu nhất thời khiến không khí nổ tung như trong nồi chảo, Kha Trấn Ác kinh ngạc tức giận muốn đánh chết Quách Tĩnh, Hàn Tiểu Oánh rốt cuộc là tâm địa mềm mỏng hơn, lôi kéo Kha Trấn Ác khuyên nhủ Quách Tĩnh quay đầu là bờ, nhưng ánh mắt vẫn mang theo bi ai cùng không thể tin. Quách Tĩnh chỉ quật cường quay đầu nói hai câu: “Người con thích là huynh ấy, muốn gả muốn kết hôn, cũng là với huynh ấy, con không muốn Hoa Tranh.”

Đám Kha Trấn Ác, Nam Hi Nhân, Chu Thông đều tức giận vung tay đánh về phía Quách Tĩnh, Âu Dương Khắc cả kinh vội phát tay che chở Quách Tĩnh.

Chuyện hết thầy đều trở nên không thể khống chế.

Trong hỗn loạn, Quách Tĩnh không biết là bị vị sư phụ nào đánh trúng một chưởng thật mạnh, Âu Dương Khắc thậm chí không kịp ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quách Tĩnh học máu quý xuống đất.

Máu tươi nhuộm đỏ tuyết y của Âu Dương Khắc, Âu Dương Khắc ôm chặt Quách Tĩnh, bi thương gào thét, trong lòng hối hận vạn phần. Hắn không nên, không nên vì lòng tham và dục vọng độc chiếm của bản thân,

không nên vì bản thân muốn ở cùng cậu mà xem nhẹ khó xử của Quách Tĩnh, buộc cậu phải thừa nhận mình.....

Hắn tự cho là đúng, quá tự tin, cũng liền trở nên tự đại.....

Ngay khi Quách Tĩnh học máu ngã xuống, dù sao, Quách Tĩnh cũng là đứa nhỏ bọn họ nuôi dạy vài chục năm, ngay lúc bàn tay đánh tới trước ngực, Kha Trấn Ác cũng đã hối hận.

Sắc mặt Quách Tĩnh đã trắng như giấy, chỉ thấy cậu dựa vào người Âu Dương Khắc, nỗ lực cố gắng dập đầu ba cái trước Giang Nam thất quái. Quách Tĩnh dứt quãng nói: “Sư phụ, là Tĩnh, Nhi bất hiếu, Hoa Tranh, con, con vẫn, không muốn.....”

“Không cần nói nữa, Tĩnh Nhi.” Âu Dương Khắc ôm chặt lấy Quách Tĩnh, trái tim đập loạn cơ hồ không thể bình tĩnh lại. [có phải do hơn 1 năm không ed truyện này nên đột nhiên tui muốn thấy Âu Dương Khắc làm thụ không nhỉ?...]

“Không, không sao.” Quách Tĩnh trấn an Âu Dương Khắc, mặc kệ hắn đỡ mình đứng lên, quay đầu nói với Giang Nam thất quái: “Là đồ nhi, đồ nhi bất hiếu, đồ nhi sẽ..... đi tìm mẫu thân, cùng Đại hân, giải quyết, chuyện này.” Nói xong liền rơi vào trạng thái bán hôn mê.

Thân thể run rẩy khiến Âu Dương Khắc nhất thời cái gì cũng không biết, ép bản thân bình tĩnh lại. Đỡ Quách Tĩnh đi ra ngoài, một bên canh chừng phát tín hiệu cho người của mình.

“Đứng lại!” Âu Dương Khắc quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Kha Trấn Ác vừa lên tiếng.

Kha Trấn Ác bị ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn, như con ếch bị rắn nhìn chằm chặp, nhất thời lời nói cứng lại: “Người, người muốn dẫn Tĩnh Nhi đi đâu?”

“Đương nhiên là về nhà, chẳng lẽ người nhà của ta cũng sẽ bị người đánh chết sao?”

“Buông, Quách Tĩnh nói thế nào cũng là đệ tử của chúng ta, thả nó xuống.”

“Buông? Buông ra để các người đánh chết đệ ấy sao? Nghĩ cùng đừng nghĩ,” Âu Dương Khắc giận dữ hét, bước chân không ngừng.

Kha Trấn Ác tức đến muốn học máu: “Người rốt cuộc là ai?”

Âu Dương Khắc hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Tại hạ Tây Vực Bạch Đà sơn trang Âu Dương Khắc, Tĩnh Nhi sẽ cùng ta định cư ở đó.”

Kha Trấn Ác bị sát khí cùng lời nói sắc bén của Âu Dương Khắc chèn ép, nhất thời nói không nên lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn Âu Dương Khắc mang Quách Tĩnh đi xa, cùng một thiếu niên thiếu nữ tập hợp, vội vàng rời đi.

Thân thể Âu Dương Khắc ôm chặt trong ngực kia dần dần mất đi độ ấm, trong lòng dị thường hỗn loạn, cho dù đã dùng tới linh dược đảo chủ đảo Đào Hoa tặng, Quách Tĩnh cũng chỉ miễn cưỡng kéo dài một hơi, hết thấy cũng chỉ có thể trông cậy vào người thừa kế Phong Cốc là Phong Quân.

Phong Quân như là cảm nhận được lo lắng của Âu Dương Khắc, tự tin cười an ủi hắn nói: “Âu Dương ca ca, không cần lo lắng, chỉ cần còn một hơi, đệ cũng có thể cướp người với Diêm Vương.”

Âu Dương Khắc không đáp lại, chỉ ôm chặt Quách Tĩnh, bước chân nhanh hơn tới nơi muốn tới.

Phong Quân vẻ mặt đau khổ, trong miệng thầm nói: “Lại một tên coi thường mình.”

Hoàng Dung vỗ vỗ vai thẳng nhóc não hạt dưa, an ủi nói: “Huynh ấy chỉ là lo cho Tĩnh ca ca thôi, không phải không tin đệ.”

Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn bóng người phía trước, trong lòng không yên, thở dài.

Chỉ mong, bọn họ cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ, được hạnh phúc.

Về phần mình, Hoàng Dung nhìn thoáng qua kẻ vẫn luôn dính chặt lấy mình, hiện tại Phong Quân đã có chút ra dáng nam nhân, giặt mình như lại thấy được một đứa nhỏ túm chặt lấy váy áo mình, mỉm cười thật tươi với nàng.

Thân thể thẳng nhóc này vừa đủ, vẫn phù hợp làm một phu quân, không phải sao?

“Bọn chúng như thế, A Lâu, người không nhúng tay sao?”

“Không.” Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt mang theo sầu bi: “Đây là con đường mà chúng lựa chọn, Quách Tĩnh lúc trước cũng đã quyết định phải làm như vậy, chính thẳng bé cũng biết hậu quả là gì.”

Cúi đầu thở dài, Hoa Mãn Lâu dùng khinh công rời đi trước, cười thật tươi với Hoàng Dược Sư, nói: “Tung tích Huyền Thanh đã tìm được rồi, Âu Dương nhất định sẽ hiện thân. Chúng ta đi thôi. Dù sao có Quân Nhi ở cạnh, Nguyệt Ảnh cùng Linh Phong đã ở phía trước chờ, Dung Nhi sẽ không gây ra đại họa gì đâu.”

Hoàng Dược Sư đứng thật lâu rồi mới lấy chiêu thức tuyệt vời nhất bay về phía nam từ phía trước, cho dù qua nhiều năm như vậy, người này vẫn là một bộ dáng ấm áp như cũ, vẫn như trước..... làm hấn quyến luyến.

Nhanh chóng đuổi theo y, sóng vai mà đi, cùng nhau đi [hay là để “bay”? Mặc dù nghe nó có hơi...] giữa không trung rộng lớn. Hoàng Dược Sư bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Giang Nam thất quái vẫn đang náo loạn như trước, không khỏi lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Chỉ lo chút hư danh cùng trời buộc, kẻ bị mấy thứ đó che mắt ngược lại không nhìn thấy những thứ quan trọng hơn. Hừ, hấn chờ bọn chúng hối hận.

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi vẫn là hộp bần thảo Nguyệt Nguyệt đáng thương, giờ tên Nguyệt Nguyệt kia hấn là đang đánh một giấc, mỗi đáng thương vẫn đang công tác, một năm mới đã sắp đến, xin hỏi mọi người muốn thấy một phiên ngoại thể nào? Nhất là trong lễ tình nhân đầu năm?

66. Chương 58

Ở sâu trong rừng núi, cây cối xanh um tươi tốt, một chút cũng không có người ở, lại có chút quỷ dị, ở sâu bên trong lượn lờ một mặt khối trắng, mang theo mùi hương mê người, hấp dẫn mấy con sâu tham lam tới bụng quay cuồng. Hoa Mãn Lâu có chút đau đầu hỏi: “Dược Sư, huynh nói, khu rừng này lớn như vậy, muốn tìm Huyền Thanh cũng không phải là chuyện dễ không phải sao?”

Hoàng Dược Sư cười bí hiểm nói: “A Lâu, người cứ yên tâm, chỉ cần tin tình báo chính xác, tên hoa ăn mày [ý nghĩa tương đương “hoa công tử”

, chỉ mấy anh trai mặt đẹp như hoa... < tui=”” bìa=”” đó,=”” không=”” tra=”” đc=”” nghĩa=”” “hoa=”” công=””>

OTL] đó thật sự chạy tới đây, vậy thì ta tất nhiên có cách khiến hấn tới tìm ta.”

Hoa Mãn Lâu như là nghĩ tới cái gì, khóe môi cong lên, chẳng lẽ là như vậy? Hoàng Dược Sư mỉm cười nhìn y, vuốt cằm nói: “Nếu người muốn như vậy, bọn ta vẫn còn chút đó.”

Hồng Thất ảo não ôm chặt bụng, hấn tức nha, vì sao mình không chuẩn bị kỹ lưỡng rồi hăng chạy vào rừng sâu, vậy mà lại không mang theo đồ ăn, mấy thứ linh tinh khác cũng không có, bản thân bị người kia chiều thành quen, hiện tại ngay cả nổi lửa nướng đồ cũng không làm được. Ba ngày, suốt ba ngày, hấn chính là dựa vào quả đại ăn chống đói, nửa hạt cơm cũng không có. Hấn cũng có thử qua bắt một ít động vật hoang, nhưng là, ăn được tới một nửa, mấy năm gần đây bị người nào đó chiều hư dạ dày, thiếu chút nữa ngộ độc, hại hấn lúc sau ngay cả thử cũng không dám, chỉ có thể để mặc đói bụng như vậy. Vì thế Hồng Thất Công bị phần, mẹ nó, sớm biết chỗ này một người cũng không có, hấn sẽ không xông vào đây, cho dù bị tên khốn kiếp kia giữ trên giường nằm ba ngày vẫn tốt hơn ở trong này đói ba ngày..... Ách, mẹ nó, cái nằm không nằm, mẹ nó, ông đây đói tới hén mê cũng là tại hấn. Nhưng mà, bụng thật sự rất đói, Hồng Thất Công vỗ về cái bụng đang kháng nghị, ai oán nghĩ: chẳng lẽ giờ vừa chạy đi lại chạy về, sau đó bị hấn làm đến không xuống được giường sao? (khụ khụ tóm lại, chúng ta có thể biết được, người nào đó đang giận đối với người nào đó.....) Bỗng nhiên, một trận mùi hương mê người truyền đến, Hồng Thất không khỏi rung mình, trong mắt phát ra ánh sáng sắc nhọn. Ở chỗ không một bóng người này, sao lại có mùi đồ ăn? Chỉ sợ là có quỷ. Nhưng là, Hồng Thất vỗ vỗ cái bụng cồn cào, hạ quyết tâm, lủi tới chỗ phát ra mùi hương. Hoàng Dược Sư chuyên tâm nướng thịt, Hoa Mãn Lâu ngửi mùi thịt nướng mê người, tai nghe thấy có người nuốt một

ngụm nước miếng lớn, không khỏi buồn cười. Lúc này giữa rừng cây truyền đến tiếng xào xạc, một bóng người chớp mắt xuất hiện trên tảng đá đối diện Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu, vươn tay tới, bắt lấy xiên thịt nướng. “Ba!”

Hoàng Dược Sư đập tay hân, đem thịt nướng trong tay hân cứu ra, khinh bỉ liếc mắt nhìn cái kẻ cả người rách nát, bần hê hê một cái, cao ngạo nói: “Thịt nướng của ta không phải một con chó một con mèo trên đường có thể ăn.”

Ghét bỏ nhìn khuôn mặt dơ bẩn bị bùn dính đến đen thui, lại quay ra ngắm ngắm Hoa Mãn Lâu như thiên tiên phiêu phiêu ngay ngắn ngồi một bên. Gật đầu, vẫn là nhà mình tốt nhất. Người nợ tử thân rứt tay lại, đáng thương hê hê nhìn về phía Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu cảm nhận được cổ oán khí mãnh liệt kia, không khỏi buồn cười lắc đầu, có chút cẩn thận hỏi: “Huyền Thanh, người lần này làm sao vậy? Rốt cuộc trốn hán bao lâu.”

“Ta lần này bỏ nhà đã ba tháng.....”

Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu không khỏi lấp bắp kinh hãi, ba tháng? Sao lại lâu như vậy? Trước kia nhiều nhất cũng chỉ nửa tháng là không sao, lần này sao lại? Huyền Thanh bĩu môi, mắt cũng không nhìn xiên thịt nướng đầy mùi thơm, buồn nói: “Là hán không nói lý, rõ ràng hán gần đây bận rộn nhiều việc, nhưng không hiểu hán phát điên cái gì, bắt ta không được đi đâu, còn sống chết không cho ta trở về Cái Bang, ta, ta bỏ nhà.”

Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu lập tức hiểu ra, lại là vấn đề của vợ chồng già. Lúc trước Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong có ước định, Hồng Thất Công tuyển chọn xong Bang chủ mới xong xuôi sớm một chút, đợi đến giờ là đã có thể thoái ẩn giang hồ, bầu bạn cùng Âu Dương Phong. Nhưng là Cái Bang rất lớn, muốn tìm một người thích hợp làm Bang chủ là rất khó, vì thế chuyện liên cứ bị kéo dài như vậy. Vốn hằng năm nửa thời gian là Huyền Thanh, nửa còn lại là Hồng Thất, nhưng những năm gần đây chiến sự khẩn cấp, Hồng Thất căn bản không dành được nhiều thời gian cho Âu Dương Phong. Vì thế, liên xuất hiện chuyện trốn nhà ba tháng này. “Vậy, các người sao lại tìm ta?”

Trong giọng nói khó nén được thất vọng. Hoa Mãn Lâu thấu hiểu cười, tay cầm thịt nướng, đưa cho Hồng Thất, nói: “Ăn trước đi.”

Cảm giác được Hồng Thất đoạt lấy thịt nướng, bắt đầu ăn như hổ đói, Hoa Mãn Lâu tiếp tục nói: “Dung Nhi chạy đi, bọn ta cũng muốn tới thăm các người. Hiện tại giang hồ rất thú vị.”

Hồng Thất đang ăn, lại thấy Hoàng Dược Sư cười như không cười nhìn mình, nhất thời cảnh giác. Nếu là trước kia, là cái thùng dấm chua Đông Tà này, mình tuyệt đối không dám khinh địch như vậy... cảm... lấy..... Hồng Thất mở to hai mắt cảm nhận được bản thân cả người vô lực, thần trí dần rời rạc, kinh ngạc nhìn chằm chằm Hoàng Dược Sư, hỏi: “Người, người bỏ thuốc?”

Tay chân một bên không thể khống chế buông thông xuống, vốn theo tính cách của hán, chắc chắn sẽ vừa ăn vừa vận công, đảm bảo an toàn cho bản thân, nhưng Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu là bạn tri kỷ của hán, hơn nữa thịt nướng là nhận từ tay Hoa Mãn Lâu, cho nên hán liền không cảnh giác ăn luôn. Nhưng thuốc này hiệu quả nhanh, đợi đến khi hán vận công thì đã muộn. Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nghe tiếng Hồng Thất ngã xuống đất, quay đầu sắc mặt không vui nói: “Dược Sư, huynh rốt cuộc muốn làm gì?”

Rốt cuộc là bỏ thuốc vào lúc nào vậy? Hồng Thất thần trí còn chưa hoàn toàn mơ hồ nghe thấy, trong đầu chỉ còn lại một câu: Quả nhiên, Hoàng Dược Sư đủ âm hiểm, cho dù Hoa Mãn Lâu ở cạnh, Hoàng Dược Sư vẫn sẽ xuống tay với mình..... Đối mặt với nghi ngờ của Hoa Mãn Lâu, Hoàng Dược Sư chỉ nhún vai: “Nếu không làm như vậy, người cho là tên ăn mày này sẽ ngoan ngoãn trở về sao?”

Hán sớm nhìn ra khi Hồng Thất nhìn thấy người đến là họ, đã lộ ra nhè nhẹ nhớ nhung cùng thất vọng. Hơn nữa, Hoàng Dược Sư ghét bỏ nhìn bộ dạng Hồng Thất cả người bần hê hê, lại nhìn nhìn thịt nướng bị rơi ở một bên, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi: Hừ hừ, dám vọng tưởng thịt nướng ta dành riêng cho A Lâu..... Có thể nói, lòng dạ hẹp hòi bao che khuyết điểm có thù tất báo của Hoàng Dược Sư, theo số tuổi tăng lên càng ngày càng gia tăng. Chỉ có thể nói, Hồng Thất Công, đáng đời người xúi quẩy không nhận ra bộ mặt thật của Hoàng Dược Sư..... Khi Hồng Thất tỉnh lại, liền phát hiện bản thân đang nằm trên sàn nhà trong một căn phòng, Hoàng Dược Sư ngồi ngay ngắn bên trong, tinh tế phẩm trà.

Hồng Thất không khỏi bất đắc dĩ thở dài, sao tính tình Đông Tà vẫn như vậy, không để mình lên giường còn chưa tính, còn trực tiếp ném mình xuống đất. Theo bản năng, Hồng Thất hỏi một câu: “A Lâu đâu?”

Hai người kia vẫn luôn như hình với bóng, sao lần này lại thiếu một. Hoàng Dược Sư chỉ lạnh lùng liếc hắt một cái, hừ một tiếng, tầm tình tựa hồ có chút không tốt. Hồng Thất coi như không thấy bĩu môi, vỗ vỗ người đứng lên, cảm thấy nội lực lúc này mới từng giọt từng giọt ngưng lại, không khỏi kinh dị hỏi: “Đông Tà, độc của ngươi càng phát càng lợi hại.”

“Đó là mê dược chuyên dùng cho chó nhà ta.”

Hoàng Dược Sư ác độc nói. Hồng Thất mặt nhăn mày nhú, nhưng là nhìn ánh mắt hắt liếc ra. Xem ra Hoa Mãn Lâu có mâu thuẫn với hắn, cho nên tìm mình xả giận? Hơn nữa, Hoàng Dược Sư, nhà người nuôi chó lúc nào? Hai năm nay ngay cả bóng dáng một con chó cũng không thấy. Người đi mà lừa quỷ! Hoàng Dược Sư bỗng nhiên vươn tay tóm lấy Hồng Thất, âm trầm cười: “Hừ, đợi đã, đừng có kêu quá lớn.”

Sau đó kéo hắn thi triển khinh công, xoay người đi ra ngoài. “A! Người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đương nhiên là tới chỗ người kia.”

“A a a! Không muốn! A Lâu, cứu mạng nha.....”

“Người kêu đi, kêu đến vỡ họng cũng không ai tới cứu người đâu.”

“Hoàng Dược Sư, người đừng có để bị rơi vào tay ta..... A!”

“Hừ, ta chờ người!”

“A! Cứu mạng a!”

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi vẫn là Nguyệt Nguyệt. Thật thần kỳ. Hộp bản thảo, thật vui khi gặp lại mọi người ngay trong cùng một ngày. Tên Nguyệt Nguyệt kia đại khái bây giờ đang cùng anh trai lâu ngày gặp lại ăn Thọ Ti..... [Ai oán] cho dù tôi chỉ là một hộp bản thảo chịu khổ một nhọc, tôi cũng muốn ăn..... Vì thế, mọi người có thể đoán đoán Hồng Thất Công rất cuộc gặp phải chuyện gì mà lại hét cứu mạng, ha ha.....

67. Chương 59

Huyền Thanh ăn mặc sạch sẽ, ít tóc mai cùng chòm râu đều bị cắt tỉa sạch, làn da mềm mềm trắng bóc, cả người thoát nhìn trẻ ra không ít. Huyền Thanh ủy khuất ngồi xổm góc tường, chột chột hai ngón tay, thường thường còn dùng dao mắt chém Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư chết tiệt, sao vẫn tìm được người kia? Nơi này là Gia Khánh không phải đảo Đào Hoa của bọn họ, sao ngay cả hắn như thế nào cũng phải quản. Thật là, sao Mãn Lâu không ở cùng hắn? Đúng rồi, nhất định là cảm thấy hắn quá chuyên quyền độc đoán, vì thế cãi nhau với hắn không thêm để ý tới nữa. Hồng Thất ác độc nghĩ. Lại không biết, tư tưởng hư hỏng mình phát tiết ra, đã thành sự thật không khác lắm.

Trong nhất thời, trong phòng chỉ còn tiếng Hoàng Dược Sư uống trà.

“Đây là chỗ nào vậy?” Cuối cùng, vẫn là Hồng Thất lên tiếng. Không có biện pháp, luận võ, bọn họ ngang ngửa nhau, nhưng là Hoàng Dược Sư sẽ dùng độc với ngũ hành, tổng hợp năng lực lại vẫn là Hoàng Dược Sư có nhiều thủ đoạn hơn hắn.

“Nhà của ta với A Lâu ở Gia Khánh.”

“.....” Khó trách lão tiên sinh kia còn xuất hiện ở đây.

Hoàng Dược Sư nhếch nhếch mi, cười tà nói: “Lão ăn mày, ngươi còn muốn thế nào? Lão tiên sinh kia là ta thiên tân vạn khổ tìm, nói thật lâu mới lại đồng ý rời núi. Năm đó ông ấy phục vụ người một lần, người không phải rất vừa lòng sao?” (Mời mọi người xem lại chương ba mươi chín)

Cái gì mà vừa lòng? Năm đó ông già kia xuống tay rất ác độc nha, cái loại thống khổ này hần suốt ba năm nay cũng không quên được, thật vất vả buông xuống, giờ lại bị Hoàng Dược Sư khơi lại.....

Mẹ nó, đây là cái thói đời gì chứ!

Hoàng Dược Sư cũng là vẻ mặt khó chịu, hần bỏ thuốc Hồng Thất, Hoa Mãn Lâu rất tức giận, dọc đường đi vẫn không thèm để ý tới hần. Bọn họ ở chung nhiều năm như vậy đều chưa từng đổ mặt với nhau [đổ mặt ở đây là tức giận, không phải xấu hổ], ai biết giờ ra ngoài lại cãi nhau như vậy.

Hần không vui, rất là không vui. Hần không mong trong lòng Hoa Mãn Lâu còn chuyện gì khác, không thích y còn thích người khác, cho dù là Hồng Thất, Âu Dương hay Dung Nhi, Phong Quân, hần chỉ hy vọng trong lòng y chỉ có một mình hần. Hần biết loại tâm tư này thật xấu xí không chịu nổi, hần mấy năm nay vẫn liều mạng thu liễm, nhưng là.....

Hiện tại hần càng thêm bất an, cho dù Hoa Mãn Lâu đã nói với hần lai lịch xuất thân, tuy hần vẫn nhìn ra được có điểm giấu diếm, nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn cho hần cảm giác mờ ảo như trước, tựa hồ quay người lại sẽ biến mất trong không gian, sau đó, trên trời dưới đất, cùng trời cuối đất, rốt cuộc vẫn không tìm được tung tích y.

Lần này Hoa Mãn Lâu giận đối với hần, Hoàng Dược Sư một nửa là buồn bực một nửa là..... khủng hoảng.

Hoa Mãn Lâu trong lòng cũng không vui, sau khi Hoàng Dược Sư hạ thuốc Hồng Thất Công, bọn họ tan rã trong không vui, bản thân liền một mình rời đi, không để ý tới hần. Có lẽ Hoàng Dược Sư biết tâm tình Hoa Mãn Lâu không tốt, cũng không đi quấy rầy y, cho dù y có nghe thấy tiếng Hồng Thất sau hậu viện, cũng không biết họ làm cái gì, nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn như trước không xuất hiện.

Hoa Mãn Lâu trong lòng buồn bực, miễn cảm đối với người khác, tất nhiên biết tâm tình Hoàng Dược Sư thật ra cũng không tốt. Nhưng là, y rõ ràng đã đem bí mật lớn nhất của mình nói cho hần, nhưng vì sao Hoàng Dược Sư vẫn không an tâm như trước, vẫn bất an như trước?

Hoa Mãn Lâu sờ sờ mặt mình, kỳ thật bọn họ không nói, y cũng có cảm giác, những năm gần đây diện mạo của mình vẫn không già nua, thân thể vẫn như là lúc trẻ, tuy nói người luyện võ lâu già, nhưng như vậy cũng thái quá rồi.

Thân thể của mình, trừ bỏ có điểm ngủ nhiều hơn trước, y lại không có cảm giác gì khác, nói bất an của Hoàng Dược Sư là cái này, đánh chết y cũng không tin. (A Lâu, người không phải quá mức tin tưởng lối suy nghĩ của Hoàng Dược Sư chứ?)

Hoa Mãn Lâu ngửi hương hoa quế Hoàng Dược Sư đặc biệt dùng cho phòng mình, tay vuốt ve sáo ngọc vẫn luôn mang bên người, bùi ngùi thở dài một tiếng.

Nhiều năm như vậy, nói y không nhớ tới người thân, là không có khả năng.

Gần đây, y càng nhớ tới người nhà bằng hữu ở thế giới kia.....

“Lâu huynh đệ.”

Một giọng nói trầm ổn mang theo nhè nhẹ sót ruột, bỗng nhiên phát ra từ phía sau Hoa Mãn Lâu. Thân hình Hoa Mãn Lâu bất động, vẫn đứng đó mỉm cười thấu hiểu, nói: “Vô công Phong huynh lại tăng tiến rồi.” Gần như ngay cả y cũng không nhận ra.

“Hần đâu?” Âu Dương sót ruột hỏi.

“Ở sau hậu viện, ở cùng Dược Sư.” Hoa Mãn Lâu thản nhiên nói.

“Một mình ngươi ở đây?”

Âu Dương Phong thấy Hoa Mãn Lâu ở một mình, cũng rất ngạc nhiên, dù sao mấy năm nay mỗi khi thấy Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu đều là Mạnh không rời Tiêu Tiêu không rời Mạnh, gần như chưa bao giờ thấy họ tách nhau ra.

“Huyền Thanh hiện tại đang đợi người, lúc hần ở trong rừng thấy ta cùng Được Sư, rất là thất vọng.” Hoa Mãn Lâu không trả lời câu hỏi của Âu Dương Phong, chỉ nhàn nhạt cười trả lời câu hỏi Âu Dương Phong muốn biết.

Âu Dương Phong nghe thấy Huyền Thanh không có chuyện gì, cảm thấy thả lỏng, thật ra cũng vô cùng sốt ruột đi tìm người, dù sao vấn đề của bọn họ lúc đó đã trôi qua lâu rồi, giờ nhìn lại, Hồng Thất lúc trước tức giận bỏ đi, tách ra một thời gian, cũng là một cách tốt. Dù sao đêm nay gặp lại, giải quyết vấn đề ở trên giường, cũng là một thượng sách không phải sao?

Hoa Mãn Lâu thấy hần không lập tức đi tìm người, tựa hồ cảm giác được ý của y, liền thần nhiên nói: “Ta gặp Khắc nhi.”

“A?” Âu Dương Khắc nhếch mi. Lần này ra ngoài, không chỉ vì chuyện của Huyền Thanh, còn có chuyện của đứa cháu đầy tiềm năng Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc thân trúng kì độc, lại không muốn nhận thua, không nói cho y, y cũng chỉ đành vờ như không biết, chỉ ngằm khám qua cho thằng bé, lại gửi thư cho Hoàng Được Sư cùng Phong Lạc. Giờ Hoa Mãn Lâu đã nói, xem ra chuyện Âu Dương Khắc đã giải quyết xong.

“Khắc nhi đã không còn chuyện gì rồi, Phong Quân cùng Dung nhi đang ở cùng thằng bé.” Hoa Mãn Lâu như nhớ lại chuyện gì đó buồn cười, khóe miệng run run.

“A?” Âu Dương Phong tò mò nhìn Hoa Mãn Lâu, thấy biểu cảm của y đang cố nén cười, như thật sự đã xảy ra chuyện buồn cười nào đó.

“Khắc nhi coi trọng một, ách, thiếu niên.”

“Đây là chuyện gì?” Âu Dương Phong nhất thời gọi lên hứng thú. Hoa Mãn Lâu nhàn đến chán, liền lôi Âu Dương Phong tới bàn đá trong vườn, kể lại rõ ràng cho y.

Âu Dương Phong nằm bò ra bàn, cười đến không thở nổi. Đứa cháu này, mắt nhìn người cũng rất thú vị.

Hoa Mãn Lâu đợi y cười xong, liền nói: “Bất quá bọn chúng gặp chút phiền toái. Người trong lòng của Khắc nhi bị thương. Hơn nữa, người kia còn có một hôn ước ở Mông Cổ.”

Âu Dương Phong nhếch mi, nói: “Trải qua sóng gió, mới biết quý trọng hơn.”

“Vậy có thời gian thì người mang Huyền Thanh tới Mông Cổ xem náo nhiệt đi.” Hoa Mãn Lâu nói.

Âu Dương Phong cười cười: “Vậy người thì sao?”

“Ta?” Hoa Mãn Lâu có chút khó hiểu hỏi lại.

“Người cùng Đông Tà làm sao?” Âu Dương Phong bình tĩnh hỏi.

“.....” Hoa Mãn Lâu cười khổ một chút, nói: “Đã nhìn ra?”

“Rất rõ ràng.” Âu Dương Phong gật đầu nói.

“..... Chúng ra, không sao.” Hoa Mãn Lâu ảm đạm cười nói: “Âu Dương tiên sinh không cần lo lắng.”

Âu Dương Phong lo lắng nhìn y, thở dài một hơi. Việc này, nếu đương sự không muốn bọn họ nhúng tay, cho dù giao tình giữa bọn họ không tồi, cũng không thể cố tình nhúng tay vào.

Cảm nhận được ánh nhìn lo lắng chăm chú của Âu Dương Phong, Hoa Mãn Lâu nở nụ cười.

“Yên tâm, bọn ta không sao đâu.” Hoa Mãn Lâu như đang nói thật, như đang thuyết phục bản thân.

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi nghĩ mọi người đều đã biết, tôi là hộp bản thảo của Nguyệt Nguyệt chào chúc phúc [kiểu chào của người TQ trong năm mới ấy], hiện tại là ngày cuối cùng trong năm, hôm nay là ngày mỗi gia đình đoàn viên, hộp bản thảo của Nguyệt Nguyệt chúc mọi người Trừ Tịch vui vẻ năm mới hạnh phúc, hy vọng mọi người bỏ qua tất cả không vui, sau đó vui vui về bắt đầu lại một năm mới, công việc thuận lợi, học tập tiến bộ, phiên ngoại ngày mai, tặng ai nha?

68. Chương 60-1

Ban đêm, Huyền Thanh nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Nằm bò trên giường, Hồng Thất một chút cũng không buồn ngủ, trợn mắt nhìn một mảnh tối đen.

Hắn, có chút cô đơn.

Hắn, muốn tên kia.

Hắn biết mình xem nhẹ Âu Dương Phong, cho nên nam nhân kia vẫn luôn bất an, không yên, cho dù phải nhốt mình lại, không cho mình rời đi, không thể nhúc nhích được. Nếu không, hắn, tuyệt đối trốn không thoát.

Nam nhân kia, không muốn thương tổn mình.

Có lẽ là mệt mỏi, đắm chìm trong suy nghĩ, hơn nữa bản thân đang ở chỗ của Đông Tà, rất là an toàn, Huyền Thanh không chú ý tới vừa có bóng đen lên vào phòng mình.

Huyền Thanh trèm chần lên người, thở dài một tiếng: “Âu Dương, ta nhớ ngươi.....”

“Nếu nhớ ta, vì sao còn chạy lâu như vậy?” Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên giữa không gian tối đen yên tĩnh.

Huyền Thanh cả kinh, nháy mắt xoay người đứng lên, lại bị người nọ bắt được Ma huyết ấn xuống.

“Ừ ——” Huyền Thanh bị người ấn nằm úp xuống, muốn giãy dụa lại bị ấn mạnh hơn, xuất không ra lực.

“Buông.” Huyền Thanh nghiêm khuôn mặt đỏ nói.

Âu Dương Phong không nói lời nào, chỉ chậm rãi ôm lấy hông hắn, cảm đặt trên vai Huyền Thanh, chậm rãi vuốt ve. Người này, rời đi đã bao lâu, cuối cùng cũng đã trở lại.....

Ngửi được hơi thở quen thuộc của hắn, Âu Dương Phong nhất thời cảm thấy được mấy tháng này lo lắng cho Huyền Thanh so với lo lắng cho Âu Dương Khắc, lại càng mệt nhọc ngày đêm hơn, trong nháy mắt tâm tình buồn bực trở nên hòa nhã hơn.

Dần dần, Huyền Thanh tựa như cảm nhận được Âu Dương Phong thả lỏng, Huyền Thanh thở dài một tiếng, nhẹ nhàng kéo tay Âu Dương Phong ở bên hông hắn ra, Âu Dương Phong cảm nhận được động tác của Huyền Thanh, tay ôm càng chặt, Huyền Thanh bị cánh tay y giam cầm không thở nổi, đập đập song chưởng cứng như sắt kia, kêu một tiếng: “Đau.....”

Cảm thấy tay Âu Dương Phong thả lỏng ra không ít, Huyền Thanh có chút tủi thân nói: “Nằm sắp không thoải mái.....”

Sau đó..... chờ người nào đó buông tay.

Nhưng là người nào đó xoay người lại thay hắn, hai người mặt đối mặt, nụ cười đắc ý dào dạt trên mặt Huyền Thanh còn chưa duy trì được lâu, lập tức trời đất lại xoay chuyển, thoáng cái đảo ngược. Đợi đến khi hắn hoàn hồn lại, bản thân đã nằm trên người Âu Dương Phong.

Ban đêm tối đen, lấy tu vi võ công vừa hai người Huyền Thanh cùng Âu Dương Phong, nhìn trong bóng đêm vẫn rất rõ ràng.

Huyền Thanh thấy đôi mắt thâm thúy của Âu Dương Phong chuyên chú nhìn chằm chằm mình, không khỏi đỏ mặt lên. Ghé lên người Âu Dương Phong, Huyền Thanh nhẹ nhàng tựa cả đầu lên ngực y, giống như mỗi đêm bọn họ ở cùng nhau trong quá khứ. Lúc này, Âu Dương Phong vốn đang đầy bụng tâm tư so đo với Huyền Thanh, chỉ là.....

Ai, người này, thật đúng là khắc tinh trời sinh của mình.

Huyền Thanh ở nơi Âu Dương Phong không nhìn thấy, bỗng lộ ra một nụ cười gian trá. Hắn chỉ biết, người này yêu hắn, sẽ cứng chiều hắn.

Không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người. Cúi đầu nghe nhịp tim Âu Dương Phong, Huyền Thanh nở nụ cười ngọt ngào.

“Âu Dương.....” Huyền Thanh lẳng lặng nói: “Thật xin lỗi.” Cho tới giờ, đều là người này cưng chiều mình, theo mình, có đôi khi, cho dù phải oan ức bản thân cũng sẽ không làm hấn khó xử.

“Quên đi, chỉ cần người ở bên ta, cái khác sao cũng được.” Âu Dương Phong vuốt tóc mai hấn, trầm thấp nói. Những năm gần đây, bọn họ đều bao dung lẫn nhau. Huyền Thanh không quen nhìn phương pháp xử xử của y, y cũng không thích Huyền Thanh quan tâm thiên hạ như vậy. Bọn họ cũng từng nháo đến không được tự nhiên, cãi nhau, thậm chí bỏ đi một năm. Nhưng là, kết quả, lo lắng vẫn lo lắng, nhớ cũng vẫn nhớ.

Sau khi tách ra một năm kia, sau khi gặp lại vậy mà là một thân đầy máu sắp ngã trước mặt mình, rõ ràng là thần trí không rõ hôn mê ngã dưới đất, vậy mà khi thấy mình không thêm nhờ giúp đỡ, còn dám né tránh mình. Lòng y khi đó, chưa từng đau như vậy..... hối hận. Sau đó, Huyền Thanh hôn mê suốt mười ngày, mới miễn cưỡng cứu lại được một mạng.

Y xem như biết Huyền Thanh cố chấp cỡ nào, cố chấp đến khiến y mỗi thời mỗi khắc đều sợ hãi, lo lắng hấn có đem bản thân lại biến mình lại thảm như vậy hay không.

Giờ bọn họ đều già rồi, không có nhiều thời gian chen ép nhau như vậy nữa, cũng không có gan đi chen ép.

“Người đến khi nào?”

Âu Dương Phong nghiêng người ôm hấn, dùng chóp mũi cọ cổ hấn, nhẹ nhàng cắn, nói: “Buổi chiều đã đến, nửa ngày nghe A Lâu kể chuyện.”

“Chuyện gì?” Vừa nói đến bát quái, Huyền Thanh lên tinh thần, hứng trí bừng bừng hỏi.

Âu Dương Phong bắt mãn cắn vành tai hấn, không nặng không nhẹ. Huyền Thanh nha một tiếng, oán hận trừng mắt liếc y một cái. Lại không biết cái liếc mắt này, trong mắt Âu Dương Phong đầy phong tình vạn chủng, đã có thể chọc ra lửa.

Hạ thân Âu Dương Phong cọ hấn, liếm chiếc cổ trắng nõn, nói: “Chuyện có thể nói cho người, nhưng là, người cho ta ăn no trước đã.” Nói xong, liền hôn Huyền Thanh.

Huyền Thanh cảm nhận được hạ thân kia nóng bỏng dị thường, cứng cứng chọc chọc mình, người nọ lại hôn mình chặt cứng. Nghĩ bản thân đã khiến nam nhân này thật lo lắng khó xử, liền thở dài, đón nhận cái hôn, hé miệng.

Mạnh mẽ tiến vào, quần lấy mềm mại, cắn nuốt hương vị ngọt ngào trong miệng Huyền Thanh. Huyền Thanh bị hôn đến không thở được, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy ra từ khóe môi để lại một đường chỉ bạc.

Âu Dương Phong chậm rãi rời khỏi nơi mềm mại ướt át kia, tay xé mở y phục của bản thân cùng Huyền Thanh, hai người lập tức liền trơn nhẵn. Huyền Thanh nhất thời mở miệng mắng: “Khốn kiếp, sao phải xé... Ô.....” Lời trên miệng chưa nói xong đã bị người nuốt lấy, rên rỉ đứt quãng.

“Khốn... khốn kiếp... Ô...”

Âu Dương Phong cười ha ha, thổi vào cãnh tai mẫn cảm khiến hấn run rẩy.

“Ta muốn người, Thanh.....” liền cúi đầu cắn lên hồng anh trước ngực Huyền Thanh.

“Ư... nhẹ chút...” Huyền Thanh khó chịu kêu, hai mắt đầy sương mù.

Âu Dương Phong mê muội hôn toàn thân hấn, thật sự khó tưởng tượng, thân thể mảnh khảnh như vậy, lại cất giấu sức mạnh lớn như vậy. Người này, thật sự khiến mình khó có thể buông tay.....

Nhẹ nhàng tách hai chân Huyền Thanh ra, môi hôn lên da thịt mềm mại.

“Ưm.....” Huyền Thanh khó chịu muốn khép chân lại nhưng không xuất nổi lực, khe nhúu mảy, trên mặt có một tia ngưng ngưng.

Âu Dương Phong một ngụm ngậm lấy dục vọng đang hơi hơi ngẩng đầu kia, nhẹ nhàng liếm mát.

“A.....” Huyền Thanh cả kinh kêu lên, nhưng lập tức vì kích thích mà Âu Dương Phong mang đến mà tiếng la ghen trong cổ họng, khó nhịn thở dốc, cảm giác được khuôn miệng mềm mại ấm áp bao lấy, cùng với cái lưỡi linh hoạt quần quanh, chân Huyền Thanh hơi hơi phát run.

“Khốn kiếp, người sao phải..... Ừ..... nhanh..... A!”

Âu Dương Phong hiện tại cố gắng khắc chế dục niệm lao vào thân thể kia của bản thân, tay vươn tới đám quần áo bên cạnh, từ trong túi áo lấy ra hộp, mở nắp, một trận mùi thơm lạ lùng bay vào mũi, chính là được cao bồi trơn tốt nhất, Âu Dương Phong lấy ngón tay quét ra một khối, nhét vào trong khe hở non mềm.

“Ừ.....” Huyền Thanh thấy đằng sau chợt lạnh, hơi thả lỏng, ngón giữa đầy được cao bồi của Âu Dương Phong thỉnh thoảng chui vào.

“Ừ.....” Khó chịu vụn vặt vài cái, Huyền Thanh có chút không khỏe, xiết chặt bả vai Âu Dương Phong một chút, cắn răng nói: “Khốn kiếp.....”

“A.....” Lại một tiếng hét kinh hãi, ngón tay Âu Dương Phong chậm rãi xoay vòng bên trong, giống như đang nhẹ nhàng thăm dò, có chút xấu tính cắm vào một chút, lại rời ra một chút, lúc lại đâm vào liên tục xoay một vòng.

Dùng dao lâu chưa phục vụ có vẻ rất non nớt miễn cưỡng, Huyền Thanh lập tức cảm thấy bốn phía bên nổi lên một trận tê dại ngứa ngáy, mới vài lần thăm dò đã cảm thấy tứ chi vô lực, ngón chân cũng kéo căng, dục vọng đằng trước đã đứng thẳng. Huyền Thanh cau mày, ngón tay cắm chặt vào bả vai Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong cười ha hả, lại đâm vào một ngón.

“Ai nha.....” Huyền Thanh chấn động, tựa hồ đụng phải nơi nào đó, khiến hắn không nhin được toàn thân tê rần, dục vọng phía trước lập tức bắn ra.

Âu Dương Phong nhất thời nhếch mi, nói: “Thanh nhi, người thật đúng là rất muốn ta.”

Huyền Thanh vừa thẹn vừa giận, nói: “Người, người đòi làm nhanh... A!”

Ngón tay đang ở bên trong của Âu Dương Phong đột nhiên cong lên, đè xuống một nơi trong nội bích Huyền Thanh, trêu đùa nói: “Thanh nhi, không nên gấp, ta nhất định sẽ cho người.....”

Cố ý động ngón tay, hạ lưu nói: “Nhồi đầy nơi này nha.” Nói xong, thú vị nhìn biểu cảm vừa thẹn vừa giận của Huyền Thanh, nhẹ nhàng hôn lên, chặn lại lời mắng chửi trên miệng.

Huyền Thanh thở phì phì trừng mắt nhìn y, người này cứ lúc ở trên giường lại vẫn cứ thích chèn ép mình.....

Cảm thấy ngón tay Âu Dương Phong rút ra, Huyền Thanh thoáng nhẹ thở ra, không ngờ mộng lập tức bị thứ nóng bỏng của người nào đó chen vào, nhẹ nhàng vào huyết khẩu đã sớm chuẩn bị xong.

“Ừ.....” Huyền Thanh nhẹ nhàng đẩy đẩy hông về trước, ngay lúc dục vọng nóng bỏng kia đẩy vào một chút, Âu Dương Phong thở dốc kinh ngạc, mắng: “Tiểu yêu tinh.....” Liên chậm rãi đưa về phía trước. Huyền Thanh hơi trợn mắt, nhìn khuôn mặt ẩn nhẫn của nam nhân trước mắt, trong lòng nhất thời một trận yêu thương, ôm cổ y, quyến luyến hôn nhẹ lên miệng y.

Âu Dương Phong được cổ vũ mạnh mẽ đẩy về phía trước, tiến hết vào.....

Huyền Thanh “A” một tiếng, ngã về giường, cảm giác Âu Dương Phong ngập bên trong hắn, theo chuyển động của y mà cũng run rẩy theo.

Huyền Thanh thở dốc, từng hạt mồ hôi lớn theo chuyển động cơ thể mà chảy xuống. Cho dù đã cùng Âu Dương Phong làm nhiều lần, Huyền Thanh vẫn như trước không thả lỏng được. Âu Dương Phong đưa chân Huyền Thanh lên vai mình, hai tay đỡ lấy thắt lưng hắn, mạnh mẽ dùng sức.

“A..... Đứng.....” Huyền Thanh nhận ra Âu Dương Phong lần này như muốn mạng mình, cầm lấy tay y, nhắm mắt lại hô nhỏ, nhưng Âu Dương Phong không để ý, hơn nữa càng ngày càng dùng sức, Huyền Thanh cơ hồ chịu không nổi, nhưng Âu Dương Phong cố tình lại thích đâm mạnh hơn, mỗi khi đâm vào lại đúng điểm chết người, khiến Huyền Thanh toàn thân rung động, ôm chặt Huyền Thanh, đè tay Huyền Thanh lại, hung

hăng ra vào, Huyền Thanh đứng đưa rên rĩ, sao còn có thể tự hỏi, tay bị Âu Dương Phong kéo lại, vòng qua cổ y, hai tay đè thắt lưng hắn, thân dưới dùng hết sức đâm vào.

“Ồ.....” Huyền Thanh theo bản năng căng cứng khớp hàm, một ngụm cắn lên vai Âu Dương Phong, trong miệng lập tức trào lên mùi vị máu tanh, lại gợi lên thú tính của Âu Dương Phong, thân dưới lại càng dùng sức.

“Khốn..... khốn kiếp, đừng..... đừng mà..... A.....” Huyền Thanh bị đâm đến thần trí mơ hồ, toàn thân mềm nhũn, xuất không ra lực, chỉ có thể túm lấy vai Âu Dương Phong, thất thần kêu to.

Không qua bao lâu, trong phòng vẫn truyền đến tiếng va chạm không ngừng nghỉ, nhưng là Huyền Thanh cũng đã tới cực điểm, toàn thân run rẩy, người nảy lên.

“A.....” Nơi bụng hai người dán chặt nhiều lên một đám chất lỏng màu trắng đục. Hai người cũng đình chỉ hoạt động.

Huyền Thanh trước mắt một mảnh trắng xóa, đã mệt mỏi muốn ngủ, thần trí mơ màng. Chỉ nghe thấy tiếng Âu Dương Phong cười nhẹ truyền đến: “Thanh nhi, ngươi thật không ngoan, ta còn chưa bắn.....”

Thần trí vốn đang mơ màng của Huyền Thanh lập tức tỉnh lại, cảm nhận được thứ chôn sâu trong cơ thể mình vẫn nóng như lửa, thậm chí còn lớn hơn, nhất thời sợ tới mức hai tay hai chân dùng sức giãy dụa lùi ra. Nói đùa chắc, còn lèm tiếp, mạng mình chắc chắn mất.....

Nhưng Âu Dương Phong chỉ nở nụ cười, nhẹ nhàng nghiêng người, lấy gối chèn dưới eo hắn, ôm thắt lưng hắn lại tiếp tục hoạt động.

“Đừng..... Đừng mà.....”

“Âu Dương..... Tha ta đi.....” Thân thể vừa phát tiết rất mãnh cảm, vừa bị Âu Dương Phong động như vậy, dục vọng vừa tiết ra lại run rẩy đứng lên.

Âu Dương Phong cười nhẹ, lấy tay gầy gầy tiểu Huyền Thanh, nói: “Thật sao? Nhưng nơi này của ngươi nói vẫn muốn nha.....”

“Đừng mà.....” Huyền Thanh khóc không ra nước mắt, cơ thể nam nhân chính là mãnh cảm như vậy. Nhưng lúc này hai mắt hắn đã đầy sương mù, thân thể đã phát tiết một lần tản mát ra một lại hơi thở mê hoặc người, Âu Dương Phong thấy vậy nhất thời lại thú tính, tiếp tục ăn.

Đêm vẫn rất dài, trong phòng nhiệt tình như lửa, cho đến gần bình minh, tiếng vang trong phòng mới dần dần thấp xuống.

Từ đó tới ba ngày sau, Hoa Mãn Lâu mới lại thấy Huyền Thanh xuất hiện.....

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi là hộp bản thảo của Nguyệt Nguyệt một mới, ngày hôm qua là lễ tình nhân đầu năm, vì thế tôi liền tự mình nghỉ một ngày, mọi người ăn tết vui vẻ.

Tên Nguyệt Nguyệt kia giờ đang ngủ bên trong ổ chăn ấm áp, thỉnh mọi người hãy khinh bỉ cô ấy..... Tôi ở đây đã làm việc rất chăm chỉ vì mọi người, năm mới tới rồi.

Mong mọi người tung hoa tung hoa, vẩy nước vẩy nước..... Cảm ơn mọi người.

Chúc mọi người tân xuân khoái hoạt! Vạn sự như ý!

Choco: quả nhiên các chương H làm mất thời gian hơn những chương khác ==...

69. Chương 60-2: Phiên Ngoại – Kiếm Thần Tây Môn

Ánh trăng tiêu điều, bóng cây mờ nhạt.

Hai người uống rượu trước trăng, dưới ánh trăng, một người đã say như chết, tê liệt ngã xuống bàn, kẻ còn lại áo trắng hơn tuyết, vẻ mặt thâm trầm, chỉ yên lặng ngồi một bên uống rượu, một ly lại một ly.

“Huynh nói..... Ta sao lại, sao lại buông tay như vậy, buông tay.....”

“Huynh nói, ta sao lại, sao lại có thể buông tay y?”

“Ta không tìm thấy y, không tìm thấy.....”

Người say đến không biết trời trăng nắm chặt lấy tay áo kẻ còn lại, còn khiến gã làm ra những hành động mà bình thường sẽ không dám làm —— kéo ống tay áo kẻ kia.

Nhưng dưới ánh trăng, nam tử lạnh như băng kia chỉ yên lặng liếc nhìn gã một cái, không tỏa ra sát khí như bình thường. Chỉ đập rớt cái tay kia, liếc mắt một cái, người hầu lạnh lẽo từ hai bên lập tức tiến đến, nhanh chóng đưa gã say kia đi.

Nam tử vẫn như trước ngồi đó, uống rượu, sắc mặt vẫn trầm tĩnh, chỉ là tâm tình mênh mông.

Lần đầu tiên nhận ra, thì ra lực lượng của mình..... vô dụng như vậy, ngay cả tìm một người muốn tìm cũng không thấy.

Cho dù, hẳn là Tây Môn Xuy Tuyết.

Cho dù, hẳn tự phụ trên đời ít kẻ có thể làm đối thủ của hắn.

Đảo mắt, y đã mất tích hai năm. Cho dù Tây Môn Xuy Tuyết hẳn vẫn ngạo nghễ vì năng lực truy tung, cũng không thể tìm ra chút tung tích của người ấy.

Suy nghĩ xoay tròn, xem nhẹ rượu ngon, ánh mắt mông lung nhìn chằm chằm trong chiếc ly phiếm ánh trăng nhu hòa.

Người nọ, cũng nhu hòa như ánh trăng này.

Lúc trước lần đầu tiên thấy y, người nọ cũng đứng dưới trăng, thần nhiên cho hắn một nụ cười.

Trong nháy mắt, hắn nghĩ, bản thân đã thấy tiên tử ánh trăng.

Đến nay, hắn vẫn nhớ rõ, loại tâm tình rung động này, chính là động lòng.

Hoa Mãn Lâu. Hoa gia thất tử, phú khả địch quốc, vẻ ngoài xuất chúng, võ công cao cường, cho dù là hắn, cũng không dám bỏ qua, lại là người mù mắt không thể nhìn thấy.

□ Hoa gia thất tử: con trai thứ bảy của Hoa gia

□ Phú khả địch quốc:ờ thì nó là giàu nứt đổ đổ vách, giàu hơn cả đất nước, ha ha ==

Nhưng cho dù không nhìn thấy, khuôn mặt y vẫn tươi cười với mọi người, khiến người ta có cảm giác như một xuân phong, không như những kẻ tầm thường oán trời trách đất, hoàn toàn tương phản cũng chỉ có nhiệt tình với tự nhiên. Đôi con ngươi vốn âm đạm kia, khi nghe Lục Tiểu Phụng miêu tả cảnh đẹp kỳ nhân dị sự cho y, phát ra ánh sáng chói mắt, khiến người không tự giác đắm chìm trong đó.

Hắn bội phục y, tôn kính y, thậm chí.....

Nhẹ nhàng uống rượu trong ly, Tây Môn Xuy Tuyết nhú mày, ưm, không có trà ngon người nọ pha, nơi này cũng không có người vì hắn thổi sáo mà đánh đàn, Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi thở dài.

Sau khi quen người kia, bản thân liền có thêm một nơi đến.

Cho dù là hắn, cũng sẽ có lúc gặp phiền muộn, cũng có lúc muốn được tĩnh tâm.

Mỗi khi đêm xuống ở Bách Hoa Lâu, người nọ luôn mỉm cười tiếp đãi hắn, tự mình pha một ly trà hoa thảo cho hắn, hương hoa nhẹ nhàng theo gió đêm đưa tới mũi hắn, hòa trộn với mùi trà thơm ngát, ngược lại lại có một tư vị khác, khiến tinh thần căng thẳng của hắn nhất thời thả lỏng.

Ở cùng Hoa Mãn Lâu, khiến người ta thật thoải mái.

Bởi vì y rất miễn cưỡng, luôn biết tâm trạng hắn khi đó như thế nào, luôn không dấu vết hóa giải phiền não của hắn, có đôi khi, cho dù chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi, không ngôn từ, cũng có thể cảm nhận được cảm giác bình yên y mang lại.

Có đôi khi là cây sáo, có đôi khi là đàn cổ, nghe y tấu, Tây Môn Xuy Tuyết cũng có cảm giác muốn đệm nhạc.

Nhưng là, hần không dám, hần sợ.

Sợ sát khí của bản thân, quá nhiều tới nam tử nhu hòa này, sợ tiếng đàn của bản thân sẽ vấy bẩn nơi sạch sẽ này. Cho nên, Hoa Mãn Lâu không biết, kẻ từng ở nơi này náo loạn, kẻ từng dùng sát khí làm bẩn nơi này, đem tất cả những kẻ không có ý thức, giải quyết.

Chỉ là, hiện tại Bách Hoa Lâu vẫn như cũ, nhưng, người, rốt cuộc đang ở đâu?

Nguyệt thần trong lòng hần, ở nơi nào?

Lục Tiểu Phụng từ trước tới nay am hiểu nhất là gây phiền toái, cũng am hiểu nhất là lôi kéo người xung quanh cùng giải quyết phiền toái. Bản thân Hoa Mãn Lâu cũng thường xuyên bị gã tha xuống nước. Lần này, cũng là vì lòng hiếu kỳ quá lớn của Lục Tiểu Phụng, báo ứng không rơi trên người gã, lại liên lụy tới nam tử ôn hòa vô tội kia.

Quả thật, hần đối với Lục Tiểu Phụng, có chút cảm giác oán hận, trên lý trí, hần biết không phải lỗi của Lục Tiểu Phụng, hết thảy, đều là ngoài ý muốn, cũng thấy Lục Tiểu Phụng vì tìm Hoa Mãn Lâu mà đã trả giá lớn như thế nào. Nhưng là, về mặt tình cảm, hần oán hận Lục Tiểu Phụng, oán gã, vì sao mỗi lần đều gây phiền toái cho Hoa Mãn Lâu, vì sao nam tử như ngọc bàn ấy lại phải gặp chuyện này? Vì sao cho dù có huy động toàn bộ lực lượng của Vạn Mai sơn trang, cũng không tìm được nam tử trong lòng hần kia?

Chưa xót uống cạn ly, Tây Môn Xuy Tuyết lung lay đứng lên, ần ần huyết Thái Dương cơ rút đau đớn, cũng được, hôm nay liền uống say một hồi đi, phóng túng một chút.

Thả người xuống chiếc giường mềm mại, tùy ý để cơn xâm nhập, rơi vào mộng đẹp.

Ngày mai, ngày mai tỉnh lại, lại đi tìm kiếm y, đợi khi tìm được, nhất định, đầu tiên nhất định là ôm y.....

Trong vô thức, tựa hồ nghe được giọng nói quen thuộc, Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi hô lên một tiếng: “Hoa Mãn Lâu.”

Xoay người, túm chặt một đôi tay, kéo mạnh, người nọ đã bị kéo vào lòng mình. Tiếng kêu quen thuộc, mùi hương quen thuộc, nhiệt độ cơ thể quen thuộc.

Chỉ thấy người nọ ban đầu chần chờ một chút, sau đó vui mừng kêu lên: “Tây Môn? Là huynh?”

“Thất Đồng..... Người rốt cuộc ở đâu?” Tây Môn Xuy Tuyết sau khi vui mừng qua đi bỗng có chút sợ hãi, ôm chặt người nọ, tựa như làm vậy có thể kéo người kia trở về.

“Ta.....” Chỉ thấy Hoa Mãn Lâu muốn nói lại thôi, sau đó đằng sau giống như có người đang thúc giục, quay lại nắm lấy bàn tay có chút lạnh như băng của Tây Môn Xuy Tuyết, vẻ mặt kiên quyết: “Mọi người không cần tìm ta, cuộc sống của ta ở thế giới kia tốt lắm.”

“Tây Môn, giúp ta.....”

“Thay ta tạ lỗi với người nhà.....”

“Còn có, nói với Lục Tiểu Phụng không cần tự trách, ta rất hạnh phúc.” Trong lúc nói, hình dáng Hoa Mãn Lâu đã dần trở nên trong suốt, rõ ràng là ở trong lòng hần, lại mang theo một tia không xác định.

“Không, Thất Đồng.....” Trong lòng Tây Môn Xuy Tuyết hoảng loạn, ôm chặt Hoa Mãn Lâu, lại chỉ có thể trở mắt nhìn hình dáng Hoa Mãn Lâu dần biến mất, bản thân ra sức giữ lại, lại bị hoảng loạn phía sau giữ lấy, đến cuối cùng, chỉ có thể giữ lại được cây trâm ngọc trên tóc Hoa Mãn Lâu.

“Thất Đồng, ta thích ngươi, đừng đi.” Ngay khi hình dáng Hoa Mãn Lâu cuối cùng biến mất, Tây Môn Xuy Tuyết thốt ra, luôn có cảm giác, nếu bây giờ không nói, về sau sẽ không còn cơ hội.

“Ta.....” Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn về hướng hần, sắc mặt ửng hồng, lại thoáng mang theo chua xót.

Mở to mắt, Tây Môn Xuy Tuyết ngồi dậy, mở miệng thất lạc.

Tay vừa động, chiếc trâm ngọc xanh biếc trong tay lóe lên ánh sáng.

Tầm mắt buông xuống, nắm chặt trâm cài tóc. Trên trâm còn vương lại mùi hương trên tóc y.

Thất Đồng, ta nhất định sẽ tìm được người!

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tại hạ vẫn là hộp bản thảo bị kịch của Nguyệt Nguyệt, phiên ngoại này, vẫn còn một phần nữa rất quan trọng, cho nên chỉ có ngần như vậy, đợi đến khi tới cuối truyện, sẽ đem đoạn cuối cùng đăng lên. Mong mọi người thứ lỗi.

[Cứ lúc nào đọc cái phiên ngoại này là lại muốn làm một truyện về Tây Hoa.....]

70. Chương 61

Hoa Mãn Lâu ngồi ngay ngắn trong phòng, vuốt một vò rượu, mở ra. Dần dần, trong phòng tràn ngập mùi rượu hòa lẫn hương hoa.

Vò Bách Hoa Tửu này, là y cùng Hoàng Dược Sư nấu ra, ở thế giới này chỉ có duy nhất hai vò Bách Hoa Tửu. Bách Hoa Tửu làm không khó, chỉ có nguyên liệu là khó kiếm, hơn nữa được liệu bên trong nhiều khi phải trả rất nhiều tiền mới có được, tốn nhiều thời gian, rất gian nan, trước kia ở Hoa gia còn phải hao phí rất nhiều được liệu, tinh lực cùng tiền tài, hàng năm mới tạo ra được mười vò Bách Hoa Tửu.

Hoa Mãn Lâu ngửi thấy mùi hương xa lạ mà quen thuộc, bỗng nhiên nhớ tới. Trước kia khi còn ở đó, Bách Hoa Tửu bình thường vừa mới ủ xong, đã bị Lục Tiểu Phụng trộm mất, khi đó, mỗi lần đến lúc ủ xong, y liền trộm đem một vò rượu giấu ở chỗ khác, mới không bị độc thủ của Lục Tiểu Phụng chạm tới. Sau đó đợi đến khi nam tử như băng tuyết kia đến tìm y, mới đem vò rượu ra cho hắn.

Nhớ khi đó, năm tử như tuyết kia, cũng hẳn là giống Lục Tiểu Phụng, tìm y khắp nơi đi. Nghĩ, trong lòng, là tưởng niệm cùng nồng đậm áy náy.

“Ai, Tây Môn, Lục Tiểu Phụng, chén này, kính các người.” Hoa Mãn Lâu rót một chén rượu, nhìn trời cùng chén với nơi xa, tự nhủ nói.

Tưởng đương niên, đối nguyệt đương ca, nhân sinh kỷ hà []. Hoa Mãn Lâu y có tài đức gì, có thể quen biết nhiều bạn tốt tri kỷ như vậy, có tài đức gì có thể khiến họ vương bận vì mình?

[] Tưởng đương niên, đối nguyệt đương ca, nhân sinh kỷ hà: Nhớ năm ấy, hát trước ánh trăng, đời người được bao lâu.

Mấy ngày nay y vẫn không nói chuyện cùng Hoàng Dược Sư, bên ngoài, chỉ là vì Hoàng Dược Sư đưa Huyền Thanh tới nơi này mà giận dữ. Nhưng là, trên thực tế trong lòng y cùng Hoàng Dược Sư đều rõ đây chỉ là ngòi nổ, nếu không lúc hai người Âu Dương Phong cùng Hồng Thất rời đi, bọn họ cũng đã sớm hòa hảo.

Hoa Mãn Lâu vẫn không dám nói, vẫn lén gạt đi Hoàng Dược Sư, lần này bọn họ càng đi, càng tới gần Hoa Sơn, càng tới gần nơi năm đó bọn họ gặp nhau, giấc mơ của y càng trở nên rõ ràng. Người trong mộng cũng càng nhiều, cũng càng chân thật. Y mơ thấy đau thương của phụ thân cùng mẫu thân, đau buồn tiếc hận của sáu ca ca, điên cuồng của Lục Tiểu Phụng, thậm chí cả không thể khống chế của nam tử như băng kia..... hết thấy hết thấy, đều chân thực như vậy, loại bi thương này tới tận khi y tỉnh lại vẫn vương ở trong tim.

Hơn nữa ngày hôm qua, y mơ thấy Tây Môn, còn nghe thấy người lạnh như băng kia nói với y.....

Rồi sau đó tỉnh lại, thế nhưng phát hiện..... không thấy.....

Gió lạnh thổi qua, Hoa Mãn Lâu một trận rét run. Từ sau khi y bị thương lúc trước, nhiệt độ cơ thể vẫn rất thấp, cho dù là giữa tháng sáu, y vẫn không ra mồ hôi. Giờ gió thu đã nổi lên, trước kia Hoàng Dược Sư vẫn giữ ấm cho y. Nhưng mấy ngày nay bọn họ giận dữ, Hoàng Dược Sư đều ngủ ở phòng khác, từ khi bọn họ ở bên nhau, xem như là lần đầu tiên ngủ một mình.

Chỉ là khi đã thành thói quen với điều gì, sẽ rất khó từ bỏ. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Hoa Mãn Lâu chỉ cảm nhận được bi thương, nhưng ngấm lại, lại bắt đầu dĩ thử dài. Y ảm ảm cảm thấy, y cùng Hoàng Dược Sư, bọn họ tựa hồ đã đi tới một bước ngoặt.

Rùng mình một cái, Hoa Mãn Lâu sờ soạn trở lại giường, vuốt chiếc giường lạnh như băng, hoảng hốt nhớ lại trước kia, Hoàng Dược Sư ôm chặt y, sợ y sẽ biến mất, khiến y không thể hít thở.

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu cúi đầu nỉ non, lẳng lặng nằm trên chiếc giường trống trải, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm túc, như là hạ quyết tâm, tay nắm chặt, chống giường ngồi dậy.

“Thật xin lỗi, Dược Sư, chỉ là.....” Cúi đầu, lời nói quanh quẩn trong không gian trống trải không người, giống như ngọc lưu ly mỏng manh, phiêu đảng giữa không trung, lập tức vỡ tan không thấy.....

Lúc này Hoàng Dược Sư đang đứng ở trong vườn ủ rượu, đầy đất là bình rượu bị đập nát, không khí nồng đậm mùi rượu. Hoàng Dược Sư rót như không, nâng chén lên miệng, ý muốn mượn rượu tiêu sầu rất rõ ràng. Không ném vỡ bình rượu, uống hết vò này tới vò khác, nhưng người vốn nên say đến không biết gì, ánh mắt vẫn lộ ra ánh sáng tỉnh táo.

Lòng Hoàng Dược Sư đầy buồn bực, vạn phần buồn rầu. Hoa Mãn Lâu không để ý tới hắn, trong lòng hắn hiểu hai người cần bình tĩnh. Nhưng trong lòng mình cũng cảm thấy tủi thân, rõ ràng mình vì Hoa Mãn Lâu đã sửa chữa rất nhiều, tuy rằng Hoa Mãn Lâu cũng vì mình mà thay đổi. Nhưng Hoa Mãn Lâu như vậy, giống như là tức giận rồi đi, tuy rằng hai người có thể tách ra hảo hảo ngấm lại, nhưng trong lòng Hoàng Dược Sư cũng cảm thấy buồn bực, vì thế Hoàng Dược Sư tới đây uống rượu.

Hoa Mãn Lâu giống như ánh trăng trên trời, như đóa hoa rơi trong không gian, tựa hồ như chớp mắt, quay người lại, sẽ biến mất trong không khí, sau đó hắn vĩnh viễn nhìn không thấy sờ không được. Hắn thừa nhận bản thân đối với Hoa Mãn Lâu là quá mức trói buộc, hắn nghĩ tới bất an của bản thân, không nghĩ tới người bị trói buộc tuy rằng là tự nguyện, nhưng vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái. Huống chi, là một người như Hoa Mãn Lâu.

Lần này tách ra, phần lớn là áy náy của Hoàng Dược Sư.

Là hắn ích kỷ, trói buộc phượng hoàng vốn nên được tự do bay lượn giữa bầu trời.

Hoàng Dược Sư chớp lấy vò rượu còn lại mở ra, bỗng nhiên hương hoa lẫn với mùi rượu ngập tràn, ý thức đã có chút mơ hồ của Hoàng Dược Sư chợt tỉnh táo lại.

Đây là..... Bách Hoa Tửu.

Bình rượu này, là Hoa Mãn Lâu tự tay ủ cho hắn, năm đó tổng cộng ủ ra hai vò Bách Hoa Tửu, bọn họ từng ước định, về sau mỗi năm sẽ đều ủ rượu, sau đó để kỷ niệm, nhưng là sau lại xảy ra nhiều chuyện, hơn nữa nguyên liệu đúng là thập phần khó tìm, liền cứ vậy không tiếp tục.

Hoàng Dược Sư hoài niệm, thật cẩn thận uống một ngụm. Một trận hương hoa ngập tràn trong miệng, mang theo một dòng ấm áp, lưu chuyển tứ chi, có chút giảm bớt ứ đọng trong kinh mạch.

Hoàng Dược Sư cúi đầu thở dài, thật không thể tưởng được, loại rượu này, vậy mà lại có công hiệu như thuốc.

A Lâu, A Lâu.....

Lúc này một trận gió lạnh thổi qua, Hoàng Dược Sư rùng mình, sờ sờ mũi, giờ mới là nhập thu, thời tiết đã lạnh như thế.....

Hoàng Dược Sư trong nháy mắt nghĩ tới hàng trăm chuyện, bỗng nhiên sắc mặt khó coi xông ra ngoài.

Thân thể A Lâu không tốt, không chịu nổi một chút rét lạnh, giờ mới nhập thu mà không khí đã muốn lạnh như thế, giờ đã là đêm, sương đêm dày đặc, A Lâu.....

“A Lâu, A Lâu, A Lâu!” Hoàng Dược Sư vừa đi vừa gọi, nhưng chờ khi hắn đẩy cửa ra, chỉ có một mảnh tối đen lạnh lẽo, giường đệm không mở ra, như là đã vài ngày không có người.

Hoàng Dược Sư ngơ ngác đi vào, cảm thấy cả người như bị ngâm trong nước lạnh, sợ hãi không lời chặt chẽ hút lấy lòng hắn.

Đã vài ngày? Không có y?

Hình như hắn ở trong vườn ủ rượu, đã gần bốn năm ngày.....

Liền bốn năm ngày, sao không thấy tăm hơi?

Người đâu? Rốt cuộc đã đi đâu?

“A Lâu, A Lâu.....” Hoàng Dược Sư như nổi điên, lao ra khỏi phòng, bắt lấy một gã sai vặt dữ tợn hỏi: “A Lâu đâu? Rốt cuộc ở đâu?”

“Lão, lão gia.....” Người nọ sợ tới mức cả người run rẩy, nói cũng nói không xong: “Ngài ấy, thư của ngài ấy.....”

Hoàng Dược Sư đỏ mắt, đoạt lấy thư, tay vẫn run run, hít sâu, bình tĩnh chậm rãi mở thư. Chữ viết chính tề, đoan đoan chính chính, chỉ có vài chữ: “Dược Sư, thật xin lỗi, ta cảm thấy, đã đến lúc phải đi kết thúc. Yên tâm, ta sẽ trở về.”

“Không ——!” Tiếng hô đau thương vang vọng trời mây, tê tâm liệt phế, khiến người nghe cảm thấy thương tâm.

“A Lâu, người phải rời khỏi ra sao?” Hoàng Dược Sư thống khổ ôm đầu, quỳ rạp xuống bậc thang, hạ nhân kia sợ tới mức vội vàng chạy đi tìm bọn Âu Dương Phong.

“Ta không muốn, ta không muốn.”

A Lâu ở đâu? Sao lại không tìm thấy?

Kết thúc? Người phải kết thúc cái gì? Toàn bộ của chúng ta sao?

A Lâu, chúng ta đã hẹn ước tới già, người sẽ không vứt bỏ ta phải không?

Người sẽ trở về, nhưng là, người có biết ta lo lắng vì sao không? Ta không hoài nghi tình cảm của người, chỉ là lo lắng ông trời không cho chúng ta ở bên nhau.....

A Lâu, ta sai rồi, người trở lại đi, trở lại được không.....

Khi Âu Dương Phong cùng Hồng Thất tìm được Hoàng Dược Sư, Hoàng Dược Sư đã rơi vào điên cuồng, ở trong tòa nhà lớn lật tung lên, tìm kiếm Hoa Mãn Lâu đã mất tích.

Âu Dương Phong nhìn vào cặp mắt đã nửa vô tri vô thức của Hoàng Dược Sư, âm thầm thở dài, liền thở dài lắc đầu với Huyền Thanh, muốn kéo Hoàng Dược Sư lại. Nhưng hiện tại bộ dạng Hoàng Dược Sư đã nửa điên cuồng, nhìn thấy Âu Dương Phong đi tới, gầm nhẹ, vung tay áo, tựa hồ mang theo sức mạnh ngàn quân. Âu Dương Phong cả kinh, vội vàng né tránh. Nhưng Hoàng Dược Sư vô công cao cường, lại thêm đánh như không muốn sống, rất không dễ dàng, Âu Dương Phong cùng Huyền Thanh phải liên hợp mới có thể đánh ngất hắn, thả hắn vào phòng.

Âu Dương Phong sắc mặt phức tạp nhìn Hoàng Dược Sư, bắt mạch cho hắn, ôm Huyền Thanh, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nội tức rối loạn. Nghỉ ngơi tốt sẽ không sao. Đông Tà quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng là, sao lại biến thành như vậy? A Lâu mặc kệ sao?” Huyền Thanh bĩu môi, nói: “Hoa Mãn Lâu khẳng định là có chuyện phải rời đi, Hoàng Lão Tà liền nổi điên.” Nói xong, liền nhặt lấy lá thư đưa cho Âu Dương Phong xem.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Thật kỳ quái.....” Âu Dương Phong nhìn bức thư nhú mày.

“Ta muốn tới Hoa Sơn.” Giọng nói khàn khàn vang lên. Âu Dương Phong quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Hoàng Dược Sư đẩy chân ra, xuống giường sẽ rời đi.

Thấy Âu Dương Phong cảnh giác nhìn mình, Hoàng Dược Sư cười khổ, nói: “Yên tâm, ta đã tỉnh táo lại rồi.” Điều tức một chút, đem nội lực chạy loạn bình ổn lại, con mắt lóe lên ánh sáng, nói: “Ta nhất định sẽ đem y tìm về.” Nói xong, liền đi về một hướng rồi đi.

A Lâu, nhất định là ở đó.

Nhất định, phải tìm được A Lâu trước. Nếu không, hắn có dự cảm, hắn sẽ mất đi y.

Âu Dương Phong cùng Huyền Thanh hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì. Hai tay nắm chặt, đáy lòng yên lặng chúc phúc.

Chỉ hy vọng, hai người kia không có việc gì.

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi là hộp bản thảo mệt mỏi của Nguyệt Nguyệt, giờ là đầu năm, tên Nguyệt Nguyệt kia nhất định là đang ủ trong ổ chăn ấm áp gặp gỡ Chu Công..... Vậy nên mọi người hãy khinh bỉ cô ấy.

Đào hoa còn một chút nữa sẽ hoàn, xin hỏi mọi người thích kết thúc thế nào?

71. Chương 62

Hoa Mãn Lâu hít thở hương khí ngập tràn cây cối tươi mát, kéo kéo áo choàng trên vai, quần áo thật dày, vẫn như trước không chịu nổi rét lạnh, cảm giác cả người như rơi vào khoảng không.

Hoa Mãn Lâu nhú mào, thấp giọng thở dài, thân thể này thật đúng là...

“Hoa tiên sinh, nơi ngài muốn tìm có phải đây không?” Giọng nói êm dịu kéo y ra khỏi suy nghĩ. Người nói chuyện là khi Hoa Mãn Lâu vừa mới rời khỏi trang, ngẫu nhiên gặp được đệ tử Vô Đang ngày trước vô tình cứu được, Triệu Bình. Năm đó Hoa Mãn Lâu cùng Lý Nguyệt Ánh hành tẩu giang hồ, đi ngang qua một thôn trang nho nhỏ, vừa vặn đưa nhỏ Triệu Bình ở đó bị bệnh lâu ngày, vì thể liền cứu mạng Triệu Bình. Lúc ấy Hoa Mãn Lâu cũng không để lại tính danh, liền cùng Nguyệt Ánh rời đi. Tuy nói mười mấy năm không gặp lại, nhưng diện mạo Hoa Mãn Lâu vẫn không đổi, hơn nữa lại dễ dàng nhận ra, Triệu Bình xem như nhận ra y.

Triệu Bình thấy Hoa Mãn Lâu đi một mình không tiện, biết y muốn tới nơi khác, liền vỗ vỗ ngực, cố gắng thuyết phục Hoa Mãn Lâu mang theo hắn. Hoa Mãn Lâu thoáng nghĩ, cũng liền gật đầu.

Triệu Bình mới hơn hai mươi tuổi, vừa mới xuất sư hành tẩu giang hồ không lâu, đối với chuyện giang hồ thể nào cũng không rõ lắm, huống chi Hoa Mãn Lâu năm đó tên tuổi tuy vang, nhưng cũng là phù dung sớm nở tối tàn, lập tức bị bỏ quên. Cũng chỉ có một ít thể hệ trước, như những người từng trải giống Giang Nam thất quái, vẫn còn nhớ chuyện của Hoa Mãn Lâu.

Đồng lứa với Triệu Bình, sao biết được phong thái cùng nhân vật như Ngọc tỵ công tử? Triệu Bình hiện tại chỉ sợ cũng chỉ cho rằng so sánh dung mạo Hoa Mãn Lâu là xuất sắc, võ công bình thường y thuật bình thường nhưng là một nhân sĩ võ lâm rất có y đức mà thôi, sao biết được năng lực võ công của Hoa Mãn Lâu, cho dù không có người dẫn đường, với y mà nói, đến một nơi cũng không phải là việc khó?

Nhưng Hoa Mãn Lâu cũng tinh tế cân nhắc, liền để Triệu Bình đưa y tới nơi y muốn tìm.

Hoa Mãn Lâu biết Hoàng Dược Sư sẽ chạy khắp nơi tìm y, lấy thông minh tuyệt đỉnh của Hoàng Dược Sư, nhất định cũng sẽ tìm được nơi y muốn đến, hơn nữa còn một đường truy tung tới được. Hoa Mãn Lâu nghĩ đến đây, không khỏi lộ ra mỉm cười.

Hoàng Dược Sư, chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy, giờ nhìn xem hai chúng ta ai lợi hại hơn, xem xem huynh tìm được ta trước hay ta tới được nơi đó trước?

Hoàng Dược Sư đuổi theo, hắn biết nơi Hoa Mãn Lâu muốn tìm. Bọn họ ở trên đảo Đào Hoa mười mấy năm Hoa Mãn Lâu cũng chưa từng thấy có nơi nào khiến y trở nên không bình thường, tuy rằng đi đi lại lại, nhưng cũng chưa từng đi về hướng Hoa Sơn. Nhưng hiện tại hắn càng đi càng tới gần Hoa Sơn, Hoa Mãn Lâu liền rõ ràng không đúng. Hoàng Dược Sư kinh hãi, bất an bao phủ hắn. A Lâu, bộ dạng giống như là sắp rời đi.....

Hoàng Dược Sư đi về hướng Hoa Sơn, thuận tiện ở trên đường, tìm kiếm tung tích Hoa Mãn Lâu. Chỉ là, không hề tiến triển. Hoàng Dược Sư lạnh lùng cười, nụ cười tà mị, nhưng đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, hàn ý thấu xương.

A Lâu, người thật sự phải rời khỏi ta sao?

Hoa Mãn Lâu ngồi trong xe ngựa, Triệu Bình đánh xe, con ngựa chạy nhanh.

“Hoa tiên sinh, ta đã hỏi một ít lão thôn dân gần đây, bọn họ nói Vọng Tiên Lâu năm đó, mới đầu là một quán trà nhỏ, sau có một ngày một thần tiên từ trên trời rơi xuống, bọn họ liền sửa lại tên, lập văn bia, sinh

ý sau đó thịnh vượng, liền đổi thành Vọng Tiên Lâu như hiện tại.” Triệu Bình mơ hồ nói xong, đáy mắt là nông đậm hứng thú.

Đọc đường đi, hắn theo lời Hoa Mãn Lâu tránh được một ít nơi, hơn nữa xóa sạch một ít dấu vết, thủ đoạn cao minh, khiến hắn rất bội phục.

Cảm nhận được ánh mắt Triệu Bình tò mò nhìn mình chăm chăm, Hoa Mãn Lâu mỉm cười với hắn. Triệu Bình này, năm đó khi mình cứu cậu ta, cậu ta vẫn là một thiếu niên không biết trời cao đất rộng, không ngờ được từ biệt mười mấy năm, lại trở thành một thiếu niên anh hiệp biết thu liễm bản thân. Lại nghe thấy Triệu Bình vốn đang bình thường hô hấp chợt cứng lại, quay đầu như đang che giấu điều gì, nói: “Hoa, Hoa tiên sinh, xin hỏi ngài là trốn ai vậy? Muốn ta giúp ngài chuyện gì không?”

Hoa Mãn Lâu trong lòng hơi kỳ quái, nhưng không suy nghĩ nhiều, cân nhắc một chút, liền mỉm cười nói: “Ta trốn Đông Tà Hoàng Dược Sư.”

Triệu Bình lấp bắp kinh hãi, Đông Tà, tuy rằng ít khi ở trong giang hồ, uy danh vẫn không nhỏ đâu. Hoa tiên sinh đắc tội ông ta?

“Ha ha, coi như vậy đi.” Hoa Mãn Lâu cúi đầu cười, đôi mắt ảm đạm xuất thần nhìn chăm chăm nơi xa.

Triệu Bình lúc này mới nhận ra, thì ra bản thân không cẩn thận nói ra lời. Đỏ mặt nhìn Hoa Mãn Lâu đang xuất thần, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn Hoa tiên sinh không tức giận, bất quá Hoa tiên sinh thật sự nhìn rất đẹp nha.....

Từ đó về sau, Hoa Mãn Lâu cơ hồ ở trên xe ngựa không ra ngoài, chỉ bảo Triệu Bình chạy nhanh lên, muốn tới Vọng Tiên Lâu.

Trong lòng Triệu Bình có nghi vấn, nhìn Hoa Mãn Lâu không có ý muốn nói, cũng chỉ đành âm thầm áp chế lòng hiếu kỳ, dựa theo phương pháp Hoa Mãn Lâu nói với hắn, một bên vừa chạy vừa xóa dấu vết.

Hoa Mãn Lâu gần đây mỗi khi ngủ, đều nghe thấy có tiếng gọi bên tai. Giọng nói quen thuộc nhưng có chút xa lạ kia, bao hàm đầy đặc nhớ thương cùng tình cảm, khiến Hoa Mãn Lâu không khỏi do dự.

Một bên là người thân cùng bạn tốt tri kỷ, một bên là ái nhân hẹn ước bạc đầu, cân lên, hai bên trái phải đứng đưa.

Y bên nào cũng không muốn thương tổn.

Hơn nữa cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, y một chút cũng không biết. Thậm chí cái động kia có thể đem mình trở lại thế giới đó, mình cùng Hoàng Dược Sư vĩnh viễn không thể gặp lại. Hoặc là, bản thân sẽ tới một thế giới khác, ở một thế khác, trôi dạt khắp nơi.

Tuy không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác Hoa Mãn Lâu tự nói cho mình biết, y phải đi một chuyến này, nếu không, y nhất định sẽ hối hận.

Loáng thoáng cảm thấy, đây là thời cơ tốt nhất để kết thúc. Là kết thúc với Hoàng Dược Sư, sau đó trở về bên kia, hay là cáo biệt với mọi người bên kia, ở lại bên Hoàng Dược Sư?

Hoa Mãn Lâu lấy tay đè trán, huyết Thái Dương ẩn có chút đau đớn, buồn rầu thở dài một hơi.

Ông trời, thật là thích nói giỡn!

Đợi đến khi Hoa Mãn Lâu ngẩng đầu lên, trong lòng đã ra quyết định.

Suy nghĩ tác giả: Chào mọi người, tôi là hộp bản thảo chăm chỉ của Nguyệt Nguyệt, hôm nay ngoài dự kiến của mọi người, Nguyệt Nguyệt đã đang trên đường tới Phật Sơn, hôm nay đã tới nhà chị họ.....

Vì thể văn phong bên trên đã bị đánh tan.....

Đếm ngược mấy chương.....

Cảm ơn mọi người đã kiên trì tới tận bây giờ.

72. Chương 63

Đã là ngày Trung thu, đêm đoàn tụ sum vầy, Hoa Mãn Lâu cùng Triệu Bình rút cuộc chạy tới Vọng Tiên Lâu. Hoa Mãn Lâu yên lặng ngồi trên xe ngựa, trừ bỏ ban đêm tìm nơi ngủ trọ, cũng ít khi xuống xe lộ diện.

Trên đường, một bên nghe Triệu Bình kể một ít chuyện kỳ văn kỳ nhân, chuyện giang hồ. Hoa Mãn Lâu chính là ngồi bên trong gập đầu ngẫu nhiên xen vào một hai câu, dọc đường cứ như vậy tới bây giờ.

“Triệu thiếu hiệp, đã tới nơi rồi, tại hạ hẳn là nên rời đi.” Lúc tới Vọng Tiên Lâu, đã là giữa đêm. Hoa Mãn Lâu cười với Triệu Bình nói. Chỉ thấy y đứng ở trên xe, dưới ánh trăng, áo phiêu phiêu, phảng phất như thần tiên sắp rời thế, khiến Triệu Bình như bị hút hồn.

“Dọc đường được chiếu cố, Hoa mỗ rất cảm kích.”

“Hoa tiên sinh.....” Triệu Bình nửa ngày mới tìm lại được giọng mình, vội vàng giữ lại nói: “Hoa tiên sinh có ân cứu mạng với tại hạ, lúc này báo đáp cũng là lẽ phải. Chỉ là tiên sinh bị Đông Tà đuổi theo, hơn nữa thân thể không tiện, tại hạ vẫn còn chút tác dụng, có thể giúp Hoa tiên sinh việc này.”

Triệu Bình mới ra giang hồ, tất nhiên là có nghe qua võ công Đông Tà cao thâm quỷ dị, nhưng dọc đường cũng cùng ít người luận võ. Cũng là hần thiên tư thông minh, ở Võ Đang mà nói cũng là số một số hai, dọc đường không hề bại. Cho dù đồng lứa Toàn Chân phái cũng có rất ít đối thủ, tất nhiên là đề cao bản thân.

Hoa Mãn Lâu dọc đường đi nghe hần nói một ít chuyện cũ, tất nhiên cũng hiểu biết không ít, nhưng Hoa Mãn Lâu âm thầm lắng đầu, Triệu Bình này so với những người đồng lứa trên giang hồ đúng là đứng đầu, có thể đấu ngang với Dung nhi Âu Dương Khắc, được cho là hảo thủ nhất lưu khó có được tính cách không tồi, nhưng đấu với tuyệt đỉnh cao thủ chân chính trên giang hồ, thật sự không có cơ hội.

Nhưng là, Hoa Mãn Lâu nghiêng nghiêng đầu nghĩ, nghe thấy giọng cậu ta nói có chút sốt ruột, không khỏi nở nụ cười. Người này tuy có chút khiếm khuyết bốc đồng, nhưng tâm nhân không tồi, liền dịu dàng nói: “Triệu thiếu hiệp, không sao, chống lại Đông Tà, tại hạ còn có chút khả năng. Hơn nữa chúng ta là người quen cũ, huynh ấy sẽ không thương tổn ta. Đúng không, Được Sư?”

Triệu Bình có chút kinh ngạc nhìn xung quanh, Hoa tiên sinh đang nói chuyện với ai? Bản thân vì sao không nhận ra?

“Được Sư, huynh đã đi theo ta vài ngày, giờ mới đi ra, là sợ ta chạy?”

“Vậy người vì sao né tránh ta?” Một giọng nam âm u truyền đến từ phía sau Triệu Bình, khoảng cách thật rất gần, nhất thời khiến Triệu Bình đổ ra một thân mồ hôi lạnh, bản thân đúng là một chút cũng không nhận ra sao? Vậy người này võ công thâm sâu đến nhường nào? Nếu hần ra tay, mình chỉ sợ ngay cả một chiêu cũng không thể cản.

Đang lúc Triệu Bình miên man suy nghĩ hết sức, giọng nam phía sau tiếp tục truyền đến: “A Lâu, người chán ghét ta sao?”

Triệu Bình quay phắt đầu lại, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu xanh, diện mạo thật tuấn mĩ, nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt đã bán đứng niên kỉ của hần. Chỉ thấy nam tử này nổi giận dùm dùm trừng mắt nhìn hần, tựa hồ phải khoét ra một cái động lớn trên người hần mới chịu, trừng đến Triệu Bình gần như phải cẩn thận nghĩ lại xem bản thân có phải đã đắc tội hần rồi hay không.

Lúc này lại nghe Hoa Mãn Lâu dịu dàng nói: “Được Sư, huynh ta quen biết đã hai mươi năm, huynh là muốn nghi ngờ ta sao?” Ngữ khí thản nhiên, chỉ có những người thân thuộc mới biết, bên trong lời này, có uất hận, đau lòng, còn có thất vọng.

“Không, A Lâu, ta.....” Nam tử như là cực kỳ hoảng sợ, chột lóe thân, Triệu Bình ngay cả động tác cũng không thấy rõ, nam tử đã xuất hiện ở bên cạnh Hoa Mãn Lâu, vươn hai tay.

Nhưng Hoa Mãn Lâu cũng nhẹ chuyển bước, hơi lóe lên một chút, đã ở một vị trí khác.

“Được Sư, ta muốn tự mình kết thúc chuyện này.” Hoa Mãn Lâu thản nhiên nói, trong giọng nói, đã không còn loại cảm giác tiêu điều ảm đạm, nhưng là, lời nói kiên quyết rất nhiều.

Hoàng Dược Sư cơ hồ phát cuồng, đỏ mắt nhìn chăm chăm Hoa Mãn Lâu. Hoa Mãn Lâu nhú mào, có loại cảm giác rợn tóc gáy, mà người cho hắn loại cảm giác này chính là nam nhân đã cùng y thân mật ở chung gần hai mươi năm.

“Vậy mà ngươi còn nói sẽ không rời khỏi ta!” Hoàng Dược Sư gầm nhẹ nói, sau đó tiến lên bắt lấy Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu hơi hơi sửng sốt, xoay người tránh được, ông tay áo nhẹ nhàng đẩy hai tay Hoàng Dược Sư ra. Hoàng Dược Sư như dã thú bị chọc giận, sống chết phải bắt lấy Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu ngạc nhiên xong, tựa hồ đã hiểu ra, cũng không nói lời nào, liền cứ như vậy giao thủ với Hoàng Dược Sư. Nhất cử nhất động, giống như đang vũ một khúc vũ tuyệt đẹp, lại mỗi chiêu đều ẩn chứa sát khí.

Triệu Bình kinh sợ nhìn, cho dù lúc trước không hiểu lắm, hiện tại đã hoàn toàn hiểu được, hai người kia, đều không phải cùng một cấp bậc với hắn. Nhìn bọn họ càng đánh càng xa, di chuyển về hướng Hoa Sơn. Khinh công bọn họ cực nhanh, hơn nữa Hoa Mãn Lâu như là cố ý, mang theo Hoàng Dược Sư đến nơi ít người. Triệu Bình do dự thật lâu, cuối cùng vẫn chạy về hướng đó.

Hoa Mãn Lâu dựa theo cảm giác của mình, mang theo Hoàng Dược Sư tới nơi trong quá khứ. Một bên tiếp chiêu tiếp theo của Hoàng Dược Sư, một bên cảm thán trong lòng. Năm đó Ngũ tuyệt Hoa Sơn luận kiếm, võ công Hoàng Dược Sư quả nhiên không thể một ngày mà nói hết. Hiện tại Hoàng Dược Sư tuy tức giận tới mất lý trí, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều có thể xoay chuyển trở lại, cho dù mình vô ý trúng chiêu, cũng không bị thương nặng, nói tóm lại, năng lực tự điều khiển của Hoàng Dược Sư lại tăng lên một bậc.

Nam nhân này..... phải nói hắn tốt đến mức nào?

Y thế nào cũng không nghĩ tới nam nhân này lại sủng nịnh mình như vậy.

Hoa Mãn Lâu một bên ngăn cản Hoàng Dược Sư, một bên phân tâm để ý tới khung cảnh xung quanh, vốn võ công là sần sần như nhau, trong lúc đó lại phân tâm thành hai, hơn nữa Hoa Mãn Lâu cảm thấy đã tới nơi cần đến không khác lắm, lòng liền buông lỏng, trở tay không kịp, liền để một chiêu của Hoàng Dược Sư có cơ hội đánh tới ngực.

“Ư.....” Hoa Mãn Lâu cau mày, hô nhỏ một tiếng. Cho dù nội lực không nặng, một chưởng này, cũng khiến y có chút khó chịu.

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên nhìn y, vội vàng ôm y vào lòng, đưa Hoa Mãn Lâu tới một cây đại thụ ôm ngồi xuống, bắt mạch cho y — may mắn, không có chuyện gì, chỉ là có chút nội thương, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.

Vừa mới thở ra một hơi, nhìn về phía Hoa Mãn Lâu đang vẻ mặt vô tội, sắc mặt Hoàng Dược Sư nhất thời đen lại — người này, có phải là ngại mạng mình quá dài không? Muốn hù chết mình sao?

“Dược Sư.....” Hoa Mãn Lâu bị hắn ôm chặt, muốn động một chút cũng không được. Hoa Mãn Lâu bất đắc dĩ thở dài: “Dược Sư, huynh còn tức giận sao?”

“Ta rất tức giận, rất rất tức giận.” Hoàng Dược Sư vùi đầu vào cổ y, hít thở mùi hương thơm ngát quen thuộc, cảm giác lý trí cuồng loạn đã bình ổn lại.

“Người rõ ràng, rõ ràng đã hẹn ước cùng ta bạc đầu.....” Hoàng Dược Sư chưa xót nói xong, tính trẻ con khiêu nại, Hoa Mãn Lâu nghe thấy một trận chua xót.

Rõ ràng, rõ ràng ta ở ngay bên cạnh ngươi, nhưng lòng ngươi lại không biết bay đến nơi nào.....”

“A Lâu, ta rất hối hận, hối hận ngày đó buộc ngươi phải nói ra thân thế.”

“A Lâu, ta rất lo lắng, ngươi sẽ giống như tiên tử trên trời, chỉ cần ngươi bị phát hiện ra chân tướng, sẽ biến mất không thấy.”

Hoa Mãn Lâu trong lòng chua chát, y biết bản thân trong khoảng thời gian này, lạnh nhạt Hoàng Dược Sư, khiến cho lòng Hoàng Dược Sư cảm thấy bất an. Xoa xoa mái tóc dài của nam nhân đang tựa bên người mình, Hoa Mãn Lâu thở dài: “Dược Sư, thật xin lỗi.”

“Nếu là người thấy có lỗi, thì đừng rời khỏi ta, cho dù là chuyện gì, ta cũng có thể ở bên cạnh người.”

Cảm nhận được cấp bách của Hoàng Dược Sư, Hoa Mãn Lâu có chút buồn cười.

“Dược Sư, huynh.....”

Hoàng Dược Sư ôm chặt y, ngăn lại lời nói của Hoa Mãn Lâu, quần riết lấy y. Thật lâu sau, biết Hoa Mãn Lâu khó thở mới buông ra: “Ta chỉ cần ở bên cạnh người, cho dù là ở thế giới nào.”

Hoa Mãn Lâu ngơ ngẩn nghe, Hoàng Dược Sư vì y.....

Nhắm mắt lại, đem nước mắt ép trở về, sau đó đảo khách thành chủ, hung hăng hôn lên môi Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư có chút kinh ngạc vì nhiệt tình của y, cũng không hoài nghi gì, môi lưỡi giao triền, đầu lưỡi đảo qua hàm răng Hoa Mãn Lâu, thuần thục khiêu khích từng điểm mẫn cảm trong miệng y.

Sau đó, Hoa Mãn Lâu buông tay hắn, đẩy Hoàng Dược Sư ra.

Hoàng Dược Sư kinh hoảng nhìn y, đau khổ ngập tràn ánh mắt. Huyệt đạo trên vai đằng sau lưng, chói lóa cảm mấy cây ngân châm.

Y thuật Hoa Mãn Lâu cũng là xuất chúng, ngân châm dùng thủ pháp đặc biệt đâm vào, Hoàng Dược Sư cũng rất khó cởi bỏ.

Hoa Mãn Lâu chưa xót vuốt ve khuôn mặt Hoàng Dược Sư, khẽ mỉm cười nói: “Dược Sư, ta biết huynh vô công cao cường, mấy cây ngân châm này không giữ được huynh, cho nên ở trên đó ta hạ dược, chỉ có thể chế trụ huynh nhất thời nửa khắc.”

“Ta biết huynh nghĩ gì.” Hoa Mãn Lâu hôn nhẹ hai má hắn, ngón tay vẫn một mực vuốt ve khuôn mặt hắn.

“Ta tới bên này, đã là suốt hai mươi năm.”

“Hai mươi năm, thật sự qua rất nhanh.”

“Cho tới nay, ta đã cho rằng ta không còn cơ hội trở về nữa, nhưng là, gần đây, càng tới gần nơi này, ta càng cảm nhận được bọn họ ở gần ta.”

“Ta cảm nhận được, phương pháp trở về. Mười lăm tháng tám, đêm Trung thu, là lúc mặt trăng tròn nhất, cũng là lúc từ trường lớn nhất.”

“Ta nghĩ phải cực một lần.”

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm nói xong, không để ý tới vẻ mặt sốt ruột của Hoàng Dược Sư, cùng với ánh mắt tuyệt vọng.

“Nhưng ở bên cạnh huynh, ta chưa sẵn sàng, thật sự chưa sẵn sàng.”

Ngón tay di chuyển trên khuôn mặt Hoàng Dược Sư, bỗng nhiên cảm nhận được một trận ẩm ướt. Hơi cân nhắc, không khỏi cười. Ngón tay bị Hoàng Dược Sư vừa khôi phục được miệng cắn lấy.

“Chuyện tới bây giờ, ta không muốn giấu huynh.”

“Ta thật sự không muốn rời khỏi huynh, cũng đã ước định ở bên huynh cho tới bạc đầu.”

“Nhưng mà Dược Sư, bên kia cũng có vương bận của ta.....” Hoa Mãn Lâu cảm thấy ngón tay tê rần, vẫn bị Hoàng Dược Sư cắn mạnh một ngụm. Hoa Mãn Lâu sủng nịnh “nhìn” hắn liếc một cái, rút tay về, đứng lên, đi về phía vách núi đen bên kia. Nơi này địa thế bằng phẳng, cũng là một mảnh nhai nguy hiểm. Gió núi rất lớn, Hoa Mãn Lâu bị gió to như vậy thổi một hồi. Lung lay sắp đổ, Hoàng Dược Sư nhìn thấy hoảng hốt, đành phải ngậm vận thêm lực, lúc này, một cây châm đã bị bắn ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu bình tĩnh, ngoái đầu lại nhìn thoáng qua, cười cười.

Gió núi thổi qua quần áo vang lên tiếng động, Hoa Mãn Lâu không biết vì sao luôn có cảm giác chỉ có ở nơi này, lúc này, y có một cơ hội. Quả thật, y có thể mang theo Hoàng Dược Sư, nhưng là, lần trước lúc tới đây y chính là cứu tử nhất sinh. Y sao có thể, sao có thể khiến Hoàng Dược Sư cùng chịu loại đau đớn này?

Bỗng nhiên, một trận lực hút, mạnh mẽ hút lấy, tựa như y đã cảm nhận hai mươi năm trước. Sau đó thân thể mình bị lôi đi, như bị thứ gì kéo, bay về phía trước.

Trong lòng Hoàng Dược Sư vạn phần hoảng sợ, còn một chút nữa, một chút nữa là có thể hoạt động.....

Nhưng nhìn thấy Hoa Mãn Lâu đứng ở vách núi đen, thân thể nghiêng một cái, trong lòng hẩn chấn động, thấy thân mình Hoa Mãn Lâu đã giống như ánh trăng, chậm rãi biến mất.

“Không ——!” Hoàng Dược Sư nội lực chấn động mạnh, mấy cây ngân châm bị ép bắn ra khỏi cơ thể, vội vàng chạy về phía Hoa Mãn Lâu biến mất.

Hoa Mãn Lâu cảm thấy mình như ngâm trong dương thủy, chột cao chột thấp. Bên tai là giọng nói quen thuộc mà lại xa lạ kêu lên: “Thất Đồng, Thất Đồng.....” Cơ thể như bị ôm trong cái ôm lạnh như băng.

Giọng nói này quen thuộc lại xa lạ.....

Cái ôm lạnh như băng lại pha lẫn nhè nhẹ dịu dàng.....

Rất giống nam tử lạnh như băng xuất hiện trong phòng mình buổi tối hôm trước.

Nam tử kia, cô tịch, lại cao ngạo.

“Tây Môn.....” Hoa Mãn Lâu chậm rãi nói ra cái tên này. Chung quay mờ ảo lại chân thật.

“Tây Môn, đây là đâu?” Ngón tay sờ soạng, đụng tới một thân thể ấm áp.

“Thất Đồng, thật là người sao?” Một bàn tay lớn bắt lấy tay y, trong giọng nói còn mang theo kích động không thể tin, khiến cho Hoa Mãn Lâu có chút muốn cười chua xót. Chẳng bao lâu sau, cảm xúc của nam tử lạnh như băng kia thay đổi.

“Thất Đồng, người rốt cuộc ở đâu? Nơi này là đâu?”

“Tây Môn, người sao lại ở trong này? Nơi này là đâu?”

Tây Môn Xuy Tuyết kinh ngạc nói: “Ta đang ngủ, bỗng nhiên đi tới nơi này..... lần trước, lời ta nói.....”

Hẩn thật sự không biết, lần trước nhìn thấy có phải là Hoa Mãn Lâu cũng thấy, cũng không biết có phải là thật hay không, tuy rằng.....

Hoa Mãn Lâu nhớ tới, mặt không khỏi đỏ lên. Khi đó, Tây Môn hình như thổ lộ với y.....

“Thật xin lỗi Tây Môn.....” Hoa Mãn Lâu xấu hổ nói.

Tây Môn Xuy Tuyết thất vọng, ôm chặt Hoa Mãn Lâu. Thật lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Không sao.....”

“Người vĩnh viễn là bạn tốt của ta.”

Tây Môn..... Hoa Mãn Lâu xin lỗi dựa vào người hẩn, y thật sự không biết, Tây Môn lại thích y.

“Thất Đồng, ta làm thế nào để mang người đi? Mang người trở về? Người biết không?” Tây Môn Xuy Tuyết thần nhiên nói.

“Ta.....” Hoa Mãn Lâu thật sự không biết nên trả lời hẩn như thế nào. Hai dòng khí phân biệt giữa hai người bọn họ. Cũng thật kỳ quái, ở chỗ Hoa Mãn Lâu vẫn có thể đứng vững vàng, nhưng Tây Môn Xuy Tuyết lại bị dòng khí kia hút tới gần như không thể đứng vững.

Lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên quanh quẩn trong không gian, Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn về phía giọng nói truyền tới.

Đó là tiếng Hoàng Dược Sư gọi y.

“A Lâu, A Lâu, trả lời ta..... Van cầu người..... đừng..... đừng rời bỏ ta.....” Giọng nói như đang khóc, tuyệt vọng đến sụp đổ, như đồ quỳên khắp huyết, Hoa Mãn Lâu nghe đến tê tâm liệt phế.

Thân thể Hoa Mãn Lâu chấn động, tuy dòng khí xung quanh Tây Môn Xuy Tuyết mạnh tới gần như khiến hẩn đứng không vững, nhưng Tây Môn Xuy Tuyết cảm thấy người bên cạnh đang run rẩy kịch liệt.

Hoa Mãn Lâu như hạ quyết tâm, quay đầu nói với Tây Môn: “Thật xin lỗi, Tây Môn. Còn có người ở thế giới này chờ ta, này, người đưa cho người nhà ta, nói với họ ta hiện tại tốt lắm, mong bọn họ tha thứ cho đứa con bất hiếu này.....” Nói xong, liền đem một vật nhét vào tay Tây Môn Xuy Tuyết, chạy về phía giọng nói kia.

Tây Môn Xuy Tuyết im lặng nhìn hướng Hoa Mãn Lâu biến mất, trong tay nắm chặt vật kia.

Đó là một cây sáo ngọc, hẳn nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, mấy ca ca Hoa Mãn Lâu đã tặng cho y.

Sau đó một trận xoay tròn, khi Tây Môn Xuy Tuyết tỉnh lại, đã đang ở trên giường của chính mình.

Ngơ ngẩn ngồi dậy, Tây Môn Xuy Tuyết nhíu mày.

Là mộng sao?

Hay là.....? Ánh mắt chuyển xuống thứ đang bị nắm chặt trong tay, một cây sáo ngọc xanh biếc phản xạ ánh sáng cơ hồ chói lóa khiến hắn không nhìn được.

Nếu đây là ý nguyện của Thất Đồng, vậy ta nhất định sẽ hoàn thành.

Hoàng Dược Sư như xông vào trong sương mù, chung quanh mù sương, bốn phía không thấy rõ, hắn đành phải liều mạng hô to Hoa Mãn Lâu.

Bốn phía trống không, sợ hãi quẩn chặt trong lòng hắn.

Xung quanh chỉ có quanh quẩn tiếng kêu của hắn, cô độc, trống trải..... Tuyệt vọng.

Hoàng Dược Sư thất thần tìm kiếm, thật sự, chỉ còn lại một mình mình sao?

Lúc này, một bàn tay ấm áp nhẹ chạm vào mặt hắn, dịu dàng lau sạch nước mắt hắn.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm người kia, sợ y chỉ là ảo giác, muốn chạm tới, lại không dám chạm vào.

“A Lâu, A Lâu.....”

“Đừng vứt bỏ ta.....” Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trên mặt, cọ xát. Giọng nói mềm nhẹ, như là cầu xin, như là hư ảo.

Hoa Mãn Lâu trong lòng chua xót, nước mắt rơi xuống.

Nam tử này, luôn luôn cao ngạo, Hoa Mãn Lâu y có gì có thể, có thể khiến người xuất sắc như hắn vì y mà tới tận đây.

Không khỏi ôm đầu Hoàng Dược Sư, lao vào cái ôm ấm áp của hắn. Cảm nhận cánh tay cứng như sắt kia càng ôm càng chặt, Hoa Mãn Lâu thấp giọng an ủi: “Ta đã kết thúc tốt rồi, ta đã trở về, không đi.”

“Vĩnh viễn ở bên cạnh huynh.”

“Thật sự..... vĩnh viễn ở bên ta sao?” Giọng nói run run, lộ ra sự không xác định của nam tử. Hoàng Dược Sư có chút sứt sứt nói: “Đừng, đừng rời khỏi ta.”

“Nếu lại có một lần nữa, ta.....”

Hoa Mãn Lâu mỉm cười chặn lại miệng hắn, nhưng khóe mắt lại không ngừng rơi lệ.

“Ta vẫn sẽ ở bên cạnh, vẫn, ở bên cạnh huynh.”

Dòng khí dữ dội đánh vào hai người, Hoàng Dược Sư vội vàng ôm Hoa Mãn Lâu, dùng thân mình ngăn cản đau đớn xé rách. Hoa Mãn Lâu như cảm nhận được điều gì, bắt đầu giãy dụa. Hoàng Dược Sư nói một câu bên tai Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu liền an tĩnh lại, cũng đáp lại một câu, liền yên lặng chờ đợi dòng khí này đưa bọn họ đi.

“Cẩn thận!” Một giọng nói làm Hoa Mãn Lâu bừng tỉnh, một cánh tay Hoàng Dược Sư khóa lấy thất lưng y, một tay kia vươn ra. Hoa Mãn Lâu lúc này mới nhận ra dưới chân không có cảm giác có mặt đất, cảm giác không chân thực khiến y bất giác ôm chặt lấy Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư cắn răng, trên tay dùng sức. trời đất đảo lộn, trong chớp lát hai người lại bị kéo lên.

“Hô, làm ta sợ muốn chết, may mắn ta có theo kịp.” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai. Hoa Mãn Lâu sững sốt một chút, mới nhận ra đây là giọng Triệu Bình.

Vốn lúc Triệu Bình thấy Hoàng Dược Sư, chỉ biết Hoàng Dược Sư cùng Hoa Mãn Lâu hiển nhiên là quen biết, hơn nữa giao tình sâu. Nhưng thấy sắc mặt Hoàng Dược Sư không bình thường, lo lắng Hoa Mãn Lâu sẽ gặp phải bất trắc, liền lo lắng theo sát. Dọc đường đi theo dấu vết Hoa Mãn Lâu cùng Hoàng Dược Sư đánh nhau để lại, nhưng là càng đi vào sâu, cây cối càng nhiều, càng tìm không thấy. Triệu Bình càng chạy càng nhanh, sau đó nghe thấy một tiếng ồn lớn, liền theo đó chạy tới. Lập tức nhìn thấy Hoàng Dược Sư ôm Hoa Mãn Lâu, ở vách núi đen, chỉ có một tay bám lấy vách đá, Triệu Bình vội vàng dựa theo Hoàng Dược Sư chỉ đạo, cưỡi đai lưng xuống cứu họ.

Sau khi đi lên, Hoàng Dược Sư buông Hoa Mãn Lâu, ngồi xuống vận công, bình ổn huyết khí cuộn trào trong ngực.

Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng kéo tay hắn qua bắt mạch. Không sao, liền thở ra một hơi. Lấy ra Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, dứt Hoàng Dược Sư một viên, liền đi tới chỗ Triệu Bình.

Triệu Bình thấy Hoa Mãn Lâu, nhìn nhìn Hoàng Dược Sư, nhẹ giọng hỏi: “Hoa tiên sinh, hắn, hắn là.....”

“Huynh ấy chính là Đông Tà Hoàng Dược Sư.” Hoa Mãn Lâu cười cười, nói: “Lần này còn phải cảm ơn người đã cứu chúng ta.”

Triệu Bình ngây ngô cười sờ sờ đầu, nói: “Kỳ thật không có gì, chỉ là thuận tay mà thôi. Trước kia tiên sinh đã cứu mạng ta.....” Triệu Bình cũng là một người thông minh, biết không còn chuyện gì, liền thức thời nói: “Nếu hai vị không còn chuyện gì, vậy tại hạ trước xin cáo từ.”

Hoa Mãn Lâu quan tâm Hoàng Dược Sư, lại suy nghĩ một chút, nói: “Bình Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này Triệu thiếu hiệp cầm lấy đi. Giang hồ nước sâu, lo trước khỏi họa. Về sau có việc có thể cảm lộ này tới đảo Đào Hoa tìm chúng ta.”

Triệu Bình không từ chối được, liền nhận lấy rời đi.

Hoa Mãn Lâu chậm rãi bước thong thả quay về bên cạnh Hoàng Dược Sư, lặng lẽ cùng đợi.

Thật lâu sau Hoàng Dược Sư thu công, mắt không mở, liền một tay ôm Hoa Mãn Lâu, đầu dựa lên vai y.

Ánh trăng rất đẹp, đằng sau là Hoàng Dược Sư dùng nội công làm tăng nhiệt độ cơ thể.

“A Lâu, lời người nói ở đó, có phải là thật không?”

“Sao? Huynh vẫn hoài nghi ta?”

“Sao có thể?” Sốt ruột.

“Ta biết huynh bất an, nhưng ta đã tự chặt đứt đường lui của mình. Huynh vẫn lo lắng sao?”

“..... A Lâu, người phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta.”

“Phụ..... đã biết.” Cười khê. “Chúng ta còn phải thấy Dung nhi thành thân, thay con bé làm chủ hôn nha.”

.....

Đúng là đêm sum vầy khó có được, lời thì thầm của người yêu theo gió phiêu tán. Ánh trăng nhàn nhạt màu bạc, tựa như người làm chứng chứng kiến hết thấy, chứng kiến cho tới lời nói yêu thương này.

“Sinh có thể cùng giường, chết có thể cùng mộ, người ta đến chết không rời.”

“Dược Sư, vậy nắm lấy tay nhau, bạc đầu giai lão, huynh, không được buông tay.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-man-lau>